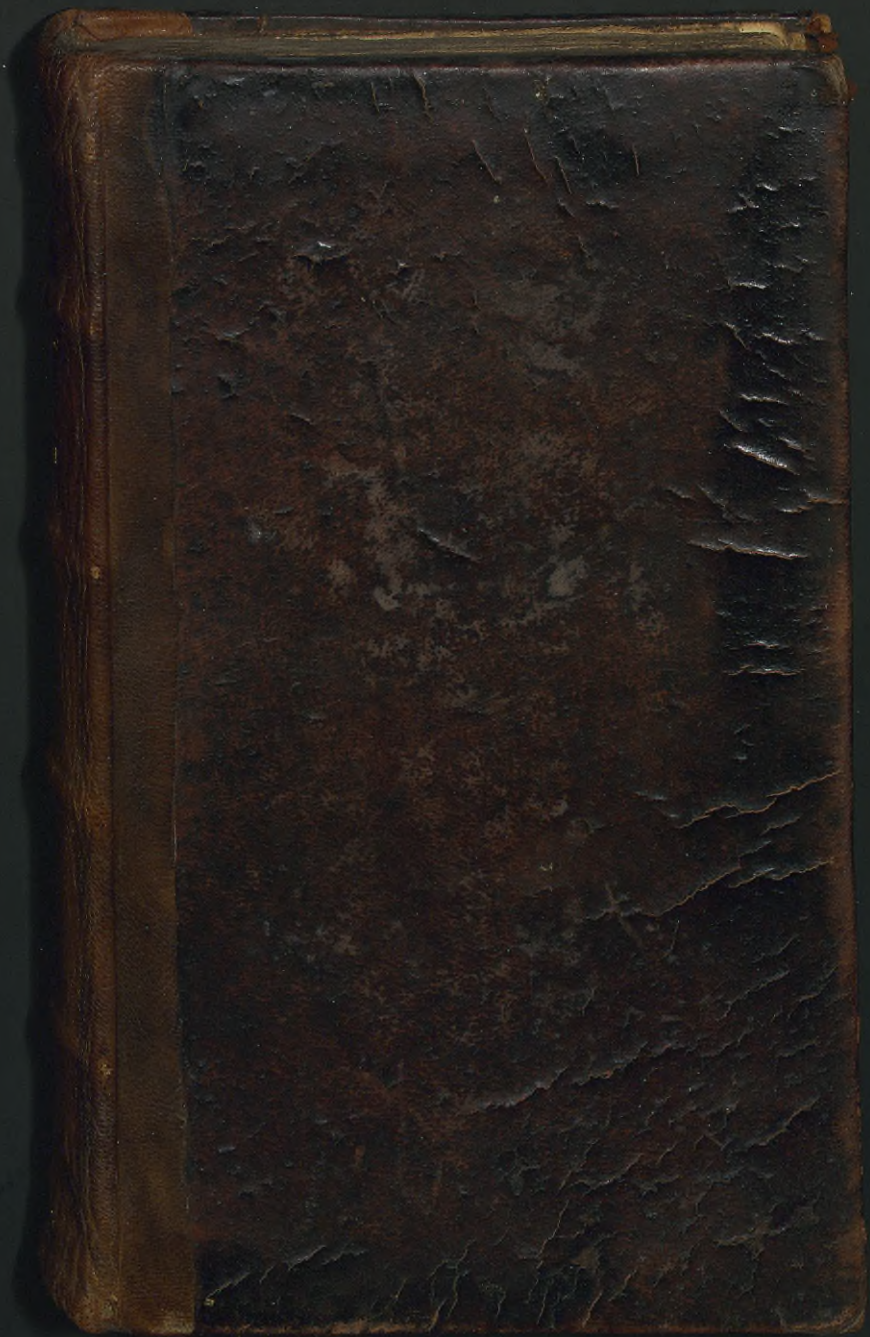

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Nils Lilla

Carlsrona li. 10. au=
gustij v. 1750.

John Cumzan

5/278

Thet

Heliga Kriget

Huru thet blifwer fördt

af

Christo Iesu

Then

EWIGE och Allsmåchtige Konungen

Emor

Diefwulen

Mörkers Förste, om och öfwer then

Wenniskeliga Gialen

Först på Engelsta författadt

af

JOHANNE BUNIAN

Predikant uti Betfort,

Sedermera allom, som håldre under
Christo et Saligt, än under Satan et ofaligt
Beswerne för a willja, til nytta på Dyfka öfwer-
fatt, och nu af Dyfkan förswenfkat

af

M. L.

STOCKHOLM,

Tryckt hos BENJ. G. SCHNEIDER.

1728.

ELSCHADDAI

Beliga Krig

emot
Diabolus.

Ur jag på mina Resor tog
min wäg igenom många
Landfaper, hände det mig,
at jag också kom uti det myc-
ket bekanta Landet Jorde-
Krens; hwilket är et mycket
stort och widskiftigt Land.
Det ligger emellan de två

Wirstwel puncter, och rått emellan de fyra Himme-
lens hörn. Det är mycket waturrikt och en hävrlis-
gen uthyrad ort, med Berg och Dahl öfwermåts-
tan wäl bygd, och til största delen årminstone där-
est jag wår, mycket frucktsamt, Solekrikt, och af-
en mycket angenäm Lufft.

Inwånarena äro icke alle af en Natur, haf-
wa också icke alle lifka Tungomål, Seder eller Wis-
dubdziensten; utan de äro därutinnan mycket
åtskide, lifka, såsom man säger, Planeterne sielf-
A we

we. Någre äro rettsinte, andre på oretta wägen, som det sig i mindre Landskaper äfwenwål tildrager; på denne orten nu hände det sig, at jag resa måste, hwarest jag ock så länge wistade til des jag lärdt mycket af deras Modersmål, Seder och Wifs.

Och til at säga sanningen, hade jag stort nöije at anskåda och höra de mångehanda saker, som dår sammastedes woro at se och höra. (a) Ja jag blef ther af så intagen, at jag säkert som en Insödd ther hade lefwat och dödt, om icke min Herre efter mig skickat, och mig hem til sig ropat lätit, at jag ther något för honom giöra, och på det som ther gjordes uppsicht hafwa skulle.

I thetta lustiga Land (Jord Kreken) är en skön och angenäm Stad och Sommar-boning, Menniskio Siäl (b) benämnd, en Stad i anseende til des upbyggelse konstig, uti des belegenhet så tienlig, och i betractan af des Friheter så fördelaktig, (jag talar nu om det som hans första Begynnelse och inrättning widkommer, at jag om honom wål säja må, det som fordom om Landskapet hwar uti han ligger sagt blef, at under hela himmelen intet är hans like.

Hwad denna stadens belägenhet widkommer, så ligger han rätt mitt emellan bägge werldene. Första hans Byggmästare, så mycket jag af de bäste och fornamste Historie-skrifwarne (c) kunnat förstå, war en Elschaddai benämnd, hwilken

(a) Et naturligt Stånd är kändt mycket angenämt.

(b) Menniskian. (c) Helige Skriften.

hvilken denna Stad til sin lust upbyggd hade, han gjorde honom til en Spegel och hårlighet för alt det som han gjorde, ja til et hufvud stycke öfwer alt det som han i detta Landskapet giordt hade. Ja Staden Memissio Siäl, (d) war en så god och skön Stad, när han först war bygd, at ock sielfwa Gudarne äro nederkomne at se honom och däröfwer hafwa wist theras Glädie. (e) Och så som han gjorde honom skön at påskådas, så gjorde han honom och så mächtig, at herrska öfwer alt som rundt i kring honom war belägit. Ja thet blef befalt til alt som där war, at erkienna Memissio Siäl för theras Herre, och alting tilhölt, at wiisa honom sin Trohet och Lydno.

Ja Staden hade sielf af sin Konung undsfått befalaing och mækt, at af hwar och en fördra tjenst, och at bringa under sitt wälde, the som någorlunda samma tjenst at giöra sig tröge wiisa kunde.

Mitt uti denna Staden war et mycket berömdt och ansenligt Pallas upfördt, som för des starkhet skull må nämnas et Slätt, (f) för des Einflighet et Paradis, och för des storlek, en Plas så bred at han hela werlden i sig fattar. Denna Plazen behölt Konungen Elschaddai (g) för sig sielf, och ingen förutan honom torde sig den samma tilägna; Dels af egit wälbehag, dels ock emedan han intet wille, at någon fremmandes sträck öfwer denne Staden komma skull.

A 2

le.

(d) Gen. 1: 26.

(e) Englarna.

(f) Eccl. 3: 1.

(g) Den Allmächtige Guden.

le. *Elſchaddai* hölt också i denne Plaz en Betsättning, men han anbefalte likväl Stadens Leedamöter (h) hans bewakande.

Denne Stadens Mur war wäl sammansfogad, (i) ja så fast bygd och til hupa satt, at om det icke igenom sielfwa Borgarena förorsakades, hon aldrig i Ewigket hade kunnat blifwa rörd eller bråkt. Ty härutinnan bestod hans oförlöplika likneliga wisshet, som *Menniskio-Själen* byade, at denne Stadens Murar aldrig kunde blifwa nederrifne, eller skadade, icke ens af den aldramächtigaste Potentaten, om icke Inwånarena sielfwe därtill samtyckte.

Denne berömda Staden hade fem Portar (k) at gå ut och in igenom, hwilka på samma sätt som Murarne gjorde woro, nemligen obfverwunnnerlige, och kunde intet på annat sätt intagas eller öpnade blifwa, än med deras samtycke och tillåtelse, som innan före woro. Dese Portars Namn woro Öron-porten, Ögon-porten, Mun-porten, Nässe-porten och Kiännigspporten.

Der woro också andre ting flere, som thenna Staden tilhörde, hwilka, om I läggen them alla til the för omtalte ännu widare lära wissheder thenne Ordens Härlighet och starkhet. (l) Han hade et tilsräckeligit förråd inom sina walsalar, han hade de besta wälsignade och fortråsfeligaste lager, som i då warande tid i werlden bes

fante

(h) Själenes Kræfter. (i) Kroppen. (k) fem
Sinnen. (l) *Menniskians* första tilstånd.

Kinte woro, det fans i honom ingen orolig uprorisk bostwer eller förrådare, de woro alle trogne, hwilket som almänneligit bekant, är en sak af stort wärde.

Öfwer detta hade han alltjämt, so länge han war sin Konung *Elschaddai* trogne, at hugna sig af hans nåde och ynnest, stod under hans hägn och beskydd och war hans Lust och Glädie.

I den tiden war en Furste Diabolus (m) benämnd, en mycket mächtig Fätte. Thenne giorde et anfall på thenne berömda Staden, *Mennisbio Siäl* at intaga honom til sin Boning. Fätten war de swaric Morjaners Konung, och war den aldra gyrigaste Försten som kunde finnas. Wi wele med edar tillatelse först litet tala om denne Diabolus härkomst, och sedermera, hurulunda han sig denne Staden bemächtigat.

Denne Diabolus är sannerliga en stor och mächtig Förste, liksom där jemte den fattigaste tiggaren. Swad hans första upkomst widkommer, (n) so war han fordom en af Konungens *Elschaddai* tjänare, som af honom war där til giord, antagen, och til de aldrahögsta och mächtigaste Ställen förordnad, ja han war til en sådan höghet uphögd, som någon ibland de förnämste af hans undersätare. Han blef giord til Morgenrodnans Son, hwilket gaf honom stor härlighet och prydnad, och hade kunnat förnösja denne Lucifers hierta, om han icke hade varit so omättelig och girug, som sielswa helwetet.

A 2

När

(m) Dieswulen. (n) Syndarena och de fallne Englar.

Når han un ſåg ſig ſåledes til høgheit och åra uphøgd, och tractade eſter et høgt ſtånd och wiſkøhr, ſå gjorde han intet annat ån åſwertade wid ſig ſieff, huruledes han til en Herre åſwert alt måtte bliſwa upſatt, ſå at han allena måtte haſwa det høgſta wåldet jemte *Elſchaddai*, hwilket Konungen *Elſchaddai* ſinom Son förbehølt, ja honom allaredan gifwit hade; för den ſkuld gjorde han råd med ſig ſieffwan, hwad han här utinnan hade at giöra, ſedermera uptåckte han ſin mening för dem ſom woro hans wedertlike. hwilke med honom dårtill ſamtyckte; Fort at ſåja de fattade det ſlutet, at anfalla Konunga Sonen, och at fördårfwa honom, på det arſwet måtte bliſwa theras.

Når detta förråderiet ſåledes beſtutit, tiden dårtill faſtſtållt, löſen utgifwen, de uproriſke förſamlade och ſieffwan anfallet anſtålt war, ſå hån-
de det, at Konungen och hans Son, ſom år A och B och hwilken i allamåtto ſer eſter ſine underſåtares wågar, ſamt hade til ſin Son lika kårlek ſom för ſig ſieff, intet annat kunde ån han måſte ſwårligen bliſwa förtørnad, och wred; Men hwad gjorde han då derföre? Han tog them för huſwudet i råtтан tjd, i then förſta rörelſen, ſom the til theras upſås wårcſtållande gjorde, åſwertngade them om theras förråderi, och den förſkråckeliga Rebellion och wrolighet ſom the ſig förbetagit hade och nu aldeles ſinnade woro at wårcſtålla, och faſtade them alla ſammans, utur de Orter ſom han them anförtrodte hade, utur the-
ras

Was friheter, åhra, och befordring, förbannade
 them ifrån sit Håf, och stötte them åter i then
 fastliga Gropen, fastbundne med mörkrets ked-
 or, so at de aldrig någon den ringaste Gunst af
 des hand widare hafwa at förwänta, utan the
 måste i ewig tid blifwa under then Domen,
 som han öfwer them fält hafwer. Likwål må-
 gen Iwara försäkrade, at anskönt the äro såle-
 des utstötte ifrån alt förtroende, fördel och Åhra,
 och the wetta at the i ewighet förlorat theas För-
 stes ynnest, emedan the äro ifrån hans håf borta-
 drifne, och i thet förkräckeliga afgrundet fastaa-
 de, så låra the icke thes mindre nu, effter theas
 förra högfärd använda emot Elschaddai och
 hans Son all theas Ilfundighet och Argbet som
 the någon sin påfinna kunna.

Förthenckul ryta the med stor grymhet, och
 löpa i kring ifrån en Ort til den andra, at om det
 möjligit wore, finna något som Konungen til-
 hörer, på det the sådant förskämna måtte, til at
 ther igenom hånas uppå honom, och således
 kommo the också i thet stora Landskapet Jorde
 Krez, och ända til Staden Memiskio: Siäl,
 wål wettandes at thet war et af the förnämsta
 Konungens Elschaddai wärck och hans Nöje:
 hwad giöra the nu ther? the giöra effter tagit af-
 tal et anfall på Staden, efftersom the wiste, som
 för bemält år, at Memiskio: Siäl tilhörde Ko-
 nungen Elschaddai, ty the word therhos, när han
 theenne Staden bygde, och til sit egit nöje och be-
 hag utyrade. När the nu theenne Orten funnit
 A 4 hade,

hade, ropade the med höga röst för Glädie, och
 rytade deruppå som Lejon efter rof, såjandes: Nu
 hafwe wij funnit Skatten; Nu wette wi på
 hwad sätt wi skole hånas på Konungen El-
 schaddai. Här satte the sig nu neder, och höllo
 Krigs råd, til at betänka sig och öfwerläggia
 hwilket mände wara den bästa wägen, at kunn-
 na bemächtiga sig thenna berömda Staden Men-
 nisko Siäl; för thenskul kommo these fyra för-
 slag at öfwerwågas; Först: Om det wore bäst at
 de alle tillika skulle wijsa sig för thenne Staden;
 Sedermera, om det wore rådeligit, at the klådde
 sig uti deras Lappade tiggare kläder, och thär
 sammanstådes lågrade: Widare om det skulle
 wara tienligit, at kundgöra Staden Mennis-
 sko Siäl theras förhastwande, och at uppenbar-
 wa i hwad upsåt the dijt komme woro, eller om
 man honom med smickrande, och igenom falska
 bedrägeliga wågar angripa skulle; Och slutelig-
 gen om icke det wore bäst, at någrom af them
 blefwe anbefalt, at nedderhugga en eller flera af
 de förnemste Borgare och Inwånare, och om thet
 intet syntes at therigenom theras förhastwande
 aldra bål kunde wärkställas.

På thet första af these förslag blef med Ner-
 swarat; nemlig, man hölt derföre, at det uret
 skulle wara rådeligit om the sig alle tillika skulle
 för Staden se låta, emedan Staden igenom så
 wångas ankomst, lätt kunde sättas i Allarm-
 då est thär emot wore troligit, at så eller en
 allena, sedant intet skulle kunna förorsaka;

Och

Och på det thenne meningén så mycken bättre Kraft och bifall finna måtte, sade Diabolus: (ty nu aldråd: styrade han sielf sin mening) Thet är omöjligt at wij kunna intaga Staden med Wäld, emedan ingen uthän at the sielfwe ther til samtycka, tijt infomma kan, för den skull måste allenast några så eller En tillika giöra Anfäll på Menskiö-Siäl, är iag således af then meningén at han om sieder skal komma i våra händer; med thetta förslaget blefwo the alle enige, och företogo straxt det andra, nemligen: om thet wore rådeligt, at the med thes ägna lappade tiagare kläder tijt tåga skulle? thetta blef och så med Noi beswarat, och kunde aldeles intet gillas. Ty ånströnt Staden Menskiö Siäl fordom kände alt thet som Osynligt war, och med thesamma mycket hade haft at giöra, hade han dock aldrig sedt någon af sina Medbröder i så uselt och bedröfwat tilstånd; och thetta war nu en af de aldrea stoltaste hellwetes Andars mening; Appollion sade: at thenna meningén wore mycket wijs och kloof, och lade ännu thetta ther til: Skulle någon af oss sig således, som wi nu äre, se lata, wore thet otwifelachtigt at therigenom hos thenne Staden skulle förorsakas och föröklas sådane tanckar, hwar igenom han alldeles skulle blifwa bestört, och tillika så anledning at så mycket bättre taga sig til wärd, och är thet wid så beskaffade saker så långt för oss at tänka at någonsin kunna öröfra thenna Staden. Den Mächtige Jät-

ten Beelzebub lade ännu följande ther til: theta som J redan formålt hafwen, ör mycket wäl talat, ty änskiönt Menniskio: Siäls Manskap hafwa sedt en sådan Skapnad, som wi fordom ägt, så hafwa the lijkwäl aldrig sedt en sådan som wi nu hafwa. Min mening wore fördensfull, at thet torde wara rådeligast, at nalkas til them i en sådan Skapnad, som är them måst wanlig och bekant.

När the nu hade här til gifwit sitt samtycke, blef ther näst at öfwerlägga, i hward form, skepelse och klädebonad Diabolus skulle wisa sig, när han wille företaga sig at för sig eröfra Staden Menniskio: Siäl; then ena sade så, then andra annorledes; Sluteligen swarade Lucifer, at efter sit omdöme thet skulle wara bäst, om thes ras Herre antoge et eller annat Creaturs skepelse, hwilket under Stadens lydno stode; Ty, sade han, thesse är han icke allena wan wid at se hwar Dag, utan han lærer också aldrig kunna inbilla sig, at the som stå under hans lydno, något emot Staden skulle företaga wilja, och til at så mycket bättre förblinda honom, låter öf föreställa them et af the bästa Creaturen hwilket Menniskio: Siäl för (o) wijsare och klofare håller, än något af the andra. Thenne meningen blef af them allom mycket prisad, och thet blef beslutit at Jätten Diabolus skulle betiäna sig af Ormens skepelse, ty thenne war på then tiden, i så stor fortrolighet med staden, som

nu

nu en lijten fogel kan wara med barnen, emed-
 dan han ingen ting på sig hade, öfwer hwilket
 man kunde försträckas, så länge han war i sin för-
 stå tillstånd. Sedermera företogs thet tredie
 förslaget; Om thet skulle wara bättre at man
 skulle kundgiöra Menniskio-Siäl theras upsåt
 och hwarföre the ankomne woro, eller ei?
 Thetta blef också aldeles förkastat, för the för-
 re orsaker skul; nemligen efter som Menniskio-
 Siäl wore et mycket starkt Folk i en starkt stad,
 hwilkens Wallar och Portar, utan at tala om
 des Slätt, woro so öfswerwinnerlige, och på intet
 annat sätt, än med theras egna samtycke kunde
 ärofräs. Öfwer thetta alt, sade Legio (ty
 thenne gaf ock sit dertil) om wi uptræcke wårt
 förbehawande, torde the anhålla hos theras Kö-
 nung om hielp och bijsånd, och om the thet giö-
 ra, så wet iag wäl hwad wi snart för en Dag
 hafwe at förwänta. Läter of för then skul kom-
 ma med allehanda sköna förewändningar och
 med allehanda lögn, Smickrande och bedrägeliga
 Ord, och uptræncka sådant, som alldrig kan ful-
 bordas, och låsra them thet som the aldrig fin-
 nandes warda: Thetta är råttä wägen, til at
 blifwa måstare af Staden Menniskio-Siäl
 och til at nödsaka honom at sielf uplåta hans por-
 tar, och bedia of at intaga thensamma; Thet
 som skal försäkra of, at thetta förslaget sådant
 lårer til wäga bringa, är, at folcket i Menni-
 skio-Siäl nu altsammans är ensaldigt, uprich-
 tigt, fromt och sannfärdigt: som ännu intet för-
 stå

så hwad det heter at blifwa öfwerfallen med
 bedrägeri, förstållning och Skrymteri, och intet
 kanna bedrägeliga och lögnacktiga leppar. Utså
 så kunna the öf intet warse blifwa, ehuru myc-
 ket wi också warda them förledandes; Wäre
 lögnen låra blifwa ansedde som sanfärdige Ord,
 och wårt bedrägeri lårer uptagas som uprickti-
 ge giärningar, the låra sättia troo til alt thet som
 wi warda them låfwandes, besynnerligen om wi
 uthi alla wåra lögnacktige och falska ord föres-
 gifwa som hade wi stor kärlek til them, och säga
 at wårt endaste Andemål och ögnemärke är,
 Deras Nhra och upkomst. Emot alt thetta fant
 icke thet ringaste inkast, ei heller fant thet något
 motstånd, lijka som et wattu-fall, hwilket sig öf-
 wer höga branta berg bradstörter; War alt-
 sa annu thet fierde öfrigit, nemligen at thet frå-
 gades, om icke wore bäst at befalla någrom af
 theras sällskap, at nederhugga en eller flere af the
 förnämsta i *Menniskio-Siäl*, och om the trodde,
 at the thår igenom theras sat befrämja Kunde.

Til thetta förslaget gåfwo the alle theras
 samtyste, och Mannen hwilken man sig företa-
 git hade genom thenne list at dråpa, war en Herr
 Mootstånd ellest Hofwidzmannen Moot-
 stånd benämnd, hwilken en stor mann war i
Menniskio-Siäl, och en then dår mera fructta-
 de sig för thenne Jätten Diabolus och thes lå-
 ger är någon af alla the andra som i Staden
 woro. Men hwem skulle nu förrätta thenne
 giärningen och fulbrorda thetta mordet? Dher
 öfwer

Öfver blef sedermera omröstadt och the förs
ordnade ther til Abaddon hwilken war en af
de Andar uthur thet brinnande diupet.

När the nu således hade hållit thetas Krigs-
råd, stodo the up, och togo sig före at göra hwad
the beslutit hade, och gingo således löst uppå
Menniskio-Siäl, dock likwäl alle på osynligt
sätt, undantagandes en endaste, ehuru wäl ock-
sa thensamma, intet som han sielf skapad war
til staden nakades, uthan sig under Orms ge-
stalt och skapelse fördojde.

Sedan the woro när in til staden Komne,
lägrade the sig för Öronporten, ty thet war
thet rumet hwarest alt, som utom staden skedde,
Funde höras, lika som wid Öronporten alt
Funde synas. Och sedan Zätten hade befalt, at
then Krigshären som honom fölgde, skulle göm-
ma sig och ligga på lurr, wid pass ett bägeskätt
ifrån Staden, och lika långt ifrån höfwidzman-
nen Moestånd, steg han sielf helt när til por-
ten, ropade och åskade liud af Inwånarna.
Han hade ingen mera med sig än en enda-
ste Alt i oro benämndt, hwilken han som sin tale-
man i alla swäre saker til sig tagit hade. När
han nu således för Porten stod, blåste han, efter
då warande tids sedwänja, på Basunen til at
åska liud, at hans tal måtte blifwa hörd; Så
snart thenne Basun hördes, kommo the förnäm-
ste utur Staden Menniskio-Siäl uppå Stadz
muren, nemligen Herr Upricktig, Herr Willia
Herr Majoren Förstånd, Herr Registrato-
ren

ren Samwete, och Herr Höfwidymannen Mootstånd, til at se, hwad ther för händer war, och hwad där wille säjas. Herr Willian lutade sig öfwer muren, til at se hwem för Porten stode, och frågade : hwem han wore ? hwat ifrån han komm ? och hwad hans begiäran wore ? och af hwad ordsak han med et så owanligit läthe förroade Staden ?

Diabolus stälte sig lika som et Lamm, begynte sitt tal och sade : (p) I Wile Herrar af thenne Staden Meniskio-Siäl, iag är, som i lättel. förstå kunnen, Eder nära Granne, och en som af Konungen förpliktad är til at tilbiuda Eder mina skyldige och alla mögeliga tjänster, för then skull, och på thet iag emot mig stelf och Eder må wara trogen, hafwer iag något som mycket angelägit är, med eder at öfwerläggia, så hören mig då med noga achtamhet, och med litet tolamod, iag försäkrar eder förub at iag intet söker mig utan eder, intet min utan eder förkofran, i alt thet som iag nu gör, som i thet nogsamnt war den finmandes, så snart iag lärer hafwa fram stält min mening ; Dy Wile Herrar (til at rent uth säja) iag är hift kommen at underwisa eder på hwad sätt I kunnen blifwa store, och afbörda Eder det Oket, med hwilket I, utan at I thet märken, äro besmårade.

Thetta talet war orsak at Staden Meniskio-Siäl mycket begynte at öfna Dronen, och at the tänckte, hwad månnde thetta wara ? han fulföljde sitt tal och sade, iag hafwer något at

at säija Eder, som angår Eder Konung och hans lag, och sedermera något som eder sielf widkommer. Swad Eder Konung angår, så wet iag at han är stor och mächtig, men likwål är alt thet, som han til Eder sagdt hafwer, aldeles ofanning, och lånder Eder intet til någon fördel, thet förhåller sig altsammans intet så i sanning; ty thet hwar med han Eder hotadt hafwer, lårer aldrig ske eller så sin fullbordan, omständigt I gör den alt thet han Eder förbudit hafwer. Men om och någon fara derwid wara skulle, wore icke thet then aldra störste tråldom at all tjd leswa i fructtan för thet aldra swåraste straffet, allenast därför at man gjorde en så liten och ringa sak, som thet är, at åta af en liten fructt. Swad hans lag widkommer, säger iag vidare, at thet både strider emot sunda Förnuftet och är Odrågeligit: Emot sunda Förnuftet strider thet; emedan straffet och misgiärningen aldeles intet hafwa någon likhet med hwar annan. Thet är en stoor åtskillnad och olikhet, emillan lifwet och en fructt; och likwål måste thet ena följa på thet andra i förmågo af then Lag som Elschaddai Eder gifwit hafwer.

Men thetta hafwer han och så allenast giordt til at göra Eder wille, ty i begynnelsen säger han: I skolen åtha af alt, och likwål sedermera förbiuder han, at åta en wiß Fructt. Vidare måste thet också nödwändig wara Odrågeligit, emedan then Fructten af hwilken at åta Eder förbudit är, så framt annars någon fructis

fructs åtande Eder blifwit förbudt, är thet samma, som är fickelig, ja Allena fickelig at tillkynda Eder et Guds, som Eder här tils varit obekant. Thetta skönjes af Träters egna Namn, hwilket heter Kunskapens trä på godt och ondt: hafwen i wål thenne Kunskapen? Nej, och thet är Eder ock så icke mögeligit at begripa, huru godt, huru lufsigit och huru fickeligit thet är at giöra eder kloke; Så länge J hål- len Eder til Edar Konungs Befalning, hwar före skolen J blifwa håldne i Blindhet och Dwettenhet? hwar före wiljen J icke tilltagå i Kunskap och förstånd? Ja på thet iag ånnu må säija eder något besynnerligt, J Inwånare i then berömda Staden Menniskio Siäl, J åren intet något frutt Golt, J blifwen håldne i bosor och tråldom, och thetta genom en bedröfwel. hostelse. Thet är ingen annan ordsak ther wid, ån thenne: Om iag thet så hafwa will, skall thet sålunda ske. Och är thet intet bedröfweligit at täncka uppå, at samma sak, som eder förbudet är at giöra, låter tillkynda Eder Wisdom och Åbra om J allenast sungen nitte däråf. Ty så snart thet skedt är, skola Edra Ögon öppnas at J skolen warda såsom Gud. Emedan nu saken är of thenne Bekaffenhet, sade han, kun- nen J wål of någon Förste i så stor tråldom håldne warda, som J åren in til thenne Dagen. J warden med Öfwerwåld regerade och ligger inweklade i store Dyrkor, som iag thet nogsam- t wist hafwer? Ty hwad kan war större tråldom

än at blifwa hällen i Blindhet? Skulle icke sielfwa förnustet låra Eder, at thet är bättre at hafwa Ogon, än them intet hafwa? Och at thet är mycket bättre at lefwa i Frihet, än at wara innesluten i en mörel och illa luktande Grop?

I detsamma at Diabolus thesse ord til Menniskio Siäl talade, sköt en af the hellwets andar efter höfwidzmannen **Moorstånd** hwilken i porten stod, och sargade honom med et dödeligit sår i hufvudet, så at han dödde och nederföll öfwer Muren, hwar igenom Borgarne och Inwånarena swärliga bestörtes, men Diabolus blef ther igenom så mycket modigare. När höfwidzmannen **Moorstånd** således dödat war, hwilken war then endaste Krigzmannen then the i staden hade, blef den **Arma Menniskio Siäl** aldeles modfäst, och hade icke thet ringaste hierta at giöra Motstånd, utan thet gick alt som Satan thet sielf wille önska. Ther uppå wisade sig Herr **Oro** hwilken Diabolus med sig brackt hade, och som war hans taleman, thenne trädde til at tala med **Menniskio Siäl**, och bestod hans tals innehåld i thet som följjer.

Wdle Herrar, sade han, thet är ensärdeles Lycka för min Herre, at han i dag af Eder med sådan tydlighet och roolighet hörd blifwer, och wi hafwe then förhopning, at wi låre kunna öfwer tala Eder, at intet förkasta et godt råd. Min Herre hafwer en mycket stoor Kärlek til eder, och ånskiönt han (som han wäl wet) redan står i fara at förfalla i Konungens **Elshaddai**
 B Ogunst

Gungst, så lærer likwäl den Kärlek som han bär
 til Eder, föränlåta honom, at ännu påtaga sig
 mycket mera än thetta. Thet är också helt onö-
 digt at bruka flera ord, til at besanna thet som
 han sagdt hafwer, emedan allt är sanning, och
 intet något ord sagt blifwit som icke i sig sielf
 nogsamnt klart är. Træes Rambu gior en
 ånda på all strid i thenne saken; För then skull
 will iag på thenne stund med Min Herres sam-
 tycke och tillåtelse allenast thetta tillägga, hwat
 wid medan han så sade, han gjorde för Diabolus
 et mycket diuvt Reverentz: Tager allenast hans
 ord i öfwerwågaude, och ser sedermera på Træet,
 och thes behagelige fructer, Tänker också, at
 J ännu litet wetten, och at thetta är thet med-
 let, at ännu mera lära kunna, och om Eder
 Förstånd sig intet igenom et så godt råd öfwer-
 tala låter, så ären J intet the Mann, som iag
 förmente at J skullen wara.

När nu Stadzens Inwånare sågo at träet
 war godt at åtha af, och ljustigit uppå see, och
 at thet et lustigt trä war, efter thet gaf För-
 stånd, gjorde the som Oroo rådde them, och tog
 go och åto thår af. Men thetta förgrömde iag
 tilförende at omröra, at wid samma tid när
 Oroo til Inwånarena these ord talte, Herr
 Uprickthet i medler tid på thet stället thet
 han stod til jorden nederfancet, och intet liif me-
 ra hade, antingen af et skätt som kom uthur Jä-
 tens Läger, eller af en Slag Fluf eller Hiertans
 rådhoga, eller ock at hans hastiga död förord-
 sakades.

afledes af den gamle förtädarens och Skielmens Oros illa luktande Ande, hwilket jag wäl för then närmaste ordsaken ther til håller. På sådant sätt dödde thesse bägge tappre Männ; Tappre Männ fallar jag them, thesfore at the woro Stadens Meniskio Siäls prydnad och härlighet så länge the thär uti woro. Nu blef alskintet tappert sinne i Staden mera öfrigit, the föllo alle neder, och underkastade sig Diabolus och blefwo hans trålar och Basaller, som I widare lären höra.

Sedan nu thesse woro dödde blefne hwad gjorde the öfrige Inwånare annat än at the lika som menniskior hwilke hade funnit et dårachtigt Paradis, straxt, som ofwan redan förmålt är (q) dilt luppö til at försöka om samma Gåtens ord woro sanne, och gjorde först hwad Oros rådde them. The sägo på then förbudne fruktren, öfwerlade thet wid sig sielswa, blefwo dår af intagne, togo af henne (r) och åto ther af. Men the hade intet så snart ther af åtit för än the på samma stund ther af blefwo drukne så at the icke wiste hwad the gjorde, utan öpnade Portarna Öronporten, och Ögonporten alla både, och lätte Diabolus med all sit följö intåga, hawwandes således aldeles förglömt thetas fromma Elschaddai tillika med hans Lag, och then Domen som han med så store hotesser dem förelagt hade, om the skulle warda then emot brytandes.

B 2

Sedan

(q) Meniskio Siäl blifwer intagna.

(r) Fallet

Sedan Diabolus således hade wunnit Ingången igenom Stadzens portar, drog han sig mitt in uti Staden, til at giöra sin Segerswinning så säker som han någonsin kunde, och när han förmärkte at Folckes benågenhet til honom blef mera brinnande, hölt han för rådeligt at smida järnet medan thet war warmt, han fulföljde förthensfull sina bedrägeliga saker, och sade: Min Arma Menniskio Siäl, jag hafwer sannerligen fuller giordt Eder thetne tiensten, at iag förhulspit Eder til stor Utra och Frihet, men och kiära Menniskio Siäl! nu felas Eder dhy wår! någon som kunde taga Eder i sit Någn och Beskydd, ty waren försäkrade at när Elschaddai lærer så höra, hwad sig tildragit hafwer, så lærer det giöra honom hierteligen ondt at I hafwen sönderlitit hans Böijor, och hans Band ifrån Eder kastat. Hwad wiljen I då glora! Wiljen I tillåta, at sedan I Eder således utwidgat hafwen, Edra Privilegier eder skola ifrängtagne warda? Eller på hwad sätt wiljen I taga eder til wara? thet uppå sade the alle samteligen til thenna törnebuskan: War tu wår Konung. Thetta samtycke tog han emot, och blef alltså Konung öfwer Staden Menniskio Siäl. När thet skedd war, inrymde man honom strart thet uppå Slottet, och således hela Stadens Fästning, så han gick in i Slottet, nembl. thet Slottet hwilket Elschaddai i Menniskio Siäl til sin egen lust och nöije byggd

byggt hade, och hwilket han nu gjorde til en Rös-
ware kula, och Fästning för Diabolus.

När han nu hade intagit thetta ansenliga
Pallak eller Slätt, gjorde han thet til sit egit
Sätthe, befästade och upfylte thet samma med
allehanda förråd emot Konungen Elschaddai
för hwilken han fructade at han torde bemöda
sig at bringa thet åter under sin lydno tilba-
ka igen.

När thetta således wärckställt war, och han
likwäl ännu intet trodde sig wara säker nog,
begynte han widare at öfwerlägga, på hwad sätt
Staden skulle kunna bringas i ny Form, han
bygde snart något up, snart ref han thet åter
neder, efter egit wälbehag, hwarföre han också
Herr Majoren Förstånd, och Registratoren
Herr Samwete af thetas beställningar affatte
at the ingen ting mera hade at säija.

Ly ånsfiont Herr Majoren war en före-
ständig Man, hwilken förfogade sig til Stadzens
gemene Hop, när Staden Menniskio-Sial
öfwer gaf sig i Zättens händer, så fandt likwäl
Diabolus icke för rådeligit, at lemna honom
hans förra anseende och wälde, emedan han
war en Mann som alting långt för uth se kunde,
förthenkul gjorde han honom icke allenast blind,
och tog honom ämbete och wälde ifrån, uthan
han lät också bygga et högt och starckt Torn
emellan Solensken och lius och fönstrene på
thenne Herrens Pallak; hwarigenom hans och
alle Inwånares huus blefwo så förmörkade,
B 3 som

som sielfwa mörkret. (s) När han nu således
 war skild ifran liuset, blef han som en then the
 blind född år i thetta sit hus hemma sittandes,
 och war thenne Herren nu så innesluten och kring-
 ränd som uti et fångelse, så at han icke hade så
 mycken Frihet, at på sit ord och Parole kunna
 gå längre än inom hans fyra pålar. Ja om
 han också hade haft thet hierta at göra något til
Menniskio-Siäls nytta och bästa, så war dock
 ingen ting öfrigt hwarigenom han hade kunnat
 kasta thenna Staden någon fördehl? Således
 war Herr Majoren, så länge **Menniskio-Siäl**
 war under Diabolus wälde och regering, then-
 ne berömda Staden mera til förhinders än til nå-
 gon fördel, och under thetta wäldet blef Staden så
 länge, som the stodo under Diabolus lydno, nemli-
 ga til thes the blefwo igenom Krig honom uhr hän-
 derne tagne; Hwad Herr Registratoren widkom-
 mar så war han, förr än Staden intagen blef, en
 Mann then ther hade mycket låsit, och hwilken
 om Konungens lag hade en stor förfarenhet och
 kundskap, ja at säja sanningen, therjemte en Mann
 af et tappert sinne, och som war mycket trogen,
 han hade ther näst en tunga, som war äfwen så
 wältalande som hans hufwud war med mycket
 förstånd upfyllt. Thenne Mannen kunde Dia-
 bolus aldeles intet fördraga, emedan han intet
 formädde igenom all sin listighet, bedrägerij och
 falskhet, at göra honom sig aldeles til egen, än-
 fönt han med thet til samtyckt hade, at Diabo-
 lus

lus i Staden intåga skulle. Thet är fuller oför-
 nefeligit, at icke han war tåmmeligen afwijsen
 ifrån thet som hans förre Konung budit hade, och
 at han ock fant et stort nöjse at leswa under Jåt-
 tens lag. Men lijkwål kunde thet intet hielpa,
 så länge han intet war aldeles sin egen Herre, han
 kunde wål under stundom en gång täncka på *El-*
Schaddai, och hafwa en listen råddhåga för hans
 lag, han kunde ock wål esomoftast med stort
 ropande, lika som et lejon rytar, tala emot Dia-
 bolus; Ja han kunde ock på wiåa tijder, när det
 kom åth honom (ty J bören wetta at han ibland
 hade grufweliga Infal) giöra at hela Staden
 Menneiskio-Siäl skälfsde och båsde. Förthens-
 skul kunde thenne nya Konungen hwarken tåla
 eller lijda honom, och han war mera rådd för
 Registratoren, ån för någon af them som ha-
 de blifwit wid listwet i Staden, emedan hans ord,
 som sagt är, gjorde hela Staden skälfswande och
 woro för Staden lijka som affkutte Carthau-
 ner, och praflande dunderslag. Som nu Jåt-
 ten aldeles intet kunde få honom på sin sida, så
 war för honom intet annat at giöra, ån at ups-
 täncka och anvånda alt hwad han kunde til at
 förleda thenne gamla Adelsmannen, och at ige-
 nom förwillande giöra hans sinne hårdnackat,
 och hans hierta så mycket stadigare på fåfång-
 lighetenes wåg. Och thetta hade han sig icke så
 snart företagit at icke han ock wårefstålte thet
 samma; han förwillade thenne Mannen smånina-
 gom och oförmårctt, och brackte honom i Syn-

der och ogudackthet, at han icke allenast kom i wilfarelse, när han i begynnelsen blef förorsnad, utan ock at han omsider nästan kom så wida, at han sig om Synder intet något samwete mera gjorde, och thet war thet yttersta som Diabolus kunde til wåga bringa. Förthenskul uptråckte han ännu et annat påfund, och öfwertalte folket i Staden at Herr Registratoren wore en Däre, och borde thesfore aldeles intet acktas, och til at så mycket bättre winna thetta ändamål, så betienste han sig af the infal som understundom kommo åt honom, sägandes: hwarfore han, om han annars hade sina fem fulla Sinnen ihop, icke gjorde alltid likaledes? han fulföljde widare och sade: thenne gamle ofloke Adelsmannen går det nästan som alla andra Därrar, hwilke hafwa sina swagheter och griller, och så länge the påstå, förra the et bullrande tal; han wiste ock iägenom et annat medel wäl at uträtta at *Menniskio-Siäl* försummade alt hwad Herr Registratoren säga kunde, och lagade så at Stadens Inwånare thet föracktede, och thet af gjorde et löije. För utan alt thetta, wiste Diabolus ännu en annan utwäg hwarigenom han förskaffade, at när then gamla Herren war glad han nekade och återfallade alt hwad han i sin dwala bekräftat hade; och thet war sannerliga then bästa och närmaste wågen at bringa honom i förackt och försmädelse, samt gifwa anledning at ingen mera något af honom hålla skulle. Han talade efter thenna tid, aldrig mera för Konungen *ELschad-*

Schaddai frivilleliga af eget uphof, utan alltid när han med wåld och trug ther til blef twungen. Ther näst war han then ena tiden mycket hisig och ifrig emot thet samma hwilket han på en annan tid ganska litet actade; så olikt och obeständig war han nu i sina gierningar. Ibland kunde han wara lika som död, ja sielfwa then tiden när hela Staden *Menniskio-Siäl* i full säfånglighet stadd war, och efter *Jättens* pipa dansade.

Förthenskul, när *Menniskio Siäl* igenom Registratorens dundrande röst blef förkräckt, och thetta *Diabolus* kundgiordes, sade han: at hwad thenne gamle Herren förebrachte skedde intet af någon kärlek eller medlidande, utan af et dåractigt wäsende, som kom åt honom ibland at willia skämta, och hafwa något at tala, och ther igenom wiste han så at stilla och ställa *Menniskio-Siäl* tilfredz, at hela Staden aldeles war förnögd och i Ro. Och på thet han intet måtte försumma någon ting, som kunde befrämja Stadens Nöje och fördrifwa thes forä, så sade han esomoftast til honom: o *Menniskio-Siäl*, gifwer wål actt theruppå, at oachtadt alt hwad thenne gamla Herren ropar och larmar, och med en hög och dundrande röst til eder talar, så hören *Jändock* ingen ting af *Elshaddai*; ther likwål (pfui then skämiose liugaren och bedragaren!) hwart och et liud, som Registratoren lätte höra, när han talade emot Synden, war Gudz röst som igenom hans mun med Staden talade. I sen, sade han widare, at *Menniskio-Siäls* Förlust

och Rebellion af honom intet actas. Och at han intet lårer bemöda ſig at begiära någon Räkenskap af ſin Stad, theſföre at han ſig i mit wåld gifwit haſwer, han wet wål, at ånſkönt J woren honom aldeles egne, J dock nu på annat rättmätigt ſätt haſwen kommit under min lydno. Härnåſt ſade han: O Menneſtkio Siäl be täncker en gång, huru jag eder eſier ytterſta förmågo kulpit och undſatt haſwer, med thet bästa ſom jag hade och hwad ſom i werlden ſtode at undſas: Jag må wål ſaja, at lagen och the ſedwånjor, under hwilka J nu ſtåen, och igenom hwilka J emot mig wiſen edar Lydno och ſkyldighet, kunna gifwa eder mera wedergweckelſe och nöije, ån Paradiffet ſom J för besuttit haſwen kunnat gifwa eder. Edar Frihet är ockſå af mig, ſom J ſielf weten, mycket förökt och utwidgad, haſwandes jag funnit Eder ſom et Folck hwilket i ſtort trångmål warit. Jag har icke pålagt någon af eder något twång eller boijor, och J haſwen å min ſida hwarken at fruckta eder för rättigheter eller lag; Jag fordrar af ingen ibland eder räkenskap af ſina giärningar, thet må then okloka Menneſten (J weten wål hwem jag talar om) hådan eſier en gång giöra. Jag haſwer hwarjom och enom af eder tillåtit at leſwa ſom en Förſte i ſina ågodelar, med åſwen ſå lijten min genſägelſe ſom J emot mig någon ſådan yttrat haſwen.

Och på thetta ſättet tyſtade Diabolus Staden Menneſtkio Siäl, och ſtällte honom til freds, när Registratoren ibland war alt förſwår

swär emot them. Ja han kunde met thetta sit tal sätta hela Staden i omväsende och uppror, och föranklata them, at the grymmeliga rasade emot then gamla Adelsmannen, så at ock gemena hoppen understundom nästan war aldeles sinnad at giöra af med honom. The önskade esomostast, som jag thet sielf hördt hafwer, at han måtte wara tusende miil ifrån them med sit sällskap, och med sina ord; Ja the kunde blifwa hel ängslige och besörte när the honom allenast warse blewo, särdeles när the sig påminte huruledes han i forna tijder hade then wanan at hota, och fördöma them; ty i thetta allt war han nu mycket förändrad.

Men alle these önsknunger woro förgäfves: ty jag wet intet på hwad sätt han sig ännu ibland them uppehålla kunnat, om icke thet skedd igenom *Elschaddai* kraft och wijsbet. När in til hans huus, war en fästning lika som et slätt, intet långt ifrån Stadsens wallar belägen; När nu gemena folket kom gåendes til at giöra af med honom, uplåt han *Eluforne* och lått en sådan *Fiod* (t) komma öfwer them, at alle the, som på negden woro, kom i fara at drunkna.

Men wi wilje lämna Herr *Registratoren* och komma til Herr *Willia*, hwilken war en annan af Adel uti then berömda Staden *Mennia* skio-Siäl. Denne Herr *Willia* war af en så hög afkomst, som någon i hela Staden, och war rätt en sådan friherre, som många andre med honom, om icke större. Han hade också nå-

sta

gra särdeles friheter och förmåner i Staden, som honom enskilt tillhörde, förthensful war han en man af stor starkhet, och et stort mod, samt mycket behiertat, så at ingen, när han något lågligt tilfålle såg, honom emotstå kunde. Nu war thet antingen af högsfård, för sit förnåma Stånd, friheter och starkhet, eller för någon annan formån skul, ehuruwäl högsfård wäl war första orsaken, at han aldrig wille wara någon Träl i Memiskio's Siäl; förthensful fattade han thet slutet, at taga tjänst under Diabolus, på thet han måtte blifwa en ansenlig Regent, och Herre som han tilförene warit. Och som han war en arg fogel, begynte han mycket bittida at wärckställa thetta sit upsat: Ty när Diabolus hölt sit tal wid Oron-porten, war han redan en ibland the förste som samtyckte til alt hwad Diabolus sade, och emedan han hölt alt hwad Diabolus sade för mycket godt och nyttigt, för themskul låt han intåga Diabolus i Staden, hwilken ochså therföre hade stor ynnest för honom och skaffade honom et godt ställe, ty som han förmårckte huru hans hierta war sinnadt, samt at han ågde mod och tapperhet, altså wille han sätta honom ibland sina största och förnåmste betiänte och bruka honom i högwichtige ärender och förrättningar.

Förthensful skickade han efter honom och talade med honom, om the hemligheter som han på hiertat hade, men här brukades intet många beswefande skäl til at öfwertala honom, ty som han

han hade varit strax i begynnelsen benågen och willig at instäppa Diabolus, så war han ock nu lijkaledes til at tiåna honom. När nu Tyrannen förmarckte at thenne Herren war willig at gå i hans tjänst, och at hans egen hug honom ther til brackte, så gjorde han honom straxt til Capitain eller höfwijsmann öfwer Slättet, (u) til Herre öfwer Wall och Murar, och til Portwachtare uti Staden Menniskio-Siåls portar (x) Ja thet war också en punct uti hans fulmækt som innehölt, at utan hans wettensskap, ingen ting i hela Staden ske skulle, således at nu mera icke ther ringaste i hela Menniskio-Siål gibras kunde, om icke thet skedde nåst Diabolus egen wettensskap efter hans wilja och behag. Han hade också en Secreterare Herr Betänkande (y) benåmd, en man, hwilken i alla måtto talade lika som hans Herre. Ty han och hans Herre woro ense i thetas Grundresglor, och i thetas giärningar woro the också mycket litet åtskilde; Således blef Staden Menniskio-Siål ther til brackt, at han fulbordade sin willias-och förståndz-begiärelser. (z)

Och thet kan intet komma utur mina tankar, huru förtwislad ogudachtig thenne William war. När han sådan mækt i händer hade, nekade han strax ther til at hans förre Förste och Öfwer-Herre skulle hafwa någon rätt til honom, och at han wore honom någon tjänst mera skuldig

(u) Hiertaf. (x) Ridttet och Sinnen. (y) Rom:

3: 7.

(z) Ephes. 2: 2, 3, 4.

dig. Sedermera gjorde han en Sed, och frost at wata sin stora Herre Diabolus trogen, och då han sedermera uti sitt ämbete, uti sin beställning, samt uti sina Friheter och förmåner stadfäst war, så kunnen Jeder aldrig föreställa, om Jicke sielfwe thet sedt hafwen, hwad thenne Mannen begynte för et underligt spel i thenne Staden. Han hotade Herr Registratören på thet yttersta, ja in til döden, han kunde intet tola honom för sina Ögon, han kunde icke fördraga at han talte: Han tillychte sina Ögon, när han såg honom, och tillstoppade sina Öron, när han hörde honom tala. Han kunde intet tola at thet ringaste af *Elschaddai* Lag på något ställe i Staden skulle finnas. Til Exempel: hans Secreterare *Beränkande* hade i sitt hus några gamla half rottna papper, och sönderrifne pergamenter, på hwilka then goda *Elschaddais* Lager woro skrifne. När thenne Herr *Willia* them en gång warse blef, fastade han them alla samteligen bakom sin Rygg. (a) Thet är wäl sant, at Herr Registratören också ännu hade några af thesse Lager i sin Studer-kammare, men them kunde thenne Herren intet komma öfwer, han måtte också begynna ehwad han wille. Han sade ock at gamla Herr Majorens hus hade öfwer alt för mycket lius, til at rätt kunna befrämja *Wenistio* Siäls fördeed, han kunde sielf intet tåla stenat af et lius. (b)

Med

(a) Ridglige *willian* sätter sig emot *Samwetet*.(b) Eben fördärwade *willian* älskar et förmodat förstånd.

Med et ord, ingen ting kunde behåga William, om thet icke hans herre Diabolus behageligt war. Han hade intet sin like, then ther på alla gator så wäl som han kunde utblåsa den oförlifnelige Naturens Regering, och then stora Konungens Diabolus herrlighet; han gick omkring på Gatorne (c) i Menneiskio-Själ til at bedraga sin herrliga Herre, och kunde föracta sig sielf ibland then gemena hopen, allenast til at uphöja sin tappra Gøste, säjandes, at han på alla ställen, hwarest han these hans Vasaller worde finnandes, wille altid sätta sig med them i jämnlighet. Han kunde arbeta i all ondscko utan någons påtal, och gjöra illa utan någons befallning.

Herr William hade också en Lieutenant under sig, *Affecter* benåmd, en Mann hwilken hade mycket underliga saker, och förde et lefwerne som mycket wäl öfwerens komin (d) med sina saker; han wandrade aldeles effter köttet, och blef förthensfull kallad onde *Affecter*: Nu war ther också et Fruentimmer som kallades krogelig Begiärelse, hwilken war Herr Betänkiandes Dotter, thesse två blefwo kiäre åt hwar annan, (Kaka söker Maka) förlofwade sig, och gifte sig med hwar annan, och jag tror at the aflade många Barn med hwar annan, nemligen Oförskämphet, Swartmund och Straffhatare, alla 3. swarta Gässar, thenäst hade the också 3. Döttrar, som kallades Sannings

Sör

(c) Fångna tanckar.

(d) Rom. I: 24.

Föractare, Guds åhras försmädare, och den yngsta Hämnd benämnd, som woro alle gifte i Staden och utkläckte många foster, hwilke skulle wara alt förlängsamt här at upräckna, hwarföre wi them med stilla tigande förbigå.

Når nu Zätten så hade fastfatt sig i Staden **Menniskio-Siäl**, och hade underkufwat then ena samt uphögt andra, sasom thet honom bäst tyckte och behagade, begynte han numera att affkaffa et och annat, och thet tildeles til intet giora. Ther stod ännu på torget i **Menniskio-Siäl**, så ock på Castellaz Portar, then wälsignade **Elschaddai** belåte, hwilket så öfwermåttan konstigt i guld utstuckit och ingräfwit war, att thet så nått liknades honom som någoti werlden giora kunde. Thetta befalte han strax at förderfwa, hwilket också på et helt ogudacktigt sätt wärckstältes, igenom ens Mans hand som kallades **Olanning**. Härwid måsten I jemwål weta, at sasom **Diabolus** befalte at förstöra **Elschaddai** belåte, och thet igenom **Olanning** wärckstältes, sammaledes befalte han honom också i thes ställe at uprätta then förskräckeliga **Diabolus** bild, til största wanheder af theras förre Konung, och til Hans Stads **Menniskio-Siäls** förklenande.

Thesutom affkaffade också **Diabolus** alt thet som af **Elschaddai** Lag och förordningar war öffrigit blifwit, och ännu i Staden fandis: nemliga thet som angick **Sederne** och the naturliga tillika med the boraerlige undervisningar, så fandis han också likaledes at affkaffa alla the

strän

stränga straff som therwid stadgade woro; Kort, thet war intet godt uti Menniskio-Siäl öfrigit, som icke han och Herr Willis sökte at förstöra, ty theras förehafwande war, at aldeles gibra et oföfaltigt Creatur af Menniskio-Siäl, och at igenom Herr Ofanning göra rätt et fröghligt Stoin af thenne Staden.

När han nu saledes så mycket honom möjeligit war, hade förderfwat all lag och alla goda Ordningar, befalte han widare at alle hans Edicter lag och förordningar på alla orter, som under Menniskio-Siäls Lydno woro, offenteligen anslås skulle, som ock skedde på thet at han så mycket bättre måtte kunna winna sitt ändemål, nemligen at aldeles draga Menniskio-Siäl ifrån sin gamle Konung *Elschaddai*. Hans förordningar woro efterföljande: at han gaf them som intet af *Elschaddai* vthan af werlden woro, (e) all frihet uti theras fröghlige begiärelser, Ögon lust och högfärdigt wäsende, han intalte them et godt mod, och befrämjade allahanda skalkstucken och all ogudachtighet, och så widare. Och på thet at han alt ogudachtiga wäsende i Menniskio-Siäl så mycket mer fördla måtte, så lofwade han themne Staden Frid, Möije, Frögd och Wälsignelse, så framt hans befallningar blefwo effterlefwade, skolandes ock aldrig af them någon Näkenkap fordras, om the emot them handlade. Thetta må tjäna til et litet prof för them som så gierna höra hwad the intet wet

(e) 1. Joh, 2.

ta, och hwad som i långt aflägsse Ländet
skedd är.

När nu således *Menniskio/Siäl* afdeles
war Diabolus wälde underkastad, hörde eller
såg man i thenne Staden intet annat än thet
som kunde lända til at uphöjja honom, och all
mer och mer öka hans höghet. Och sedan
han, som förmålt är, hade giordt Herr *Majoren*
tillika med *Registratoren* officieliga at the intet
mera sitt Ambete förestå kunde, samt therhos
betractade at thenne Staden förr än han in-
togs, war then adra äldste ibland alla Städer i he-
la werlden, så fruchtade han före, at om han icke
skulle låta thensamma behålla lika höghet och för-
mån som han til förene haft, så torde han engång
föbrebrå honom, hwar före han hade störta
Staden Olycka; För then skul, och på thet
Staden måtte se, at han intet sökte at förmin-
ska hans prydnad, eller at taga några fördelar
ifrån honom, så utwalde han för Staden en
ny *Major* och en ny *Registrator* eller *Geheime*
Råd, och tog ther til sådane, som hans hierta
förnöjde och honom wäl behagade.

Majoren som Diabolus förordnade kal-
lades Herr *Begiärelse*, en Mann som hwarcken
hade *Ogon* eller *Oron*; Allt hwad han giorde,
antingen han giorde thet som en *Menniskia*,
eller som en betiänt, thet giorde han på natur-
ligit sätt och wis, som the ofkälige *Creaturen*
giöra; Och thet som giorde honom ånnu obehag-
ligare, omskiönt icke för *Menniskio/Siäl* dock
för

för them som thet se kunde, och öfwer hans undergång sig bedröfwade, war thetta, at han hwar den kunde luchta eller smaka det aldroringaste som godt war, utan allenast thet som ondt war.

Registratoren war Guds förgiätande en mycket ond anda; han tänckte på intet annat än hwad som ondt war, och thetta kunde han och så giöra med lust; han war af Natur mycket fallen at giöra thet som skadeligit war, ja också thet som Staden Menniskio Siäl och alla thes Inwånare til största förderf lända kunde. The se två förde igenom theras wälde, exempel och tillåtelse gemena folcket på högst skadeliga wägar; Sy hwem är icke som kan begripa, när elacke och förderfwade Menniskior beklåda höga Ambeten, at the också jämte sig förderfwa hela landet ther uti the sig befinna och uppehålla.

The utom tillsatte Diabolus ock åtskilliga til Domare, och Befalningsmän uti Menniskio Siäl, alla sådana Männ, ibland hwilka Staden, om thet så behöfdes, kunde utwälja Officerare, Regenter, och Öfwerhets personer; The förnämsta Mann ibland thesse woro: Herr Ötroo, Högfärd, Swordom, Zorerij, Förstoc Kat Zierta, Öbarmhertighet, Ondska, Ofanning, Lögn Allfare, Falsk Frid, Gyllerij, Bedrägerij Guds Försakande, in alles tretton, och ibland them war Ötroo then äldste, och Guds försakande den yngste.

The blefwo också gemene Rådsmän uti

walde, theflikes andre som Underdomare, Fogdar, Upsyningsmänn, och sådant mer, hwilka alla med them som här upnämde äro woro ganska like, emedan the alla antingen woro Fader och Son, eller Bröder, eller Systonebarn, eller andra näre släctningar, hwilkas Namn wi för kortheten skull, förbigå.

När nu Jätten sit wärf så wida bracht hade, företog han sig jemwäl at bygga några Fästningar i Staden, besynnerligen twenne, som syntes aldeles osfwerwinnerlige, then första kallade han Fästningen Moorstånd, emedan hon så anlagd war, at hon hela Staden commendera och all Correspondens med theras gamla och förre Konung förhindra kunde. Then andra kallade han Fästningen Midnatt, emedan hon bygd war til at förhindra Staden Menskiö Siäl at han intet fulkomlig skulle lära känna sig sielf. Och then tredje förde thet Namnet Söra Synden; ty Staden war thet med lika som med starcka wallar emot alla goda rörelser kringrand. Then första låg ut med Ögonporten, på thet, så mycket som någon sin möjeligit wore, Luset thet igenom måtte förbytas i Mörcker, then andra war intet långt ifrån gamla Slättet belägen, på thet at thesamma så mycket som giörligit wore, måtte förmörkas och Gwånarnes ögon förblindas. Och then sidste stod på Förgs pläken.

Gouverneuren hwilken sattes öfwer thet förste af thesse tre, war trogs Gud benämnd,

en mycket arg Guds Hädare; thenne war ibland them som först tågade emot staden *Menniskio-Siäl*. Öfwersten uti fästningen *Midnatt*, war en som hette *Liusets Zatore*; thenne war sammaledes en ibland them som emot Staden utgångne woro. Then tredie Fästningens *Söta Syndens Förman* kallades *Ridertz älskare*, hwilken war en arg bostwer, men iniet hemma i samma Land som the förre. Thenne Potentaten sandt mera *Nöije och Sötma*, när han sugade på lidlig lust och begärelse än han uti et helt Gudomeligit *Paradis* smaka kunde.

När nu thetta alt således bestält war hölt sig *Diabolus* aldeles säker och fri för al fara. Han hade intagit Staden *Menniskio-Siäl*, han hade sig ther uti mycket förskänkat, han hade affatt the gamle Regenterne, och tillsatt Nya i theas ställen. Han hade förskämt *Elshaddai Beläte*, han hade förstört the gamla lag-böcker, och infört i thes ställa sina oförstämde *Lögner*, han hade infatt nya Öfwerhets personer och *Dömare*. Han hade anlagd nya Fästningar och *Stankar*, och them med sitt Folck besatt, alt til then ändan; på thet han måtte sätta sig i säkerhet, om så hända skulle at then gode *Elshaddai* eller hans *Son* honom engång worde angripandes.

J Kunnen lätt föreställa Eder, at thet icke kunde wara annorledes, än at thetta alt måste på et eller annat sätt blifwa Konungen *Elshaddai*

der tündgjordt, huru nemligen hans Menneſſi-
Siäl i Landet Jorde-Kres wore förlorad, och
at then elacke Jätten Diabolus, hwilken til före-
ne warit en af Hans Majestets tjänare, som en
uprorisk Mann emot sin egen Konung hade in-
tagit thenne Staden. Ja thesse tijender kom-
mo helt omständeligen för Konungen.

Huru nemligen Diabolus emot Menne-
ſſi-Siäl, som beboddes af et mycket ensaldig
och uprichtigt Folck, wore med stor Listighet
och mycket ifundige Lögnar och Bedrägeri an-
kommen, huru han hade dödat den hieltemodig-
ge och tappre Höfvidsmannen Moortſtånd, och
han med the öfrige Stadsens Inwånare stadt
uppe på porten; huru then mannhafftige Herr
Uprichtighet wore dödd nederfallen, antingen
af wanmechtighet, som någre säga, eller som
andre wilja, igenom någons förgifftige elacke
anda hwilkens Namn war Elack roo, när han
måste höra, huru thenne stinckande Diaboli-
stens, thenne ogudachtige stialmens Mun så
grymmeligen försmädde hans rättmätiga Förste
Elſchaddai, samt måste see huru then oskyldige
Staden, sedan han fullbordat thet tal hwilket
han hölt til Inwånarena til at giöra sin Måstare
Diabolus behag, strax öpnat Öron = por-
ten som war then största i Staden, och lätit hos-
nom med all thes Anhang intåga i then berömda
Staden Menneſſi-Siäl. Sedermera hwad
Diabolus hade sig företagit med Herr Majoren
och Herr Registratoren, huru han utstött them
uthur

utur alla wåldighet; och förtroendes rum; huru Herr Willian hade blifwit en Rebell och Sprö-
 rif, lijkaledes ock hans Secreterare Herr Affe-
 ter, och huru the begge två hade förwillat
 Staden, samt huru the lärde the ogudachtiga at
 wandra uppå theas wågar; huru thenne Wil-
 lian wore i stort ansende, och särdeles huru Dia-
 bolus hade gifwit alla Menniskio-Siäls Fäste-
 nings wårck i Willians hand, och at Herr Kö-
 relse war hans utstickad i alla hans uproriska för-
 råttningar; Ja huru thetta wild diuret Willian
 offentliggen hade försakat Konungen Elschad-
 dai, och gifwit sig under Diabolus wålde, och
 bögt sin half under hans of, at förutan alt thetta
 thenna nya Konungen eller Tyrannen hade affit
 sig solck satt en ny Major öfwer then fordom be-
 römnda men nu ålåndiga Menniskio-Siäl,
 nemlig Majoren Begiärelse, och Registrato-
 ren Gudsförgiätande, twenne af the aldra arga-
 ste Boswar uti hela Staden; Så ock hwad för
 nya Deputerade han hade förordnat, och hwad
 han hade anlagt för nya Fästningar, Skansar
 och Torn, at han hade bewåpnat hela Staden,
 på thet at the måtte wara i stånd at kunna uti
 hans tjänst giöra Konungen Elschaddai mot-
 stånd, och förswoara sig, när han worde komman-
 des til at åter bringa them under sin lydno igen.

Thenne berättelsen gjordes icke allenast
 hemligen, utan också offentliggen wid hoswet in
 för Konungen och hans Son, så the förnämste
 Höfwidzmann, och ädle Herrar alle woro tilstå-

des. Men man skutte aldeles blifwa modfållt om man hade sedt then ångslan bedröfwelsen och Siåle-Ångesten, som the alle wiste, när the fingo höra thenna tidningen, och förnummo at then berömda Staden Menniskio-Siål således blifwit förlorad. Men Konungen och hans Son hade sedt allt thetta långt förut, ja han hade också gjort tilräckelig anstalt til thes hielp och försvar, om skönt sådant icke hade blifwit hwarjöm och enom kundgiordt, likwål wille the wisa en medömfkan öfwer Menniskio-Siål och beklaga thes ålånnde och förlust, hwilket the också i högsta måtto gjorde. Konungen sade offentlig, at thet gjorde honom af hiertat ondt, och I mågen wara försäkrade at Sonen icke hyste mindre sorg thes öfwer. Således yttrade the för hwar och en at the hade en stor kärlek til thenne berömda Staden, och at the jemwål hade medömfkan öfwer Stadens ålånnde. Något therester gingo Konungen och hans Son affides i en kammare, och rådslogo the åter med hwarannan öfwer thetsamma som the redan tilförenehade årnat sig företaga, nemligen: at så wist som Menniskio-Siål en gång hade blifwit förlorad, så wist skulle thesamma också åter frålst warda, frålst säger jag, igenom et sådant medel hwarmed både Konungen och hans son sig et erwinnerligt Namn och Härlighet förwårftwa skulle: Allså och emedan nu *Elschaddai* Son war en mycket kärlig och angenäm Person, hwilken alljämt wiste en stor benågenhet för them som woro undertryckte, och

och tillijka bar i sit hierta en outhälsig fiendskap emot Diabolus, emedan thet allaredan war tillförende bekant at han tractade honom efter Kronan och Epiran, ty läst Wade han sin Fader, at han wille wara hans tjänare (f) och återlösa Menniskio Siäl, och sedan han hade gifwit honom handen ther uppå, blef han wid thet engång fattade upsåt, och thet ångrade honom intet. Thetta Fadren och Sonen emellan gjorde förbundz innehåld war, at på en wiß them emellan bestämnd tid, Konungens Son skulle antråda en Resa til Landskapet Jordekretz, och ther sammastådes i rättsfärdighet och rättwisa lägga grundwalen til Menniskio Siäls återlöfning, och fullkomliga förlossning ifrån Diabolus och hans Tyranni.

Sedermera fattade också Emanuel thet slutet, at wid såglig tid begynna Krig med Diabolus, nemligen då när Diabolus aldeles hade Menniskio Siäl i sit wälde, och at han honom igenom sin starka hand, (g) utur sina Fästning- och Boningar fördrifwa, och stelf sin boning i them upslå wille.

När thetta beslutit war, blef Herr Öfwer Secreteraren anbefalt, at upsätta en skön och angenäm berättelse om thetta (h) som således fastställt war, och at så laga, at thet Öfwer alt i Konunga-riket Jordekretz måtte offenteligen blifwa

E 5

(f) Esa: 49: 5. 1. Tim. 1: 15. Hof. 13: 14. (g) J genom then heliga Ande. (h) Then heliga Skrift.

wa kungiordt. Wi welen med edar tillåtelse
forteligen här thes innehåid uprepa.

Thet warder här igenom hwarjom
och enom som thet widkommer kungiordt,
at then stora Konungens *Elschaddai* Son förs
medelst et förbund med sinom Fader, är skyl
dig och förpliktad at åter bringa *Mennis*
Skio-Sial å sin Sida, ja at försätta thenne
Staden igenom sin omätteliga kärlekz kraft
i et mycket bättre och lycksaligare tilstånd,
än han någonsin tilförene warit, innan han
råkade i *Diabolus* wälde.

Thenne skriftt blef på åtskilliga ställen kuni
giordt, som icke war en liten förtret för *Diabolus*;
Ty nu tänckte han, lårer iag få något at giöra,
och thet som iag besitter lårer blifwa mig ifrån
tagit.

Men thet är omöjeligit at beskriwa, huru, när
thetta Konungens och hans Sons förehaswan
de först wid hofwet kunnigt blef, the höga
herrar, (i) the store hofwidmän och ädle För
star som ther til stades woro, thet uptogo; I
begynnelsen, syntes the se på hwar annan, men
sedermere blef thet uppenbart wid hela hofwet,
at för thetta herrliga Konungens och hans Sons
företagande skul, alt med största förundran blef
uptagit, hwad til then ålände Stadens *Mennis*
*Skio-Sial*s bästa numera å färde war. Ja
hofbetiänterne kunde knapt wid thetas förättningar
för Konungen, afhålla sig at icke the altid något
inblan

inblandade, hwar med then fiårleken som Konungen och hans Son för staden *Menniskio-Siäl* bewiste, bleswe ihug kommen och prisad.

These herrar, höga höfwiçmån och Förstar, waro också intet nöçde at behålla thetta nya wid hofwet allena, nei; the kommo neder förr än thenne tydningen fick sin fullbordan, och talade therom uti landet, *Jorde Krez*, ånteligen kom thet också för *Diabolus Orön*, hwilket stort misnöçje hos honom förorsakade. Ty man bör weta ta at han blef ther öfwer swårliga bestört, när han fick höra at et sådant upsat och förehaswandade emot honom å färde war; likwål när han thet litet hos sig öfwerlagt hade, stadnade han i these efterföljande fyra sluth.

Först och främst, at thenne nya och goda tidningen, om thet någon sin möçgeligt wore, skulle så tyst hållas, at *Staden Menniskio-Siäl* thensamma intet förnimma måtte; Ty, sade han, om the engång theraf så esterrättelse, at theras förre *Konung Elschaddai* och hans *Son Emanuel* rådslå med hwar annan om theras bästa, hwad kan iag få annat förwenta, än at the begynna et upror, och at the ifrån min hand och regering honom åter tilfallandes warda.

På thet han nu måtte fullborda thetta sit förehaswande, så förnyade han sin wånlighet emot *Herr Willia*, och gaf honom tillika noga befalsning at han wid dag och natt alla portar, och särdeles *Orön* och *Ogön*-porten, wål förwarska skulle; ty iag hastwer hört, sade han, talas
om

om et förhåfwande, ſom lærer giöra of alla til
förrådare, och bringa Staden Memiſtio Siäl
i theſ gamla tråldom igen. Jag will hoppas
at thet lærer wara en förflugen tidning; Men
thet må wara ther om ehuru thet will, ſå bör man
intet låta ſådant ryckte komma för Memiſtio
Siäl, på thet folcket intet therigenom må blif-
wa modfållt. Jag kan lätteligen förſta, min Her-
re, ſwarade han at thet intet lærer wara Eder nå-
gon fågnofam tidning, at minſtone kan iag
förſåkra, at han aldeles intet hugnar mig, och
år iag af then mening, at wi måſte använda
all wår omſorg och klofhet at forqwaſwia thetta
rycket i förſta begynnelfen, hwilket ellieft ſtor
Oro hos folcket förorsaka kunde. Förthenſfull
beder iag eder, min Herre, at J wid thenne ſa-
fen ſa giöra willen, ſom iag warder eder rådan-
des, och at J willen låta dageligen hålla ſtarck
wacht för hwar ſtadzens port, låta anhålla och be-
fåka them ſom J förmärcken komma utur frem-
wande Land til at handla, och förnimma, hwar
ifrån the komma, inſläppandes alkingen in i
Staden för ån man bliſwer warſe, at the ingen-
ting haſwa at ſåja emot wår oförlikneliga rege-
ring. Jag befaller, ſade Diabolus at J utan
återwåndan åckt haſwen på them ſom igenour
Staden fram och tilbakas warda gångandes,
och at J bruken wåld til at fördårfwa och för-
ſtöra them ſom J kunnen förmärcka, haſwa ſig
emot of förbundit, eller fornimmen at the alle-
nåſt tala om thet ſom Elſchaddai och Emanuel
företagit haſwa.

Thetta

Thetta blef efterlefwat; Herr William åtlodde sin Herres och Mästares ord, och gjorde med all möjelig flit efter hans befallning, hållandes tillbakas them som wille fara bort utur Staden, och afhållandes ifrån Staden them hwilke med these tiender inkomma wille.

För thet andra: När thetta war skedt, wiste Diabolus ingen ting wara nödigare, än at göra *Menniskio-Siäl* så säker som han kunde, påläggandes *Juwånarne* en ny *Eed*, och et förskräckeligt förbund, at the aldrig wille öfwergefwä eller förråda honom eller hans regering, och aldrig bemöda sig, at förändra hans laag, utan erkänna, bekänna och behålla honom som en rättmätig Konung, honom trogen förblifwa, och förswara emot hwar och en som nu eller i tillkommande tider, under hwad förwändning eller skäl thet wara kunde, wille göra någon *Prætention* uppå Staden *Menniskio-Siäl*, hafwandes han then mening, som thet syntes, at *Elskuddai* in'et skulle hafwa någon mact at befrija them ifrån thetta med *Döden* och *Heltwetter* gjorda förbundet. Och then dårachtige och enfsaldige *Menniskio-Siäl* achtade thetta grymma förbundet intet mer, än hwalssiffens munacktar en liten sticka, och upsluckade alt thetta utan betänkande; the woro thet öfwer icke bestörte och bedröfwade; Ney aldeles intet, the woro mera glade, och berömde sig af theras söna trohet emot thenne *Tyrannen*, theras förmente Konung och sworo, at the sig aldrig förändra, eller thes

ne theras gamla Herre för en ny öfvergiftwa wille.

På sådant sätt, bandt Diabolus then ar-
ma Meniskio-Siäl med tåmmelig fasta band,
men mistroendet som alltid twiflar sig sielf wara
starkt nog, bræckte honom til et annat förslag, som
kanke ännu skulle kunna bättre tjäna, at hålla
them ännu fastare; han lät igenom en mästare
Drenlighet benämd, hwilken war en mycket förhå-
tadt, odygdig, okysk, och beskialsk boswer förfat-
ta en skrift, och upfatta thensamma öfwer
Slås portarne, igenom hwilken skrift han gaf
alla sina sanskyldige och trogne Söner i Men-
iskio-Siäl tillåtelse och frihet, at gjöra alt hwad
theras wällustige begiärelser them skulle ingifwa,
och at ingen them förhindra, eller förbiuda, och
något motstånd gjöra skulla, wid Förstens Onåd.
Och thetta gjorde han för fölliande Orsaker skull:
Först på thet Staden Meniskio-Siäl måtte alltid
blifwa swagare, och så mycket mindre skickelig, om
någon gång hans återlösning skulle blifwa företar-
gen, att sätta någon tro til thensamma och gjöra
sig någon förhopning therom, eller thet til at
samtycka, efter thet allmenna Ordspråket ju
större Syndare, ju mindre Grund til för-
hopning och Barmhertighet; then andra
Orsaken war, at Emanuel Elschaddai theras
Konungs Son, när han worde seendes Star-
dens Meniskio-Siäls grufweliga och oheliga
glärningar, så skulle ångra sig at hafwa ingädt
förbundet om hans återlösning, och alltså hafwa
ber

betänkande at fulgiöra thesamma, ty honom war intet obekandt, at *Elschaddai* war helig, och at liksåledes hans Son *Emanuel* war helig, han wiste thet af egen förfarenhet, ty *Diabolus* war för sin egen Dråttferdighet och Synd skull nedstött ifrån sit höga ställe. Han kunde alltså intet hafwa mera Grund, och giöra något förnigtigare Slut, än han gjorde, när han trodde, at thet skulle gå *MenniskioSiäl* sammaledes, men som han fruchtade före at jämwel thenne knuten lätteligen torde blifwa upplöst, uptänckte han ännu något annat; nemligen:

Han bemödade sig at intaga allas hiertan i *MenniskioSiäl* med the tankar at *Elschaddai* utrustade en Krigz här emot thenna Staden sielf, til at öfwerfalla och aldeles förderfwa honom; och thetta gjorde han, till at förekomma then tidningen som om theras återlöfning torde för them kunnig warda, ty han tänckte, Kan jag til wåga bringa at mit påfund finner tro, så skola sedermera alle andre inkommande tijender ther igenom lika som blifwa upslukade, emedan *MenniskioSiäl* intet annat skulle sig förstålla kunna, när han worde hörandes at han skulle återlösas, än at rätta egenteliga meningen af en sådan tidning wore: *Elschaddai* hafwer företagit sig at förderfwa Oss. Förthen skull sammanfallade han hela Staden på torget, hwarest han med bedrägelig tunga således til them talade.

Mine älskelige gode wänner, I ären som I wetten, mine rättmåttige undersätare och mit,
folck,

folck i thenne berömda Staden Menniskio-
 Siäl, I wetten på hwad sätt jag mig ifrån then-
 första Dagen at jag hafwer varit hos Eder,
 tils nu, ibland eder upfört hafwer, hwad för
 stora friheter och Privilegier I under min ve-
 gering åtniutit hafwen, och thetta som jag hoy
 på såwål til edar egen som til min heder och
 ära, samt til edart nöije och lust. Nu är, min
 berömmelige Menniskio-Siäl, öfwer alt et
 myckte utkommit om någon oro som eder O-
 Menniskio-Siäl! på komma lårer, hwaröf-
 wer jag för edar skull är mycket bekymrad och
 bedröfwad, ty jag formärker igenom en med
 Lucifer ankommen post, hwilken om alt wäl
 plågar wara underåttad, at edar gamla öv-
 nung Elſchaddai sammadrager en stor Krigs-
 här emot eder til at aldeles utrota eder, thetta
 är förthenſkul orsaken o Menniskio-Siäl!
 Hwar före jag eder på thenne dag sammankalla
 låtit, nemligen til at öfwerlägga med eder, hwad
 wid thetta tillståndet, och ſakernes Beſchaffenhet
 låres wara at görandes, hwad mig widkom-
 mer, så är jag allena, och kunde lättelig ſelfrå-
 da mig, om thet mig så ſkulle tyſta at ſöka min
 egen nytta och beqwemlighet, och lemna min
 Menniskio-Siäl i ſaran. Men mit hierta,
 är så ſatt med eder förbundit, och jag är så alde-
 les ſinnad at intet ſkillias ifrån eder, at jag öf-
 hafwer fattadt thet ſlutet at stå och falla med
 eder, och icke öfwergifwa eder in til then ytter-
 ſta ſaran, ſom kunde råka uppå mig. Hwad
 ſågen

Sågen J nu, min *Menniskio Siäl*? welen J öfvergifwa edar gamla wan, eller täncken J at blifwa hos mig ständandes. Ther uppa ropade the alle enhälletigen lika som en man och med en mun: Then skal döden döo iorn thetta icko gödra wil.

Diabolus fulföljde sit tal och sade: thet är såfångt at hafwa något hop om försöning för oss, ty theenne Konungen wet in et hward kona är. Ther är fuller sant at han, så snart han warder sig lågrandes, lærer mycket tala om nåd, och föregifwa stor barmhertighet på thet han så mycket lättare och med så mycket ringare möda, *Menniskio Siäl* åter må intaga kunna. Men förthenfull ehwad han och warder säjandes, så tror the af intet thet ringaste bokstaf, ty et sådant tal ländet allenast til at underkufwa oss, och när wi warde liggandes uti wårt blod, at öfwer oss upfatta sina Onådiga öfwerwinninges seger tecken. Förthenfull är jag af then meningen, at wi alle måtte fatta thet slutet, at gå emot honom alle sammans in på then sidsta mannen, och aldeles intet sätta någon tro til hans tal, ty elliest lærer faran komma oss öfwer halsen; skulle wi då tala at han med smiFrande toge wårt lif ifrån oss? Jag wil ju hoppas at J lären mera känna the kloka Regenters Grund-reglor, än at J skullen willia samtycka at komma i sådant ålä de.

Men låter oss sätta then händelsen, at han skulle intaga staden, och skänka nåd om ibland oss, eller them som äro undersåtare i *Menniskio Siäl*

Siäl lifwet, hwad skulle thet hielpa them, som jag hafwer uphögt, och hwilkas höghet jag hafwer befrämjat, emedan I eder så wäl och redeligen emot mig betedt hafwen? ja på then händelsen, at han ock stänkte hwarjom och enom lifwet ibland eder, så mågen I dock wara försäkrade, at hon war der eder görandes til trålar som I fördom warit hafwen, eller kanske til något som wärré är. Och hwad lären I då hafwa för godt af edart lif? Lären I wäl leswa i sådant förtrohet med honom som I nu giören med mig? Nei, Nei, I måsten igenom Lagen, som lärer qwällja eder, blifwa instångde och bundne, och I lären måste giöra thet som I nu haten. Jag är för eder, om I ären för mig, och thet är bättre at dö tappert, än at leswa som trålar och lifegne, och jag säger eder, at en lifegens lesware ne lärer wara bättre, än thet som **Menniskio**. Siäl ta lärer föra: **Blod, Blod**, och inter annat än **Blod**, betynder hwart och et liud af **Basinet** som **Elschaddai** nu blåser emot **Menniskio**. Siäl: Här låter thet röra edart hierta, jag hörer at han nalkas, thet före up och tager til wapnen, på thet jag, medan I ännu hafwen tillfälle thet til, måtte kunna lära eder någon frigs list. Wapn hafwer jag med mig, och tillräckelge Wapn, hwat med I kunnen bewäpna eder ifrån hufwudet til til föreblad, så at I intet kunnen blifwa skadde af thet som hans wäldsambhet til wäga bringa kan, allenast at I wäl påkläden them och hållen them fast i kring eder; Kommer förthen skull i mitt

flätt, så skolen I vara wälkomne, och bewäpnen eder sielfwe til kriget. Ther är **Hielm**, **Bröst-harnisk**, **Swerd** och **Sköld** och sådant mer, med hwilket I som karlar lären kunna fåcta.

Min **Hielm** som elliest hufvudrustningen kallas, är förhoppningen at alt lærer gå wäl, es hwad man ock må föra för et lefwerne. Thetta war then hufvud-bonad som these hade, hwilke sade: (k) thet går of wäl, ty wi wandre såsom wårt hierta täckes, och warde altså the druckne med the torstuge förtappade. Thetta är et wapn-stycke som är wäl proberat, och then som thetta hafwer och behålla kan, then lider så länge ingen skada af **Båga**, **Pil**, **Sward** och **Sköld**. Inkläder eder förthemskul ther uti, så skolen I ther igenom o **Menniskio-Siäl**, många slag kunna afwärja.

Mit **Bröst-harnisk** är utaf **Järn**, thet hafwer jag smidt i mit eget land, och alla mina **Krigsmänn** och **Soldater** äro ther med bewäpnade; tydeligen at tala, thet är et förhårdad hierta, et hie-ta som är så hårdt som **Järn**, och så oempfindeligt som **Steen**, hwilket om I thet bekommen och behållen, skolen I hwarken blifwa intagne af barmhertighet, eller försträcka eder för någon **Dom**, och thetta är för alla the som hata **Elschaddai** och wilja strida emot honom under min **Fana**, en **Wapn-rustning** som är aldrands digast at påkläda.

Mit **Sward** är en **Tunga**, som af sielfwa helwetet upstånd är, (l) och hwilken kan sätta sig i

D 2

posse

(k) Deut. 29: 19. (l) Ps. 57: 4. Ps. 64: 3. 2Cor. 3:

positur, at tala illa om *Elschaddai*, hans Son
hans wägar och hans folk. Betränner eder af
thersamma, thet är wäl tusende resor proberat,
ja om thet ock wore ännu tusende til, then som
thetta ha wer på sig, behåller och brukar thet, han
kan aldrig af min fiende blifwa öfwerrounen.

Min Sköld är Ötro, eller twiflan om the
ordens sanning, hwilka tala om Domen som
Elschaddai tilredt hafwer för the ogudactis
ga, brukar thenne Skölden; han hafwer ful-
ler ofta angripit thensamma, han hafwer ock så
några ganger (hwilket sant är) honom i söndet
brutit, men the som hafwa skrifwit om *Emas*
nuels Krig emot mina tjänare, hafwa betygat,
at han thersammastädes intet hafwer kunnat
göra några tecken och under, för theras Ötro
F. U. (m) På thet man nu måtte wäl kunna
beröna sig af thetta gewär, så brukar man in-
gen ting vidare, än at man intet tror någon
ting, thet måtte vara så sant som thet någons
sin will, eller thet måtte enom patrugas af hwem
som will; Talar han om Domen, så frukter intet
thersöre; Säger han om barmhertighet, så tar
ger eder intet theras; Påswar eller swär han, at
han intet wil göra *Menniskio-Siäl* ondt utan
godt, om *Menniskio-Siäl* sig åter til honom
omwända wille, så acter thet intet ehwad han
ock säger, utan twifler om alt, ty thet tjänar eder at
rätteligen omgås med Ötronens Sköld, såsom
thet mina tjänare ägnat och bör, och the jäm-
wäl

(m) Joh. 15:26. Pl. 76:3. Marc. 6:5.6.

wål samteligen giöra. The som giöra an-
 norledes och intet älska mig, them häller
 jag för intet annat, än för mine fiender. En
 annan rustning som också är makelös, sade Dia-
 bolus, är en Dum och Trög Ande som aldrig
 låser eller beder, en Ande, som hafwer sit skämt
 dermed at man beder om nåde. Besluter eder
 förthensfull o Eråra Menniskio-Siäl at I wål
 wårten bruka thensamma. Men huruledes tå?
 til at bedia om försöning eller nåde? Ach Neil
 giörer thet aldrig, om I welen wara mine egne,
 jag wet at I ären oförskräcte karlar, och jag är
 ock försäkrad at jag hafwer pållådt eder en rust-
 ning som är säker befunnen. Förthensful låter
 wara långt ifrån eder at I skullen bedia *Elfschad-*
dai om Nåde: Utom alt thetta hafwer jag ock
 Eldbränder, Pilar och Döden sielf som alle äro
 gode handgewår, och hwilka alle wål en god
 wårckan giörandes warda.

Sedan han nu således hade föresedt them
 med Gewår, begynte han at tala til them på
 thetta eller dylikt sätt: Betänker, sade han, at
 jag är edar rättmätige Konung, och at I haf-
 wen giordt mig en Eed, och ären trädde i et för-
 bund med mig at wara mig och min Sa-
 trogne. Täncker på thetta, säger jag, och be-
 wiser at I ären tappre hieltar och mån uturs
 Menniskio-Siäl; Täncker också på then go-
 da willian, och gunsten som jag eder altid betedre
 hafwer, jämwål tå när I mig intet therom an-
 södt hafwen; Jag hafwer tillåtit eder, många

"utvärtes ting, hvarsföre the Friheter, Gåfwo
 "Fördeel, och then Nyttan, hwarmed jag eder
 "begåfwo, fordra en rättmåtig wedergjällning
 "af edar hand; O I mine trogne Män! utw
 "Menniskio Siäl, I män som Leijon! när haf
 "wer någonsin varit en så lågelig tid, til at wi
 "sa thet, än nu, thet andre uplå at rycka til sig
 "thet wälde som jag öfwer eder hafwer. Unu
 "skal jag tala et ord, allenast wi kunne emota
 "och öfwerwinna thetta endaste första anfallet, så
 "twiflar jag intet, med mindre werlden låter m
 "nan kort komma aldeles under war lydno, och
 "när then Dagen warder kommandes, ta wil jag
 "göra eder allesamt, mine trogne hertan, til
 "Konung r, Förstar, och Höfwidzmann. Och
 "hwad lären wi ta så för goda Dagar! Medan
 "alt thetta skedde bemödade sig then goda El
 "shaddai, at uprätta en Krigshår och at skicka
 "thensamma til Staden Menniskio-Siäl, på thet
 "han af then förmente Konungens Diabolus wäl
 "de måtte blifwa befriat: han fant intet rådeligt,
 "at bortskicka samma Krigshår strax under thet
 "tappre Emanuels sin Sons öfwerbefäl, utan
 "under någre sine tjänares anförande, först thet
 "före, at han måtte blifwa underrättad om Men
 "niskio-Siäls tilstånd, och sedermera til at se om
 "thenne Staden och therigenom åter kunde blif
 "wa intagen, och bracht til sin förra Lydno emot
 "sin rätta Konung. Thenne Armeen bestod af
 "mera än fyratijo tusende Mann, alt troget sold

ty the Kommo utur Konungens Hof, och woro hans uthwalde. (n)

The drogo sig til Menniskio-Siäl under fyra tappre Generalers anförande och Commando, at hwilka hwar och en hade befäles öfwer tijo tusende Mann, och föllande woro thesas Mann: then Förste war höfwidzmannen Boanerges, eller Dunder-barn: then andre höfwidzmannen Ofwertygande: then tredie Höfwidzmannen Dom, och then fierde Uthförande, these woro the Siältar som *Elshaddai* sände til at åter intaga Menniskio-Siäl.

These fyra Höfwidzmänn fand Konungen för rådeligit, at sticka förut, til at giora et sö-jök med them. Och sannerliga i alla sina Krig hafwer han gemenligen så brukat, at han betiänt sig först af thesamma, ty the woro mycket oför-sårade och alswarsame Männ, men therhos rätt tiänlige at först sönderbryta isen och giora sig med sit Swård en öpning; Och the som fölgde them woro them aldeles like. Til hwar och en af these Höfwidzmän gaf Konungen et Baner at föra med sig och låta thet samma flyga, så wäl til at gifwa ther igenom sin goda Sak tillkänna, som ock at wisa then rätt hwilken han hade til Menniskio-Siäl.

Höfwidzmannen Boanerges som war then förste och förnämste, woro tijo tusende Mann undergifne. Hans Fändrick hette Herr *Tor-bön*; thenne bar then swarta Janan, och uti hans

hans ſchild ſtode tre Brinnande Dunder
Kulor.

Then andre Höfwidzmannen Ofwertygare
de woro likaledes tijo tuſende med
hans Fändrick war Her Bedröwſe. Han
de en fana af bleef råa, och hans ſchild
ſtod laggens bok helt upplagen, utur hwilken
kom en binnande laga.

Then tredje Höfwidzmannen war Höf-
widzmannen Dom, ſom han wélanförde tijo tuſen-
de Mann, hans Fändrick war Her Rådåaga,
han bar en röd fana och hans ſchild war be-
lad med en brinnande ugn.

Thes fyra Höfwidz, när hade hwar och en
at befalla öfwer tijo tuſende Mann, ſom ſam-
men woro et fäckt manſkap, the as Konung tro-
gne och uti heras Krigs föråttningar uttelt
tappre. När the på en wiß dag, igenom El-
ſchaddai kraft hade brackt theas folck med un-
der bejålet i fältet, at the blefwo wid heras Mann
upropade, worde the alle ſå utrustade och bewap-
nade, ſom theas ſtånd thet med ſig brackte, och
theras trån för Konungen ut hwilkens förått-
tande the utgingo, the på orderade.

När nu Konungen ſäledes hade mönſtrat
ſin Krigsmacht; ty han mönſtrade ta förut Kri-
ghären til ſtriden, gaf han hwarjom och enom af
Krigs beått åttilliga befallningar, och tillfåde
them uti Krigsfolckez närwaru, at the hwar för
ſig ſkulle woliagen i ått taga hwad them wore an-
förrodt. Innehållet af en ſådan befallning
war

war fuller af enahanda lydelse, men hwad titeln
ståndet och högheten angick, therutinnan war,
efter hvars och ens wilkor någon åstund. Och
wil jag här korteligen sakens beskaffenhet i sig
sielf och befallningens innehåld uprepa, som
följer.

Then store *Elschaddai* Konungens af *Menniskio-*
Siäl befallning til sina tro ne och ädle
Höfwiroman, och til Höfwiromanen Boanerges,
mid Krigets utförande emot *Menniskio-*
Siäl.

Riäre Boanerges, en af mine tappre och
dundrande Höfwiroman, satt öfwer tijo tusen
de mina tjänare. I gåen med thenna eders
mækte til then ålända Staden *Menniskio-*
Siäl, och när I warden dit ankommandes, sk
tillbudet honom först frid, och befaller Staden
fasta ifrån sig then ogudachtige *Diabolus* Dof
och Tyrannie, samt at åter omwända sig til mig
theras råtta Herre och Fö ste, befaller och så
samtelige *Inwånarne* uti *Menniskio-Siäl*, at
wål rena sig ifrån alt thet som utaf honom kom
mit år, och ser wål til, at I hafwen tillräckelige
prof och bewis uppå theras lydriad och under
dånighets uprichtighet. När I hafwen gifwit
them thenna befallningen, och the äro eder med
allwäre lydachtige, så giörer edart bästa, så myc
ket som I någonsin kunnen, til at inslagga en be
sättning uti then berömda Staden *Menniskio-*
Siäl, men giörer therwid *Inwånarne* ingen
skada, om the willia sielfwe gifwa sig, utan om

"gås med them lika som the woro mine Wän-
 "ner och Bröder; Ty jag älskar them allesam-
 "mans, och the äro dyrt äktade för mina ögon;
 "och säger at thet warder en tid kommandes, på
 "hvilken jag sielf wil komma til them, och låta
 "them första at jag är barmhertig. Men skulle
 "the emot edar förmaning och föreställning willia
 "gibba eder något motstånd, och emot edar wil-
 "lia länge uppehålla eder, så befaller jag eder at
 "I använden all edar Kraft och förmågo, at ge-
 "nom edar starcke hand och med wäld, underk-
 "wa samt tvinga them til hörsamhet och en Sky-
 "Dig lydno. Farer wäl!

Således seen I uti en Summa huru *El-
 schaddai* befallning til Boanerges war inrättad,
 hvilken the andre Höfwidzmän, hwad innehåll-
 let widkommer, lika lydande wardt tillstått.

Theruppå undfick hwar och en som hade
 något at befalla, sin Authorität och mækt utur
 Konungens hand. När nu dagen war bestäm-
 och mönster-plaken utmärckt war, kom hwar
 och en fram i then Klåde-bonad som han borde
 hafwa, efter sin kallelse och ämbete. Och se-
 dan *Elschaddai* å nyo hade talt til them, gjorde
 the sig färdige at draga bort, til then berömda
 Staden *Menniskio-Sial*, och drogo åstad
 med flygande fanor. Höfwidsmannen *Boa-
 nerges* förde then främste Linien, Höfwidz-
 mannen *Oftertygande* och *Dom* förde sielfwa
Hufwud-Linien, och Höfwidsmannen *Urför-
 rande* den eftersta Linien, och emedan the ha-
 de

de en lång wäg at marchera, ty Staden **Menniskio-Siäl** war belägen långt ifrån *El-schaddai* hof, förthenstul gingo the igenom många Länder, uti hwilka the ingom skada tilfogade, eller gjorde något ondt, utan the wälsignade alla, til hwilka the kommo, (o) och ledde på theras Konungs omkostnad på hela wägen then the fram foro.

När the saledes hade rest i många dagar, kommo the ändligen at få Staden **Menniskio-Siäl** i ögnaficte; så snart the thenne staden warse blefwo, kunde Höfwidsmännen intet annat än af hiertat beklaga **Menniskio-Siäls** tilstånd, ty the sago snart huru aldeles staden war underkastad **Diabolus** willia, wägar och Rådslag.

Kort at säga, Höfwidsmännen kommo för Staden, tagandes rätt theras wäg til **Oronportert**, och lågrade sig ihersammastådes, ty thetta war thet ställe, hwarest alt kunde höras, och när the hade upslagit sina tält och förskansat sig, gjorde the sig färdige at angripa Staden.

När **Inwånarne** blefwo en så wäl utrustadt myckenhet warse, i så skön Ordning och förrefflig **Krigs-Disciplin**, med theras blånckande wapn, och med flygande fanor, kunde the i begynnelsen intet annat göra än gå utur sina huus, til at beskäda lägret. (p) Men som

(o) Eph. 2. 16, 17.

(p) Werlden är ofwertygad igenom the gudelig sinnades stickeliga lejwerne.

som then illistige Råfwen Diabolus fructade
 at socket, sedan the them sedt hade, torde p
 Höfvidsmännernes oförmodelige ansödrande
 öfna them porten, ty kom han i största hast
 neder ifrån Slottet och kallade them alla til sig
 i Graden, och när the woro saminantkomne,
 talade han til them på thetta lögnaktiga och be-
 drågeliga sättet.

„Mine Kläreste, sade han, omständigt J
 „ären mine förtrognaste och kläraste wänner,
 „så måste jag dock likwål litet straffa eder för
 „en så oförsticktig Stårning, som J nyligen
 „giordt hafwen, at J ären utgångne til at fås
 „da then stora macten, som i går låg der för
 „Ogonen, men nu hafwer nedgräat sig emot
 „edar berömda Stad Menniskio = Siäl, til at
 „belågra then samma; Weten J wål hwem
 „the äro? hwar ifrån the kommo? och hwad
 „theras upfat är, at the sig så för Menniskio
 „Siäl lågrad hafwa? Thes äro the, om hwil-
 „ka jag redan länge sedan tåled eder talt hafwer,
 „at the wordo kommandes, til at förderfwa
 thenna staden, ja til at aldeles förderfwa then
 samma; och emot hwilka jag på min egen om-
 kostnad hafwer sökt at bewåpna eder ifrån huf-
 wudet til sotablåd, hwad edar trop widkommer,
 och hafwer tillika med stor starckhet upmuntrat
 eder at hafwa et godt mod: hwarföre hafwen
 J ta icke strart ju för ju heldre, så snart J blif-
 wit them warse, tåndt eld på Ward-kasorne?
 och för theras skuld bracht hela staden i allarm;
 på

på thet wi hade funnat sätta oss i godt sö: swars
tillstånd, och bereda oss til at emottaga them
med thet aldrastarkaste motwårn!

Om J så giordt hadn, så hadn J up-
förd Eder som männ hwilke woro mig like; Der
emot hafwen J med edart förhållande, nästan
förorsakat mig någon Rådåaga, en Rådåaga
säger jag, så at när J en gång lären skola taga
til wapnen til at försiwara Eder, thet så lärret
fattas eder på mod, til at giöra et långwars
acktigt motstånd. Af hward orsak hafwer jag
befallt Eder at waka, och at fördubbla besättnin-
gen i Portarne? hwarföre hafwer jag beord-
dat mig, at giöra Eder så hårde som Järn, och
Edra hiertan lika som then understa Orvarstes-
nen i Orvarnen? war thet min mening at J
skullen bete eder som Fiaringar och at J som en
hop oskyldige barn skullen löpa ut til at beskå-
da edra döds fiender: Psui then skammen! stäl-
ler Eder wid gewåret, rörtrummorne, och
drager eder på Krigsmaner tillsammans, på thet
wåre fiender måtte weta, för ån the blifwa oss
öfwermåchtige, at ther åro tappre hieitar i Sta-
den **Menniskio Siäl.**

Jag wil nu wånda igen at beskåda Eder,
och intet eller widare komma til at straffa E-
der; utan jag befaller, at J hadan efter intet
mera så giören; wånder nu igen at widare sät-
ta hufwudet öfwer Stadsmuren, om J icke
ther til undsæn min besallning, J hafwen nu
hördt min Mening, giörer nu såsom jag hafwer
befallt

besalt Eder, så låren J, om J så gidren, thet igenom så laga at jag må kunna tryggeligen hos Eder, och draga omsorg så wål för mi sielf, som för Eder Ahra och wålgang; fare wål.

Nu woro Inwånarne öfwer thet som skedd de mycket förskräckte. The woro Menniskior som woro slagne med en gruswelig rådbåga, the lupo up och neder på gatorne i Menniskio Siäl, och ropade: hiålp! hiålp! the wåld som hafwa giordt hela werlden uprorisk, är också hit komne; Ingen af them kunde hafwa någon roo, eller wara stilla, utan the ropade som ursinnige Menniskior: Wäre frids förskrä rare, och wårt Golt's förderfware äro hit komne: Thetta behagade Diabolus mycket wål, och sade han wid sig sielf, thetta hugnet mig, nu går thet efter min willia, nu wår sen J at Jären Eder Förste lydige. Blif wer thet wid, och låter them sedan inträ ga Staden, om the kunna.

Konungens Krigshår hade ännu icke legat tre dagar för Menniskio-Siäl, så skick ad Höfwidsmannen Boanerges allaredan sin Drummetare til Oronporten, at i then stot Elschaddai Namn upfordra Staden, och önska liud som then thår hade et sanninge bud til them ifrån sin Herre, thenne Drummetarens hwilkens Namn war Seer hward J hörd gick til Oronporten, til at förätta thet som honom anbefalt war; och när han kom dit bläst

bläste han på Basunan til at ässa Liud. Men thär kom ingen fram, at gifwa honom swar, eller at willia höra hwad han hade at förebringa, ty så hade Diabolus thet befalt, för den skull gick han åter tillbaka til sin Höfwidsmann, och förtälte för honom hwad han hade uträttadt, och huruledes thet wore aflupit. Theröfwer blef Höfwidsmannen bedröfwad, och befalte honom at begifwa sig til sit Fält igen.

Sedermera sticade thenne Höfwidsmannen Boanerges åter andra gången thenna Drummetaren til Donporten, at lika som förr, begära at blifwa hörd. Men the höllo sig åter nu igen inneslutne, the kommo intet en gång fram, gärwo honom också intet något swar, så noga efterkommo the theras Konungs Diabolus befallning.

Ther uppå sammankallade Höfwidsmännerne, och the andre Fält Öfwerstarna et Krigsråd, til at öfwerlägga, hwad the widare skulle hafwe at gindra, til at åter blifwa Mästare af Staden Memiskio-Siäl, och fattade thet slutet, sedan the theras befallning åtskillige gånger noga eftersedt och öfwerwågat hade, at ännu en gång upfordra Staden, och låta igenom förbemålte Drummetare beweka them til at upgifwa thensamma. Men therhos sade the alla, om Staden sig ännu widare vågrar, och Inwånarna blifwa på theras entrisa hufwud ständandes, so är thetta vårt slut, hwilket wi också igenom Drummetaren welen låta them antyda, at

at wi tå på alt möjeligit ſätt welen ſöka, at twinga dem åter med wäld til then lydno igen, ſom the äro theſas Konung ſkyldige. (q)

Förthenſkull befalte Höfwidsmannen Boanerges åter ſin Drummetare, at förſoga ſig til Dron-porten, och at theſammastådes med högän röſt upfordra dem, i den ſtore Konungens Elſchaddai Namn, at utan widare drögsmäl komma til Dron-porten, til at anhöra theſammastådes, hwad Konungens aldres förnämſte Höfwidſman worde dem ſäjandes.

Thenne gick och gjorde ſom honom befallt war, och upfordrade Menneſkio Siäl tredigången, ſäjandes, at om the ännu widare ſulle willia wågra ſig, ſå ſulle hans Herres och Förſtes Höfwidſmänn med all macht uplöſt upå dem, och ſöka med wäld at bringa dem til förra lydno igen.

Ther: uppå ſtod Herr Willian up, hwilken war thenſamma om then wi tilföre ſagt, at han war affallen, och ſom war Stadſens Regent. Then ther hade upſickt öfwer Portarne, och frögade Drummetaren, med mycket grymma och oförſkämde Ord, hwem han wore? hwad han kom? och hwad ſom förordade honom at göra et ſådant grufweligit bliud wid wor en, och at tala ſadana odrågeliga ord til Menneſkio Siäl.

Drummetaren ſwarade: Jag är then höga ädle Höfwidſmannens Boanerges Diener. Hwilken

hwilken är then stora Konungens *Elschaddai* öfwerbefälhafwande öfwer theß stora mactt, och emot hwilken J och hela thenne Staden hafwen rebellerad, samt ären af honom af-fallne. Thenne min Herre hafwer en besynnerlig befallning til thenne Staden och til Eder, som är en Stadens ledamot; Om J tillika med thenna Staden på fredeligt sätt en sådan befallning hörandes warder, så är thet wäl, hwar och icke, mågen J hålla til goda med thet som thet uppå warder följandes. Herr Willian sade: jag wil kungjöra min herre thesa ord, och förnumma hwad han warder therit säjandes.

Men Trummetaren lade strax thet til: Wårt sänningebud är intet affärdat til Jätten Diabolus, utan til then ålände Staden *Menniskio-Siäl*; Wij wele intet en gång antaga thet swaret, som af honom eller för honom gifwit warder, wi äre affstade til thenne Staden, til at frälja honom af hans grymma Tyranni, och til at beweka honom, at åter undergifwa sig thes öförlifnelige Konung *Elschaddai* til then lydno som the fördom för honom haft hafwa.

Herr Willian sade: Jag wil frambära edart sänningebud för Staden. Han swarade: Min herre bedrager of intet, ty wi äre aldeles sinnade, om J icke på fredeligt sätt of Eder underkastan, at begynna Krig emot Eder, och at med wäld underkufwa Eder. Och på thet J

mätten wara försäkrade om sanningen af the som jag säger Eder, så skal thetta wara eder et teckn, at I i Morgen skolen uppå berget upsatt en swart sana med tre brinnande Dunder Kulor, som et teckn af edart motstånd emot Edar Förste, och af wårt förehafwande til att bringa Eder under Edar Herres och rättmätiga Konungs lydno igen.

Ther uppå gick Herr Willian ifrån Muren, och Drummetaren åter til Krigshåren. Sedan snart han nu war titkommen infunno sig the mächtige Konungens Elshaddai Höfwidzmann och Öfwerstar til honom, til at förnimma om han också hade blifwit hörd, och huru han sit sänit gebud förrättadt hade. Swartil han sålunda swarade: Sedan jag hade blåst på min Basun och öfwerliudt ropat til at blifwa hörd af Soldaten, kom Herr Willian, som hastwer at besälla öfwer porten, när han mig ropa hörte uppå muren, och frågade mig hwadan jag kom, hwad jag wore, och hwad som bewekte mig at göra et sådant wäsende? Jag sade honom mit ärendede, och på hwilkens befallning jag thesamman hade at andraga, hwar til han swarade: at han the Regenten och Saden Meniskio-Siäl kungöra wille, och således är jag åter tillbaka kommen til min Herr igen.

Wålan! sade then tappre Boanerges, låter of annu något i wara löpare-grafwar blifwit stilla ligiandes, och se hwad these Rebeller görandes warda. När nu tiden nalkades at Meniskio

Miskio-Siäl skulle höra Boanerges och the som med honom woro, kom en befallning at alla Krigsmänn som woro i hela *Elschaddai* läger skulle tåga til theras Gewär och hålla sig färdige, at uptaga Staden til nåder, om han lyda wille, men hwar ock icke, at twinga honom med wald til en underdånig lydno.

Når nu Dagen war kommen, blåste Trummeterne öfwer hela lägret, at Krigsmännerna skulle hålla sig färdige til at giöra thet som them borde. Men når Inwånarne hörde Basunernes ljud i *Elschaddai* Läger, och intet annat tänkte, än thetta skulle therpå wara ansedt, at storma Staden, woro the i begynnelsen mycket besörte, dock når the litet repade sig igen, gjorde the så stora Krigsrustningar som the kunde, til at sätta sig i säkerhet i fall the skulle blifwa angripne.

Når nu then sista tiden kommen war, bestöt Boanerges at anhöra theras swar, förthenfull sticade han ännu en gång sin Trummetare at upspödra Miskio-Siäl och at låta thenne Staden höra thet sanningebud som the på *Elschaddai* wagnar hade honom at förkunna, han gick och gaf et tecken med Basunen, hwar uppå Inwånarne kommo up, men the höllo så fast igen Öronporten som the någonsin kunde, och når the woro komne öfwerst uppå Tianarne af Muren, begiärte Herr Boanerges at få se Herr Majoren; Nu war Otto på then tiden Major, ty han kom i Wallustens ställe, kom alltså Otto

fram och lätte se sig uppe på Muren. Men när Boanerges fick se honom, ropade han öfwer ljudt: Thenne är thet intet, hwar är Herr förstånd, Stadens Memiskio-Siäl gamla Herr Major; Ty för honom wil jag frambara thet som mig anbefalt är.

Härtill swarade Jätten, som nu också war tit kommen: Herr Höfwidsmän J hofwen wärlt så oförstånd, och numera redan syra gånger upfodrat Memiskio-Siäl til at bringa thenna staden under Eder Konungs wälde, hwem Eder där til Authorität gifwit, wet jag intet, wil och där om nu intet disputera, utatt jag frågar allenast först: hwad J lär til hafwen för Orsak? Säger mig, hwad thet skall betyda, om J annars thet sielfwe weten.

Höfwidsmannen Boanerges som förde then swarta Fanan med the tre brinnande Dunder Kulor, och icke ens gaf ackt på Jätten eller hans ord, wände sig til Staden Memiskio-Siäl, och sade: thet worder edar här med kunnigjord O olycksfälige och Rebellerande Memiskio-Siäl! at then aldra mildaste Konungen, then stora Konungen *Elschaddai* min herre, mig til Eder skickat hafwer med thenna Befalkningen, hwarwid han wiste them hans stora Sigill, til at bringa Eder igen under hans lydno. Han hafwer befalt mig, så framt J på min upfostring gifwen Eder i hans wälde, at jag skal bete mig som edar wänn och Broder emot eder. Men thet emot, om J efter thenne min upfostran fram

framhården uti Edar Rebellion, at wi då med wald skola söka eder at intaga.

Sedan steg också Höfvidsmannen Öfwer-tygande fram, (thenne föde, then blet gola fanan, och hade then Fiöden hwar uppå Lag-Boken låg widt upslagen, utur hwilken en brinnande låga framkom) och sade: Hörer mig Menniskio-Sial! I woren fordom berönde för edar uprichtighet skull, men nu ären I alle med lögn, och bedrägeri (r) I hafwen hört hwad min Broder Boanerges sagt hafwen, och thet lärer wara et tecken af Edar Wisheit, och lönda til Edar lycksalighet om I antagen then tilbudne friden och intet förkasten then Nådens som eder tilbuden warder, särdeles emedan han tilbuder eder thensamma emot hwilken I hafwen rebellerat, och som är så mächtig, at han aldeles kan sönderkrofa eder, (s) Ey sådant är wår Konung när han wredgas, och ingen kan bestå för honom. Om I sägen at I intet hafwen syndat eller rebellerat emot wår Konung, så lærer Edart förhållande noggsamt wittna emot Eder, ifrån then dagen at I honom Edar tienst upsagt hafwen; Ey thetta war Eder öfwerirådelses första begynnelse: Hwad betyder thet annat at I hafwen lydt thenne Tyrannen, och antagit honom til Edar Konung? hwad gifwer thet annat til Kiänna, när I hafwen förkastat *Elschaddai* Lag och erkänt Diabolus för Edar herre? Ja hwad wil thet annat säija, at

E 3

(r) Rom. 3: 20, 23. cap. 16: 17, 18. (s) Pl. 50: 21, 22.

J tagit til wapnen och hafwen tillstutt Eder portar för oss, Eder Konungs trogna tjänare låter för then skuld rätta Eder, och antager min Broders tilbud, försummar intet nådenes tid (t) utan förlifer Eder snarliga med Eder Contrapart. Ack kära Menniskio-Siäl tillstuder intet at J blifwen afhållne af Nådene, och förledde igenom Diabolus smickrande Zifundighet, hwar igenom J sedermera måsten stadna tusende Gämmer och ålände: thenne ifundige bedragaren lærer kanske wela öfwertala Eder at tro, thet wi i thenne wår tjänst söka wår egen Nyttä och Fördel, men weter, at thet skett af lydno emot wår Konung, och at wi företaga allt thetta afkiärlek til Eder Lycksalighet.

Betäncker ther emot o Menniskio-Siäl om thet icke är Konungens *Elschaddai* öfwer måttön stora Nåd, at han sig så förnedrar, som han nu gör, emedan han sålunda talar med eder, och anställer lika som en kiärlig underhandling och samtal, på thet J måtten underkastad Eder hans willja, och försona Eder med honom. Behöfwer han Eder wäl så mycket, som wi äre försäkrade, at J honom behöfwer. Nei, Nei; men han är barmhertig och misfundsam, och wil intet at Menniskio-Siäl skall dö utan sig til honom omwända och lefwa.

Här tillträdde också Höfwidsmannen Dorn hwilken hade then röda sanan, och skölden med Brinnande Ugnen uti, och sade: O J Guds wänare

wänare uti Staden Menniskio-Siäl, som så länge hafwen varit stadde i Rebellion och uproriske Gärningar emot Konungen Elschaddai, weter at wi i dag intet komme på thetta rumet, och på sådant sätt med något sänningebud som wi sielfwe skulla hafwa uptänckt, eller til at hämnas öfwer then orätt som of skedt är; thet är Konungen wår herre som hafwer hittickat of, til at bringa Eder under hans lydno igen, om I förwägren Eder, at thetta intet med godske kan, så hafwe wi Befallning at twinga Eder ther til. Täncker aldrig wid Eder sielfwa, låter och så intet öfwertala eder af Tyrannen Diabolus, at wår Konung intet skulle wara måcklig nog, igenom sin krafft Eder at underkufwa, och lägga Eder under sina fötter, ty han är som alt skaffar, och når han röder Bergen så röka the. Portarne af Konungens Tolamod låra också intet altid stå öpne. Then dagen som lårer brinna som en ugn är när, ja han skyndar sig hasteliga och dröjer icke.

O Menniskio-Siäl! är thet litet i Edra Ögon, at wår Konung tilbiuder Eder sin nåde, sedan I likwål så offta hafwen förörnat honom? Ja han räcker ännu sin spira ut emot eder, och will ännu intet at nådenes port skall wara igensluten för Eder; welen I weta honom at giöra sådant? Om I thet welen, så öfwerwäger wål thetta ena som jag warder eder säjendes: Om I en gång säjen, wi welen intet se honom, så lårer thet aldrig mera "

„blifwa eder tilbudit : ther är en Dom för
 „hans ansichte, wänter på then; Ja efter som
 „han wredgas, så ackter Eder at han intet för-
 „ster eder ifrån sig lika som med en stödt, och
 „at sedan ingen fiälsare kanske finnes. Menen
 „I at han warder achtandes Edra Rikedom-
 „mar eller någon stärkehet och förmågo? (u)
 „Aldeles intet, hwar en Gull eller Rikedom-
 „mar, eller alt edart wälde. Han hafwer be-
 „redt sin Stol til Doms. Ty si, Herren
 „skall komma med eld, och hans wagnar såsom
 „Stormwäder, at han skall wedergålla uti sin-
 „wredes Grymhet, och hans straff uti en elds-
 „läga. Ser Eder för then skull före, o Men-
 „niskio-Siäl! när I hafwen upfolt the ogude-
 „achuges Dom, at Domen icke måtte komma
 „öfwer Eder.

Medan Höfwidsmannen Dom hölt the-
 ta talet til Staden, stod Diabolus som några
 thet bemärckt hafwa, och stälde. Men han
 fullt lyde sitt tal, och sade: O ålände Stad
 Människio-Siäl! welen I ännu intet öfna
 dra portar, at emottaga oss som Edra Konungs
 sänningebud, hwilke skulle frögda sig, om the
 fingo se Eder wid lifwet. (x) Menen I at
 Edart hierta kan thet lida, eller edra hän-
 der thet fördraga, på then tid när jag med
 eder tilrätta gångandes warder. Warden
 I thet kunna tolandes, säger jag, när I lären
 blifwa

(u) Job. 35: 14. 36: 18. Ps. 9: 8. 9. El. 66: 15.

(x) Ezech. 22: 14.

blifwa twungne at dricka wredenes haf, som
 söt win, hwilket *Elschaddai* tiltradt hafwer för
 Diabolus och hans änglar? betäncker thetta
 och betäncker thet i rättan tid.

Härnäst kom then fierde Höfwidsmannen,
 den makelösa Höfwidsmannen utförande, hwil-
 ken sade: O Menneſtiosial som tilförende
 war en så berömd Stad, men nu liknas wid
 en ofruktſam green; tilförende then aldråhögs-
 ſtas luſt, men nu Diabolus helwete! Hörer
 mig, och thet efter the ord, ſom jag i then ſto-
 ra *Elschaddai* Namn warder til Eder talandes:
 Ser yren är ſatt til Kotena på träet, theſföre
 hwart och et trä ſom icke gör goda Fruct blif-
 wer afhugget och kaſtat i Elden. O Menne-
 ſtiosial! I ären thet ofruktſama träet, I
 bären intet annat än Törne och Tiſtel, Edre
 onde Fructer ſäja, at I intet ären gode Trån,
 Edre Drufwor äro Galla, och Edra bår äro
 bårſke, I hafwen rebellerat emot edar Ro-
 nung, och ſeer, wi ſom äre *Elschaddai* krafft
 och wälde, äro yvarne ſom äro ſatte til Edra
 Rötter. Hwad ſägen I rå nu? welen I åter
 omwända eder? Jag ſäger eder ännu engång:
 förre än thet förſta blifwer Eder gifwit, ſå ſäger
 mig, welen I åter omwända Eder? Wär yra
 måſte förſt ſättas til Kotena, förre än themed
 huggi warder, hon måſte förſt ſättas til Kote-
 na ſom en hotellſe, förre än hon til wärketig
 Execution och utförande blifwer inhuggen, och
 emellan then hotellſen och thes utförande, ſe-
 & 5 dras

dras af eder bot och bättring, och thetta är all then tid ſom eder ännu öſtrig är. Hwad welen I gindra? welen I falla til honom, eller ſhall han fullfölja hugget? om jag hugger til **Menniſtio-Siäl**, ſå ligger I öfwer ända, ty jag hafwer ſåwål befallning at gindra thetta, ſom at ſättia Dren til Noten, ingen ting lærer kunna förkomma thetta utförande, än allena at I gifwen eder i Edar Konungs händer, hwartil kunnen I wäl o **Menniſtio-Siäl** annat wara duglige, om nåden icke hielper eder, än at bliſſiwa afbuggne, och kaſtade i elden til at förbrännas?

O **Menniſtio-Siäl**! Långmodighet och tålmod råcka intet til ewig tid, kanſke wara the et eller tu år, eller kanſke try; Men I hafwen retat honom igenom en Rebellion ſom warat i try år, och redan giordt mera än thetta. Hwad warder annat deruppå följandes, än I hugg thet bort; Och täncken I at thet äro allenast hoteller, och at war Konung intet är ſå ſtarck at kunna utföra ſina ord? O **Menniſtio-Siäl**! I ſkolen bliſſiwa warſke, at war Konungs Ord, när the bliſſiwa föraktade, intet allenast äro hoteller, utan ockſå brinnande Eldkohl. I hafwen redan ſå länge warit en torr grund, welen I tā altid ſå bliſſiwa? Edar ſynd hafwer fördt thenna Krigshår ikring Edra wallar, ſkola the tā föra Executions Dömmen och utförandet in i edor Stad? I hafwen hört hwad Höfwidsmännerne hafwa ſagt, men

I hällen annu Edra portar slutne? säger rent ut *Menniskio-Siäl*, welen I framhårda uti sådana edra giärningar? eller welen I antaga freds förslagen som wi ädre?

Staden *Menniskio-Siäl* förwågrade at höra thetta sköna talet, som the fyra förtråsfelige *Höfwidsmänn* höllo, likwål slog liusdet ther af på *Otron-porten*, omständigt theß krafft theenne porten intet upbryta kunde. Andteligen begiärte Staden tid och råderum på thenna påfödran at swara; *Höfwidsmän*nerne sade: Om the wille kasta ut utur Staden til them en som sig därinne uppehölt, och kallades *Glacka Ro*, på thet the honom effter theß giärningar löna kunde, så wille the gifwa Staden tid at beträntia sig, men om the intet wille kasta honom ut öfwer *Murarne*, så wille the them intet råderum förrunna, ty wi wette, sade the, at så länge *Glacka Ro* annu lefwer i *Menniskio-Siäl* så blifwa alla goda betractelser och alt öfwerwågande hindrade, och skulle sedermera intet annat än skada ther utur upwåya.

Diabolus som ther war närwarande, och aldeles intet sinnad war sin *Glacka Ro* at förlora, emedan han war hans *Taleman*, och han aldeles war försakrad therom, at om *Höfwidsmän*nerne fingo honom i theras händer, så fingo the icke se honom mera, fattade thet slut at befalla *Majoren* af Staden thet han skulle them therpå swara, omständigt han i begynnelsen sinnad war, at thet sielf gifwa; *Otro* war tä

förti

förinden Major I til honom sade han; Min herre, besvarer thet som these skälmar talt hafwen, och talar högt på thet Memiskio-Siäl måtte kunna höra och förstå Eder.

På Diabolus befallning, begynte Oero således at tala, och sade: Mine Herrar I hafwen, som wi förmärke, upslagit et läger emot thenne Staden Memiskio-Siäl til at girda Staden besvär, och wår Förste någon ords. Men wi welen intet weta hwadan I kommit, och hwad I föregifwen at wåra, thet wete wi intet tro: I sägen wål med förskräckelige ord, at I ären Elschaddai besullmäktigade, men med hwad rätt han kan sticka Eder thet wete wi intet weta.

I hafwen ochså af förbannelte Auctoritår upfodrat Staden til at öfwergifwa thet herre, och at gifwa sig i Elschaddai edar Konungs hågn och beskydd, och hafwen med smickrande Ord them antydt, om the thet skulle girda, at han wille thetas förre öfwerträdelses förglömma och them öfwerse hwad the emot honom brutit hafwa, widare hafwen I och, til at skråma Staden, hotat med stora och förskräckelige förstörelser, om the intet worde sig förklarandes, at wela alt ingå.

Nu I öfwidsmänn, I mågen komma hwar isfrån i welen, edart förhafwande må wåra så rättmätigt som thet will, så skolen I ändock weta, at hwarcken min herre Diabolus, eller hans tienare Oero, eller och wår tappre Stad

Stad Mennistio Siäl slår ingen ting ackta hwarken edart sanningebud eller Eder Konung, hwilken som I sägen hafwer affickadt eder, liksom som wi också intet fructe of för hans Mact, hans höghet, eller hans hämd, wi welen och intet öfwer gifwa thet ringaste på Eder påfodran och begäran.

Hwad kriget widkommer hwarmed I hoten of, så måste wi försvara of så godt som wi kunne, och weter at wi intet warde stilla sittandes, utan giöra Eder alt motstånd. Och på thet jag måtte giöra thet kort, ty jag wil intet falla beswärlig, så säjer jag at wi hälle eder för en Hoop landstrykare, och lättfärdigt pack, hwilka hafwa upsagt theras Konung all lydno, sin sammanrotterad, och som uproriske giöra sin påga, i ännu ifrån en Ort til then andra, til at se, om the aningen med smickrande Ord, hwar af I hafwen et godt förråd, eller med förfräckelser och hotande kunna komma sin Andamål, at förnä en eller annan slätt och däractig Ort, Land eller Stad, at öfwer gifwa theras herrar och sig them under gifwa; men Mennistio Siäl är intet så oförståndig.

Sluteligen förfräcke wi of intet, och fructe of aldeles icke för eder, wi welen och intet giöra hwad I påfodren; wi welen hälla våra portar wäl sluite, och aldeles utstänga eder, I skolen thår som I nu ären intet länge blifwa sittandes, wårt folck måste lesa i No, och så länge the blifwa eder warse äro the bestörte,
för

förthenfull paker eder med alt hwad I hafwen här ifrån, eller wi warde stutandes på eder af våra wallar.

Thetta af then gamla Otro hårdne talet, blef af then förtröskade Willian bifallit, och widare utfördt, hwilken, hwad inne hållet widkommer, utgefärligen betiänte sig af efterföljande ord: mine herrar, wi hafwe anhört Edar begäran, och edra hotellers liud, så ock edart upfodrande, men wi fructte of intet för edar mact, och ackte Edart hotande alts intet, utan wi blifwe så som I hafwen funnit of; Och wi besalle eder, at I inom tre dagar intet vidare låten se eder, eller I skolen förfara, hwad thet hafwer at betydde at upwäckia lejonet Diabolus ifrån sömnen, när han i sin Stad Menniskio-Siäl hafwlagt sig til at söfwa.

Registratoren förgiäter thet goda labdännu thetta thertil: I ädle Männ, mine Herrar hafwa, som i wetten, beswarat med wänliga och höfliga Ord edart hårda och obestredeliga tal, thetjemte hafwa the tillåtit eder, at med frid åter här ifrån aståga, såsom I ären komne, wi hade wäl med wald funnat giöra utfall på Eder, och låta eder kånna på våra skarpa swärd; Men som wi älske fred och roslighet för of sielfwa, altså behagar of intet at tilfoga andra någon skada eller beswär, förthenfull förackter intet thenne thetas höflighet, och skynder eder hådan.

Här uppå ropade Staden af glädie, utå som

som the igenom Diabolus och hans följe hade wunnit en stor fördel öfwer Höfwidsmännerne, the ringde med klockorne, betedde stor glädie, och dansade och sprungo på Murorne.

Sedan försogade sig Diabolus på slättet, och Herr Majoren och Registratoren gingo hwardera sina färde, men Herr Willian drog särdeles omsorg därföre at portarne blefwo med dubbel wacht och dubbla lås och bomar försedde, och at först och främst Cron-porten wäl måtte i ackt tagas; Ty thetta war then porten hwar igenom Konungens Mactt aldramäst sökte at inträngia sig. Herr Willian gjorde också en gammal elack och arg öfwer hårdnackad benämd wid thenne porten til Höfwidsmann för wackten, och gaf honom betålet öfwer septio Männ som kallades the Döfwas Compagnie, hwilke Männ sig til hans tjänst wäl skickade, emedan the hwarcken acktade Höfwidsmännernes eller soldaternes Ord.

Sedan Höfwidsmännerne hade undfådt thet swaret af the fornämste, och förmärckte at Stadens gamle Inwånare intet hörde thetas tal och at Meniskio-Siäl hade fattadt thet slutet, at biuda Konungens Armée hufwudet, så tillredde the sig at emottaga them och at gådra med wåld förmedelst thetas Armée et försök emot them; the gingo så med mera mactt emot Cron-porten, ty the wiste wäl, at om the intet ther skulle sig intränga, torde the litet emot Staden uträtta. När thetta skedt war,

stälto

stälte sig jemmål the öfrige, hwar och en på sin
 ställe, och togo sig thetta til lösen; I mätte
 åter a nyo födas. Ther uppå blåste the med
 Drummertorne, hwilket af them som i staden woro,
 således roop med roop, och hotelser med
 hotelser beswarades; och alltså begynte striden.
 The uti Staden hade på tornen mitt öfwer
 Öronporten upfördt twenne swära stycken, the
 ena hette hög empfindeligen, och the andra
 hårdnackad, på these twenne stycken (som äro
 mycket skadelige ting) förlitade the sig mycket,
 the woro bracte i slättet, af en Diabolus styck
 giutare hwilken hette Mstr. Upblåsen, men så
 snart Höfwidsmännerne them warse bleswo
 woro the så waksame och vigilante, at om
 flönt kulorne ibland hwåfde i kring örnrne, the
 ther af ändock intet bleswo skadde, ehuru wäl Zy
 wånarne intet twiflade, at icke the ther med
 worde *Elschaddai* låger stor skada tillfogandes,
 och at the skulle tillflynda theas Stadspört thet
 igenom en tillräckelig säkerhet; Men the hade
 intet stort at berömma sig af theas wärckan,
 som man af följande warder förnimmandes.
 Öfwer thetta hade the ännu några små stycken
 i *Wernistio-Sial*, hwar af the ock betiänte sig
 emot *Elschaddai* låger.

Ther emot lätto the som uti lägret utall
 före woro, tappert angripa Öronporten; The
 the sågo wäl, at om the intet kunde upbrjta
 thenne porten, thet skulle wara förgåfwes at
 storma på wallar och murar. Konungens Höf-
 wid

Widsmänn hade åtskillige slungor och 2. eller 3. Muurbräckare som the med sig bracte; Med theas slungor träffade the huusen, och fällte Menniskiorne i Staden, och med Muurbräckarne sökte the at upbryta portarne. (y)

Emellan Staden och lågret woro redan åtskillige skarpa skarmykeringar förefalne, emedlertid sökte Höfwidsmännerne med theas list och wärcktyg igenom åtskillige anfall at nedkastast eller upbryta Tornet, som låg mitt emot Oron-porten, på thet the igenom samma port måtte kunna slippa in i Staden.

Men Menniskio-Siäl hölt ganska frimodigt ut alla theas anfall, och thet igenom Diabolus grymhet, Herr Williams tapperhet, och under then gamla Otrons anförande och Regering, så at thet nästan syntes som skulle hela Sommarfrigets omkostnader å Konungens sida måst wara forlorade, och fördeelen blifwa på Menniskio-Siäls sida; men emedan Höfwidsmännerne öfwerwågade huru sakerne stodo, så drogo the sig litet tilbakas, och gingo i theas Winterqwarter. Emedlertid måsten Jweta at the på begge sidor hafwa lidit stor förlust; hwarutaf thet följande korteligen lärer kunna tiåna til effterrättelse.

Når *Elschaddai* Höfwidsmänn drogo ut ifrån hostwet til Strids emot Menniskio-Siäl, och togo theas wåg igenom landet, mötte the trenne unga swenner som woro benägne at gifwa

F

wa

wa sig i tjänst hoos them, thesse woro efter ut
 wärtas anseende beskedelige Swänner, Men
 niffior som hade såwål förstånd som hierta och
 mod; theras Namn woro, Sager, Kiozlig
 Wishet, och Memiskelige påfund. När
 the kommo til Höfwidsmännerne tilbådo the
 sig at taga tjänst under *Elschaddai*, men the
 talade med them om theras förehafwande, och
 befalte them, at the intet skulle wara alt försnå
 le och förhastig i theras föreställningar; här
 til swarade thesse ynglingar at the redan förut
 hade öfwerwågat sakerne, och sedan the hörd
 hade til hwad för et företagande Lägrat woro
 upbrutit, hade the sig ther före på wägen gifwit
 til at möta them, och til at under deras Exce
 lentier söka tjänst, Höfwidsmannen Boanerges
 som ansåg them för manhaftigt Folck, tog
 them under sin hoop, och altså drogo the med
 striden. Men när nu striden begyntes tildro
 thet sig, at uthi en af the skarpaste scharmy
 ringarne, en af Herr Willians Compagnier
 föll i stillhet ut utur Staden och bröt in i Herr
 Boanerges andra Linie, hwarest thesse 3 un
 ga Swänner woro, hwilke the straxt til fång
 togo och them in i Staden brackte. The had
 intet länge warit ther inne, när thet begynte
 blifwa kunnigt på alla Gator i Staden, och
 tre fornåme Fångar af *Elschaddai* låger igenom
 Herr Willians Compagnie woro inbrackte
 Thenne tidningen kom sammaledes omsider
 flötet för Diabolus, hwilken lät Herr Will
 ian

lian till sig komma, på thet han om sakens wijs-
 het måtte blifwa underrättat. När han war
 tit kommen, frågade honom Diabolus, och
 han swarade på alt; thet uppå befalte Jätten at
 these fångar skulle för honom komma, och när
 the woro komne, frågade han them hwem the
 woro, hwadan the kommo, och hwad the i
 lågret giordt hade? Och sedan the på alt hade
 giswit ricktigt besked, skickade han them åter i
 wackten at förwaras; så dagar där effter lått
 han åter falla them för sig, och frågade them, om
 the ock hade lust at taga tjänst under honom emot
 thetas förre Höfwidsmänn? The swarade at the
 inet lefde så mycket af Religionen, som af Lyc-
 fans handlinger, och at emedan hans Nåde woro
 så gunstig at willia antaga them i tjänst, så wore
 the ock willige at tjåna honom. Wid så beskas-
 sade saker, sände Diabolus these budar til en
 Höfwidsmann Något benåmd, hwilken myc-
 ket i Menniskio-Siål hade at sijnå, och gaf
 them et bref under sin egen hand, at han skulle
 taga them under sitt Compagnie; thes inne-
 håld war som följjer. Os ålskelig wår tro-
 tjänare Herr Något. These tre männ som
 warda thetta öfwerbringandes, begiåra
 at komma i min Krigs tjänst, och som jag
 wet ingen til des uppsicht jag bättre kunde
 recommendera them än til Eder. Allså has-
 wen Jat antaga them i mit Namn, och at
 bruka them såsom nöden warder thet på
 fodrandes emot Elschaddai och the sine; så

rer wål. När the nu kommo til honom, ble wo the af honom antagne, och han gjorde twent ne af them til Sergeanter, men Menniskelige påfund, gjorde han til sin såndrick. Och så myc ket om thetta; låter of nu komma til lågret igen.

Theras arbete utur lågret hade jemwot tåmmelig god wårctan emot staden, ty the kastar de then gamla Majorsens Ötro taf öfwerända och derigenom låg han mycket mera blåt an til förende. The hade också nästan med en slung nederslagit Herr Willian, men han wiste ännu att hielpa sig up och til rätta igen; men ibland de dermännerne graferade the illa, ty med öf skått kastade the wål sex öfwerända, nemligen Herrarne Swordom, Zoreri, Ondskan, Lögn, Fylleri och Bedrågeri.

The gjorde också the bägge stycken som woro på Tornen för Öron-porten helt obrukel liggande, emedan the aldeles försänckte them i Mörk rafen, och sedan the sig således hade afdragit thetas Winter-Öwarter, höllo the sig likwål i ledet i thetas förskänkningar, och löpare-grenen war, at the til thetas Konungs måsta fördrö och thetas fienders afbräck kunde förorsaka en got tidigt och eftertryckeligit larm i Staden. Och thetta thetas förehaftwande lyckades så mycket för them, at jag wål må säija thet the nästa kunde uträtta alt hwad the wille, til the besträffades skada. Ty numera kunde Menniskelige Själ intet mera hafwa så roligt som tilförendet.

the Kunde också i Staden nu intet mera gå så i
fred och gödra sina misgjärningar, som tillförens
de; Ty the sköto utan återvändan på them
utur *Elschaddai* läger, och the gjorde them en för-
sträckelig stor oro, ja et larm kom efter thet andra,
snart wid then ena snart wid en annan port, stun-
dom och så wål för alla portar tillika, så at thetas
förra fred aldeles förstördes; Ja larmen kom-
mo så offta, och thet när nätterne woro långst,
och wäderleken adra kallast, at hela then win-
teren för Staden *Menniskio-Siäl* på allahans
de sätt war en bedröfwelig Winter. Snart
bläste the på Drummetorne, snart smattrade
stenarne på Gatorne, hwilka med slungorne
blefwo inkastade; ibland kommo wål tijo tus-
sende Mann af Konungens Krigs-hår, och
kringrände Staden *Menniskio-Siäls* Murar,
och gjorde mitt uti natten et stort Krigs skri; offta
blef then ena eller then andra i Staden skru-
ten och sargad, hwilke mycket ropade, och the-
ras ömfelige röst höra låto, til et stort be-
swär och förtret för *Menniskio-Siäl* som
nu hade en så stor ångest. Ja the wordo ång-
slade af them som belågrade och höllo them inne-
slutne, at jag må säija, thet Diabolus siels på
den tiden esom offtast blef i sin ro förstörd. Nu
skeddde det ock at the i *Menniskio-Siäl* waran-
de ledamöters sinnen blefwo af åtskillige mot-
hwar annan löpande tanckar intagne; Någre sa-
de: Här hafwer man intet at lefwa efter; andre sade:
äter; thet lärer wål snart gå öfwer; thet

Tom ockſå wäl then tredie ſom ſade : Komme låter oſſ åter onwända, och gå til *Elſchaddai* och ſåledes giöra en ånda på all thenne weders möda, ſnart kom den fierde med rådhåga, och ſade : ja, jag twiſlar om han ock ſkulle åter taga emot oſſ. Then gamla Adelsmannen *Samwette*, hwilken war Regiſtrator när *Diabolus* inög Staden *Menniſtio-Siäl*, begynte jemwäl numera åter at tala offenteligen och öfwer ljudt, och hans Ord woro ſom ſtore *Dumderſlag* för *Menniſtio-Siäl*; nu war ingen röſt hwarken Krigs-hårets eller the ropande Höfwidsmännens ljud ſå förſträckeligit at höra ſom hans röſt.

Så begynte det nu ockſå att bli dyrt i *Menniſtio-Siäl*, ther kom en hungersnöd, och för the ting, ſom the förr ſå eſſter långat för them hade the nu en wåmjelſe; Alle theras Luſtigheter woro lika ſom wädret hade bort blåſt them, och ther war ſtyggelſe i ſtälle för ſkönhet och *Juwånarnes* anfichten woro fulle med rytt för, och liknades wid dödsfens ſuggor. Ach huru glade hade the nu warit om the allenast hade haft fred och roo i theras ſinnen, om the ock ſå ther wid hade warit i thet aldrea ſlättaste och ynceligaste tillſtåndet af werlden. Härtil kom at Höfwidsmännerne ſickade mit i hårdasta winteren, och lätto upfodra Staden genom *Bonerges* Drummetare, at han ſkulle öfwergifwa ſig til then ſtora Konungen *Elſchaddai*, the ſickade theane Drummetaren en, två, ja tre gångar.

til Staden, intet wetandes om icke then ena elle^r then andra tiden *Menniskio*. Siät torde wa^r ra willig at upgifwa sig, och om the på något sätt kunde beweka Staden ther til; Ja så mycket man kunde formärkia, hade redan Staden gifwit sig, om icke thet igenom then Samla Orons motstånd, och Herr *Willians* obeständige tankar hade blifwit förhindrat. *Diabolus* kom och så thår til, och således woro the intet alle om Stadens upgifwande lika sinnade, och thes före blefw the under thenne grymma fructan i Angest liggandes.

Ronungens Höfwidzmann hade, som sagt är, i thenne vinteren sticket trenne gånger til *Menniskio*. Siät, och begärt at Staden Ronungen sig underkasta skulle. Förste gången när *Drummetaren* gick åstad, hade han fredz förslag, säjandes til them at höfwidzmännen, *Elschadai* förträffelige höfwidzmann misfkundade sig öfwer them, samt beklagade them aldeles utmattade stadens *Menniskio*. Siäts Wände, och at the sielfwe så förhindrade sin återlösning; han sade också at höfwidzmännen hade befalt honom, at säja them, om then *Arma Menniskio*. Siät wille ödmuika och omwända sig af all Rebellion, och thet uppenbara förräderiet, så wille then Misfkundsame Ronungen estergifwa them altsammans ja också tillika bortglömma alt hwad the brutit hade, och sedan han hade mycket bewekeligen talt til them, at the intet sielfwe skulle stå sig i wägen och igenom theas egne

packtsamhet sig fördärfwa, wände han åter om
 til sit låger igen. Then andre gången talade
 han litet hårdare med them. Ty sedan han blifvit
 på Basunen sade han, at thetas framhårdande
 de i Rebellion, allt mer och mer förbittrade höf-
 widzmannerne, och woro the aldeles sinnade, at
 anten blifwa mästare af Staden, eller at förlo-
 ra hela thetas Krigz här för Stadsmurarna. Tre-
 die gången när han gick åstad, handlade han ännu
 nu skarpare, och sade, at sedan the numera ble-
 wo så mycket ogudachtige, han intet wiste, ei hel-
 ler wore dårom försäkrad, om höfwidzmanner-
 ne mera kunde bewekas til någon Barmhertig-
 het, ty the hafwa allenast befalt mig at begära
 af eder, thet J willen uplåta edra portar. Och
 sedan han thet sagt hade, wände han sig åter til-
 bakas och gick til lågret igen.

Thesse tre upfodringar, särdeles the twent-
 sidste försatte Staden i så stor bestörtning, at
 the strax sammankallade rådet, hwarest man
 fandt rådeligit, at Herr Willian skulle förfoga sig
 til Cronporten och thet sammastådes inlåta sig
 med höfwidzmannerne af lågret, om så möjligt
 wore, i någon förlikning. Sedan han nu hvar
 låtit sig höra på wallen, kommo alle höfwidzmann-
 i thetas harnissar, med tio tusende Mann som
 them på foten fölgde. Stadzens Inwånare sad
 at the hade hört och wäl öfwerwågat thetas up-
 fodran, och at the wäl wille inlåta sig i någon
 förlikning med *Elschaddai*, och thetta på sådana
 willkor, Conditioner och förslag som the me-
 90

och på deras Förstas befallning worde förestäl-
landes, nemligen at the samtyckte at wara med
them et Folck, på efterföljande sätt.

1.) Om thesse herrar ibland them, neml.^{ic}
then närvarande Herr Majoren och Herr^{ic}
Sörgiäter thet goda, samt theras tappre Herr^{ic}
Willa under *Elshaddai* Regering skulla få^{ic}
behålla upsikten så wäl öfwer Staden som^{ic}
öfwer Slättet och Portarne.^{ic}

2.) Med förbehåld at ingen af then sto^{ic}
ra Jätten Diabolus betiänte skulle af *Elshad-ic*
dai betiente drifwas uthur theras huus, gårdar^{ic}
och friheter, som the här tills i then berömde^{ic}
Staden *Menniskio-Siäl* besluttit hade.^{ic}

3.) At Stadzens Borgare måtte blifwa^{ic}
wisse Privilegier och fördeel tillagde, nembligen^{ic}
sådana som them redan för thetta warit förun^{ic}
te, och som the så länge under theras närwa^{ic}
rande Konungs Diabolus regering åtniutit ha^{ic}
de, hwilken så länge warit, och ännu wore the^{ic}
ras Herre och Store Beskydd.^{ic}

4.) At Inga Nya lag, Betiänte eller Am^{ic}
beters förwaltare måtte hafwa någon Mact^{ic}
öfwer them uthan theras samtycke och tillåtel^{ic}
se. Thesse äro, såde the, wåre förslag eller Fredz^{ic}
punkter, och på them wese wi Edar Konung^{ic}
öf underkasta.^{ic}

Men när Höfwidzmännen hade hört thes
ta *Menniskio-Siäls* slätta och swaga tilbud,
och at the gjorde så stora och drifliga ansödring

gar, talade the genom then fromma Herr Bo-
norges således til them :

O I Inwånare i Staden Menniskio
Siål, När Jag först hörde Edra Basuners ljud
at I willen inlåta eder med oss i förlikning, kan
iag wål säga, at iag i sanning wardt ganfka glad
och medan iag såg det I wisten Eder benågn
at underkasta Eder wår Herre och Konung, glad
des iag så mycket mera ; Men sedan I me-
delst edert Dårachtige tabl och Obeskedelige för-
slag, sielfwe förorsaken Eder förtreet och Oro
så är all min glädie i sorg, och min förhoppning
om Eder omwändelse, i en ångstlig och bedröfwad
Rådåga ombytt worden, iag håller fördenst
före at then Elacka Roo, Menniskio Siål
gamla fiende lårer hafwa upsat the försök
hwiika I nu förebrackt hafwen såsom fredspun-
cter, men the äro intet wårde at blifwa antagna
hörde af någons Oro som tånar *Elschaddai*, för
then skull förkaste wi them, som then största orätt-
ferdighet. Men welen I o Menniskio Siål
öfwiergifwa eder i wår eller mycket mera i wår
Konungs hand, och updraga honom at gifwa fred
och med eder sådane fredspuncter, som i han-
digen låra tyckas wara goda, och hwiika i
kan försäkra eder at the låra så wara, så wår
wi antaga och gifwa fred med Eder, men om the
Eder intet så behagar at förtro Eder i wår Ko-
nungs *Elschaddai* händer, så äro sakerne i till-
stånd som tilförende, och wi wættan hwad oss
then händelsen åligger.

Ther uppå ropade then gamble Herr Ma-
 joren Otto: Ei hwem är så dåracktig at han
 skulle kasta sin styrkia ifrån sig, förr än han är i
 sine fienders händer, som wi ännu intet äre, och
 ställa thensamma i sådane händer, som han in-
 tet fiänner: hwad mig angår, will iag aldrig sam-
 tycka til owissa Conditioner; är icke theras
 Konungs beskaffenhet och Sedwånja of bekandt?
 Någre hafwa sagt, att han wredgas mycket of-
 wer sina undersåtare, när the allenast wilka ett
 härsmön ifrån hans Wågar, och andre, at han
 fordrar mera af them, än the kunna fullborda,
 så tyckes thet, O Meniskio! Siäl! wara en
 deel af edar Wisshet, att I wäl tilseen hwad I
 uti thesse Saken gibren, Ty om I en gång sam-
 tycken, så ofwergifwen I eder en annan, och ären
 intet mera edra egne. Förthenksuld är thet then
 största Dårskap af werlden, om I undergifwen
 eder en sådan enwålds Mact. Ty I mågen
 thet sedermera wäl ångra, men I lären då med
 råtta intet mera ther ofwer klaga kunna. Kun-
 nen I wäl rätt wetta, sedan I en gång blifwit
 hans lifegne, hwilke af eder han warde dråpan-
 des, eller hwilken han låter leswa, och om han
 intet lærer gibra af med hwar och en af of, och
 sticka uthur sit egit Land Nytt Jock til bebo thes-
 na Staden?

Thetta Herr Majorens tal gjorde them
 alla mycket bestörte, och boritog för them all hopp
 til förlikning, förthenksull ginc Höswidymän-
 nerne åter til theras Löpare. Or: swar, och Tält

och til theras Folck, men Majoren gick til bade
til Slättet, och til ſin Konung igen.

Diabolus hade redan wäntat på han
åter komſt, ty han hade hört the the hade wä
rit i wärckelſe begrepne, at inlåta ſig i fredz hand
ling, ſå at ſå snart han inſteg i Stats-Camm
ren, han ſåledes hållade på honom, Wälkom
men min Herre, huru äro thenne Dag
kerne emellan eder aſlupne? Herr Otto talad
om hela ſaken med en Rößt ſom wiſte at han wä
full med förſkräckelſe, ſäjandes ſå ſade höfwi
männen, och ſå haſwer iag them ſwarat. Di
Diabolus theta hörte, blef han mycket glad, och
ſade: Min Herr Major, min trogne Otto, jag
haſwer mera än tio gånger ſtålt edar trohet
prof, men aldrig ſunnit eder falſk, iag låſwar ed
om wi wäl igenomgå thenne ſtöten, att beſö
eder til et ſådant Nbre = ſtälle, och Ambete ſo
ſkal wara mycket bättre, än Majors beſtällni
gen i Menneſkio-Siäl, Jag wil gibrä Eder
mit ypperſte Gänningebud, och alt folck ſkal
mig ſtå under edar Lydno, Ja i ſkolen belägg
them med ſådane Snaror, at the intet ſko
kunna ſtå emot eder, och ingen underſåte
mera haſwa ſin Frihet, än the ſom nögd
at gå bundne med edra boijor.

Här uppå gick Majoren ut iſfrån Diabol
ſå fornögd ſom hade han rått i ſielfwa wärck
undſått en ſtor gunſt af honom, och gick
högſärdige ſteg hem til ſin wåning, i thet w
tet, at ſå länge ſpiſa ſig ned förhopning,

thes then tiden kom så hans höghet sig föröka
skulle.

Men ånsett Diabolus och Herr Major
ren kommo mycket wäl med hwar annan öfwer
ens, så war likwäl the andra tappre Höfwidsmän
ners förstötande Orsak at Memiskio
Siäl begynte at tumultuera, ty så snart then
gamla Ötro hade gådt in i slättet, til at dricka sin
Herre lyckå öfwer thet som förelupit war, hån
tade Herr Förstånd (hvilken war Major förr
än Diabolus staden intog) tillika med Regis
stratoren Samwette några af Stadsens In
wånarne tillsammans, förty then senare hade
med stor möda och besvär fått effterrättelse om alt
thet som wid Öron-porten skedd war, emedan
man intet wille tillåta, at the skulle höra thet onda,
på thet the intet thet af skulle blifwa förantlatne at
uplåsta sig för Höfwidsmän; och sedan the hade
sammanfalladt Inwånarne, wiste the them bil
ligheten af Höfwidsmännernes ansödran, samt
hwad för olycka på then gamla Ötrons tal worde
förljandes, the låto them också förstå huru liten
heder the hade bewist Höfwidsmännen och the
ras Konung, och med hwad billighet han skylde
them för Ötro och förräderi, ty hwad kunde han
mindre göra, sade han, emedan han intet kunde
ingå thetas förslag, än at han gjorde en sådan för
ställning til them som skedd är, nemligen som hade
förr anbudit them nåde, at han them numera
med wäld under sin lydno bringa wille.

Then myckenheten af solck, som blifwo öfwer

tygade af thet onda som them gamla Orro begått hade, begynte på alla gator och hörn at samla sig i små hopar, och först hemligen at tala med hwarannan, men sedan at tala uppenbarlig, the lupo sedermera up och neder, och ropade: O I tappre Höfvidsmån af Konung *Elschaddai* Krigs-hår, thet wore at önska at wi måtte lewa under Eder och Konung *Elschaddai* Eder Konungs regering. När nu Herr Majoren, und fick kundskap at *Menniskio-Siäl* wore så uprorisk blefwen, kom han neder til at stilla folket och tänckte til at utsläcka then lägan som i thet påtåndt war med sin Höghet, och igenom sig Närwaru. Men när de sägo honom, lupo the på honom, och hade utan twiswel tillfogad honom skada, om han icke hade retirerat sig uti huus, icke thes mindre, anföllu the huus hwar uti han war, at nederriswa thet Öfver hans hufvud, men orten war för starck, at the ras arbete war fåfångt; han fattade thet uppmod, och begaf sig til et Fönster, utur hwilket han således talade til Folket.

Mine Herrar, sade han, hwad är orsaken at I uti et sådant upror och waldswärckan stadit ären? Herr Förstånd swarade: orsaken ä thet, at I och edar måstare intet handlen rätteliga, och intet wäl hafwen upfördt Eder emot *Elschaddai* Höfvidsmänn, ty I ären til tryck skydige; först, at I hwarcken hafwen welle tillåta Herr Samwete eller mig at anhöra hwar I talt hafwen, sedermera, at I framställt såda

ne Freds Förslag åt Höfwidsmännerne, hvilka the på inter fått kunnat ingå, om icke the hade wetat tillåta, at theas *Elschaddai* allenast hrad Namnet widkommer skulle vara en Förste, men at *Menniskio: Siäl* emedler tid skulle få behålla then formånen effter lagen at leswa för honom i all fåfånga och ondsko, och at söhjactigt *Diabolus* i sielfwa wårcket skulle vara och blifwa theas Konung, ther han nu allenast förde blåtta Namnet. Och för thet tredie, sedan Höfwidsmännerne hade förestått of, på hwad för Conditioner the sinnade woro at taga of til Nader, at I med edra otidige och ogudactige ord, hafwen åter förstört alt sådant och thet til inter giordt.

Når *Otro* hørte thetta, ropade han öfwer ljudt: Förråderi, träder i gewåret, i gewår alle som ären *Diabolus* förtrogne wänner i *Menniskio: Siäl*. Förstånd swarade ther uppå: Herre, I mågen utläggga mine ord, som eder behagar, så försäkrar jag mig likwål, at en så stor Herres som *Elschaddai* Höfwidsmänn förtiåna at blifwa något bättre af Eder bemötte. Thetta, swarade den gamla *Otro*, är litet bättre talt, men hwad Jag sagt hafwer, thet talade Jag för min Herre, för hans Regering och til at stilla folcket, hwilket I hafwen giordt uproriskt emot of, igenom edra otidige handlingar som thet klart nog för ögonen är.

Här uppå sade then gamle Registratoren Herr *Samwete* widare: Herre, I hafwen intet af nöden, at förklena eller lasta thet, som Herr
För

Förstånd sagt hafwer, thet är ögenstentlig
 nog, at han hafwer sagt sanningen, och at J är
 en fiende af Menniskio-Siäl, J ären för thet
 skuld öfwertygade om edart owettige och för
 måtne tals ondsko, och om then Sorgen som
 hafwen förorsakat höfwidzmannerne, ja om thet
 skadan, som J thårigenom Menniskio-Siäl
 tillfogad hafwen; haden J antaget Conditio-
 nerne, Basurernes liud, och Krigshårens skrik
 emot Staden Menniskio-Siäl, så woro nu
 förbi. Men nu höres thet farliga liudet ännu
 och then bristen på Wisshet och Förstånd, som
 J i edart tahl wist hafwen, hafwer warit Dö-
 len thår til. **Otro swarade:** Herre, om iag
 wer, will iag framsöra thetta Edart tahl
 Diabolus, hwarest edra ord skola blifwa besw-
 rade. Emedlertid wele wi söka Stadzens be-
 sta, och aldeles intet taga edart råd ther öfver
 min Herre, sade Förstånd, J och Edar För-
 ären begga två Främmlingar i Menniskio-
 Siäl, och inga infödde, och hwem kan ännu
 säja, sedan J hafwen brackt of i så stort besw-
 och ångest. J lären så höra, at J icke hafwen
 någon annan säkerhet än endast uti flykten
 och så lären J lämna of, och allenast sörga för
 Eder sielswa, eller fasta of i Elden, och betänka
 eder af thes röf, eller luf, at undansly, och
 lämna of i fördärfwet: J förgäten, min Herre
 gaf ther uppa **Otro** til swars, at J ståen und-
 en Regent, och at J bören förhålla eder som
 undersäte; Och weter at när Konung m
 Herre

Herre, en gång lärer få höra hwad thenne dagen förlupit är, at han mycket litet lärer taka eder för edart arbete.

Medan these Herrar således ordkastade med hwarannan, kom Herr William, Hårds Mackad och then gamla Klacka Roo, tillika med åthskillige nygjorde Aldermänn och Domare, neder af Murarne och Stads-Portarne, och frågade efter thetta Uprores och Tumults Orsaker; härupå begynte hwar och en at tala efter sit sinne, så at ingen kunde åtskiljas, eller något höras som förståndigt wore, men sedan befallning Kommen war at man tiga skulle, begynte then gamla Råstwen Otro således at tala: Mine Herrar, här är en hoop orolige hustrunden som af theras onda egenskaper, och som jag fruchtat på Herr Misnöijes tillrådande, äro wordne uproriske, och hafwa samman rottevat sig, Kanske ochså företagit sig at gidra på allahanda sätt Staden uprorisk emot wår Herre och Förste, ther til the ochså redan giordt en begynnelse; Här upå stodo the Diabolister som närwarande woro up, och betygade at these ting sig så förhöllö.

När nu the som woro af Herr Förstånds och Herr Samvetes parti formärckte, at the wid thet wälde och macht som hos them å andra sidan war, Kanske torde wårre fara, gingo the til och sökte at hielpa och understödia them; således wår å begge Sidor en stor hop församlad. The som på Otrons sida woro,
 S begiärte,

begiärte, at the begge gamla Herrarne ſtrö-
 ſkulle ſåas i fångelſe, men the ſom höllo
 med andra ſidan, ſade nei ther til. Ther
 begynte hwar och en Del at ſammanſkalla
 ſina. Diabolifterne kallade theſas Över-
 ſorgiäther thet goda, the nya Aldermänn-
 ne, och theſas stora Diabolus. Then and-
 Delen ropade rått högt efter *Elſchaddai*, han-
 Laag, hans Höfwidsmån, och theſas Bar-
 hertighet, och berömde the föreſlagne wiff-
 och wågar. Thenne Twiſtigheten war en
 tåmmelig ſtarek, på thet ſidſta kom thet
 ſlångar på begge ſidor; then gamle gode
 delsmannen Herr Samwette blef twenne gå-
 gor nederſlagen af en Diabolift Mfr. Bed-
 ſande benåmbd; och Herr Förſtånd hade
 ſå ſå när bliſwit med en Piſtol ihjäl ſkuten,
 then ſom ſkiöt ther med, kunde intet wål ſyſſe.
 Ther emot afgick thet ei heller på then andra
 dan utan ſkada; thet war en Diabolift Und-
 ligit Fruwud benåmbd, på hwilken fru-
 ſkålen blef ſönderkroſad af en Herr William
 tånare Motſtånd, och jag kan ännu
 icke hålla mig före at lee, när jag ther på tän-
 ter, huru illa then gamle Härdnackad war
 ſönderſtött, och fringsläpad i örentligheten,
 ſkiönt han för en tid ſedan hade bliſwit Hö-
 widſman för et Compagnie Diabolifter
 Stadens ſkada, ſå hade the likwål nume-
 aldeles ſått honom under fötterne, och någ-
 ſom woro af Herr Förſtånds parti, hade ſå

der flusvit hans Hustru. Herr Lågor hade
och så blifvit en anseelig Mann wid thetta upro-
ret, men nu woro bägge delarne emot honom,
emedan han emot ingen trogen war, the hade
för hans öfwerdådighet skull, sönderlagit ho-
nom et ben, och then som thet gjorde skulle wäl
hafwa önskat at thet hade varit hans Hustru.
Eder war fuller mera skada skedt på bägge sidor
som intet omröras kan, men thetta kan intet
med stilla tigande förbigås. Öfwer Herr Wil-
lian måste man sig förundra huru oparthist han
nu wiste sig at upföra, han ropade, at han thet
nu intet hölle mera med then ena, än med then
andra, men man förmärckte, at han för sig
siefs begynte at le, när han såg huru then gamla
la Hårdnackad öfwer hals och hustru tumla-
de i orenligheten, och at han thet mycket litet
ackade när han såg huru Höfwidsmannens
Lågor kom haltandes til honom.

När uproret litet stillat war, skickade
Diabolus efter Herr Förstånd och Herr Sams-
wette och lät fästa them bägge i fängelse, som
uphofsman och anförare wid thenne swäre
Tumult, och upror i Wenskio Siäl. Thet
begynte nu redan at blifwa litet stillare i Sta-
den men emedertid blefwo fångarne mycket
hårdt håldne, ja the woro wäl aldeles sinnade.
at göra af med them. Men närwarande ri-
ders beskaffenhet, wille thet intet tillåta; ty thet
war Krig i alla theras Portar.

Men låter of åter komma på wår Histo-

ric igen: När Högsmidsmännenne word
Portarue åter til theras Lager komne, höllo
ther Krigsråd och öfverlade, hwad the wid
hade at göra; någre sade: låter of straxt
bryta, och angripa Staden; men den må
delen mente thet vara bättre, at ännu en gå
upfodra them. Och Ordsaken ther til war the
ne, emedan the trodde, at Staden efter the
ras omdöme, nu skulle vara mera benägen
upgifwa sig, än tillsörne; ty, sade the, om
igenom en obetäncksam hårdhet gifwa them
ledning at vara misnöjde, när någre ber
sig benägne, så skulle wi mera affkråma them
sig med of uti förlikning inlåta, än wij
skade.

Til thenne meningen samtyckte the
och kallade för then skull en Drummetare, h
den the förefatte en wiß tid, lade honom ord
i munnen, och önskade honom en lyckelig fram
gång. Några få timar ther efter gaf Drum
metaren sig på Resan, och så snart han kom
in til Stads wallarne, tog han sin wäg
Öron-porten, och blåste ther på Basinet
som honom befalt war, hwar uppå the ut
Staden kommo ut til honom til at förnimma
hwad thet hade at betyda; hwilka han således
tilltalade:

O hårdnackade och beflagans wärde Stad
MenniskioSiäl! huru länge welen I älska
edar syndiga ensaldighet, och som därar hafva
et nöje af thet föracktade tilstånd hwar uti
lesfwen

lefwen; In til thenne dagen föracten I then
 tilbudne freden och edar återlöfning; in til then-
 ne tiden welen I ännu förkasta *Elschaddai* gylle-
 ne tilbud, och förlita eder på Diabolus lögn
 och falschet. Menen I så, at när *Elschaddai*
 lärer blifwa mästare af eder, åtanckan af the-
 ta edart förhållande emot honom, lärer gifwa
 eder någon frögd eller hugswalelse? eller at I med
 starkande och öfwerdådiga ord lären skrämja ho-
 nom, lika som en gråshoppa skrämjes? beder
 han eder för then skull, at han är rädd för eder?
 Menen I at I ären starkare än han? Ser på
 himlen huru hög han är, och bemärker stiernorne?
 Kunnen I uppehålla Solen i sitt löpande, eller för-
 hindra Månen at han intet lyser? Kunnen I
 råfna stiernorne, eller igentäppa himmelens
 wattungäckar? Kunnen I falla haffsens wattungä-
 gar, och befalla them, at the betäcka Afgrun-
 den? Kunnen I wäl se the högmödigiga hwar the
 års, och nedböija them, och giöra the ogudach-
 tiga så hwarest the års, och begraffwa them til-
 sammans i Jorden och fördöija thetas Præct?
 och thetta års allenast någre af wår Konungs
 wärck och Kraffter; i hans Namn komme wi i
 dag til eder, på det wi måtte bringa eder under hans
 lydno, för then skull upfodre wi eder ännu en
 gång, at I willen gifwa eder hans Höfwidsmån
 i händer.

Thenne upfodringen tycktes giöra Men-
 nisko: Siäl lika som något bestört, och wiste
 thenne Staden intet, hwad han skulle swara:

För then skuld kom Diabolus strax fram, och
 uppå sig, at gifwa them swar; han beqväm
 ledes, wändandes sig til Staden Mennisk
 Siäls ledamöter: Mine wänner, sade han,
 thet är sant, hwad thenne upfodraren om
 Konungs stora mactt sagt hafwer, sa lären
 ther igenom hållas i tråldom, och alltså bli
 åländige trålar och lifegne. Ja omkört
 wore aldrig så långt ifrån eder, huru kunne
 fördraga, at en gång täncka på en så mactt
 Herre? Och kunnen J icke ens täncka på honom
 som är så långt ifrån eder, huru skullen J
 kunna tåla hans Närwarelse? Jag, edar
 ste omgås mycket wänligare med eder, och
 kunnen leka med mig, som et barn med
 Gråshoppa leker. Betäncker för then skuld
 til edar fördel tjänar, och öfwerwäger, hi
 jag eder för friheter tilbudit hafwer. Widen
 och så framt thet är så, som thenna affick
 thet nu sagt hafwer, huru kommer thet ta, at
 la *Elschaddai* undersätare hwarest the konung
 blifwa som trålar tracterade och håldne? Ja
 Menniskia på hela Jorden, är så olyck
 som these, och ingen blifwer så under fört
 trampad som these; Öfwerwäger thetta
 Menniskio-Siäl, jag wille at J måtten
 så obenagne at öfwergifwa mig, som jag
 na skulle öfwergifwa eder; betäncker thet
 säger Jag, Tärningarne ligga ännu för
 uppå bordet, J hafwen nu edart frija wal,
 nast J wetten at betiåna eder ther af, Ja
 haf

hastwen och så ännu en Konung, allenast Tzvetten
huru Tzfolen älska och lyda honom.

Tzgenom thetta talet förhårdade the i *Menn*
nissio: Siäl ännu mera sina hiertan emot
Elshaddai Höfwidsmån, tanckarne om thes
höghet och mækt, gjorde at the begynte twisla,
stjälwa, och bäfwa, och tanckarne om hans
helighet woro ordsak at the föllo i förtwiflan; för
thenskuud sticckade the som thet med Diabolus
höllo, efter et litet plågadt Samråd, Trummes-
taren med följande swar tillbaka nemligen: at the
hade fattat thet faste slut, at blifwa wid
theras Konung, och at aldrig upgifwa sig
til *Elshaddai*; thet wore altså förgäfwes,
at them mera upfodra; ty the hade al-
deles företagit, sig, at håldre dö på stäl-
let, än at upgifwa Staden. Och således
syntes sakerne aldeles gå Kräfte-gängen, och
at *Mennissio*: Siäl på intet sätt stode at be-
welas. Men som Höfwidsmännerne wäl wiz-
ste, hwad theras Herre giöra kunde, så lätte
the likwäl thet före intet falla modet, utan the
sticckade ännu en ny upfodring til them, som war
mycket swårare och skarpare än then förre, men
ju mera sänningebud the fingo, och ju mera the
förmantes at försona sig med *Elshaddai*, ju mera
wände the sig bort ifrån honom, och omskönt
the blefwo kallade, så wände the sig ändock
bort, (2) ja the wände sig aldeles bort, om-
skönt the ock blefwo på thet aldra högsta kallade.

(2) Hosea II, 2.

För then skull lämnade Höfwidzmannen
 thetta sättet at omgås med them, och begynn
 handtera them på annat sätt och wis. The Kon
 mo tillsammans, at hålla et samtal med hwar
 nan, til at få weta, hwad the nu widare hade
 gjöra, til at vinna Staden och frälssa hono
 ifrån Diabolus Tyrannie. Then ena köbt the
 ne, then andra någon annan wäg för then bäl
 Omfider upstod then mycket Adle Höfwidzma
 nen Ofwerrygande, och sade: Mine bröder, m
 mening är, at wi måste utan återwändan
 sta med Eliungorne in i Staden, hålla the
 stadigt i allarm, och qwälja them både natt
 dag, om wi så gjöre, lære wi för hindra at det
 ofstadiga Sinne intet mera tiltager och föröf
 Sy man kan ju äntel. tånja et Lejon, allen
 man oroar thet samma utan återwändo. C
 dan måste wi ester min mening, samtel. inläg
 en Skrift til wår Herre och Konung *Elfchaddai*
 hwar uti wi först föreställa honom Staden
 Menniskio-Siäls tilstånd och lägenhet, sa
 wår möda som wi hafst hafwe, och härnäst be
 honom thet han icke wille taga of til misty
 at wi icke mera uträttadt hafwe, anhallan
 sedermera alswarl. hos hans Mayt om hiel
 och at han tåcktes sticka hit någon större mat
 under en tapper och wäl öfswad Ofwerstes an
 rande, på thet hans Mayt intet måtte förlor
 fördelen af en god begynnelse, utan fullfölja
 Segerwinnande emot Staden Menniskio
 Siäl.

Til ihetta höfwidymännens Öfwertygan-
de anförde förslag samtyckte the alle samhälleli-
gen och faststälte at man strypt utan drögsmål skul-
le upfättia en skrift, och thensamma igenom en
beskedelig Man til *Elschaddai* öfwerficka. Inne-
hallet war som följer.

Allra nådigaste och Herrligaste Konung,
Herre af bästa werlden, och Staden *Menniskio-
Siäls* Byggmästare. Wi hafwe, Ihre wördige
Öfwer Herre, efter edar befallning satt wårt lif
i fara, och begynt ett Krig emot Staden *Men-
niskio-Siäl*. Så snart wi woro til Staden
komne, hafwe wi efter edar befallning först tilbu-
dit them fred; förslag, men, O stora Konung! the
hafwa ringa acktat wårt råd, och intet emottagit
wårt straffande, utan hallit sina portar slutne, och
afhällit öf ifrån staden. The tillagade sina
Stycken, och hafwa anfallit och efter yttersta
förmågo tilfogat öf all skada och förlust. Mer
wi hafwe qwalt them med then ena oron efter
then andra, och föroroat them med en sådan we-
dergiålning, som the thet förtiänte, wi hafwe
och så redan något emot Staden uträttadt;
Diabolus, *Otro* och *Willian* äro the förnäm-
ste som giöra öf motstånd, medan wi ligge uti
wåra *Winter-Quarteer*, men likwål så, at wi
them ändock med en hög hand trycke, och ångsla
Staden. Wi trodde wål at wi ättminstone
skulle hafwa en endaste upriktig wån i Staden,
som skulle befrämja wårt upfodrings liud, såsom
sig borde, på thet folket måtte gifwa sig i wåra
hån-

händer, men ther war ingen som hade wetat
la et endaste ord för wår Herre i Staden. S
ledes framhårdar Menniskio-Siäl i sit Rebe
lerande emot Eder, ånsfönt wi hafwe giordt hward
wi kunnat.

Förthensfull låter eder behaga, o Konung
öfwer alla Konungar! hward wi giordt hafwe, och
förlåter edra tienare, at thet intet hafwer gadt efter
wår önskan och at wi intet hafwe warit lyckeligare
uti en så önskelig förrättning, som Menniskio
Siäls öfwerwinnanda är; Wi anhålle therjemt
at en större mækt emot Menniskio-Siäl måtte
utskickas tillika med en Man som är skickelig
föra befålet öfwer thensamma, på thet Staden
måtte bringas under Eder lydno, och älska sam
fruckta eder. Wi såge thetta intet ther för
som wille wi söka at skjuta thetta kriget ifrån
öf, ty wi äre icke thes mindre sinnade at och
lämma wår Krigsmækt för Staden, utan
thet Staden för Eders May:t. måtte kunna
tagas och eröfras. Wi bedie ochsä, at Eder
May:t. täcktes betiena sig af wår underd. tien
wid thetta tilfället, på thet wi, när Staden
worden eröfrat, åter måge kunna blifwa bruk
de i Eders May:t; widare nådige företagande
och beställningar. Amen.

Når thenne Skriff således upfatt war, ble
hon straxt med en wiß Herre Kärlek til Men
niskio-Siäl benämnd til Konungen affickad
Når han nu thermed war til Konungens Ho
anfor

ankommen, Kunde han icke lefwerera thensamma i bättre händer än til Konungens Son, hrouken och antog och igenomlas thensamma, och som innehället mycket wäl behagade honom, ty förbättrade han thenne Skrift här och ther, och lade ännu något ther til: Sedan han nu thensamma med egen Hand förbättrat, och hwarast ther honom bäst tyckte, något tillagt hade, brackte han Skriften til Konungen, och så snart han thensamma hörsammast öfwerlefwererat hade, wiste han ther jämte sin Autorität och gjorde ther hos sin förestälning.

När Konungen såg thenne Skriften, blef han mycket glad, hwilket är så mycket mera troligt, som thensamma blef honom af hans egen Son öfwerlefwererat. Thet behagade honom särdeles wäl, at Höfwidzmännerne, som hade lagt sig rundt omkring Staden, woro så ständachtige uti thetas förhafwande, i lika mätto at the redan hade intagit en så stor plats för then berömbde Staden *Menniskio Siäl*.

Allt therföre kallade han sin Son *Emmanuel*, hwilken strax kom och sade: Si här är iag min *Sader*. I kännen så wäl som iag, sade Konungen, *Menniskio Siäls* belägenhet, och wetten, hwad wi beslutit och företagit hafwe, til at frälssa honom, Kommer för then skulmin Son, och bereder Eder sielsswan til *Striden*, ty I skolen begifwa Eder til mit läger för *Menniskio Siäl*. I skolen också wara lyckelig, behålla öfwerhanden, och öfwerwinna Staden:
Här

Här uppå sade Sonen; Edar Lag är i mitt hierta, och jag hafwer Lust at giöra hwad eder behagar. Denne är then dagen efter hwilken jag så mycket långtadt, gifwer mig för then skul så stort wälde, som Zester edar Wisshet befinnen at jag kan hafwa af nöden, så wil jag gå, och återlösa edar nåstan förlorade Meniskio-Siäl ifrån Diabolus och hans wälde. Mit hierta hafwer ofta haft rätt stor bedröfwelshet för then Allända Meniskio-Siäl, men thetta gläder mig, thetta är en glädie! När han thet sade, hoppade han för glädie högre än bergens och sade. Jag hafwer ingen ting hållit i mitt hierta wara för dyrt som icke borde användas för Meniskio-Siäl, hämdenes dag för eder o Meniskio-Siäl är kommen, och jag är glad at min Fader hafwer giordt mig til theras salighets höfdinge (a) genom lidande. Jag will nu begynna at plåga alla the, som hafwa warit en plåga för min Stad Meniskio-Siäl, och wil frälssa thenne staden af theras händer.

Thetta hwad Konungens Son således til sin Fader talade, kom strart ut i kring hela hofwet, lika som en Liungeld sig kringspider. Så man talade thesamman stades om intet annat än at Emanuel nu worde något företagandes til then berömbde Staden Meniskio-Siäls bästa. Men thet kan omöjligent uttryckas eller beskrifwas, huru alt Hoffolet warit tagit af thet wärck som theras Prins sig företagit

(a) Hebr. 2: 10.

git hade, Ja the woro så rörde af hans förehaf-
wande och kriges rättmätighet, at the förnämste,
och sielfwa Rikzens Ständer bemödade sig, at
så tjänst under Emanuel, til att gå bort med
honom, och åter eröfra then ålända Staden
Memiskio. Siäl på *Elschaddai* wagnar.

Thet blef beslutit, at någre skulle gå för uth,
til at antyda uti lägret, at Emanuel worde kom-
mandes, och giöra sig mästare af Staden, och
at han hade med sig en stor och öfswerwimerlig
Krigshår, så at ingen skulle kunna giöra ho-
nom något motstånd. Uff! huru färdige woro
the Störste och ypperste wid hofwet, at skyn-
da sig bort som Postryttare och bringa tidnin-
gen til lägret, som Staden Memiskio. Siäl
kringrandt hade. När Hofwidzmannerne fingo
höra, at Konungen wille ficka sin enda Son
Emanuel, och at han sielf hade Lust och wore
benågen at blifwa med thetta Gänningebudet
af sin Fader then stora *Elschaddai* affärdad, så ros-
pade the samteligen för glädie, at Jorden af liu-
det remnade, til at beteckna then frögen som
the hade, när the tänckte på hans ankomst.
Ja Bergen swarade them med et gentlid, och
sielfwa Diabolus skälde och bäfwade ther öfwer.
Ty I bören weta, at omskönt staden genom alt
thetta icke ens rördes, af orsak at the alle sams-
mans woro åländigt bedragne, emedan the för-
nämligast efterföljde sina begiäressers och wäl-
lusters wägar, så blef dock Diabolus theas Res-
gent mycket theröfwer bestört; Ty han hade öf-

wer alt ſina Kundſkapare ute ſom brackte honom tidning om alt, och ſade honom hwad wid hwad wet emot honom blef företagit, och at ~~han~~ helt ſäkert worde inom kort med en ſtor mact ankommandes, och giöra et inſall; thet war och ingen Menſkia wid hela hoſwet, eller någon Stats-Person i Riket, för hwilken Diabolus ſå frucktade, ſom för Pringen; ty iag hafwer redan tillförende ſagt eder, om J eder det påminner at Diabolus redan hade ſadt kanna huru tung hans händer woro, och emedan han ſieff komma, ty blef hans råddhåga ſå mycket större.

J hafwen nu redan förnummit huru Kongungens Son war förplicktad, at komma ned ifrån Hoſwet och återlöſa Menſkio-Siäl, och huru hans Fader hade ſatt honom til Öfwerſte wer ſin Armée.

När nu tiden war kommen, gjorde han färdig til fält-toget, och tog femb ſtickelige Höwidzmän med theras Skarar til ſig.

Then ena war then berömbde och tappre Höfwidzmannen Tron hwilken förde en röd fana ſom bars af Herr Löſfte, och hade i ſin ſkiöld the heliga Lammet uti et gyllende fältt, tio tuſende ſoldade med honom.

Sedan war then widt berömbde Höfwidzmannen God förhoppning, (b) thenne förde en blå fana och hans fändrick war Befrånjade; hans wapen woro try Gyllene Änkar, och hade ochſå tio tuſende under ſit beſäl.

(b) Heb. 9.

Then tredie, war then tappre Höfwidsmannen Kärlek, hans Fändrick war Herr Med-
 ömfkan, (c) han förde then Gröna fanan, och
 i hans sköld eller Wapen stodo, tre nakne faders-
 och Moderlöse Barn, som sig omfamnas-
 de: Denne hade också tijo tusende som ho-
 nom efterföljde.

Efter honom kom then tappre Commen-
 danten Höfwidsmannen Upricktig, hans
 Fändrick war Herr Öfkyldig, (d) han förde then
 hwita fanan, och i sin sköld Gyllene
 Dufwor.

Ther war också then rätt trogne och mycket
 älskade Höfwidsmannen Sachtmodig, hans
 Fändrick war Herr Långmodig, thenne hade
 then swarta fanan, och i sitt Wapn et Gyl-
 lende hierta med tre pilar igenom.

These woro Emanuels Höfwidsmän,
 theas Fändrickar, theas Wapen och the män
 öfwer hwilka the hade at befalla. Och således
 togade thenne tappre och manhaftige Prinzen
 til Staden Menniskio-Siäl. Höfwidsmän-
 nen Tron anförde then Första Linien, Höf-
 widsmannen Sachtmodig then sista Troppen,
 och the andre tre med theas Folck förde then
 stora hoopen, Prinzen sielf for uti sin wagn
 fram för them. När the nu begynte tåga, och
 hwad war icke ther för et Drummere-
 ljud, huru blåncfte icke Wapnen, och huru
 stögo icke farnorne af och an med wädret,
 Prinzens Wapn
 worn

(c) Math. 10: 16. (d) I. Cor. 13.

woro alle af fint Guld, och the blånckte ſom
Solen på firmamentet. Höfwidsmännen
Wapn woro alle wäl proberade, och lyste ſom
ſkinande ſtiernor. Ther woro ochſå någre höf-
betiånte ibland, hwilke tiente ſom frivillige, för
then Kiårlæſfull ſom the hade för Elſchaddai, och
för Stadens Menniſkio Siåls lyckeliga öter
löſning.

Når Emanuel ſåledes færdig war at åter
intaga Staden, togo the ochſå på hans Faders
befalning med ſig fyra och ſemtijs Muurbrå-
kare och tolf Gliungor, til at kaſta ſten med
(e) hwar och en af them war af fint Guld, och
the burde them mitt emellan ſig rätt i hierrat
Lågret, på hela wågen at Menniſkio Siål.

Når the ſåledes tågade, kommo the ånder
lig på en Mil når Staden, hwarest the raftade
til thes the fyra förſte Höfwidsmän kommo
them, at gifwa them eſterrättelſe om ſakerne
tilſtånd, hwar uppå the fullföljde ſin March
Staden, hwarest the ochſå ankommo. Men
ſå ſnart the gamle Krigsmånn ſom woro i the
förra Lågret ſågo, at en ſå ſtor ny mækt ankom
til at förena eller ſammanfoga ſig med them
ſtraxt begynte the åter et ſådant frögde-rop, för
Menniſkio Siåls Murar, at Diabolus the
igenom förſattes i en ny råddhåga. Når the
hade ſatt ſig för Staden, lågrade the ſig in
ſå ſom the fyra andre Höfwidsmännenne gjorde
hade, nemligen allena för portarne af Menniſkio

ffio Siäl, utan the kringrände nu Staden als
deles, och besatte honom öfwer alt, så at the
runtt ikring och på alla sidor fingo se för sig en
stor mact som sig förskantsat hade; thes förus-
tan woro också Stankar som stora berg emot
Staden upkastade.

Berget *Nädig* war å then ena, och Berget
Rättrwis å then andra sidan. Widare woro
åttfillige små Batterier och Löpare-grafwar,
nemligen fullen tydeliga Sanning benemd.
Och Batteriet *Jugen Synd*; thet woro jems
wål åttfillige slungor färdige och rättade emot
Staden.

På Berget *Nädig* stodo fyra, och på Ber-
get *Rättrwis* också fyra slungor, the ötrige woro
ro wederbörligen på åttfillige ställen rundt i-
kring Staden fördelte. Fem af the bästa, thet
är af the störste Murbräckare, woro plantera-
de på berget *Hörer*, hwilket war et Berg, som
man når in til Öron-porten upkastadt hade, i
thet upsåt at thet igenom språnga och öppna
thensamma.

Når Folcket i *Menniskio Siäl* blef warse
then stora hopen af Krigs-folck, som emot them
kommen war, så ock alla Murbräckare och
Slungor, tillika med the bläckande wayn, och
flyggande fanor, woro the nödgade, at alt sam-
mans hos sig sielfi sina tanckar öfwerwåga; men
the kunde nu intet mera fatta några förmåtna
tanckar, utan the begynte mycket mera at wars-
da Flenmodige. *En* ånskönt the tilförene tänck-
te,

te, at the woro nogsamt säkre och bewarade
 sa begynte the lifwål nu att estertäncka, at
 gen kunde weta huru thet omsider med the
 worde anöppandes, och hwad them på slutet h
 da kunde.

Sedan nu then goda Pringen Emanuel
 ledes hade belägrat staden Menniskio Si
 lått han först utsätta the hwhita Sahnor, u
 der the gyllene slungor som woro uprättade
 Berget Nädig, och thetta för twänne orsakar
 skull: först, til at gifwa Menniskio Siäl tillk
 na at han kunde och wille wara Nädig, allena
 at the wille gifwa sig; för thet andra, på d
 the icke måtte lida oskyldigt om the framhård
 de uti theras Rebellion, och han them the
 uti fördärwade. Således war then hwo
 Fanan med the tre Gyllene dufwor w
 i 2 dagar utsatt, at gifwa them tid, til
 bättre betäncka sig. Men som förbemält
 the woro lika som alt thetta icke angick them
 och lgästwo alkingen acct på thetta Pringen
 Nåde-teckn.

Ther uppå befalte han at utsätta then rö
 Fanan, på Berget Rättwis; thet war h
 widymannen Doms röda Fana, hwilken
 sin sköld förde en brinnande lgn, thetta b
 strax wärckstält. Thenna Fanan stod nu ätt
 lige dagar efter hwarannan för theras Oge
 och fördes af wädret hit och tit. Men på sa
 ma sätt som the upförde sig, när then hwo
 Fanan war upsatt, lika så gjorde the ock m
 på

dan the röda stod ute, hwilket aldeles intet lände them til någon fördel.

Allså befalte han widare, at hans tienare skulle utsätta then swarta Fanan Utsörande, hwar uti stodo tre brinnande Dunder-Kulor, men **Menniskio Siäl** tog sig så litet ther af, som af the förre. När nu Pringen såg, at hwarken **Barmhertighet** eller **Dom**, eller **Domens Utsörande**, ingalunda kunde beweka **Menniskio Siäls** hierta, så gjorde thet honom ondt i hans Siäl, och sade: Sannerliga thetta Stadzens salsynthe förhällande, kommer mera af en Okunnighet om Krigsbruket, än af någon hemlig wanner emot oss, eller at the skulle ringa skatta thes ras lif; Och änskönt the förstå sig på thes egna sätt, at söra Krig, så weta the dock alskintet af thet bruk och the sedwänjor wid sådane Krig som wi före, sedan jag thetta Krig emot min Fiende **Diabolus** begynt hafwer.

För then skull skickade han til Staden och lät them wetta, hwad han med these tekn och Fanors utsättande antyda wille, samt at tillika så underrättelse hwad the utwälja wille, **Flåde** och **Barmhertighet**, eller **Domens** utsörande.

Emedlertid höllo the alla thes Portar med Lås och Bomar så fast igenstutne som the någon sin kunde. Theras wackter wordo fördubblade, och the wakade så godt som the kunde; **Diabolus** intalade them så mycket som han förmådde,

de, ett godt mod til at saledes upmuntra Staden at giora motstånd.

Och Borgarena gästmo Förstens Sanningens bud efterföljande Swar: Stormächtige Herr, hwad thet widkommer, som Edart Sanningens bud of til kånna giswitt, nemligen om wi wille antage Edar Nåde eller falla uti Edar Dom; så wöter at wi ären bundne igenom thenne Stadens Lag och sedwånjor, så at wi intet kunne giswitt eder fullkommeligit swar, ty thet är emot wår Lag, wår Regering, och wår Konungs Konung förmåner, at utan honom föra Krig eller sluta Fred men thetta wese och kunne wi wäl giora, at vi bedie wår Förste thet han sielf wille komma på Muren, och handla med eder på sadant sätt, som han thet för of lårer finna nödigt och nyttigt.

Når thetta swaret kom för then goda Pringen Emmanuels Öron, och han förmärckte Folckets Trådrom och Sclafiveri, samt huruledes the woro nögde at förblifwa i Diabolus Boijor, gjorde thet honom i Sielen ondt, ty han tog thet alltid mycket til hierta, når han förmärckte, at någon war nögd at blifwa i trådrom.

Men på thet wi åter måtte komma til wår ändemål, så förackrade Diabolus alt thetta, sedan Staden thetta nya för honom berättadt, och sagt hade, huru then Pringen som sig nu utan före Wallarne förfrångadt hade, wåntade på hans swar, han slog thet i wädret, så mycket som han någonsin kunde, men i sitt hierta war han mycket förfräckt; Jag wil, sade han, gå ned

der til Portarne, och gifwa them sådant
 swar som jag thet lærer finna rådeligast. Och
 alltså gick han til Mun-Porten och begynte, at ta-
 la med Emanuel, men thet språk som han talade,
 förstodo Inwånarena intet. Förnämsta Junes
 hållet theraf war thetta:

O Store Emanuel! hela werldenes Herre, jag
 kånner eder, at I ären then stora *Elfschaddai*
 Son, hvarsöre ären I kommen, at quälja och
 utstöta mig utur min besittnings rätt? thenne
 Staden *Menniskio Siäl* är, som I thet wäl
 weten, min, och thet förmedelst en Dubbel rätt;
 han är min efter Segerwinningens rätten, emedan
 jag honom uti en feltslactning öfwerwunnit haf-
 wer, skal då then mächtige sit rof ifrån tagas,
 och then som rättmätigt fångslad är, blifwa lös
 påpter? Thenne Staden är också min, emedan
 han gifwit sig under mit wälde, the hafwa swu-
 rit Trohet, och offenteligen utwaldt mig til theras
 Konung; the hafwa också öfwerleswererat the-
 ras Slätt i mina händer, ja the hafwa updragit
 til mig all mact och wälde i *Menniskio Siäl*.

Thesutan hafwer ju Staden försakat Eder,
 ja the hafwa kastat Edar Lag, Edart Namn,
 Edart Beläte och alt hward som Eder tilhörer
 bak om sin rygg, och min Lag med mit Namn och
 Beläte samt alt hward någonsin mit warit, hafwa
 the antagit och satt i Edart ställe. Fråger Edra
 Höfswigmån therom, om icke the warda säjjan-
 des, at *Menniskio Siäl* i alt theras swar, som
 the på Edra upfordringar gifwit, hafwer wist

ſtor Kärlek och Lydno för mig? men therjämte förſmädſe och föræft för Eder och för alla the ſom Eder tilhöra? Nu, J ären then rättwiſe och helige, welen J då giöra orätt? Wänder Eder iſtån mig, jag beder Eder therom, och låter mig i min rättmätige beſittning få orubbad quä blifwa.

Thetta talade Diabolus i ſitt eget ſpråk, och ånſkiönt han med hwar och en Menniſkia i ſitt tungomål tala kan, efter ſom han ellieſt intet kunde fråſta them alla ſom han giör; Så hwar wer han dock likwål et ſpråk, ſom är hans eget och thet är Helwetes Ryrckias, eller then mörk afgrundens ſpråk, therför kunde the fattige Sittlarne, Inwånarena i Staden Menniſkio Sitt icke förſtå honom, eller bliſwa warſe, huru han bockade och bugade ſig, medan han ſtod för the ras Prinz Emanuel.

Ja the höllo honom redan i then tiden ſå ſtarkt och mächtig, at ingen ſkulle kunna honom emot ſtå; alſå och emedan han nu bad at få ännu widare haſwa ſit uppehålle ther ſammastådes, och Emanuel ſadant intet med wåld wille honom iſtån taga, ty berömbde Inwånarena mycket hans tapperhet, och ſade: ho är ſå mächtig at han emot honom krig begynna kunde. När nu thenna förmente Konungen, hade lyckat alt hwad han hade at ſäija, ſtod Emanuel then fromma Förſten up, och talade ſåledes til honom: Du bedragare, Jag haſwer något at ſäija dig uti min Faders Namn, och hwad ſom

länder til thette ålände Menniskios Siåls
 båsta. Tu förebår någon rätt til thette beklå-
 gans wårde Staden, och en sådan rätt, som
 Tu förmodar wara alldeles ofstridig, warandes
 likwål thet wid hela min Faders häf kunnigt
 och uppenbart, at Tu med lögn och Falskhet haf-
 wer inträngt tig igenom Stadzens Portar. Tu
 backdantar min Fader, Tu beluiger hans lag, och
 således bedrager tu folcket i Menniskio Siål
 Tu föregifwer at thetta folcket hafwer intagit
 tig til sin Konung, Förman, Ofwerhet och rät-
 måtige Herre; som likwål alt år skedt igenom
 ditt bedrägeri och lögnaktiga wåsende. Om nu
 lögn, låtsfårdighet, syndig arghet, och Skrym-
 tert, wid min Faders häf, hwarest tu skall kom-
 ma til ransakning, lærer antagas för Rätt och
 billighet, thet så wi se; om så sker, så wil Jag
 tilstå, at ditt Ofwerwinnande hafwer warit
 råtmåtigt. Men acf hwilcken Tiuf, hwil-
 ken Tyrann, hwilcken backdantare kan icke på
 thetta sättet blifwa en Segerwinnare. Men
 jag kan bewisa, at tu Diabolus wid alt ditt
 skrytande icke kan säija thet aldtaringaste med
 Sanning om tin Segerwinning; Menar tu at
 thet år rätt giordt, thet tu för Menniskio Siål
 utspriker lögner om min Fader, och utgifwer
 honom för thet största bedragaren af werlden?
 och hwad säjer tu om thet förbramtalte falska
 utläggningen af hans lag som tu giordt hafwer?
 war thet wål rätt giordt, at betiena sig af thet
 nu så ålände Menniskio Siåls enfälliga uprichti-

tighet? Ja tu hafwer öfwerwunnit thes Judo byggare ther igenom at tu lästwat them all lyck salighet, allenast the wille öfwertråda min Faders Lag, efter som tu wål wiste och tig icke obekant wara kan, om tu ock icke hade någon annan än tin egen försarenhet ther om, all ihetta war then rätta wägen til att öfwerwinnit them. Tu hafwer, O mästkare i all Siendskap på ett skendeligt sätt sönderbrutit min Faders Beläte i Menniskio Siäl, och upsatt tit Egitt thes Ställe igen, til min Faders största förakt, och til tin förbrytelses föröfande, så ock til then förlorade Staden Menniskio Siäls outfäjeliga skada. Utom alt ihetta och lika som alla these Saker woro gåncka ringa i tina ögon hafwer tu icke allenast bedragit och förderfwad thenna orten, utan tu är också orsak igenom titt lögnaktige förgifwande, at thensamma hafwer satt sig emot sin egen återlöfning; huru mycket hafwer tu icke uphigadt them emot min Faders Höfwidzmän, och förledt them til at strida emot them somj woro affickade til at frälssa them från Tråldomen? Alt ihetta och ännu mycket mera hafwer tu giordt emot titt bättre wettande, och til min Faders samt hans lags försinadelse, ja, på thet tu måtte kunna bringa then Wälända Staden Menniskio Siäl i hans ewig warande Onåde. Jag är förthenskul kommen til at hämbnas öfwer ihetta minom Fader tillsfogade oförrätt, och til at handla med tig såsom tu hafwer förnänt, for the försinadelser, med hwilke

ka then fattiga Menniskio Siäl förmedelst titt
wällande, hafwer försmådat hans Namn. Ja,
iag skal wedergjålla thet på titt hufwud tu Förste
utur Helwetes afgrund.

Hwad mig sielf widkommer o Diabolus! så
är iag kommen emot dig til att rycka thenna
Staden utur tina brännande flor, förmedelst en
rättmätig mact, och igenom mine hånders stark-
het; Ty thenne Staden Menniskio Siäl är
min o Diabolus! och thetta förmedelst en oemot-
säjellig rätt, som the låra se och finna, hwilka lå-
sa hwad de äldre äldste och sanfärdigaste Scri-
benter skrifwit hafwa, och iag wil för thenskul
utföra min rätt til titt ansichtes skam och blygd.
Efter som min Fader hafwer bygt thenna Sta-
den med sin egen hand, och brackt honom i ett
Sirligit Stånd, samt upfört til sin egen lust
thet Pallaket som mitt i Staden ligger. För
thenskull tillhörer then samma minom Fader, och
thet med största fog och rätt, och then som talar
emot Sanningen, han ligger i sin Siäl.

Thes utom o Ebgnetes Mästare! är Sta-
den Menniskio Siäl också min thesöre, at
iag är min Faders arfwinge, och hans hiertas
endaste frögd; (f) För then skul är jag kom-
men til at söka min egen rätt, emot dig, nemligen at
taga mit arf ifrån tina hånder, och som iag haf-
wer thet til rätt och mact, emedan iag är min
Faders Arfwinge, altså tillkommer Menniskio
Siäl mig också widare, som hans gäst; hon

H 5

was

(f) Hebr. 1: 2. Joh. 12: 19.

war hans, och han hafwer gifwit mig her
 ne (g). Jag hafwer aldrig warit minom
 der olydig, at han åter skulle taga the
 Staden ifrån mig, och gifwa tig then
 Jag hafwer också aldrig af oförmåga blifvit
 twungen att öfvergifwa thenne staden, och
 sålja min klåra **Menniskio Siäl**; Til **Menniskio**
Siäl är min endasta längtan, min lust och
 hiertans glädie (h) **Menniskio Siäl**, är jern
 wål mig tilhörande igenom min förwårfnings
 rätt; Jag hafwar köpt thenne Staden o
 tan, jag hafwer köpt thensamma för mig siel
 Och som nu han är min Faders och min, este
 som jag är arfwinge, och jag thenne Staden fö
 et högt pris til min Agendom giordt hafwer,
 följer efter all billighet och Lag, at Staden **Menniskio**
Siäl är aldeles min egen, och at tu med
 theß besittande intränger tig uti min rätt som
 Tyrann och förrådare.

Hwad min förwårfnings rätt widkommer
 förhåller thet sig dermed således: **Menniskio**
Siäl hade syndat emot min Fader, och han ha
 de helt uttryckeligen sagt, at hwilken dag **Menniskio**
Siäl worde hans Lag öfverträdande
 skulle hon dö, nu är thet mycket möjeligare at
 Himmel och jord skulle förgås, än at min Faders
 ord intet fast stå skulle. Alltså och emedan **Menniskio**
Siäl hade syndat, hwilket sannerligen thet
 igenom skedde, at thenne Staden åtlhydde tina
 lögnen, så gick jag til och blef borgen för thenne
 Staden

(g) Joh. 17.

(h) Esa. 50.

Staden hos minom Fader, tilbiudandes at gifwa Kropp för Kropp, och Siäl för Siäl, på thet jag för Menniskio Siäls Öfwerträdelser måtte göra tillfyllest, hwilket af minom Fader och så blef antagit. När nu then bestämde tiden kom, gaf jag Lif för Lif, Siäl för Siäl, och Blod för Blod, och återköpte alifå min äffeliga Menniskio Siäl. Och thetta hafwer jag intet gjordt för Stadens skull, utan til at förnöija min Faders Käg och hans rättwisa, som bägge woro färdige at fullgöra hotelsen, och straffa Öfwerträdelisen, och han är mycket wäl til fredz at Menniskio Siäl skal återlösas; jag är också i these dagar emot Dig utgången, allenast thesöre at jag måtte lyda min Faders befallning: Thet war han som sade til mig: Gack och återlös Menniskio Siäl. Förthenskul warder tig, O alla bedrägeriers fiälla! samt then därachtige Staden Menniskio Siäl, härmed kundgjordt, at intet jag utan min Fader i dag kommer emot tig.

Nu hafwer jag också, sade Prinsen, et ord at säga til Staden. Men så snart han ropade, thet han hade et ord at säga til then därachtiga Staden Menniskio Siäl, straxt blefwo Portarne med dubbel Wack försedde, och befallning utgifwen at hwar och en, at intet höra hwad han sade, men alt thetta oacktadt fullföljde han ändå dock sitt tal således. O olycksfällige Stad! Jag kan intet annat än hafwa medynkan och förbarmande med eder, I hafwen antagit Diabolus til Edar Konung, och ären wordne Diabo-

lifternes tienare och Trålar, och thetta emot Eder
 Öfwerhet; J hafwen öpnat Edra Portar för
 nom, men för mig hafwen J hållit them igen
 slutne, honom hafwer J lånt edra Öron, men
 för mit ropande hafwen J igenstoppat them; han
 tillkyndade eder intet annat än förbårfwet, och
 J hafwen antagit både thetta och honom, ja
 är til eder kommen, at bringa eder Saligheten
 men J ackten mig intet; thefutom hafwen J
 med edar röfswande hand fielswe ifrån eder tagit
 thet heliga och alt hwad mit uti eder war, och
 gifwit thet åt min Öwån, ja åt min Fadens stör-
 ste Fiende; J hafwen fielswe undergifwit och
 gad eder för honom, samt förſourit Eder til hwar
 tienſt. O Fattige Menneſtkio Siäl! hwad ſkal
 jag giöra Eder? ſkal jag fatta uti eder och för-
 derkrofa eder ſom ſand? Eller ſkal jag giöra eder
 til en åminnelle af then störſta Nåden, ſom nå-
 gon roederfaren är? Hwad ſkal jag giöra med
 eder? Hörer mig O Menneſtkio Siäl, märcket
 på mina ord, ſå låren J leſwa. O Menneſtkio
 Siäl! jag är miſkundſam, och J låren altid
 finna mig; tillſluter intet för mig edra portar.

Thet är hwarcken mig befalt ei heller är jag
 ſelf thet til benågen, at på något ſätt anklaga
 eder, O Menneſtkio Siäl! hwarför flyen J
 för edar Wån? och hwarföre hängen J ſå fall-
 wid edar Fiende? Thet är ſant, jag wil, at J
 ſkolen hafwa ſorg och bedröfwelle öfwer edra
 Synder, ſom thet ſig bör, men förtwiſſer intet
 om edart lif; thenne ſtore mækten är icke kommen

til at gibra eder skada, utan til at frälssa eder ifrån edar Tråldom, och til at bringa eder til förra Lydno igen. Mit ämbete är egenteligen at föra Krig med Diabolus Edar Konung, och nåst honom med alla Diabolister, ty han är then starka bewäpnade Mannen som bewarar sitt Hus, och ther utur wil jag hafwa ut honom; Jag jag skal utdela hans Ros, jag skal drifwa honom utur hans Fästning, och gibra derafen Wåning för mig sielf; Och thet **Menniskio Siäl**, må Diabolus wetta, när han lærer följa mig i Redior och Boijor, at Jå lären wara glade at se honom bundnan.

Om jag wille, kunde jag wisa min mækt, och så laga at han straxt skulle öfwergefwä eder, men mit hierta är benägit, att så omgås med honom, at alle måtte kunna skönja och finna rättmätigheten af thet kriget som jag förer med honom; han hafwer tagit **Menniskio Siäl** med orätta, och här tills med bedrägeri och öfwerwäld besuttit thenne staden, men jag wil utstöta honom ther ifrån naken och blott, i alla åskådares åsyn; alla mina ord äro uprichtige, jag är mächtig at återlösa, och jag skal frälssa min **Menniskio Siäl** ifrån hans hand. Thet ta talade han aldra måst för **Menniskio Siäls** skull, men **Menniskio Siäl** wille thet intet höra, hon lät igen Öron Porten, hon stängde allt wäl och fast igen, och hölt också en starkt wækt innan före; Ther til kom befalning, at ingen skulle gå utur **Menniskio Siäl**, och at man icke skulle

ſulle ſläppa någon uthur lågret in i Staden
thetta alt eſterkommo the ockſå med al ſitt. O
grymmeligen hade Diabolus uphiſat, och
bracht thenne Staden at giöra thetta emot
rättmätige Herre och Prins; förthenſkull kunna
ockſå hwarfen någon Menneſkia, eller någon röſ
eller liud af thet ſom til Krigzhären hörde kom
ma til Staden.

När nu Emanuel ſåg, at Menneſkio Siäl
ſåledes i ſynden förvirrad war, och hans ord
föracktaades, ſammankallade han ſin Krigzhären
och gaf befallning öfwer hela lågret, at the em
then beſtämde tiden ſammankomma ſulle. De
ſom ingen bättre och lättare wäg war at intaga
Menneſkio Siäl ån genom Portarnes, och för
och främſt genom Öron Portens bemäcktiga
de; ſå beſalte han förthenſkull ſina Höfwigsmän
och Befälhafwande, at upſtälla ſitt Folck, Mun
bräckare och Slungor för Ögon- och Öron Por
ten, på thet man ſåledes måtte kunna bliſwa Me
ſtare af Staden.

När nu Emanuel alt ſåledes föranſtaltat had
til at hålla ett Feldtſlag med Diabolus, ſickad
han ännu en gång til Staden Menneſkio Siäl
och låt förnimma om the ſig med godo gifwa w
le? eller om the ännu woro ſinnade at twing
honom at gripa til the aldraytterſta Extremit
eter? Häruppå ſammankallade the ſamtelige
tillika med theas Konung Diabolus et Krig
Råd, och beſloto ther uti, at the wille giöra Ema
nuel wiſa förſlag, och om han them worde an
tagan

tagandes, förena sig med honom. När thet således fastställt war, bles Frågan: hwem man med thetta ärendet affårda skulle? Nu wistade i Staden **Menniskio Siäl** en gammal Man en Diabolist **Ostyrig** benämd, en menniskia som mycket hårdnackad war, uti thet som han sig en gång föresatt hade, och hwilken mycket för Diabolus uträttade. Thenne affårdades, och the lade honom orden i Munnen. När han nu gick åstad, kom han til **Emanuelsläger**, och så snart han war til kommen, bles honom en tid benämd på hwilken han skulle få Audientz; så snart thenne tiden kommen war, och han hade aflagd sine Complimenter på Diabolistiskt sätt (i), begynte han således at tala: Stormåchtige Herre! på thet at hwarjom och enom, måtte kunnigt war, da hwad min Herre hafwer för ett godt sinne och hiertelag, ty hafwer han affårdat mig (k) at sända Eder min Herre, thet han håldre wil affstå en halspart i Staden **Menniskio Siäl**, och wil lefwerera thensamma uti Edra händer, än inflåta sig med eder i något Krig. Och jag wil gierna förnimma af Eder, Stormåchtige Herre, om I skullen wara sinnad at emottaga thetta förslaget.

Emanuel swarade: hela Staden är min så wäl genom Skänckningz som Kiöpe-Rätt, för thenskull, wil jag aldrig mista någon halspart thet af. **Ostyrig** swarade: Herre, min Förmän och Mästare hafwer sagt mig, thet han skulle

(i) Tä. 16,(k) Seer här på Satans listighet.

le wara tillfredz, att J fören Herre = Namnet
 wer hela Staden, han wil gierna tillåta, at
 så måtte falla eder, (l) allenast han kunde
 besittia sin deel. Men Emanuel sade: hela
 wa Staden tilhörer mig och intet allena Nam
 net theraf. Ostyrig swarade åter, min Herre
 betrackter så huru mycket min Herre och
 stare förnedrar sig, han wil också wäl wara til
 fredz, allenast honom blifwer et litet ställe inrym
 i Memiskio Siäl (m), hwarest han för sig
 kunde lefwa i ro, och således skolen J blifwa
 Herre öfwer allt thet öfriga.

Så sade then goda Försten: allt hwad J
 bren mig gifwit hafwer, thet skal komma
 mig allena til, och utaf allt det som iag
 honom sådt hafwer, wil iag ingen ting
 förlora, icke ett hårsmon eller mindre, ja
 wil therför icke lämna honom then aldra min
 sta wrå til boning i Memiskio Siäl, utan
 jag wil behålla allt för mig sielf. Men, swa
 rade ostyrig widare, om min Herre öfwerge
 we Eder hela Staden, allenast med det wille
 at han ibland kunde få låf at komma i thet
 landskap, och at han så, för gammal bekant
 skap skull, en tijo dagar eller något där uti
 sta kunde, skulle så thenne ringa saken bli
 wa honom förnekta? och thetta, swarade Em
 nuel, kan honom alldeles intet tilstådias, ty han
 kom en gång, som en resande til David, (n) och

(l) Luc. 13: 25.

(m) Ap. G. 5: 1, 2, 3, 4, 5.

(n) 2 Sam. 12: 1, 2, 3, 4, 5.

wistade också intet länge hos honom, likwål
 skulle thet snart hafwa kostadt honom hans
 Siäl; Jag wil aldrig tillåta honom, at han
 skal finna thet ringaste herberget uti thenne
 Staden. Ostyrig swarade ther til: Herre, J
 tyckens wara mycket hård; Jag wille allenast sät-
 ta thet fallet: Kan sse at min Herre skulle wilja
 estergifwa alt hwad Herren nu säijer, om allenast
 hans wänner och släktingar kunde få tillåtelse
 at få handla och wistas thersammastådes;
 skulle på en sådan händelse tå också intet thetta
 blifwa honom förundt? Mei swarade Emanuel
 thetta är emot min Faders willia, (o) ty alle
 Diabolister, the måge wara af hwad slag the
 willia, som nu äro i Menniskio Siäl, eller nå-
 gonsin blifwa ther fundne, skola icke allenast för-
 lora theras Land och frihet, utan också sielf-
 wa lifwet. Han gaf åter ther emot: men
 Herre, skulle tå min stora Måstare och Herre,
 intet wara esterlätit, om han alt öfwergifwer, at
 igenom bref med resande, eller andra tilfällen
 som förekomma kunde (p) underhålla then gam-
 la wänskapen med Menniskio Siäl: Emanuel
 sade: Mei, aldeles intet, ty om thenne gemens-
 kap, wänskap eller kundskap af någon under-
 hålles, thet må sse på hwad sätt thet wara
 wil, skulle thet lända til Menniskio
 Siäls fördärf, och theras Fårlef ther is-
 genom afwändas ifrån mig, samt theras frid
 råka i fara hos min Fader. Men Ostyrig la-
 de ännu widare thertil: Stormächtige Herre,

J

Es

Efter som min herre och Mästare hafwer många wänner i Menniskio-Siäl, som äro nom mycket kiäre, kunde han så intet, han skal Elias ifrån them, så låf at med dem något, alt som thet skulle synas för ma öfwerens med then gunst och wän som han til them bär, på thet the, när han al les woro borta, kunde påminna sig wid the Wänskaps och benågenhets tecken som the dom af theras gentla wän undfätt, her som för thetta warit theras Konung, och her the hafwa haft med hwarannan för roliga nöjsama dagar, så länge the i frid tillsammans lefwat. Hårtill swarade Emanuel också: Men ty när Menniskio-Siäl en gång blifwer egen igen, lærer jag aldrig tillåta eller tillstå thet ringaste gran eller härsmän af Diablen öfrigt blifwer, som han skulle willia gifwa the til en åminnelse af then försträckelige gemenskapen som fordom emellan them och honom warit. Wålan min Herre, sade Öfkyrig uppå, jag hafwer allenast et ånnu at stå ställa, och så hafwer jag giordt ifrån mig hwad mig updragit är. Men när nu min Herre och Mästare aldeles hafwer öfvergifwit Menniskio-Siäl, om så någre af them som thet bo, skulle hafwa saker af så stor wicktighet utträtta, at om the försummades, sakerna skulle blifwa alldeles ogiorde, och wara af så beskaffenhet, at ingen them hielpa kunde, min Herre och Mästare allena, skulle them

på en sådan händelse icke wara efterlätit, at stie-
ka efter min Herre och Mästare, och så framt
man intet skulle willia råta honom i Staden,
skulle han och personen som thet angår, rå icke
på en eller annan när belägen by eller ort, kun-
na sammankomma at hålla samtal, och om so-
kerna rådså med hwarannan.

Thetta war thet sista Herr Ostyrigs
Drimmeliga förslag, som han å sin Herres och
Mästares wagnar hade at göra. Men Ema-
nuel wille til ingen ting samtycka, ty sade han,
thet kan ingen ting ske i *Menniskio: Siäl* sedan
tin Mästare lärer wara ther ifrån dragen,
thet må uck wara hward thet will, hwar uti
min Fader icke skulle kunna hielpa thenne Stas-
den; Thes utom skulle thet lända til största wan-
heder af min Faders Förstånd och Wisdom,
om någon uti *Menniskio: Siäl* skulle blifwa
efterlätit at gå och rådråga (q) sig hos Dia-
bolus, sedan allom redan tilförende anbefalt är,
at wid alla tilfällen, med bön och suckan gifwa
minom Fader thetas begiäran tilkänna; Ja om
thet skulle blifwa efterlätit, skulle man ther igenom
öfna Diabolus Portarne, och gifwa Diabolus
nei *Menniskio: Siäl* tilfälle at sammang-öda
sig, och smida allahanda förråderiska anslag, til min
Faders och min förtret, och til *Menniskio: Siäls*
bittersta fördärf och undergång.

När Hr. Ostyrig hade hört thetta swas-
ret, tog han affed ifrån Emanuel, gick fort,
och

3 2

och

(q) 1. Sam. 28: 15. 2. Cor. 1: 2.3.

och sade, at han om hela thenna förrättning
 wille gifwa sin Herre esterrättelse, hwilket
 också gjorde när han kom til Diabolus igen,
 täljandes för honom hela saken, och huru
Emanuel aldeles intet wille tillåta, sedan
 han en gång wore utdragen utur **Menniskio-
 Siäl**, at han någon sin i Ewigghet mera skulle
 inkomma, eller med någon som ther blefwe
 ringaste mera hafwa at beställa. När **Menniskio-
 Siäl** och Diabolus hörde thenne berättel-
 sen, besöto the samhållseligen, at the wille
 ra thet yttersta som någon sin möjliggit wore,
 at afhålla **Emanuel** at icke komma in i **Staden**
 och at man för then skul wille affärda then gammal
Blacka Roo til at berätta sådant för **Prinsen** och
 hans Höfwißmån; steg alltså thenne gamle
 delsmannen uppå **Oronporten**, och åskade
 af **Lågret**, til hwilket han, sedan man gaf honom
Audiens, således talade: Jag hafwer befallit
 af min höga Herre at säija eder, thet I wille
 låta edar **Prins Emanuel** weta, at **Menniskio-
 Siäl** och thetas **Konung** hafwer fattadt
 fastta slutet, at stå och falla med hwar annan,
 at thet är förgiåfwes om edar **Prins** inbillar sig
 at någonsin blifwa **Mästare** af **Menniskio-
 Siäl**, om han icke med wåld intager thet
Staden; Ther funns sig strax nåare som gingo
 at säija för **Emanuel** hwad **Blacka Roo**
 gammal **Diabolist** i **Menniskio-Siäl** sagt ha-
 ta swarade **Försten**, jag måste en gång fråsta
Swårds ägg, ty jag wil intet uphåfwa belågnit

gen och öfvergiftwa *Menniskio-Siäl* ehuru stor
 theras Rebellion och genstråfwichet och år, utan
 jag wil wissertligen intaga min *Menniskio-Siäl*.
 När han thetta sagt hade, befalte han straxt at
 Höfwidsmännerne *Boanerges*, *Oswertygande*,
 och *Utförande*, skulle utan drögsmäl med
Basimers Ljud, och flygande Fanor, och med et
 stort sält skrij tåga emot *Oron-porten*; han wille
 också at Höfwidsmännerne *Tro*, *God förhop-*
ning och *Kiärlek* skulle begifwa sig til *Ogon-*
porten; tillika befalte han, at the öfrige Höf-
 widsmän med theras soldater, skulle lågra sig rundt
 omkring *Staden*, hwarest the kunde hafwa största
 fördelen emot fienden; och thetta alt wårståltes
 strax som sig borde, sedan lät han utgifwa *Lösn*,
 hwilken för then gången war, *Emanuel*: Man
 gjorde et stort sält skrij; *Muurbräckarne* blefwo
 anförde, och med slingorne kastade man utan
 återwåndan stenar in i *Staden*, och så tog strid-
 den sin begynnelse. *Diabolus* anförde them i
Staden sielf til strids, och thet gjorde han wid al-
 la portar, för then skul war theras motstånd så
 mycket krasstigare och skadeligare för *Emanuel*.
 Således blef then goda *Prinzen* af *Menniskio-*
Siäl och *Diabolus* emottagen, hwarigenom han
 många dagar efter hwar annan uppehöllts,
 utan at kunna uträtta någon ting. Thet
 war wårdr at se huru *Elshaddai* Höfwidsmän för-
 höllo sig i thenna striden; *Ey* Höfwidsmannen
Boanerges gjorde try mycket starka anfall på
Oron-porten, et efter thet andra, så at hennes

stärpar båfwade. Höfswizmannen Osfwoertygande gick ock så när in til porten med Boanerge som honom någonsin möjeligit war, och emedan the bägge två märckte, at porten någorlunda rörde sig, ty befalte the at låta Murbräckarna arbeta ther emot. Men när Höfswizmannen Osfwoertygande kom helt när in til Porten, blef han med stor hastighet tilbäck a drifwen, och stötte et Sår i Munnen; emedertid gingo the frivilliga stadigt i Kring, til at göra Höfswizmännenne Mod och at upmuntra them.

För thenne the förbemänte Höfswizmännen bewiste tapperhet skull, fickade Prinsken efter them at the måtte komma til honom i sät Tält. När the kommo, befalte han them, at hwila sig litet, och åtniuta någon förfriskning. Men Prinsken hade också omsorg för Höfswizmannen Osfwoertygande, at hans undsångne sår blefwo besadade. Prinsken gaf ock hwar och en, en Syllene Fedda och bad them hafwa et godt Mod.

Höfswizmannen God förhopning, och Höfswizmannen Rårlek, lätte också i theta förswisade fält slaget intet på thetas sida någon tillfelas, ty the höllo sig så wäl wid Ögonporterna at the så när hade upslagit henne; the blefwo likaledes af Prinsken belönte som the andre Höfswizmänn, emedan the sig samtelligen rundt i Kring Staden så tappert förhållit hade.

I theta fält slaget woro åtskillige Diabolus Officerare slagne, och många af Inwånarens swårliga sargade, ibland Officerarne som blefwo

var Höfvismannen Berömmande, hwilken för-
 mente at ingen skulle kunna gifra Öron-porten
 eller Diabolus hierta bäfwande. Näst honom
 war ock så en Höfvisman Säker benämd; thenne
 Säker plågade säija at frymplingarne och the
 halce i Meniskio Siäl, wros tittäckelige och
 starke nog at förswara Staden emot Emanuels
 Läger; På thenne klyfde Höfvismannen Öfwer-
 tygande med et trefantigt Stward hystoudet
 mitt i tu, samma gång när han fick the try säär i sin
 Mun, hwar om förbemält är. Ther war ock så en
 Höfvisman Påckande benämd, en arg böfwer,
 han war Höfvisman öfwer en hoop som förde
 Eldbränder, pilar och död, hwilken af Höfvis-
 mannens God förhoppnings hand, wid Öron-
 porten undfick et dödeligit säär i bröstet.

Och war ther en Riändslo benämd, hwilken
 fuller intet war Höfvisman, men ändock myc-
 ket uprorisk och benägen at förmä Meniskio
 Siäl til Rebellion; Thenne undfick ut af en af
 Boanerges soldater et säär i Ögat, och om
 han intet hade skyndat sig undan på flykten, hade
 han af Höfvismannen sielf blifwit nederlagen.

Äldrig hade man sedt Willian wara så
 råmd som rå; han war intet skickelig at gifra som
 hans sedwänja war; någre säija ock så at han blif-
 wit sargat på benet, och at somlige af Prinsens lä-
 ger helt wist sedt honom halta, när han på Nuren
 sedan omkring gick.

Jag wil här intet omröra soldaternes namn
 som uti Staden blefwo slagne, af hwilka många
 blefwo

blefwo Frymplingar, många woro fargade, många
ock så aldeles dräpne.

Då när the sågo, at Cron-portens stäl
begynte at röra sig, och at the ras Höfwi
blefwo slagne, lätto många af Diabolist
falla modet; många blefwo ock så neder
nom the gyllene Slungors krafft, som mitt
Staden Menniskio-Siäl förväntade sin stö
värckan.

Ibland Borgarne war en dödeligen sars
som heite hata thet goda hwilken fuller war
Zwånare, men likwät en Diabolist uti M
niskio-Siäl, dock dödde han icke strax; El
Boo som först med Diabolus ankom, när
företog sig at giöra sig Mästare af Staden M
niskio-Siäl, fick ock så et stort saår i sit huf
någre säija at hiärn-stälen blifwit honom sönder
gen: thetta hafwer jag förmärckt, at han sedem
ra aldrig warit i stånd at giöra Menniskio-S
något ondt som han wäl tillförende giordt. D
gamla Förut intagen och Herr Något kom
på flykten.

När thenna Slactningen förbi war, be
Försten åter at utsätta then hwhita Fanan på
get Nädig i Stadens åsyn, til at beteckna
Menniskio-Siäl ännu hade Nåde at för
ta. När Diabolus således åter såg then h
Fanan flyga, och wäl förstod, at thet icke skedde
hans, utan för Menniskio-Siäls skuld: tän
te han wid sig sielf, thet wore bäst at bruka en
nan List, om han se Emanuel torde uphå

Belägringen, och från Staden aftåga, när man worde honom någon Reformation eller ändring löfswandes. Alltså gick han om aftenen, då Sölen redan en stund varit nedergången, neder till Porten, och begärte at få tala med Emanuel, hwilken också straxt kom till Porten, då Diabolus således til honom talade:

Såsom J betygen förmedelst edar hwita Janas utfättande, at J alldeles til Fred och Roklighet ären benägne; Alltså hafwer jag sunnit rådeligit at låta eder weta, thet wi sammaledes äre benägne och willige at antaga freden, på sadane Wilkohr, som J mycket wäl lären kunna tåla och emottaga.

Jag wet at J hällen mycket af Gudachtighet, och hafwen stort behag til Helighet, ja at Edart förnämsta affeende wid thet emot Menniskio-Siäl påbegynte Kriget besynnerligen, är, at thenne Staden måtte blifwa en helig boning. Wålan! Låter Edar mækt aftåga här ifrån, så skall iag så laga, at Menniskio-Siäl skal gifwa sig Eder i Wäld.

Jag wil låta uphöra med alt hwad hårtills fiendeligit emot Eder skedt är, och tillbiuder mig at blifwa Edart Sanningebud til Staden: Såsom iag tilsförena hafwer varit emot eder, så wil jag nu hädan efter tjäna eder i Staden Menniskio-Siäl, och besynnerligen wil iag

1.) Beweka Menniskio-Siäl, at antaga Eder til sin Herre, och jag weet, at the thet så mycket

muycket för warda giörandes, allenast the så höra
thet iag är ifrån Eder affickad.

2.) Jag wil underwisa them uti den helige
Lagen, efter hwilken the böra inrätta sitt lefwer-
ne; ja iag skal ock underrätta them om alt the
hwarutinnan the sig härtils förbrutit hafwa.

3. Jag will öfwertyga them huru nödig
thenne Reformationen efter edar Lag för them
wara må. Öfwer thetta alt, och på thet här wil
ingen ting mätta fattas, wil iag sielf

4.) På mina egna omkostningar inrätta och
anställa en behörig Gudztienst, jemte en fulkom-
lig Underwisning uti Meniskio = Siäl och
theröfwer hand hålla.

5.) Stolen J ärligen til ewärdeliga tiden
aff undfå, som et tecken af wår Underdanighet
alt hwad J lären finna skälighit of at pålägga
och af D: at begära.

Härtill swarade Emanuel således: O! tu
arge skal, full med Bedrägeri! huru ofta hafwer
icke tu förändrat och åter ombytt tig, på thet tu
mätta få qwarblifwa i besittningen af min Men-
iskio = Siäl, som tu tig inkräcktat hafwer, och
til hwilken iag endast och allena äger rätt och Pro-
tension, som iag redan för thetta tydeligen nog
hafwer til Länna gifwit. Tu hafwer redan ofta
gjort mig dylige Propositioner, och thenna si-
fta hafwer icke warit en grann bättre än alla the
före. När bedrägeri intet will lyckas för tig,
så framwiste tu i tin swarta färg, så för-
ställer tu dig nu i en Liusens = Engel och wilt för-
nad

nas vara en Rättwisans präst, på thet tu således måtte kunna utföra ditt Bedrägeri. Men tu må weta Diabolus at man ganska litet acktar, alt hwad tu någonsin må föreställa, ty tu går och tänker på intet annat än på bedrägeri. Tu hafwer hwarcken Samwette emot Gud, eller någon Fårlek för Staden *Menniskio* = *Siäl*, och således kan alt hwad tu säger icke hafwa någon annan Grund än en syndig listighet, och et illfundigt bedrägeri. Then som igenom sin Arglistighet förmår alt hwad honom lyster, och icke blyges före thesamma at yttra, på thet at en annan som thet tror therigenom måtte blifwa brackt i fördärwet, han bör med alt hwad han säger afsäsa och förkastas. Om nu Rättwisan är et så kostbart ting i tina ögon, hwarföre hafwer tu så för thetta wändt tig til Ogudachtighet? Men thesom wete wi för thenne gången icke mera tala.

Tu nämner om Reformation i *Menniskio* = *Siäl*, och at tu wilt vara den Första therwid, ul at vara mig behagelig; och tu wettst likwäl, at the störste Fördelar som en *Menniskia* må hafwa af Lagen och Rättfärdigheten, ingen ting gälla, eller kunna hielpa henne, til at taga Förbannelsen ifrån henne. Ty en Lag, som *Menniskio* = *Siäl* förbrutit sig emot, och hwilken tilförene hafwer förkunnat Förbannelsen öfwer *Inwånarne* i thenne Staden, så framt the worde thesamma öfwerträdandes, then kan sedermera aldrig frälssa them ifrån förbannelsen, thesöre at the söka at fulborda Lagen. Nu wil man icke

icke ens tänka på, hwad för Reformation me
 hafwer af **Menniskio-Siäl** at förwänta, **Diefwulen** skall straffa och förbättra **Odygder**.
 Så wetst tu ju ock wäl, at alt hwad tu de
 talat hafwer, intet annat är än bedrägeri
 falskhet; **Thersfore** som thetta hafwer worit the
 Första bostve-stycket som tu hafwer them beröfva
 så är thet också thet sidsta. **Månge** kunna strö
 igenkänna dig, när the see tina kloor, men the
 förstår dig uti en hwit lufsens **Engels** färg,
 kunna the aldrindste dig igenkänna. **Me**
 med min **Menniskio-Siäl** skall tu **O Diabolus**
 så icke gäbra, ty iag älskar min **Menniskio**
Siäl. **Oswer** thetta alt är iag ock icke kommit
 thesfore at iag måtte förmå **Menniskio-Siäl**
 til goda **Wärck** och giärningars utöfwande, uti
 at theenne **Staden** igenom mig, och genom thet
 iag allaredo för honom giordt hafwer, och ännu
 sinnad är at wärckställa, måtte warda utsonat med
 minom **Fader**, änskönt the hafwa retat honom
 med theras syndar, och icke kunna undsä någont
Barmhertighet genom **Lagen**.

Tu säger at tu med godo wilt föra the
Staden under min lydno, men thet hafwer the
 aldrig aftin **Hand** begiärdt. **Iag** är sliktad
 min **Fader** at sielf taga thensamma för mig i be
 sittning, och at genom mina händer och **Förstå**
 tillika med honom regera **Oswer** theenne **Staden**
 uti en sådan jämlikhet, som honom lär wara be
 hagelig. **Iag** will för then skuld sielf besittia the
 samma, och dig bortdrifwa och utkasta.

wil upfättia mit egit Baneer uti honom, och wil regera öfwer thenne Staden efter nya Lag, med nya Regenter, förmedelst nya bewefande skäl, och på et nytt sätt. Ja, Jag wil nederriswa och åter upbygga thenne Staden, och han skal blifwa lika som hade han aldrig tillförene varit til. Så skal han blifwa hela Jord-Kretsens Herrlighet och prydnad.

När Diabolus thetta hörde och förmärkte, at alt hans föreställande, och alla hans Skälmsstycken woro upiäckte, blef han så bestört, at han aldeles måste tystna. Men som uti honom war en Kiälla af Drätträdighet, Grymhet och Ondsko, så wäl emot *Elshaddai* och hans Son, som emot then goda Staden *Menniskio*-Siäl, så gjorde han intet annat, än at han förstärkte sig så mycket som möjligt war, til at wäga en ny Slaktning med thenne Adle Försten *Emanuel*.

Och så hafwom wi at see ännu en annan Strid, innan *Menniskio*-Siäl blifwer öfwerwunnen. Kommer fördenckul *J* som åstunder at åskåda Krigshandlingar, och ser, huru then ena sökte at behålla *Menniskio*-Siäl, och then andre at blifwa måstare af thenne berömda Staden.

Sedan Diabolus war bortgången ifrån Wallarne, och hade begifwit sig til sin Krigsmacht, som han mitt uti *Menniskio*-Siäl inkwarterad hade, wände *Emanuel* sig sammaldes til sit Lager igen, och hwardera stälte sig å sin sida emot den andra i särskilt Defensions positur.

Diabo-

Diabolus som nästan war full med
 twiflan, emedan han gerna wille behålla the
 römde Staden Menniskio-Giäl, förerog sig
 thet någonsin wore mögeligit, at tilfoga
 kens Krigshår och Staden, all giörlig Skada
 Nachdel. Ey det war, dhy wår; icke Stad
 Menniskio-Giäls Lycksalighet som Diabo
 war angelågen om, utan han efterströf
 endast thenne Stadens yttersta Fördarf och
 dergång; förthenskund befalte han sina Offi
 rare, at the skulle tilfoga Inwånarne all the
 da som the någonsin kunde, och utplundra
 Männ, Hustrur, och barn, så snart the wo
 seendes at Staden icke längre kunde hålla
 Förty, sade han, thet är bättre at wi nederris
 föröde, och lembne Staden som en Sten-hög,
 at han skulle blifwa i et sådant tilstånd, at han
 tiena Emanuel til en Boning.

A andra sidan wiste Emanuel wäl för
 at then nästföljande Slackningens utslag
 giöra honom til en Herre af Orten, för
 skuld utgaf han en Kongl. Befallning til alla
 höga Officerare, Höfwidzmann och Krigs
 at the skulle ombeslita si til at giöra thet som the
 skyldighet af them fodrade, som tappre hielt
 emot Diabolus och alla Diabolister, men
 thehoos ware Gunstig, Långmodig och mis
 sam emot alla gamla Inwånare i Menniskio
 Giäl. Wänder, sade Försten til them, thet
 paste af edart Swård emot honom och the
 När nu dagen war kowmen, utgafs all

dig befallning; Förstens Krigshår rustade sig
 förträffel. med Wapn, och så som the gjorde til-
 förene, altså lade the ock nu theas största mactt
 emot Dron-Porten. Ordet eller Lösn som så
 utgafs war: *Menniskio-Själ är wunnen*, och
 the med sedde et *Urfall* på *Staden*: *Diabolus*
 gjorde innan före med all sin *Mactt*, samt sina
 Förnämste och höge *Officerare* et så starkt mot-
 stånd som honom möjligit war, och fäktade en
 tid mycket hårbäckat emot *Prinsens* *Läger*.
 Men efter try eller fyra starka *Urfall*, som *Ema-*
nuel och hans *Ridle Höfwidzmann* gjorde på
Dronporten, blef hon upbruten, och *Läsen* samt
Bomarne, med hwilka hon för *Förstens* skull war
 igenstångd, sprungo i tusende stycken. *Strart*
 hörde man *Prinsens* *Trummetare* blåsa, och
Höfwidzmännere gjorde et sådant *Frögde-rop*, at
Staden båfwade, och *Diabolus* sig innerst i sin
Fästning tillbaka drog. När nu *Förstens* *Folck*
 således hade öpnat *Porten*, kom han sielf in och
 uprättade ther sin *Trohn*: Han upsatte ock sit
Baneer uppå et *Berg*, som hans *Folck* tillfören-
 de upflastadt hade, til at lättia sina stora *Stiung-*
gor theruppå; *Bergets* namn war *Hörer wål*,
 hwarest *Prinsen* jemwål esom oftast wistade,
 nemligen när in til *Portens* ingång, och gaf be-
 fallning, at the gyldene *Stiungor* skulle brukas
 emot *Staden*, och först emot *Slottet*, emedan
Diabolus tit åt hade tagit sin flyckt, til at un-
 dangidomma sig thesammasådes. *Satan* ifrån
Dronporten lopp ånda til *Registratörens* hus,
 nemo

nemligen thensammas, som beflådde thenne bestyrningen, förr än Diabolus intog Staden; När in til hans hus stod Slottet, hwilket Diabolus nu redan länge sedan til et Hwete wete fullt af orenlighet giordt hade. Således giorde nu Höfwiqmännerne med theras slungor thenne gatan snart rean, så at ther blef en ren wäg ända til mitt i hiertat af Staden. När uppå befalte Prinzen, at Höfwiqmännerne Boanerges med Höfwiqmännerne Oswertygand och Dom straxt skulle förfoga sig til then gamle Adelsmannens Samwettes husport, hwilket the ock ofördrojeligen wärkstälte, och såsom the hieltar med flygande fanor indrogo in uti Staden. Men till Menniskis Siäl, til the the kommo til Registratörens hus, hwilket nu nästan rätt så starkt befestadt war som sielfwa Slottet. The hade ock tagit med sig Murbräckare til at bruka them emot Slottportarne. När the kommo til Herr Samwettes hus, klappade the på Porten, och begärte blifwa insläpte. Then gamle Mannen hwilket icke aldeles wäl war underrättad om theras förhafwande, hade hela tiden öfwer med drabbningen påstod, hållit sina portar stängda. Men efter som ingen gaf honom något swar, giordde han med Murbräckarens hufwud en sådan ståt at then gamle Mannen begynte at skälswa med hwarwa, ja at hela huset rördes och skakades. Han steg fram til porten och frågade med bästämde leppar: hwoem der wore? hwartil Boanerges

swarade: Wi äre then store *Elschaddai* och hans wälsignade sons *Emanuel*s Höfwigsmän och Besfälhafware, och wi begäre på wår ädle Förstes wägnar, at få betiäna oss af thetta huset, och med thessamma stötte Murbräckarne ännu en gång til, hwilket förorsakade, at then gamle Adelsmannen ännu mera skälde och bäswade; likwål dristade han sig icke at öppna porten, hwilket han dock fort ther efter gjorde, då ock Konungens Mact, neml. the tre tappre Hieltar straxt ther ingingo. Thetta Registratorens hus war en ort, som för *Emanuel* mycket beqwämlig och wäl belägen war, icke allenast therföre at thet låg så när in til Slottet, utan ock efter som thet hade en så stor och widlöftig Plas, och war lika som en Borg-gård fram för Slottet, hwilket nu war Diabolus råstware-kula, ty han fördristade sig icke at komma utur sin fästning.

Hwad Herr Registratoren widkommer, så höllo Höfwigsmännen alle mycket hemliga för honom, och han hade härtils ännu alskingen efter rättelse om *Emanuel*s stora förhastwande, så at han intet wiste hwad han skulle döma, eller hwad en så dundrande begynnelse skulle taga för en ända. Thet bles straxt kunnigt i hela Staden, at Registratorens hus hade blifwit intagit, at besättning blifwit lagd uti hans Kammare, och at hans Pallas blifwit sielfwa Krigets Gåte. Och thetta Nycktet utbredde sig intet så snart, at icke hwar och en straxt bles mycket bestört ther öfwer. Thenne tidningen lop snart ifrån then ena wännen til then andra, och lika som en snöball igenom

fortlöpande icke aftager, utan förökes, och blef på en kort tid hela Staden med thenne tidningen upsyd, och trodde hwar man, at the af den ingen ting annat hade at förwänta, än sin dergång. Grunden til thenne tidningen war at Registratoren war så försträckt och bafrode, och at Höfwijsmännen höllo alt för honom så hemligen, hwaraf många togo sig anledning sielfwe gå tit, til at see huru the med war; Men när the med thes egna ögon blefwo warse, Höfwijsmännen woro i Pallaset, och Murbräckarne arbetade på Slåskportarne, sönderstöta them, ångslades the ännu mera thes räddhoga, och wordo aldeles bestört. Mannen i huset förökte thenne thes ångslan när han kom til them, och talade med the wille han afintet annat weta eller höra, ei he tala om något annat, än om Död och Fördärf. **Menniskio- Siäl** nu hade at förwänta. (r)

Weten J icke alle tillsammans, sade the gamle Herren, at wi hafwe warit then föröföckade, men numera högeligen berömda gerwinnarens, och förtreffelige Prinsens manuels Förrådare, hwilken of nu icke lenast hårdeliga belågrar, utan of med Mact hafwer inträngt sig igenom wåra Portar. Du siyr Diabolus för honom, och han hafwer som J seen, giordt en Fästning af mit hus. **Slättet** hwaruti Diabolus sig uppehåller. (S)

(r) Et upwalnande samwetes åmbete.

mig midkommer, så hafwer iag grufweliga illa
 gjordt; Är någon af the andra ren, är the wäl för
 honom, om mig säger iag, at iag hafwer grufweliga
 syndat, dymedelst at iag hafwer tegat stilla, när
 iag skulle tala, och at iag hafwer förhindrat Rätts
 rissan, när jag henne måst utöfwa och utöfva
 skulle. Thet är sant, jag hafwer stundom lidit
 något af Diabolus Händer, när han *Elschaddat*
 jag förklara willa, men ack! hwad will det myc
 ket säja? Skulle the wäl försona den Rebellion
 och Förråderi som jag föröfwat? Ack! skilfwer
 dock och bäfwer alle så många 3 åren, när 3
 täncken uppå, hwad en så försträckelig och eländ
 ig begynnelse lærer taga för en sافلåg ånda.

Medan nu Höfwidz-männerna således word
 siffelatte i then gamla Registratorens Hus, ha
 de Höfwidz-mannen Utförande icke mindre Mö
 da och Arbete, på then andra delen af Staden,
 med the bakom beläna Gator och murar, han
 förföljde och Herr Willian ouphörligen, och lät
 honom ingenstädes hafwa någon Ro; Han förf
 fölgde honom med sådant afswar, at han dref
 ifrån honom allt hans Folk, så at han war glad,
 at han sielf kunde i en kula skyla sitt hufwud; then
 ne tappre Soldaten slog och i hiål trenne af Herr
 Willians tackaste Befälhafware, then enas namn
 war Herr Fördel, på hwilken hufwudet i Upro
 den uplöfdes. Thenne mannen hade Herr
 Willia satt til Portwacktare wid Öron-Porten,
 warest han nu af Herr Utförande blef slagen.
 Then andre kallades Herr Hårdnackat,

likaledes en af Herr Willians Befälhafware, Commendant öfwer the bägge Stycken flods uppe på Dron-Porten. Denne blef af Herr Utförande nederlagen. Förutan the två war ock ännu then tredie Höfwidzmannen Sörträderi benämd, en ganska wederstygga Mennistia, men hwilken mycket af Herr Willian beroddes. Denne blef sammalides, the öfrige af Herr Utförande i hiäl slagen; gjorde han ock et stort Nederlag under hans Dater, dödade många af the som måst woro måtne och driftige, och sargade några, som the snällaste på Diabolus sida. Alle these woro Diabolister, men af Stadens Mennistia Siäls infödde Inwånare blef ingen skadad.

Af the andre Höfwidzmannen förspordes likaledes allehanda Krigz bedrifter. Wid Dron-Porten, hwarest Höfwidzmannen God Förhopning, och Höfwidzmannen Kärlek hade Post, förrättades, en stor Execution; Höfwidzmannen God Förhopning stötte med egen Hand i hiäl en Höfwidzman Förblind, benämd, hwilken hölt wackt wid thenne Port och hade öfwerbefålet öfwer tusende Mann alle brukade Stridzhammare. These förfölde han, slog i hiäl många, men sargade ännu the öfrige giömde sig här och ther i Jordkullar.

Wid thenne Porten hade Hr. Klack jemmål sin post, om hwilken här öfwan förnämligt är; han war en gammal Mann, hafwande et Stägg som räckte honom neder til Dron-Porten.

Han war Diabolus Saalman, och war orsak och uphofsman til mycket ondt i Staden, thenne blef ock af Höfwidymannens God Förhoppnings egen Hand nederlagen. Med et ord, Diabolisterne lågo i thesse dagar lika som döde i alla Bräer, änskönt thesas tal som ännu woro öfrige i Menniskio-Siäl icke, thes mindre war än allt för stort.

Emedlertid höllo Herr Registratoren, Herr Förstånd och andre flere af the förnämste en Sammankomst. Alla the som wäl för utwiste, at thet samme öde som skulle komma öfwer Staden, ock worde på them drabbandes, thesse, säger jag, kommo alle på en wiß dag tillsammans, och förenade sig med hwarannan, at upsättia och öfwerigwa en Bönestrift til Emanuel, hwilken hade fattadt posten wid Porten. Innehållet theraf war: At Inwånarne af then gamle Staden Menniskio-Siäl tilstodo sig hafwa syndat, at the theröfwer woro bedröfwade, särdeles at the så hade förtörnat Hans Kongl. May:t. och at the önskade, thet han wille skona thesas lif.

På thenne Bönestriften fölgde alskintet något öfwar, hwaröfwer the wordo så mycket mera bestörte. Emedlertid fulföljde Höfwidymännerne som woro uti Registratorens hus thesas Arbete med Murbräckarne, til at nederkasta Slog-Portarna. Efter mycken möda sönder sprungo omsider Slog-portarne, som kallades Öfwerwinnerlige, i små stycken, hwarigenom vägen öpnades til at komma in i sielfwa Fäst-

ningen, hwarest Diabolus hade giömt sig. Thenne tidningen kom straxt til Dronporten, ther Emanuel sig uppehölt, och blef honom berättat, at man omsider hade fått en Öppning i Menniskio-Siäls & log-portar. Straxt hördes Drummertornes ljud ifring hela Första Lager, emedan kriget nu så när war kommit i ända, och Menniskio-Siäls befrielse näskad. Så snart Prinzen fick thenne tidning, bröt han straxt up ifrån thet Ställe hwarest han sig lågradt hade, tagandes med sig ibland sig Hieltar som tiänte honom sådane, som han fört ware the skickeligaste til then Förättning hwilken han sig sö etagit hade, och begaf sig til then Stads tan som lop til Registratorens hus.

Prinzen war then gången klädd i Wit af fint Guld, och lät wid sitt Intåg i Staden bära fram för sig Baneret, som han til fören Lageret upfätt hade, men han giömdes hela dagen, så länge hans Intåg warade, mycket beaktat sitt ansichte, så at Folcket hwarken kunde döma om han war gunstlig, eller full med Brede. Men thet at et sådant Intåg påstod, lop hwar och en af Stadzens Inwånare ut för sin port til att se Prinzen, af hwilkens Person och Herrlighet icke annat kunde än högeligen blifwa intagna. Men the förundrade sig mycket ther öfwer, at han undandölgde sitt Ansichte, ty han talade med dem genom sina giärningar, än genom öron och Påseende. Then beftagans wårde Menniskio-Siäl gjorde thetward thesamma, hwad

lom i gemen wid dylike tilfällen plågar hånda,
 nemligen, the uttydde **Emanuel**s upförande emot
 them sammaledes som **Josephs** bröder gjorde hans
 tal, mycket annorledes än hans mening war.
The tänckte och talade sätunda wid sig sielswan:
 Om **Emanuel** hade någon Kärlek til oss, skulle
 han wäl låta **Oss** thetsamma förmärka, genom
 något muntel. utlåtande, eller något wänligt be-
 mörande, men så sker hwarcken thet ena eller thet
 andra; Förthensuld är thet ganska ostridigt,
 at wi åre förfallne i hans Gnåde: Ar han nu
 wänlig ememot **Oss**, så följer wemotsägeligen at
Menistio & **Sial** lærer warda aldeles utrotadt,
 och at icke en **Sten** lærer blifwa uppå then andra.
The påminnte sig huru the hade öfwertrådt hans
Faders Lag, och inlåtit sig med hans **Tiende**
Diabolus; ther hos kunde thet icke wara för
 them förborgadt, at ju **Emanuel** hade Kund-
 skap om althetta, ty the woro öfwerlygade therom,
 at han war lika som en **Gudz** Engel, för hwilken
 ingen ting är förborgadt hwad på jorden sker,
 och thetas togo the sig anledning at betänka, hur
 en ganska slätt thetas tilstånd war, och huru stor
 orsak the hade at fructa thet han aldeles torde
 förstöra them, hwartil the hos sig sielswan funno,
 at ingen tid torde ware tienligare, än then
 som the så lefde uti, emedan **Emanuel** så war lika
 som rådande öfwer **Menistio** & **Sial**. Dacktadt
 alt thetta, kunde **Swänarne** dock icke företaga sig
 något annat, än at the allenast bugade sig för
 honom ehwarest han förbidrog, ja thetas öds-
 miukhet

miuk het war så stor at the gerna hade som Garm
och Stofft nederlagt sig under hans Fötter.
Hwarwid the wäl tusende gånger önsfede, at han
måtte blifwa theas Herre, och at the måtte kun-
na altstadigt lesfwa under hans Hågn och Beskydd.
The talade ock fins emellan om hans Person-
skönhet, och huru högt hans Härlighet och För-
träfflighet öfwer gick alt thet som högt och för-
nämt wore i werlden. Men angående sig sielt
wan kunde thesse olyckelige Siälur icke fatta
got wist slut, utan theas tankar kastade the
snart fram snart åter tillbaka, at the woro till
som en bäll, eller något som af et wirfswel-wåder
föres af och an.

Når nu Emanuel war kommen til Clotten
portarna, befalte han Diabolus at framkomma
och sielt gifwa sig honom i händer; men ack!
hwad möda wille han lyda thenne besafning?
han hölt sig hårt, krökte och smygde sig, dock må
han alt thetta oackfadt fram för Förstens Ansichte.
tå Emanuel befalte at han skulle bindas med
dior, til at hålla honom uti så mycket säkrare
war, til thet at then Domen, som honom ärm
war, öfwer honom kunde fulbordas, hwilket
också skedde; Men Diabolus stod up, och bad
Emanuel icke wille sticka honom til afgrunden
utan tilståndia at han med frid kunde utur Nenni-
skio-Siäl utdraga.

Så snart Emanuel således hade fasttagit
och bundit Diabolus, förde han honom ut
Forget, hwarest han, i Nenni-skio-Siäl

åsyn aflådde honom alla sin wapn, hwaraf han sig tillsärena så mycket berömdt hade, och triumpherade Emanuel således öfwer sina fiender. Emedlertid at Kämpen således war aflådd, lätto alle Prinsens gyllene Trummetor sig höra, Höfwiqmännerna gjorde frögde-rop, och Soldaterna sungo Glädie Psalmar.

Therefter framkallades Menniskio-Siäl at sielf med påse Triumphens begynnelse, som Emanuel hölt öfwer sin Fiende, på hwilken Menniskio-Siäl så mycket hade förtröstat, och hwilken the så högeligen hade berömt, så länge the stodo med honom i godt förstånd.

Sedan nu Emanuel hade således aldeles aflådt Diabolus, och thenne stod ganska blott och naken för hans Befälhafwares och Menniskio-Siäls ögon, befalte han strax at man skulle fastbinda honom wid Hiulen under hans Wagn, emedlertid lämnade han några af sin Krigsmacht, jämte Höfwiqmännerna Boanerges och Öfwertrygande för Slottsportarne, til at giora motstånd, på then händelsen, at någon af Diabolus följe skulle willia understå sig Slottet åter at intaga, och således för han i Triumph ända fram öfwer them genom Staden, ut genom Öron-Porten til then stora Plazen, uppå hwilken han hade upslagit sit Läger.

Men thet är omöjeligt at kunna föreställa eller beskrifwa, så framt man thet icke sielf sedt hafwer, then Glädien och thet Frögde-rop som förordes i hela *Elschaddai* Läger, så snart the words

warse at Tyrannen genom theas ädle Förste hand war bunden, och släpades wid hans Wagn Hiul. The söngo: Han hafwer fängt sladt Fångelset, och afklädt öfwerhetens och the wäldige. *Diabolus* är undertufwen genom hans Öwårds ägg, och han är allra föractt worden.

The frivillige och the som komne woro at stridena, gladdes alle, och ropade med glädje full Röst, och söngo på et Musikaliskt och mycket behageligt sätt, hwar medelst the gjorde at the som bodde i högdene, öppnade theas fönster (s) til at se hwad som mände wara orsak til the glädje och herrlighet.

Inwånarne, så många som thet se kunde woro ock thet wid lika som mitt emellan Himel och Jord. Sanning är thet fullan at the icke wiste hwad alt thetta skulle hafwa för en anda, men the ting skedde på et så förträffeligt sätt, och war thet then beskaffenhet, at Staden syntes icke kunna förwänta theas annat än hwad för honom skulle wara rå hugheligt, hwarföre ock theas ögon, hiertan och Sinnen öfwer alla *Emanuel*s handlingar worde lika som betagne.

Sedan nu thenne tappre Försten hade fullbordat thenne sin Triumph öfwer sin Fiende *Diabolus*, framstälte han honom offentligan til allas bespottande, och befalte honom at icke låtagge fördröija i *Menniskio-Själ*, hwarföre *Diabolus* gick bort ifrån honom mitt igenom *E*

(s) Luc. 15, 7. 10.

Gret til at sökia the Rum som torre äro, (c) sö-
 Fandes efter hwilo, men han fandt ingen. Höf-
 wismännerne Boanerges och Öfwertygande
 hwilka bägge två woro af et stort anseende, gryms-
 me som Lejon, och hwilkas Röst war som thet brus-
 sande hafwet, woro nu, som förbemält är, in-
 gwarterade uti Herr Samwæters hus. Och så
 snart then höga och mächtige Prinzen hade fulbor-
 dat sin Triumph öfwer Diabolus, fingo Inwå-
 narne mera tillfälle at se och betrackta thet som
 these ädle Höfwisman uträttat hade. Men the-
 ras upförande wid allt thet the gjorde war så alf-
 warsamt, hwar til the ock hade befallning, at
 Stadens Inwånare hölles wid et stadigt hierte-
 bästiwande, hwarigenom the om Stadens tillkom-
 mande wälgång blefwo så twiswelachtige, at the
 en rund tid icke wiste, hwad Rolighet, Frid el-
 ler Hopp hade at betyda.

Försten uppehölt sig icke heller i Staden,
 utan han wistade uti sit Konungliga Tält i Lå-
 gret, mitt ibland sin Faders Krigsmacht. På en
 wis lågelig tid, afskickade han en besynnerlig befäl-
 ning til Höfwismanen Boanerges, at han skulle
 antyda alla Inwånare uti Menniskio-Siäl, thet
 the infunnio sig på Slättes främsta Borg-gård, och
 så snart thet wore skedt, at lå strax för theras ögon
 taga Herr Förstånd, Herr Samwete, och then
 öpperste ibland them Herr Willian uti Arrest, och
 lägga them i säkert förwar, medelst en starck
 wachts lemnande hos them, til thes han widare
 wor

worde honom wetta lätandes, hwad ſte ſulle. Nu
 nu Höfwikmannen wärkſtälte thenna befa-
 gen, föröfres Staden Menniskio Siäls Fru-
 tan icke litet therigenom; ty nu inſunno ſig äre
 theras förra Tancfar hos them, och the styrkte
 uti then råddhogan ſom the hade, at thet num-
 ra ſulle wara aldeles ute med Menniskio Siäl.
 Som ock theras Sinnen aldrum äst beſtörtes, och
 theras hiertan föroroades therigenom, at the inte
 wifte, hwad för en dö the dödd ſulle, och huru lå-
 ge thene döden wäl påſtä ſulle; Ja the fructade
 före, at Emanuel torde befalla och pålägga them
 at nederfara uti Afgrunden, til then orten för hwi-
 ken theras öfwerſte Diabolus ſig ſå grufwade,
 ty the hade ſig wäl bekant, at the et ſådant Strä-
 förriant hade: Eller ock fructade the före,
 han torde låta afrätta them med Sward i Stri-
 dens åſyn, och på Gnådenes öpna wäg, hwi-
 lken alt them mycket orwade. Staden war ock ſå my-
 ket bekymrad öfwer them, ſom efter utgiſwen be-
 ſamning woro i förwar tagne; ty theſe woro
 theras ſtarke Stöder och Anförare, hwi-
 lken om the ſulle bliſwa them iſfrantagne, förorsakade
 then tancfan hos them, at theras afrättande all-
 näst torde wara en begynnelse til Menniskio
 Siäls påföljande undergång; för then ſkul in-
 wo the tillika med them ſom i fängelſet ſatte woro
 en Bönſkrift til Pringen, hwi-
 lken the affickade
 med en, hvars Namn war: Jag wille ger-
 leſwa. Denne gick the med til Lågret, och til
 Pring

Pringsens Tält, hwarest han afleswererade then
samma, som war afföljande Innehåld:

Store och Underbare Konung, Segerwins
nare öfwer Diabolus och Staden Menniskio-
Siäl. Wi aldra eländaste Inbyggare uti
thenne beklagans wårde Orten, bedie aldrådmius
kast, at wi måtte finna Nåde för Edra Ögon.
Täncker dock icke mera på våra förra Öfwertrå-
delse, eller på then Synd som the ypperste i wår
Stadt begädt hafwa, utan skoner Öf efter Edra
stora Nåde, och låter Öf icke dö utan leswa, in
för Edart Ansichte, så skole wi gerna wara Edra
tienare, och til at giöra Öf behagelige för Edra ögon
upsökia Brödsinolorne under Edart bord. Amen.

Pringen emottog wål Skriften af hans
hand, men han släppte honom ifrån sig utan swar,
hwarigenom Staden Menniskio-Siäls Angest
mycket föröktes. Men som wid thetas tilstånd
öfwerwägande the sunno, at the antingen måste
inlägga flere Bönestriffter, eller ock döden dö, et
thera måste ofelbart ske, ty beredde the sig the-
til, och upsatte en annan Bönestriff, hwilket
nästan war affamma Innehåld som then första.

Men när the hade upsatt thenne Bönestri-
ften, förekom then frågan, igenom hwem then
samma skulle öfwerleswereras; Ty the wille icke
betiena sig ther til af then som framsförde then förra,
emedan the fructade före, at Pringen kanske tor-
de hafwa fattat något misshag och onåde för ho-
nom öfwer hans upsörande, förthenskul fördrista-
de the sig at begära af Öfwerlygande the han
wille

wille bliſwa theſas Sanningebud. Men han ſwarade: at han hwarfen wille eller underſtode at inleſwerera til Prinszen en Bønneſkrift ſom kom ifrån Förrådarens händer, ei heller at han kunde låta ſig bruka för Rebels ſ Taleman in för Prinszen; Jcke thes mindre, ſade han, ſom Prinszen är nådig, ſå kunnen I wäl wäga ännu en gå at öfwerſända Edar Bønneſkrift genom en af eders Medborgare, men then ſom thertil brukad warde bör gå åſtad med et Rep kring om ſin hals, och annat intet begära än Nåde. Rådohgen ſom han hade, war orſak, at the drögde med thetta Sanningebudets affickande i thet längſta the någon kunde, och längre än the borde. Men omſändt ſom the fructade för then Faran hwilken kunde them öfwerkomma, om the längre drögde, funno the för godt ehuru wäl med gånſka ſtor Eftmodighet och wedermöda, at affända theſas Bønneſkrift, med en ſom kallades Uppwäknade Begiärelſer, hwarföre the honom eſterſickade. Han bodde i en liten ringa bonde-hyddan i Memiſkio-Siäl, och inſtälte ſig ſtraxt eſter ſina Grenars begiäran, hwilka honom förkunnade hwad the redan giordt hade, och hwad the ännu wägnade at giöra, förmedelſt en Bønneſkrifts öfwerleſwererande, begärandes af honom thet han wäntade at taga ſig at the med gå til Prinszen.

Hr. Begiärelſe ſade: hwarföre ſulle jag giöra alt hwad jag kan, til at frälſa them förömde Staden Memiſkio-Siäl ifrån et wäl ſerient undergång. Och ſaledes gåfwo the honom Bønneſkriften i händer, och ſade honom, hur han

hans upförande in för Förstens ögon vara skulle, hvarmed the tusendefalt önsfåde honom et lyckelig utslag.

Så snart han war kommen til Pringens Rålt, gjorde han först ansökning at han måtte få tala med hans Mayt. hwilket straxt Pringen Emanuel förebractes, som theruppå utkom til thenne Menniskian. När Hr. Begärelse såg Pringen, söu han ned med sit ansichte på jorden, och ropade öfwerliudt. Ack! at Menniskio-Siäl måtte lefwa för eder! och sedan han theta sagt hade, öfwerleswererade han Böneskriften. När Emanuel then hade genomläst, wände han sig litet affides, och gret: sedan han sig litet fattade hade, wände han sig åter til Menniskian, hwilken imedlertid låg och ropade för hans fötter, som förmått är, säjandes til honom: Skyn der eder til edar Ort igen, Jag wil öfwerwäsa Ga edar ansökning.

Man kan lätt föreställa sig i hwad räddhosa och fruchtan the i Menniskio-Siäl som honom affickat hade, imedlertid tilbracte theas tid, befarandes at theas Böneskrift torde blifwa förkastad, och huru the med stor längtan och hertans rörelse utsågo efter honom, til at förnimma huru theas ansökning aflöpa skulle. Intelligen sågo the then affickade tillbaka komma, hwilken the straxt wid thes ankomst tillsporde: Hwad Emanuel sagt hade? och huru thet wore afslupit med theas Böneskrift? Men han swarade: at han intet för thetom tala kunde, innan han

han wore kommen til fängesset, hwarest Herr
 Majoren Herr Willian, och Herr Registratoren
 håstade wore, tit han sig och straxt hvar
 dade, och således kom til Fängesset hwaruti
 fet utur Staden Mennisko-Siäl i band och
 bojor förwarades. Men ack! hwad mycken
 af Golt lop icke efter honom til at få höra, hwad
 han hade för tidningar med sig. När han nu
 kommen til Galleret för Fängesset, blecknade
 Majoren så at han wardt lika som et hwit kläde,
 och Herr Registratoren skälde och båswardade
 icke thes mindre sade the: wålan! gode wårn,
 hwad hafwer then stora Försten sagt eder? Herr
 Begjärelesswarade: Så snart jag kom til
 rens Tält, frågade jag efter honom, och han kom
 ut til mig, theruppå föll jag neder för hans fötter,
 och öfwerleswererade Bönescrifften; ty hans
 Persons höghet, och hans Ansichtes Härtilig
 wille icke tillåta, at jag långre på mina been
 de blifwa ståndandes. När han nu emottog
 Bönescrifften, ropade jag: Ack! at Mennisko-Siäl
 måtte leswa för Eder! Sedan han
 hade något läst uti Skriften, wände han
 sig om och sade til mig. Skynder Eder
 edar ort igen, iag wil öfwerwåga edar
 sökning. Ack! Lade then afsickade thet
 Pringen, til hwilken J hadn mig affärdat,
 så skön och härlig, at alle som see honom må
 ålska, men och tillika hafwa en wördsam fruct
 för honom, jag för min del, kan icke annorled
 gindra; men huru thet warder aföpanades,

met jag intet. Öfver thetta swaret wordo the
 alle högeligen besörte, så wäl the som sutto i
 fängellet, som the wige hwilke hade efterfölgt
 then usfickade, til at så höra hwad han hade ut-
 rättat. The wiste icke hwad the skulle sig föres-
 taga, eller huru the skulle förstå thet som För-
 sten sagt hade. Men när thet myckna Folcket
 war borta ifrån fängellet, begynte Fångarne at
 fins emellan uttyda Emanuels ord. Herr Ma-
 joren sade: **Sig icke kunna finna något för-
 sträckeligit i thetta Swaret.** Men Herr
 William förmente, at thet hade något onds-
 at innebära; och Registratoren hölt thet för et
 Dödzens Sanningebud. The som stodo nå-
 got långt therifrån, och icke rätteligen kunde hö-
 ra hwad Fångarne talade, fattade här och thet
 allenast et ord af thetas tal; Somlige hade hörde
 hwad then affickade sagt hade, andre åter thet
 som Fångarne therom dömdo, och således wiste
 ingen Sakens rätta förstånd. Men thet är omö-
 geligt at föreställa sig, hwad Folcket sig alt sö-
 retog, och hwad för et förwirrad tilstånd war
 uti **Menniskio Siäl**; Förty the som något
 hördt hade, lupo straxt omkring i Staden, then
 ena ropade så, then andra annorledes, och bego
 ge troddes såja sant; ty the sade sig hafwa hört
 med sina egna öron, hwad som talat wore, at
 the sålunda icke kunde sig bedraga. Then ena
 sade; wi måste alle dö; en annan ropade:
 wi stole alle frälste warda; Then tredie åter
 sade, at Pringen aldeles icke wille weta af
 & **Mene**

Menniskio Siäl. Och then fierde: At garne nu snart skulle utföras och afsträffas. Och hwar och en stod theruppå, at han sade, och at the som annorledes talade, bedroggo. Så at wedervärdigheterna öfkes för **Menniskio Siäl**, och ingen mera wiste, hwarest de för hwila skulle; ty om man kom til then emmal talade han så om saken, kom man til en annan emmal talade han åter annorledes, och hwar och en försäkrade at han sade Sanningen. Ja något de tagit thet som sagt war, uti et sådant försät som skulle Prinszen hafwa fattat thet upfsatt låta **Menniskio Siäl** omkomma genom Sanningen; således tilbracktes hela dagen, och när Prinszen kom, tilbracktes thensamma med lika bedräglig welse.

Så mycket jag förstå kunnat, hade Regentoren gifwit anledning til hela thetta förworswäsendet, therigenom at han sade, thet Förstråffaren swar, efter hans Mening, wore et dödzens Sanningebud: Thetta war then första gnist som thettenne store Elden i Staden, och första wäret til all Ungest, Sträck och Bedröfwelse för **Menniskio Siäl**; ty fordom höllo the Förstråffaren för en Prophet, och hade then emmal wänjan at gifwa act på hans ord, lika som de Gud sielf sagt them. Och således war **Menniskio Siäl** sielf orsak til sin Försträckelse.

Nu begynte the at klänna, hwad en hårdhertad Rebellion, och et orättmätigt upror thet heras Förste hade för påföljder. Nu funno

fructen theras uti theras Förbrytelse och then rådhogan, hwaruti the woro lika som nedfånckte, och ju diupare the woro inwesde i then förre, ju mera bleswo the förwirrade genom then andra, besonnenligen the ypperste och Förnämste i Staden.

När then förste Stråcken litet war öfwerhänden, och Fångarne någorlunda woro igen för sig komne, repade the mod, och fattade thet slut, at ännu öfwerleswerera en ny Bönescrift, hwilken war then tredie, som the ock strax thensamman upsatte, af följande Innehåld:

Store Förste Emanuel, hela werldenes Herre och Barmhertighetenes Måttare. Wi Edar arme elände och i Död; nöd liggande Stad Menniskio Siäl, bekänne in för Eders stora och härliga Maj:t, at wi hafwe syndat emot edar Fader och Eder sielf, och at wi intet äre wärdige at blifwa kallade Edar Menniskio Siäl, utan at wi wäl hafwe förtient at warda nedkastade i afgrundens diup. Welen J, Store Förste, affåsa en sådan Dom öfwer oss, så kunne wi intet annat swara, än at J ären Rättwis. Ehwad Eder ock behagar at gibra emot oss, så kunne wi dock öfwer ingen ting klaga. Men ack! låter dock Edar Barmhertighet råda, och thensamman warda utbredd öfwer oss. Ack! warkunnet och förbarmer eder öfwer oss, och befrier oss ifrån wåra öfwerträdelsse, så skole wi siunga om Edar Barmhertighet, och prisa Edar Rättwisa, Amen!

När thenne Bönescrift saledes försattad war,

giorde anſtalt at thenſamma ſom then förre. Förſten ſkulle öſwerleſwereras: Men thet gades, igenom hwem thet ſke ſkulle? Som ſade, at thenſamme ſom öſwerleſwererade thet förre, kunde ockſå gå åſtad med thenne, men att höllo thet icke för rådeligit, eſtersom han icke de haft bättre framgång thet med. Nu war gammel Man i Staden, Herr Goda Giern benämnd, en Man hvars leſwerne icke öſwerkom med Namnet. Somlige word af then kan, at man ſkulle betiena ſig thet til af honom. Men Registratoren wille aldeles icke ſamt thertil; ty, ſade han, wi behöfwe at ombesör om ſådan, och wi bedie at om måtte wedera Barmhertighet. Förthenſkull, om wi en Man ſom hafwer et ſådan Namn, ſå thet icke öſwerenskommandes med thet, hwil wi ſkr. ſwit uti wår Bönſkrift; ſkulle wi Herr Goda Giärning til wårt Sanningen och uti wår Bönſkrift rope wi om Barmhertighet? Theſutan, lade then gamle Adelsman thertil, om Prinſen, när han undſår Skrifte ſkulle fråga, huru är edart Namn? hwil utan twifwel lårer ſke, och I ſkullen lå ſwara: Goda Giärning, then gamle, hwad menen I, ſkulle icke Emanuel lå ſtrayt ſwara: Ei! leſwer then gamle Gode Giärning i Meniſkio Sannömmu, ſå låt then gamle Goda Giärning frålsa eder ifrån eder Angeſt? Och, om ſke ſkulle, ſå är jag thet om förſäkrad, at wi

äro förlorade, ja tusende sådane Goda Giärningar lära icke kunna frälssa Menniskio Siäl.

När nu Registratoren hade anfördt sina Siäl, hvarföre Goda Giärning icke kunde öfverleverera thenna Böneskriften til Emanuel, bisbops Hängarne och the Förnämste i Menniskio Siäl honom therutinnan, och blef således then gamle goda Giärning å sido satt, och wordo the alle ense at åter affärda Herr Begärelse, hvarföre han straxt blef esterskickad, och sedan han war kommen, begärtes af honom, at han wille ännu en gång framsöra theas Böneskrift til Prinsken, hwartil han swarade sig ei wara obenägen. Men han anbefaltes, at han för all ting på thet aldraghögsta skulle ombeslita sig, at hwarken med ord eller giärningar gindra Prinsken något misnöije, ty therigenom, sade the, skulle oundwikeligen ske, at Menniskio Siäl skulle störstas i thet yttersta förderfwet.

När nu thetta Sanningebud således war til Herr Begärelse updragit, bad han at man skulle låta Herr Wäta Ogon följa med honom, hwilken war en af Begärelses närmaste Grannar, en fattig Man, af et förkrofsad Hierta och Sinne, men thet hos mycket wältalig, när han skulle bedia eller anhålla om något. Hvarföre han ock fick tillstånd at gå med honom, och gjorde the sig således thertil färdige. Herr Begärelse handt et reep fring om sin Hals, och Herr Wäta Ogon gick åstad med hoppa-lagde händer, och kommo så til Prinskens Fält.

När the nu således kommo tredie gången
 en Böne = skrift, woro the rätt tanckefulle
 the fructade före at the med theras myckna
 mande torde wara Pringen til beswär.
 then skul begynte the strax wid theras anfor
 til Dältets öpning, at ursäckta sig det the sa
 ra beswärade Emanuel, säiandes: At the
 för theenne gången icke kommo til at beswära
 nom med något widlöftigt tal, utan allen
 at forteligen andraga then nöd hwaruti the
 stadde. The Kunde, som the sade, hwar
 hafwa No natt eller dag, för theras öfwerträ
 ser skul, som the hade begångit emot *Elschaddai*
 och hans Son Emanuel. The förmente
 at upwaktade Begjärelsen torde kanske ha
 sidsta gången genom någon officelighet, gif
 hans Höghet orsak eller anledning til något
 nöje, efter en så stor Förste hade låtit gå
 ifrå sig utan at bewisa them någon Nåde.
 snart the förut hade giordt thenna sin ur
 fastade Begjärelse sig ned för Pringens fört
 så som han och gjorde förre gången, och så
 O at *Menniskio Siäl* måtte lefwa för
 öfwerlefwererandes tillika Böneskrieten;
 Pringen hade genom låtit thesamma,
 han, som tillföre, litet affides, och wid
 åter kom tillbaka igen, hwarest then som
 ten hade öfwerlefwererad ännu låg på sit an
 te, frågade han efter hans Nama, och
 hwad anseende han wore uti Staden, efter
 han, ibland så många som wore uti *Menniskio*

Siäl hade blifwit utwald, at warda afflic-
 kad med thenna Böneskrift. Han swarade:
 Hej min Herre! Bredgens icke öfwer mig:
 Swarföre frågar min herre efter en sådan död
 hunds-Namn, som jag är? Kläre! sätter thetta
 å sido, och fråger icke efter ho jag är? ty min
 Herre wet och klänner alt för wäl then stora o-
 likheten som är emellan honom och mig. Orsa-
 ken hwarföre Stadens Inbyggjare mig till the-
 ras Sanningebud utwaldt hafwa, är them
 aldrabäst bekandt, så mycket wet jag, at thet in-
 tet kan wara skedt theföre, at the förmodat thet
 jag skulle finna Nåde hos min Herre. Swad
 mig sielf widkommer, så wet jag intet af någon
 egen Klärlet, ei heller kan jag hafwa någon Klär-
 let för mig sielf, mycket mindre lærer thet kun-
 na ske af någon annan, och samma tanckar öns-
 skade jag at alle mine Landymänn måtte hafwa
 om mig: Och efter som the så wäl som ock jag
 äro skyldige til så många swära öfwerträdelse,
 förthen skul hafwa the mig affärdat, och jag är
 å theras wägnar hit kommen, til at bedia min
 Herre om Nåde och Misfönd. Så låter eder
 thet nu wäl behaga, och böjer edart hierta til
 Barmhertighet, men fråger icke efter, hwilke
 wi äre?

Pringen frågade: Ho är then som är edart
 fölgelagare i en så angelägen och wicktig sak.
 Herr Begiärelse swarade honom, at han wo-
 re hans fattige granne, och en ibland hans för-
 troligaste Wänner. Hans namn är, sade han,
 E 4 med

med Eders May:s nådige tillåtelse, Wennis
 Siåls wåta ögon. Jag wet wål, lade
 thertil, at ther äro många af thetta Namn
 som icke äro af något wårde, men jag hopp
 likwål, at thet icke lärer mißhaga min Herre
 at jag hafwer tagit thenne min fattigæ granne
 med mig. Härwid föll Hr. Wåta ögon ned
 på sitt ansichte, och ursäcktade sig för Herren
 at han hade följt med sin granne. O! M
 „ Herre, sade han, hwad jag är, wet jag icke,
 „ icke, ei heller wet jag om mit namn är et
 „ stält eller et sånfärdigt, och mit rättæ Namn
 „ och om thet är sant som mig sagt är, nemlig
 „ at thetta namnet thesfore hafwer blifwit
 „ gifwit, emedan Hr. Bosfärdigher är min
 „ Fader. Fromma Wenniskior hafwa ofta
 „ da Barn, och the rättferdighes Barn blifwa
 „ för ofta Skrymtare. Min Moder hafwer
 „ ifrån första början och då jag låg i lindor
 „ tillagt mig thetta namnet, men om thet är
 „ thesfore, at min Hiärna hafwer öfwerflö
 „ med suchtighet, eller om mit Hiertas blödig
 „ thärtill warit wällande, thet kan jag inter
 „ sa. Jag ser träck i mina egna tårar, och
 „ renlighet i grunden af mina Bøner, men jag
 „ beder Eder, (och alt thetta sade then gode
 „ Mannen med gråtande ögon) at Jicke wille
 „ täncka på wåra förra öfwertrådelser, eller w
 „ ra onädig på Edra tjänare, för theras öf
 „ lighet skull, utan at J nådeligen willen öfwer
 „ se med thet som Wenniskio Siål förbrutt
 haf

hafwer, och icke längre undandössa för oss E,
der Nades herrlighet.

När han thetta sagt hade, stodo the begge på
Mansens befallning up ifrån jorden, hwaruppå
the lågo, och bleswo med fiälvfande och bäs-
wande ståndandes fram för honom. Therup-
på talade han således til them:

Staden **Menniskio Siäl** hafwer ganska bes-
dröfweligen upfatt sig emot min Fader, dy-
medelst at the hafwa förkastad mig, at jag icke
skulle wara theas Konung, och hafwa utwaldt
til theas Höfwidzmann och anförare en Liugare,
en Mördare, en wederstygkelig Träl; Dy then-
ne Diabolus som J förmenten wara en Förste,
hafwer upfatt sig emot min Fader och mig, ja
mitt uti Wärt Pallas och Konungzliga Håf, i
then tankan och upfatt at thesammasstädes up-
hafwa sig för en Förste eller Konung. Men som
hans förehafwande snart upäcktes, wardt han
fasttagen, och för sin Ogudactighet och Uirghet
skul bunden, och tillika med all hans anhang
nedkastad i then diupaste afgrunden. En sådan
hafwer angifwit sig hos eder, och i hafwen hos
näm up och emot tagit. Thetta hafwer nu als-
laredan för en lång tid sedan ländt til min Fa-
ders största wanheder, hwarföre han mig ock
med et mäktigt Läger emot eder utskickat hafwer,
til at åter bringa eder til lydno igen. Och så weta
ten J ännu ganska wäl, och kunnen icke hafwa
förglömmt, huru these Män och theas Höfwidz-
män, af thetta mit Läger, äro wordne af eder

emottagne, och hwad the af edar hand undfådd
 hafwen. I hafwen wist eder motstråfwige em
 them, och tillslutit edra portar för them; I haf
 wen giordt them motstånd, inlåtitt eder i en Fåll
 slackning med them, och tillika med Diabolus
 utbrustit i et uppenbart krig emot them. För
 thenskul hafwa the sändt til min Fader, och an
 hållit om Förstärkning, och således är jag kom
 men, med them som mig fölgt hafwa, til
 twinga eder til uppgifwande. Men på lika sätt
 som I hafwen handlat med tienarena, samman
 ledes hafwen I ock betedt eder emot Herren.
 hafwen warit fiendlige emot mig, och tillslutit
 edra Portar för mig; I hafwen stått eder
 lika som woren I döfwe och dumbe, och giordt
 mig motstånd så länge som I någonsin hafwen
 förmadt. Hafwen I wäl anhållit hos mig om
 någon nåde? så länge I ännu hadn förhopning
 förmå något emot mig uträtta? Nu sedan jag
 hafwer med wåld intagit Staden, nu beden I
 hwarföre hafwen I icke för skrifwit och affskrif
 några Böneskripter, hwarföre hafwen I icke för
 ropat, när then hwoita Nädenes Sana, then
 röda Rätwisones Sana, och then swarta
 Sanan, som hotade med Domens fulbo
 dande word utsatte. Sedan jag hafwer öfwen
 wunnit Edar Diabolus, så kommen I nu
 anhålla hos mig om Nåde; hwarföre hafwen
 icke giordt mig bistånd emot thenna mächtige
 enden? Men ehuru ock här om är, så wil jag
 icke thet mindre låta edar Böneskript komma
 mi

mig i noga öfwerwägande, och gifwa therup
 på et sådant swar, som thet lærer lända til min
 Herrlighets Fungisörande. Går, och säger Höf-
 widzmannen Boanerges och Öfwertrygande, at
 the i morgon skola utföra Fångarne til mig i Lå-
 gret. Men Höfwidzmännenne Dom och Urförans-
 de skola qwarblifwa i Slättet. Inmedlertid sko-
 len I hafwa omsorg thesöre, at allt blifwer i
 Meniskio Siäl i god frid och rolighet, til
 thes at närmare förordning af mig anländer.
 Wid han thetta sagt hade, wände han sig åter
 ifrå them, och gick til sit Konungliga Tält.

Sedan the uskickade hade undfätt thetta
 swaret af Prinzen, gingo the, som the gjorde
 förra gången, til sine qwarlärne igen. Men in-
 nan the woro långt komne på wägen, begynte
 Tanckarne at röra sig hos them, och kunde the
 icke annars finna, än at Meniskio Siäl än-
 nu icke torde hafwa at förwänta någon Nåde af
 Prinzen, och med sådane tanckar förfogade the
 sig til then orten, hwarest Fångarne lågo bund-
 ne. Men när the kommo til them af hwilka the
 woro affickade, så woro theas sinnen så intagne
 af then tanckan huru thet med Meniskio Siäl
 worde afslöppandes, at the knast woro sticelige at
 framföra thet Swaret som the undfädt hade.

När the nu omsider kommo til Stadz Portar-
 ne, mötte the allaredan några, som icke hade fun-
 nat afbida theas ankomst, medan the öfrige In-
 wånare wäntade med största längtan efter them,
 til at få wetta, hwad the på theas Bönestift ha-
 de

de ſädt för Swar. Theſe ropade til them, ſe-
 gandes, hward the hade för nytt iſfrån Prins
 och hward Emanuel hade ſagt? Men the ſwar-
 de lika ſom förra gången, at the måſte gå til Fän-
 gelfet, och thersammastådes kungjöra, hward
 hade at berätta. Och ſåledes gingo the til Fän-
 gelfet, och war en ſtor myckenhet Folk
 them efterföljde. När the woro komne til Fän-
 gelfers Gallror, ſade the för Fångarne then
 ſta delen af thet ſom Emanuel them ſwarade
 de, nemligen, om then Ötroheten ſom the
 bewiſt emot hans Fader och honom, och
 the hade fallit på Diabolus ſida, hållit ſig til
 nom, för honom ſäcktat, ſina ögon wändt til
 nom, och huru the aldeles warit af honom
 gne, ſå at han fullkomligen warit öfwer them
 dande; men huru the theremot föracktat Ema-
 nuel, och them ſom honom tilhörde. När Fän-
 garne thetta hörde, bleſwo the ſå förſkräcte, at
 la theras hy förwandlades. Sedermera fullföl-
 de the ſit tal ſåledes: Prinsken ſade widare,
 han wille låta edar Böneſkrift komma
 ſig i öfwerwägande, och gifwa the på
 ſådant ſwar, hwarigenom han måtte kunn
 kungjöra ſin härlighet. Och när the had
 ſagt theſa ord, ſuckade Hr. Wåra Ögon ſwar-
 ligen, hwarigenom ſtor bedröfwelle hos them
 orſakades, ſå at the intet wiſte hward the ſkulle
 ſåja. Fruchtan och Rådhdogan hade ockſå
 dan på et ganſka underligt ſätt aldeles intagit
 ras Sinnen, och på några syntes döden lika ſom
 i ögon

i ögonen. Nu war ibland them en Man af mycket skarpsinnigt förstånd, men therhos af ganska ringa Stånd, hans Namn war then gamle Kansakande. Denne frågade Cånningebuden, om thet wore alt hwad Emanuel hade swarat? Nei, sade the, ännu icke alt. Kansakande swarade: thet tänckte jag wäl, men kiäre, hwad hafwer han så mera sagt til eder? The togo en ganska rund tid stilla, men omsider, måste the ändock fram thermed, och sade: Försten hafwer budit oss, at anbefalla på hans wågnar Höfwidzmannen Boanerges och Oswertygande, at the i morgon skola utföra Fångarne til honom, och at Höfwidzmannen Dom och Utsörande skola qwarblifwa wid Besättningen i Staden och Slätter, tills widare befallning. Och, sade the thertil, så snart han thetta sagt hade, wände han sig ifrån oss, och gick til sitt Konungsliga Tält igen. Men ack! huru skälfwande och bäfswande blefwo icke alle när the thetta hörde, the wordo lika som woro the aldeles söndertröskade, när the förnummo, at Fångarne skulle utföras til Lågret. The begynte alle at ropa at thet hördes up i Himmelen, och Fångarne beredde sig alle tre til döden. Registratören sade: Ster icke nu thet som jag altid fruckat före? Ty efter thetas mening war ingenting wisare, än at i morgon innan Solen wore nedergången, ingen af them mera skulle wara i Lifwet; hela Staden trodde thetsamma, och tilbrachte hela Natten med Sorg och klagan, i sakt

i sâck och aska. När nu morgonen war uppgången, och tiden kom, at Fångarne skulle utgå till Prinsen, klädde the sig i Sorgkläder, med Rep kring om halsen. Alla Stadzens Inwånare kommo uppå Murarne, samtelligen klädd i sorgekläder, til at se, om mögeligit wore, therigenom beweka Försten til meddömlan. Men huru betedde sig Fångarnes närmaste Släkter och anhörige? O! the lupo hopetals hit och på gatorne i Menniskio-Siäl, och ropade med stort gny, then ena så, then andra annorledes så at Menniskio-Siäl therigenom allt mer och mer bestörtes.

När nu Fångarne gingo til Lågret, at utgå sig för Prinsen, gick Boanerges med en Dörr af sit Hår fram för them, och Öfwertryggarna följde bak efter. Fångarne wore mitt emellan dem, bundne med kedior. Ehen hopen som gick framföre, och efter följde, gick med fångarnas fanor; men Fångarne gingo med bedröfwelse i theras Sorgekläder med rep kring om halsen, och slog sig på sina bröst, fördrifandes sig icke at uplysta sina ögon til Himmelsporten. Således gingo the ut genom Menniskio-Siäls portar, til thes the kommo mitt i Konungens Läger, hwilketes Åsyn och härlighet mycket förtörnte theras bedröfwelse. Nu kunde the icke längre hålla sig, urhan ropade öfwerlyudt. O olycksalige Menniskior! o älsande Menniskio-Siäls Inwånare! Och som kediornes slä

rande blandades i hop med Fångarnes rop, ty
blef ljudet så mycket bedröfweligare.

Om sidet kommo the til öppningen af Prinsens
Säll, hwarest the straxt nederföllu på Jorden;
Och så snart någon war ingången til Herren, at
anmäla theas ankomst, satte Prinsken sig på
sin stol, och lät the bundne framsöra, hwilke
skälfde och båsde, och med stor skam öfwerfyls-
de theas ansikten. När the kommo nära til
then orten, hwarest han satt, föllu the neder
för honom: Men Försten befalte Boanerges
at han skulle låta them stå uprätta. Således
stodo the igen up med skälfwande och bås-
wande, och Prinsken sade til them: Aren I the
Män, som fordom hafwen warit *Elschaddais*
Tjenare? the swarade: Ja Herre, Ja. Prins-
ken frågade vidare: Aren I the samme som
hafwen tillåtit, och tilstodt then grymme
Diabolus at besläcka och förstämna eder?
the swarade: Ja Herre, wi tilstodde honom
thet icke allenast, utan wi samtyckte och sielf-
we thertil. Prinsken frågade åter: Skulle
thet wäl hafwa warit edar önskan, at then-
ne edar Tråldom under hans wälbe måtte
hafwa warat så länge som edart lefwerne?
Fångarne swarade: Ja Herre, ja. Ty hans
wägar woro vårt kiört behagelige, och wi
blefwe therigenom aldeles afföndrade ifrån
et bättre tillstånd. Prinsken fullföljde sina
Frågor, och sade: När jag kom, och
belade edar Stad, hadn I då wäl nå-
gon

gon åstundan, eller önskade J wäl af hien
 rat, at jag icke måtte winna Segern?
 dejakade också thertil. Då sade Prinsken
 hwad straff förmenen J rå wäl med the
 store och groswe synder hafwa förtient?
 swarade: både döden och afgrunden. Nädige
 Herre, mindre kan oss icke wedersaras. Han
 frågade vidare, om the ock något hade at
 draga, som the trodde skola kunna giöra
 gon ändring uti then Domen som the self
 tilstodo sig hafwa förtient? The swarade
 Wi wete ingen ting at andraga theremot
 nådige Herre, ty Jären rättwis, och wi ha
 we syndat. Försten frågade them ytterligare
 Hwad betyda these rep kring om edra h
 ser? Fångarne swarade: the äro therföre
 satte, at man thermed må kunna fastbind
 oss på thet stället, hwarest Executionen
 skall, så framt thet icke skulle wara
 behageligare at wisa oss Barmhertighet
 Widare frågade han: Om alla Människor
 Siäls inwånare gjorde samma bekännelse
 the swarade: Ja Herre, alle infödde giöra
 oss lika bekännelse; Men hwad Diaboliskerna
 giöra, som kommo in i Staden sedan han af
 rannen blef intagen, derom wete wi intet at
 måla.

Häruppå befalte Prinsken, at genom en Särbo
 under Trummetors liud lungiöra i hela Lågr
 Huru som Prinsken Emanuel, Elschaddai
 i sin Fadens wagnar, och til hans Namns fö
 här

Hårfiligande, hade vunnit en fullkomlig Seger
 öfver Menniskio-Siäl, och at Fångarne skulle
 följa Hårholden efter, och ropa Amen! thetill.
 Thetta skedde som befalt war: Och på samma
 stund hördes then högsta Himmelens musique,
 Höfwidzmännerne i Lågret ropade med glädie,
 och hela Krigz-Härens söng Trimpf- och Seger-
 Psalmar, til Prinsens beröm; Fanorne flögo
 af och an i wädret, och allestädes war en out-
 sägelig glädie, men uti Folkets hiertan i Men-
 niskio-Siäl, sandis ännu altsingen glädie. Se-
 dan befalte Prinsen at fångarne skulle föras til
 honom, som ock skedde, och stodo thesamma,
 med frucktan och båsran för hans Ansichte. Så
 sade han til them: Hwad the Synder och Of-
 werrädelser widkommer, som J tillika med
 Staden Menniskio Siäl, tid efter annan, emot
 min Fader och mig begångit hafwen; Så haf-
 wer jag mact och besalning af min Fader, at
 tilgifwa och förlåta them, til följte hwat af the
 edar också härmed warda tilgifne och förlåtn e;
 och när han thetta sagt hade, gaf han them et
 widlöftigt och allmänt Pardons-bref skrifwit på
 Pergament, och med Siu Sigiller försegladt,
 och befalte Herr Majoren Willis, och Herr
 Registratoren at kunglöra thesamma then an-
 dra morgon wid Solens uppgång öfwer hela
 Staden. Thesutom aflådde ock Prinsen them
 theras Sorgekläder, och gaf them Prydning för
 (u) glädje-olja för sorg, och skön kläder för
 M

en bedröfwad Andas: Han gaf them också
 och en tre Klenodier af Guld och Adla stenar
 bort tog Xepen, och hängde gyllene kedior om
 rashals, och satte örne-ringar i theas öron. Se
 nu Fångarne hade hört alla these Prinsens
 manuels liusliga och tröstefulla ord, och
 sedt alt hwad man med them gjort hade,
 mo the theröfwer nästan aldeles ifrån sig.
 Näden, Wåsignelsen och Förlåtelsen, kom
 så oförmodeligen, och war therhos så herrlig
 stor, at the icke förmädde utan at skälfwa och
 wa stå på sina been. Ja Herr Willia sig
 aldeles neder til jorden, men Prinzen steg
 honom, kyste och tog honom i samn, och
 honom wåra wid et godt mod, emedan alt
 til them sagt war med lika Kyndsamhet
 fulbordas. Han kyste och omsfattade sammalt
 the begge andra, som woro Willians fölger
 gare, wiste them et gladt och wännligt ansigt
 och sade: Uptager thetta som et Tecken af all
 dare Kiärlek, Gunst, och Misfundsamhet.
 jag befaller Eder Registrator, at I för
 niska Siäl Kungjören alt hwad I hafwen
 och hört.

Häruppå sönderbrötes för theas ögon
 Kedior och Bojor hwarmed the hade warit
 ne, och them lemnades frihet at gå hwar
 wille. Här af togo the sig anledning och till
 le, at nedfalla för Prinsens Fötter, hwilka
 kyste, och wåtte med theas tårar, ropan
 med högan röst: Lofwad ware Herarns

lighet i alla land. Sedan befalte Pringen
 them sjä up, och gå til Staden, at fungiora
 för alla hwad Pringen giordt hade. Han be-
 falte jemwål, at Pufor och Trummetor skulle
 följa med them ända til Staden Menniskio
 Siäl. Och således wedertor them, hwad the
 aldrig hade kunnat sig föreställa. Pringen lått
 och kalla then ädla Höfwidzmannen Tron och be-
 falte honom, at han med flygande Fanor skul-
 le gå fram för the männ utur Menniskio Siäl
 ända til Staden. Så befalte han honom och,
 at wid samma tid, när Registratoren worde
 then almånna Förlåtelsen i Staden fungioran-
 des, med the tusende man som stodo under hans
 befäl, och med flygande Fanor indraga genom
 Ogon-Porten, then höga gatan i Staden ända
 upåt til Slåsk-Portarne, och taga thes-
 samma i besittning, til thes hans Herre worde
 tit kommandes. Så befalte han och widare,
 at han skulle tillsäja Höfwidzmännerne Dom
 och Utförande, thet the skulle til honom öfwer-
 lefwerera Fästningen och wallarne, draga sig
 utur Menniskio Siäl, och med alt Folk kom-
 ma ut i Lågret til Pringen. Och således befria-
 des Staden ifrån then frucktan, hwaruti the
 genom the fyra förste Höfwidzmän och thesas
 folk woro försatte.

Emedlertid hade the som i Staden qwäre
 woro, och intet annat än thesas dom och död
 förwänta Kunde, en oafslätel. Sorg och Bedröf-
 welse i thesas hiertan, och plågades af sådane

tanckar och betractelser, som lika som spig
 Törnen ristade thetas Sinnen. The kunde
 ingenting annat täncka eller sig föreställa. The
 wäderpust skrämde them, och thetas hirtar
 woro lika som en wägestal som hålles af en
 wande hand. Omfider, sedan the länge
 ofta hade skadat öfwer Murarne, kom them
 som sågo the någre på wägen til Staden.
 tänckte the, hwad Solckeslag mån tro the
 äro, hwem skulle thet wäl wara? På sidan
 wordo the warse, at thet woro Fångarne. The
 gen menniska förnär sig föreställa, then för
 dran som sig uti thetas hirtan yppade, aldran
 när the sågo, med hwad prydnad och ära
 hemstiftades. The gingo ut til Lågret med
 ta kläder, men kommo åter til Staden med
 hwit kläde-bonad. The gingo til Lågret med
 kring om thetas halsar, men kommo tillbaka
 med Gullkedior. The gingo til Lågret med
 dior och siättrar kring om thetas ben, men
 thetas återkomst woro the på fri foot. The
 go til Lågret uti en stadig wäntan af en
 felig död, men the kommo åter til Staden
 fulkomlig förwiskade om thetas lif. The
 til Lågret med bedröfwadt hierta, och kommo
 tillbaka med pipor och Drummor och klingande
 spel. The woro icke så snart komne til Ögon
 Porten, at icke strax then fattiga bedröfwadt
 Menniskis Siäl gjorde et sådant glädje-
 frögde-rop, at Höfwidz-männerne i Prinsens
 Låger thetas uppsprungo. Och, kläre själar, hwem

Funde wäl härrom illa döma eller tala, ty thet war ju naturligt at the måste frögdas, emedan the fingo see thetas döda männ i lifwet, och wid god hälsa. Ja thet war, lika som hade the blifwit tillbaka kallade ifrån döden, så snart the finge se thetas Andste med en sådan härlig Prydnad och heder. The förwäntade ingen ting annat än Bödels yran och Stupe stocken, men i ställe thesöre få the se glädie och lust, tröst och wedergweckelse, och få tillika höra en så liuf- lig musiquis, at then som wore siuk thetas Kunde blifwa helbregda. När the kommo tillsammans, hälsade the på hwarannan, och sade: Välkom- men, wälkommen, wälsignad ware han som haf- wer skonad eder, wi se at thet står wäl til med eder, men hwad hafwer Staden Mennistio Siäl at förwänta? Då swarade Registratoren Samwoere, och Majoren Förstånd; Ack en hugnetlig tidning! ack en sågnosam god tidning! alt står godt och wäl til för den fattige Men- nistio Siäl; När the thetta hörde, wardt et sådant Glädie-och Frögde rop, at jorden gaf et genliud ther af. Widare frågade the efter et och annat, serdeles huru säkerne stodo i Lågret, och hwad Emanuel hade gifwit them för en bes- fallning til Staden? Då fungiorde the för them alt hwad them i Lågret händt war, och huru Pringen med them giordt hade. Alt thetta förör- sakade en ganska stor Förundran hos Men- nistio Siäl, öfwer Pringens wisdom och sto- ra Gunst. Sedan förkunnade the för them,

hwad the af Emanuels händer för hela Staden undfäddt hade, och Registratoren kungade de thet med efterföljande Ord, ropandes: **Förlåtelse, Förlåtelse, Förlåtelse för Menniskans Siäl**, och thetta skal i morgon ännu widare kunnigt warda; hwaruppå han besatte at hela Staden til morgonde dagen skulle wara redde, infinna sig på Torget, til at höra upläsa the almenna Vardon som the af Prinzen undfäddt hade, hwilket också skedde. Men thet är sågeligit, ja ingen Menniskia förmår begripa hwad alle these ting förordskade hos Menniskio Siäl för en häpenhet, förundran och förändring. Ingen af them kunde om natten förwa för glädie. Alle hus woro upfylde med glädie, öfwer allt hördes Frögde- och Lof Psalmer. Menniskio Siäls endaste arbete war nu allenast at tala och höra tala om sin Lycksalighet, och the utinnan bestod alla thetas Lof Psalmers Innehåld; och til at gifwa et kort begrep om alt hwad the talade, så hördes intet annat än följande ord: **Ach låter of ännu mera tala här om när i morgon Solen warder upgångandes!** hwem hade skolat kunna säja i går, at thenna dagen skulle hafwa varit en sådan dag för of? **Ach!** hwem hade funnat tänka eller sig inbilla, när wi skulle wara Fångar föras ut, bundne med kedior och bojor, at the med guld- kedior skulle tilbakkomma? **Ja!** The som sielfwe hafwa dömt sig til döden, äro af hans Livliga Mund frifälade, och under Pipors och Trummors beledigande

gande tillbaka fickade, icke at the hafwa warit oskyldige, utan af Nåde och barmhertighet är thetta fædt. Skulle wål sådant ske af andra Förstär? hafwer man wål någon sin hördt, at the plåga låta Förrådare en sådan gunst och besnågenhet wedersfaras? Nei, ingalunda: Then endaste *Elschaddai* och hans Son *Emanuel* tillkommer en sådan Egenkap.

Når morgonrådnan upaick, kom Majoren Herr *Willia*, och Herr Registratoren uppå Torget, på then tiden som Prinzen them förefatt hade, hwarest Folcket med stor längtan wäntade efter theas ankomst, och the kommo med samma Prydning och all then härlighet, hwaruti the dagen förut woro komne ifrån Prinzen, af hwilkas sken Gatorne lika som uplystes. The gingo först til *Mun* - Porten som war nederst wid Torget belågen, emedan thet ifrån urminnes tider hade warit thet stället, hwarest alt hward som skulle allmänneligen kungöras blef offentlig utropat. Dit kommo the med theas långa Räckar, och Pukorne gingo fram för them. I medertid öftes hos then gemene hopen Begjærissen och Långtan at grundeligen om sakernes rätta sammanhang blifwa underrättad.

Når nu Registratoren war framkommen, och hade winkat med sin hand, til at therigenom ålfa lind, upläste han öfwerlyudt Prinzens Pardons-Bref. Men når han kom til the orden: *Hæren, Hæren GUD* är nådig, och örlåter öfwerträdelse, orättferdighet och synd

der: Och vidare: Alla Synder warda Men-
niskors barnom förlättna, och försmäda-
thermed the försmäda. (x) Kunde the
länge hålla sig för Glädie; ty, förutan the
Sigillerne hwarmed breswet förseglat war, so
öfwer alla måttion sköna at påse, så blefwo,
Registratoren upläste thet som förbemålt
hwar och ens af Memiskio Siäls Inbyggare
Namn therwid upropade, och the om lika till-
och förlåtelse försäkrade. När han nu hade
tat at läsa thetta Pardons-Breswet, lupo
telige Inwånarne uppå Stadsmurarne, hopp-
des och springandes alle för Glädie, hwar est
wål siu gånger bugade sig för Emanuels
och af Glädie med höga Röst ropade: Evinn-
liga lefwe Emanuel! Sedan utafs besallning
at thet unga Folcket i Memiskio Siäl skulle
gå med Fröjdes-Klockorne, som och så stray
de, hwarwid hwar och en uti sitt hus söng
handa sköna Psalmer.

Sedan Prinzen som förmålt är, hade
theke tre Fångar af Memiskio Siäls Inbyg-
gare med Glädie tillbaka, befalte han sina
Höfwijsmän, Öfwerstar och hela Krigshären i
gret, at hålla sig ferdige, och uträtta samma
gon som Registratoren Pardons-Breswet
worde upläsandet, thet hwad han them besall-
wille. Så snart nu bemelte Bref upläst
läste Emanuel alla Drummertare i hela
blåsa på thetas Drummertor, och befalte at
full

fulle låta flyga Fanorne, af hwilka han låt up-
fåttia halsparten på Berget Vlåde, och then an-
dra halsparten på Berget Rättwisa. Han be-
falte också, at alle Högswizmän skulle taga sina
Harniskar på sig, och at hela Krigshären skulle
göra et frögde och glädie rop. Högswizmannen
Troo, omskönt han hade sådt sin post i Slättet,
och hårtills hade hållit sig ganska tyst, kunne lik-
väl, på en sådan dag som thenne war, intet wa-
ra stille, utan, så snart han hörde Trummetor-
nes ljud så i Menniskio Siäl som Förstens lå-
ger, wiste han sig öfwerst uppe på Fästningen.

Och således hafwe wi nu sedt Sätt och Wis-
hwaraf Emanuel sig betient, til at slita Men-
niskio Siäl utur Tyrannens Diabolus Hand
och Macht.

Sedan Försten således hade fullbordadt the ut-
wärtas Glädie-teckn, befalte han sina Högswiz-
män, at uti Menniskio Siäls åsyn öfwa the ras
Soldater, uti the ras Krigs-Handgrep och
Swångningar, hwartil the sig och straxt skickas
de. Men ack! med hwad hurtighet och sticfelig-
het skedde icke thetta. These Krigsmän gingo
fram och tillbaka, delte sig höger och wänster med
Swångningar, fördubblade och slöto the ras Ro-
tar och Leder, förstärkte the främste och efterste
Linier med the ras högre och wänstre Flygel, och
hundrade sådane ting flere, men allt med en sådan
geswindighet och färdighet, at alle the som thet
i Menniskio Siäl sågo, therutaf lika som alde-
les kommo ifrån sig; som man också billigt öfwe-

theras Snällhet at bruka Gewären måste förundra.

När thenne Handlingen och Krigsöfningen war til ånda brackt, kom hela Staden, ingen undantagandes, ut til Prinsken i Lågret, til at takke och prisa honom för then mer än öfvermåttade Ynnest och Gunst, som han them betedt hade tillika anhållandes, at hans Nåde täcktes med alla sina med sig hastwande komma in uti Meniskio Siäl, och taga thersammastådes sit erliga wistande. Thenna theras ansökning giorde the på thet aldrådmiukaste, som them någon mögeligit war, och bugade sig wäl sin resor der til jorden. Och när Prinsken theruppå såg til them: Frid war i med Eder! Kommo till närmare, och rörde med sin hand wid hans gulne Spiras speg: säjandes: Ack! at Emanuel med sina Öfwerstar och stribbare Krigs- och Heltwinnertliga wille bo uti Meniskio Siäl, och hans Eliungor och Murbräckare måtte wärd inom Stadzens Murar til Prinskens tjenst och motta, samt Meniskio Siäls hielp och styrke. Förtry, sade the widare, wi hafwe krum nog rum, för Edra Krigsmän och Wapn, ja sammantals des rum nog at giöra et Toghus för Edra Krigsrustning. Om I thet giören O Emanuel! skolen I wara och blifwa ewinnertliga en Konung och Öfwerste Besälhafware i Meniskio Siäl. Ja I skolen wara wårt hufwud, och regnera öfwer oss, efter edar Siäls egna nöje och behag. Om Eder så behagar, kunnen I giöra Edra G

klar och Höfswismån til Regenter under Eder, och
 wi welen wara Edra tienare, och lyda Edar Lag.
 The lade widare ther til och begiärde än yt-
 terligare, at hans May:t wäl wille öfwerwåga,
 hwad them torde wedersfara, om efter all then
 stora Ynnest och Nåde, som then ålände Wens-
 nistio Siäl nu åtniutit hade, han tillika med sina
 Höfswismån åter skulle willia öfwergifwa thenna
 Staden, och at på en sådan händelse ingen ting
 annat än sielfwa döden them allom förestå skul-
 le. Ja, sade the, om J, wår wälsignade Ema-
 nuel, nu åter skiljen ifran oss, sedan J hafwen
 wist oss en så stor benågenhet och gunst, tillika
 med så mångfaldiga Wälgiärningar, hwad skul-
 le annat hända, än at wi alle skulle warda lika
 som hade wi aldrig haft thenna Glädien, och wå-
 re siender worde therigenom sig tillfälle tagandes,
 at med mycken större grymhet än tillförene åter
 rusa uppå oss. Förthenfull är wår ödmjukaste
 ansöknig, at J, som åren wåre ögons högste
 Glädie, och wår endaste åstundan, samt wår fat-
 tige Stads styrka och Lif, willen låta behaga eder
 thet som wi förestålt hafwen; Ack Herre! Kom-
 mer och bor ibland oss, och låter oss wara edert
 Folk. The sutom Nådige Herre, kunnen J ju
 icke weta, om icke i samma stund som wi thetta
 nu med eder talen, ännu torde wara alt förmån-
 ge Diabolister förborgade uti Wensnistio Siäl,
 som allenast lura efter tillfälle; Om J öfwergif-
 wen oss, låra the straxt förmedelst thetas förrå-
 deri åter lefwirera oss i Diabolus händer. Och
 ho

ho wet? om icke redan i dag them emellan
 res hemligt förbund och samråd, sådant emellom
 at utföra. Wi ästunde aldeles intet mera
 åter komma under hans lydno; Förthenksful
 eder behaga, at åter taga edar boning, och
 i vårt Pallat, samt at förlägga edra Krigs
 i the förnämstas Hus och Wåningar, hvilka
 lika kunna tiena at therutinman til förwar up
 ga de Krigsrustningar som the med sig hafva

Härtil swarade Försten: „Om jag
 „mer i edar Stad, welen I tå wål tillåta
 „jag emot mina och edra fiender utförer,
 „som jag i mit sinne beslutit och faststätt hafva
 „ja welen I wål therutinman wara mig be
 „pelige?

The swarade: Wi wete intet hwad
 skolen gjöra. För thetta war thet of omöjligt
 at låta komma uti vårt Sinne, thet wi någon
 skulle kunna blifwa sådane Förrådare emot
 schaddai, som wi sedermera varit. Hwad
 wi tå säija eller swara wår om Herra? Han
 lite sig icke uppå sina Helgon, utan komme til
 Slottet, blifwe boendes när of, och gibre
 Stad til sina Krigs-skarars säte. Han sätte
 ädla Höfwijsmän och sina Krigs-Hieltar of
 of. Ja han öfwerwinne of med sin Fårlet,
 intage of med sin Nåde, och tå lærer han
 nerligen wara of mera benågen, och frögda
 med sin hielp, än han war och gjorde i them
 morgonstunden när Förlåtelsen blef of föreläsa
 och så skole wi of förena of med wår om Herra

och wandra på hans wågar, och med hans ord
göra et utfall emot then mächtige.

Ännu et ord allenast, och sedan hafwa edra
tjenare efterkommit hwad them ålegat, och så we-
le wi och icke längre wara wår om Herra til be-
swår. Wi erkänne icke diupheten af wår För-
stes Wisheit; ho är som skulle hafwa kunnat tän-
ka, så wida han hade welat låta sit Förnuft rå-
da, at af alla the bedröfwelige prof, hwarmed
wi hafwe blifwit bepröfwade, och hwilke warit
of så bittre, en så härlig Götma skulle kunna
hårflyta, som then är hwilken wi nu åtniute!
Uf Herre låter edart lius gå fram för of, och
edar kärlek följa of efter. Ja tager of wid
handen och leder of efter edart Råd, och låter thet
samma altid uti wårt hierta qwar blifwa, på thet
alting måtte lånda til Edra tienares bästa och
fromma. Kommer in uti wår **Menniskio Siäl**,
och görer thesammasådes hwad eder täckes;
om så sker, låren I bewara of för synder, och sät-
ta of i tilstånd at kunna göra Eders May:it all
behörig och skyldig tjenst.

Härtill swarade Försten åter: Skynder eder
til edra hus igen, och går i frid. Jag wil gierna
hårutinnan låmpa mig efter edar begiäran. Jag
skal borttaga mit Kongl. Tält, och wil i morgon
låta min Mactt upbryta ifrån **Menniskio Siäl**,
och så strart sielf hålla mit Intog i edar Stad.
Jag wil sielf besätta edart Slott (y), och in-
quartera i eder mit Krigsfolck, ja, jag skal ännu
göra

giöra ſådana ting uti Memiffio Siäl, ſom jag aldrig i något Land eller Konungarike under Himmelen, hos hwad Folck thet wara måtte, gjort hafwer eller giörandes warder.

Theruppå frögdade ſig hela Staden, hwat och en gick med glädie hem til ſit. Thet förtälde ock för theſas Släckt och anhörige, thet goda ſom Emanuel hade loſwat at Memiffio Siäl wedersfara. Och i morgon de the, warder han hållandes ſit Intog i Stad, och therefter med the ſina bliſwa boendes i Memiffio Siäl.

Straxt lupo alla Intwånare med en hant til at hämta gröna qwiſtar, Grenar och blommar, och ſtrö them uppå Gatorne, at theſes Prins theſofwer måtte hålla ſit Intog. Thet gjorde ſammaledes Frankar, och flätade blommor ihop, til at bemärcka therigenom theſas glädie och then frögd ſom the hade theſofwer, at the ſulle få emottaga theſas Emanuel uti Memiffio Siäl. Ja the ſtrödde the med hela Gatorne ifrån Ogon-Porten in til Slåg-Porten, hwat Emanuel ſulle reſidera. The tilredde ock emot hans Ankomſt en Muſique, ſådan ſom Staden Memiffio Siäl then til wåga bringa kunde, at the med upwackta honom i Pallatset, hwat han ſulle bliſwa boendes.

När then uſſatte tiden war kommen, nades Portarne för honom, och the Äldſte och Förnämſte uti Memiffio Siäl gingo alle emot honom, at tuſende ſalt buuda honom war

måtkommen. Och således bröt han up, och alla hans tienare med honom, och drog in uti **Menniskio Siäl**. Han war klädd med gyllene Wapn sittiandes i sin Konungsliga wagn. Basunernes liud hördes på alla sidor, Fanorne fögo af och an, och tijo tusende fölgde honom på foten. Stadzens Udste gingo emedlertid hopesats fram för honom, til thet the kommo til Slags Portarne; Medan thetta Intog påsted, woro Stadzens Murar upfylde med Jawänarne, som thet gingo af och an, til at åstada thetta thetas wälfignade Förstes och hans Krigsmachts Intog. Gallerierne och Fönstren ända öfwerst up i husen woro fulle af allahanda slags menniskior, som woro tijt komne til at se, huru thetas Stad numera skulle med allehanda godt upfillas.

När han nu war så långt kommen in uti Staden, ända til Registratorens hus (z), skickade han efter Höfswigmannen Troon, til at förnimma, om **Menniskio Siäls** Slätt (a) wore wäl tilpyntad och rengjordt, at emottaga hans Kongl. Närwarelse; Ty Höfswigmannen Troon hade fädt befallning om Slättes tilredande och rengörande (b); Och han undfick thet swaret, at allt wore redo gjordt. Då anbefaltes Höfswigmannen Troon, at med hela sin mact gå ut och emottoga Försten; hwilken befallning han strax efterkom, och ledsagade Försten in uti Slotet (c), hwarest Försten med alla sina mächtige Hiel

(z) Sammete. (a) Hiertat. (b) Ap. G. 15: 9.
(c) Genom Trona bör Christus i hiertat. Ephes. 3: 17

Hieltar och Krigsmån, til Stadens Menneſke
 Siäls ſtörſta hugnad och glädie tog ſit Nattdåge
 Then ſorgen ſom Inwånarnes Sinnen
 aldradåst hade intagit, war endast, på hwad ſin
 Höfwiſkmånnen och Krigsfoicket af Pringsen
 Läger aldradåst hos them ſkulle kunna bliſwa för
 delte och inqwarterade, och tänckte the nu
 mera uppå at någon ting för them undandöla
 utan huru the theſas hus och alt hwad the äga
 måtte kunna för them öpna. Ty hwar och
 uti Menneſke Siäl hade nu en ſå ſtor Kärlig
 för Emanuel, och the med honom woro, at
 kunde bedröſwa ſig theſſwer, när the intet
 rum nog at intaga them, emedan hwar och
 gerna hade önkfatl at kunna hos ſig intaga
 Guds ſtens Krigsmakt; Ja the höllo thet för
 theſas ſtörſta heder och fågnad, när the kunde
 wackta, och wiſa them någon tienſt, tå the
 på then minſta winck och befallning ſtray
 ſom hade the warit theſas drångar eller betien
 Sidſt wardt beſlutit at Höfwiſkmannen Upr
 rig, eller Enſaldig, ſkulle inqwarteras hos
 Förnuſt. Och at Höfwiſkmannen Enigh
 ſkulle få rum hos Herr Gemöthe, ſom uti the
 ſiſta Rebellionen hade warit Herr Willians
 ware. Höfwiſkmannen Riärlek inqwarterade
 i Herr Affecters hus. Höfwiſkmannen G
 Förhopning ſkulle komma hos Herr Major
 Uti Herr Registratörens (d) hus lade ſig
 hans begiäran, Höfwiſkmånnen Boanerge

och Öfvertygande, med alla theras underhaf-
wande; ty, som thetta hus war när in til Slot-
tet belägit, och Försten hade befalt, om nöden så
skulle påfodra, at han så skulle gifwa Menniskio
Siäl Allarm-teknet, alltså hade han utbedt sig thet-
ta rumet.

Herr William tog Höfwijsmännenne Dom
och Utsförande (e) med alla theras underhaf-
wande uti sit hus; efter som honom öfwerbefålet
näst Försten öfwer Menniskio Siäl anbefalt
war (f), til at således bewaka theras bästa, lika
som han tillförene under Tyrannen Diabolus
hade gjordt, til theras affaknad och skada. Höf-
wijsmännenne öfwer hela Emanuels makt wo-
ro uti hela Staden fördelte, men Höfwijsmän-
nen Troon, och the som med honom woro, bles-
wo uti Slottet. Och således uppehölt sig För-
sten med sine Höfwijsmän och Krigsfolck uti Sta-
den Menniskio Siäl.

Pringen Emanuels Person, hans giär-
ningar, ord, och hela hans wäsende, war sbe
the äldste och Förnemste i Menniskio Siäl
så behageligt, liustligt och tiärt, at the nästan
aldrig tillfyllest kunde se på honom; Förthenkul
anhölo the hos honom, änskiönt han numera
hade utwaldt sig Menniskio Siäls Slott til bo-
ning, at han icke thes mindre wille täckias esom
oftast besöka theras gator och hus, samt Inwä-
narne uti Menniskio Siäl, förty, sade the,
Edarnärwaru, edart anskådande, edart tiära.

N

och

(e) Rom. 6; 19. (f) Ephel. 3 17.

och liusliga ansichte, ja edart tahl, åhrewyrdigste Herre, äro Staden Menniskio: Siäls Lif, Styrka, och Uppehälle.

Härnäst gjorde the ock ansöknung hos honom, at thet måtte wara them tillåtit at alltid Europa komma för honom, til at åstada hwad han hade för händer, huru hans Pallas wore besatt i stad, samt sielswa hans Kongeliga bonings hwarföre Prinzen utgaf then befallning, at Portarne alltid skulle sta öpne.

När han talade, tystnade allesammans och märkte på hans tal; och när han gick i kring, eller ifrån thet ena ställe til thet andra, war alle deras största glädie at kunna följa honom på foten.

På en wiß tid, lät Emanuel tillaga en stor Måltid för Staden Menniskio: Siäl, och kommo alle Stadzens Inwånare in uti Slottet, at thetas blifwa delachtige. Han sågnade them med allehanda slag; utländska Rätter, som hwarken woro wurne på Menniskio: Siäls öfrar, eller uti hela Konunga Riket Jorda: Eres: These Rätter woro sådane som kommo ifrån hans Faders hof, och thet stod then ena Tafeln brede wid then andra (g) dukad, och befalltes hwad och en, at äta efter hiertans behag och åstund. Men hwar gång en nyt affel för them arrättades, sågo the på hwarannan, och sade wid sig sielswa: hwad är thet? ty the wiste icke huru the skulle thet kalla. The drucko ock at thet win, som watten warit hade, och woro myck

(g) Then ena tillsjelsen efter then andra, Exod. 16: 5

let glade med honom. Ther war en mycket
 lustig music under then tiden at the suttö wid
 Bordet. Och således äth *Menniskio Siäl*
Engla-bröd och hännog af *Sten bergen*; The äto
 ingen annan math än sådan, som wid hofwen
 brukelig är, och theraf hade the nu en stor öf-
 werflöd. Musikanterne wore, som noga bör
 märkas, icke hemma uti *Menniskio Siäl*, us-
 tan sådane Siungare som hade sungit wid *Els*
schaddai hof.

När Mältiden war fulbordad, wille *Emā*
niel sågna fina gäster med föreläggande af
 några Gåtor om förborgade ting, hwilka hans
 Faders *Elschaddai* Secreterare af thes wisdöm
 och förstånd undfått och uptecknat hade, (h) så-
 dane som icke finnes uti något Konungarike.
 These gåtor handlade om Konungen *Elschaddai*
 om hans Son *Emanuel*, samt om hans förde-
 rlig och förättningar angående *Menniskio*
Siäl.

Emanuel uttydde också sielf några af these
 gåtor för them. O! huru tydeligen kunde icke han
 theas rätta förstånd uptäcka! The sågo så thet
 som the aldrig tillsörene sedt hade. The hade
 icke kunnat tänka, at uti så få rader och ord,
 skulle sådane märkwärdige ting wara inbegrep-
 ne. Men när Förståndet på them öpnades, kun-
 de the tydeligen finna och förstå, at så war. The
 kunde strax begripa, at alle these gåtor innehöl-
 lo lika som en afbildning af *Emanuel*. Ty när
 N 2 the

the läste the ställen hwaräst gåtorne stodo uppte-
nade, och sedan sågo uppå Förstens ansichte,
funno the strax en sådan likhet, at the intet an-
nat såja kunde, än här är Lammet, thetta är
Offret, här är Stenberg, thetta är then röda
Kon, här hafwe wi Porten, här finnes Wägen
och mycket mera dyligt.

Och sedan slöpte han Menniskio-Siäls
Inwånare åter ifrån sig. Ho kan wäl förestäl-
la sig, eller med sina tanckar begripa, hwar-
then goda Fagnaden som the på thetta gäststua
det åtniutit hade, förorsakade för en glädie och
frögd hos Folket? The woro theraf så be-
gärlige, at the woro lika som aldeles ifrån sig, och
som nedfunkne i förundran, när the betänkte
huru wäl Emanuel them undsfagnadt, och hwar-
han för förborgade ting för them uppenbarad
hade. När the woro hemkomne, och i stället
wid sig sielfwa alt thetta begrundade, kunde the
om intet annat siunga än om honom, och om hans
gärningar. Ja Menniskio-Siäls Inwånare
re, woro nu så af thetas Förste intagne, at the
ock i sömnen prisade honom med Lössånger.

På then tiden hade Emanuel uti sit hjer-
te beslutit, at göra en sådan ändring uti Men-
niskio-Siäl, och sätta thetta Staden uti et
dant Stånd, som aldramäst med hans Guds
och nöje kunde öfwerens komma, och hwar-
nom then nu åter blomstrande Staden Men-
niskio-Siäl, aldrabäst måtte wara hulpen.
Han gjorde sådane anstalter som kunde lända

til thes Säkerhet, inwärtas för Uppror, och utwärtas för någon fiendes öfverfallande: en så stor Färlsek bar han för thenne Staden.

Först och främst befalte han, at the Store Slungor, som han hade haft med sig ifrån sit Faders Hof, när han kom at strida emot **Menniskio Siäl**, skulle sättas öfverst uppå Slottet och på Stadz Tornen; Ty ther woro ock, Torn uti **Menniskio Siäl**, sådane Torn, som **Emanuel** ther å nyo upbygdt hade. Sedan hade ock **Emanuel** upfunnit et wärcktyg at kasta Stenar med utur Slottet genom **Mun-Porten**. En machine som ingen kunde emotstå, och hwilken aldrig war utan wärckan, för the underbare ting skul som thermed uträttades. Thetta **Wärcktyg** hade intet något besynnerligt namn, och war **Höfwidzmannen Troons** omsorg anbefalt, hwilken i krigsaker ther af sig at betiäna wiste.

När thetta skedt war, kallade **Emanuel** Herr **William** til sig, och befalte honom at försäga för Portarne, Murarne och Tornen uti **Menniskio Siäl**. Prinsen gaf honom ock öfverbefälet öfwer krigsmackten, med besalning, at på besynnerligt sätt och wis förhindra all upror och all Sammangadning som skee kunde, emot Konungens Frid, och **Menniskio Siäls** ro; han gaf honom ock så mækt och tilstånd, at strax taga all the **Diabolister** för hufwudet, som här och ther uti **Menniskio Siäl** kunde hafwa giömt sig, så snart han them worde öfverkom-

mandes, så han genast skulle fångas, eller föras
 them til någon säker ort, hwarest man efter
 gen med them kunde försära.

Sedermera kallade han och Herr Förstäm
 til sig, then gamla Majoren, som, när Di
 abolus inkräktade sig Staden Memis
 Siäl, af honom stöttes ifrån sin beställning
 Embete, hwilket han honom åter updrog, så
 han thetta åbreställe hela sin lifstid behålla skulle
 han befalte honom också at bygga et Nytt
 lås när in til Ögon Porten, och upföra the
 samma som et Dorn, på thet han therut
 mycket bättre måtte kunna sig försvara. Så
 at han alla dagar i hela sin lifstid skulle låsa
 ti hemligheternes Uppenbarelse, på thet han må
 te wetta huru han sit ämbete wäl förestå skulle.

Han gjorde också Herr Kundskap til
 gistrator, intet thes förre at han skulle för
 then gamla Hr. Samwete, som tillförende the
 beställningen beklädde, utan efter som han ut
 Förstliga Sinne hade besluttit, at försee the
 Herr Samwete med et annat Åbreställe, hwar
 om han then gamla Herren underrättade, och
 hwilket frändeles lærer komma at omröras.

När thetta war skedt, befalte han at
 der taga och alldeles förstöra Diabolus belä
 på thet ställe hwarest thet war upfatt, at för
 derslä thet samma så smått, at thet bleswe
 som Sand och stoft, hwilket the sedan skulle
 utan för Stadsmurarne, at thet måtte af
 dret bort blåsas; Men i thes ställe skulle hans
 der

ders *Elschaddai* och hans egit belåte öfwer Slog-
portarne upsättas och mycket herligare och koste-
ligare än tilsförene beprydas, i anseende thertil
at hans Fader, och han sielf numera hade
mycken större Nåde och Barmhertighet för
Menniskio Siäl än tilsförene. Han befalte
ock at hans namn ganska Zirligen skulle sättias
på thetas anleten (i) i Staden, och i thet fina-
ste guld ingräfwat, alt til Menniskio Siäls
första heder och beröm.

Sedan alt thetta skedd war, utgaf *Ema-
nuel* befallning at the store Diabolisterne nemlis-
gen the två sidste Majorer *Otroo* och *Begärelse*,
så ock Registratoren *Godt* förglömmande
skulle fånglas. Femte them woro ock någre them
Diabolus hade giordt til *Domare* och *Uders-
män* uti *Menniskio - Siäl*, hwilke alle af
then ädle och tappre *Herr Willia* blefwo i säkert
förwar brackte. Thetas namn woro *Atheistes-
ti*, *Hårdt hierta*, och *Falst frid*, så ock *Osans-
färdig*, *Obarmhertig*, och sådane flere. Al-
lä these blefwo noga bewakade, och lemnade
under *Fångewachtarens Trogens* wård och up-
sicht, hwilken war en af them som *Emanuel*
hade med sig brackt ifrån sin Faders hof, när
han först begynte Striden med *Diabolus* uti
Staden *Menniskio Siäl*.

Han gaf sammaledes befallning, at the try-
Båhswärck och fästningar hwilka *Diabolus* ge-
nom sina *Diabolister* uti *Menniskio Siäl* ha-
de

de låtit förfärdiga, (hwarom tillsörene widlöfrit förmåldt är) skulle in til grunden nederriswas; Men thetta war et arbete som fordrade mycken tid, så wäl för Plagens storlek skulle, som för the myckna Stenarne, Timmer, Järn redskap, och Sten-grus skulle, som måste söras och kastas utom Staden.

Sedan besalte Försten at Herr Majoren och Aldermännerne skulle inrätta en Hofrätt at examinera Diabolisterne, som nu under Fångewachtarens Trogens wård i fängisset innesuto, och at låta domen, sedan then wore såldt, wine na sin fulbordan. När nu tiden war kommen at Hofrätten skulle sammankomma, undfick Trogen befallning, at föra Fångarne til förhör för Rätten. Han brackte them med thetas Borsjor och fiättrar, efter Staden Wenniskis Sids sedwänja, fram för then lösliga Rätten, hwaruti Herr Majoren jemte Registratoren och andre Herrar sutto. Först utwaldes Domarne, hwilka sas namn woro: Troon, Sansfärdigt hierra Upricktig, Zata thet onda, Gudålskände, Seende Sanningen, Himlist Sint, Bestedelig, Tacksam, Gode giärningar, Nitallsam för Gud, och Odmiut. Sedan aflade Wittnen, Altwetande, Sanning talande, och Lögn hatare thetas Wittnes ed. Hwilket ock Herr Willian skulle giöra om så skulle påfordras.

När Fångarne således stodo för Domstolen, sade Herr Gior thet rätt är, som war Stadskrisware: förer Atheist in för Rätten. Til honom sade han: Atheist uplyffter edar hand
Jären

Jåren här bekandt under thet namn af Atheist, som then ther sig ut i Staden Menniskio-Siäl, inträngt hafwer, emedan J på ganska ogudachtigt och förmåtit wis hafwen utspridt och påstådt at ingen Gud wore, och at man för then skul intet behörde giöra sig någon Omsorg therom, huru man skulle fruckta Gud. Thette hafwen J giordt emot Konungens Heder och Härlighet, och emot Stadens frid och bästa. Hwad säjen J? Hren J skyldig til thet hwarföre J anklages eller ej? Han swarade: jag är oskyldig. Skrifwaren lät infalla Altwretande, Sanning talande, och Lögnshatande. När thesse woro inkomne för Rätten, sade han til them: J som åren Konungens Wittnen, seer på thenne fangen, som står här för Dom-stolen, kånnen J honom? Herr Altwretande swarade: Ja min Herre, wi kånne honom ganska wål, hans Namn är Atheist, han war redan för många åhr sedan en skadelig Pestilencia i then Allände Staden Menniskio-Siäl. Beten J thet förwist, sade han, och åren J wål försäkrad therom at J kånnen rätt? Ja min Herre, jag hafwer tilförene ofta varit i hans Sällskap, at jag mycket wålkånner honom; Han är en Diabolist, och så hafwer hans Fader ock varit, både hans Fader och Faders Fader äro mig ganska wål bekante. Wål sade Skrifwaren, han står här med thet Namnet Atheist, och anklagas therföre, at han skal hafwa sagt och påstådt, thet ingen Gud wore, och at man intet behöfde bry sig hufwud med någon Gudfrucktan; hwad säjen

I som ären Konungens Wittne här til, är han
 skyldig eller ey? Min Herre, swarade Altwort
 tande, Jag war en gång med honom på Odysseus
 Gatan, han talade ganska förmåtna ord, och an-
 förde mångahanda meningar, ibland annat hö-
 rde jag honom också tala följande Ord: Hwad
 mig widkommer, så tror jag intet at en Gud
 är til, lifwål, sade han, bekänner jag honom
 som andre, och kan woid Sälkåpen hwarsom
 jag mig finner, eller efter omständigheternas
 påfodran, anställa mig mycket Gudfruchtig
 Weren I thetta helt wist? frågade Skrifwaren
 han swarade: Ja, jag wil thet med min Ed be-
 kräfta. Häruppå wände sig Skrifwaren til Sam-
 ningtalande, och frågade honom; Hwad haf-
 wen I at berätta för Konungens Domare om
 then Fången som här för Rätta står? Min Her-
 re, swarade han, Jag hafwer ofta och mycket för
 thetta plågadt omgång med honom, hwilket jag
 nu mycket ångrar, och jag hafwer ofta hört
 honom på then tiden säga, med en wederskygg
 förmåtenhet, at han hwarken trodde Gud, eller
 Anglar, eller Andar. Han frågade widare:
 På hwad Ort, hörden I honom tala sådane ord?
 han swarade: På Swartmuns gatan i Försmå-
 delse gången, och på flere andre ställen. Antel-
 gen frågade Skrifwaren honom, om han wo-
 re säker therom, at han kände honom rätt wäl?
 Swar til han swarade: at han kände honom för
 en Diabolist, och en Diabolists Son, en weders-
 kyggelig Meniskia, som förnekade Guddomen

Hans Faders Namn wore Aldrig God, och hade han flere barn än thenne Atheist. Mera hade han intet at andraga. Widare sade Skrifwaren til Hr. Lögnhatare: Känner I thenne fången, som står här för Rätta? Min Herre, svarade han, thenne Atheisten är en af the wederstyggeiligaste Boswar, som jag någonsin fiånt hafwer; Jag hafwer hört honom säga: Ther är ingen Gud. Jag hafwer ock hört af honom, at intet något annat Lif efter thetta Lifwet wore at förwåntandes, at ingen ting wore synd, och at efter thetta Lif intet straff wore. Ja, hwad som ånnu wårre är, jag hafwer hört honom säga, at thet wore rätt så godt at gå in i et horhus, än som uti en Kyrkia. Hwarest och på hwad ställe hörden I honom thetta säga? Frågade han widare; Hårtil svarade Lögnhatare, thet war på Fyllhunds Gatån, på åndan af Sqwaller gången, i Odygds hus. Förer honom til Profosen, sade Skrifwaren, och låt Begårelse komma fram. När sa skedt war, sade han til honom:

I åren här anklagad under Namn af Begårelse, som then ther hafwer inträngt sig i Staden Menniskio Siål, dymedest at I på et förråderiskt och fördiefladt sätt, med skammelige Ord och gärningar hafwen utspridt then Låran, huru thet wore enom Menniskia gånka lofligit och nyttigt, at lämna sina Kösliga Luster och Begårelser all Willia och frihet, samt at I sielfwe aldrig skolen neka til edar syndiga och sådda Lust, så länge Edart Namn heter Begårelse.

Hwad

Swad swaren Jnu? Ären J här til skyldig
 ler ei? Begärelse swarade: Jag är en Man
 af mycket förnam Afkomst, som alltid hafwer
 rit wan at hafwa stort nöje och mycken Wäl-
 lust. Jag är icka wan therwid, at låta hindra
 mig uti mit Gidremål, utan jag hafwer följt
 alting min egen Willia, som alltid hafwer warit
 min yppersta Lag. Och thet kommer mig ganska
 sällsamt före, at jag nu skal ställas för förhör,
 sådant, som icke allenast jag, utan största delen
 alla Menniskior, antingen i Löndom eller uppen-
 barligen åska, och hafwa behag til.

Stads skrifswaren swarade: Wi ackte
 höga afkomst aldeles ingen ting; Ty ju högre
 och förnamare J ären, ju bättre hade edar uppfo-
 ning skolat wara, utan här är allenast frågan,
 J ären skyldig til thet som öfwer eder klagat är,
 ler ei? Han swarade: Nei, ganska ofskyldig.

Theruppå befalles Wachtmästaren at
 inkalla Wännen, at aflägga thetas Wittnesbörd
 emot honom. Til hwilka han sade: Kommer
 Mine Herrar, J som ären Konungens Wittnen
 och gidren edar Berättelse för wår om Herra
 nungen, emot thenne Fängen som här står
 Rätten.

Skrifswaren sade til Herr Altwetande
 seer på thenne fängen, känner J honom? Han
 swarade. Ja min Herre, ganska wäl; han
 gade widare; Huru är hans Namn? Altwet-
 ande swarade: Hans Namn är Begärelse
 hans Fader war Sålif, hans Moder som war
 Ono

Onda Lustens dotter, hafwer södt honom på
 Riddt. gatan. Jag känner hela hans Släkt
 och alla hans förwanter. I hafwen, sade Skrifwa-
 ren, nu hördt alt hwarföre han anklagas, hwad tve-
 ker eder, är han skyldig eller ei? Altröettande
 swarade, thet är sant min Herre, han war fordom
 wärfeligen en stor man, och wäl tusende salt stö-
 re i Ogudachtighet än hans Fader. Men, frå-
 gade Skrifwaren widare, wetten I ock något
 i synnerhet af hans egna gärningar, sådana som
 hafwa någon gemenskap med dylikt hwarföre han
 beffylles? Swade han sin Ogudachtighet allenast
 här och ther i Löndom, eller uppenbarliga utan
 någon skam? Altröettande swarade: Jag kän-
 ner honom för en Swordoms Anda, för en
 Lögnare, Sabbats brytare, Zor bocker, och
 Ören Menniskia. Jag wet at han är skyldig
 til ganska många och stora misgärningar, och at
 han är en elack Menniskia, hwarom hela Sta-
 den kan bära vittnesbörd.

Herr Sanningtalande blef också tillspord,
 hwad han på Romungens wagnar hade at an-
 draga emot thenne fången? Han swarade: Alt
 thesamma som thet förre Wittnet andragit haf-
 wer, therom kan jag wittna och betyga at thet
 är sant, och ännu mycket mera thertil.

Skrifwaren wände sig theruppå til
 Begärelse, och sade: Hören I wäl hwad thesse
 Herrar emot eder wittna? Han swarade: Jag
 hafwer altid varit af then tancan, at thet wore
 thet Lycksaligaste Leswerne för en Menniskia
 här

hår uppå jordan, när hon afhåller sig ifrån inga ting hwartil hon Lust hafwa kan. Jag hafver uti mit Lifswerne alltid följdt thenne mening, och lefwat efter mit eget Wälbehag. Eherhos hade jag aldrig något betänkiande at berömma för andra, thet som jag för mig sielf fandt liusfligit och behageligit.

Härtil sade hela Hofrätten: han hafwer med sin egen Mun tillstådt och bekänt så mycket, at man tet mera behöfweres til at döma honom. Men före honom utan någon vidare Widlöfftighet til Fångewachtaren och läse Otroo sammatedes före, komma. När thenne war inkommen såde Skrifwaren. I åren angifwen här hos Drottaren under Namn af Otroo, och som en then thet i i Staden inträckt, dymedelst at I som en Öfwerste i Menniskio-Siäl, hafwen satt eder emot then stora Konungen *Elschaddai*, när han kom at upfodra Staden, och at taga honom i besittning. Ja, I hafwen satt eder emot Konungens Namn, Mækt och alt som han gjorde. Och således hafwen I, när edar Hofwisman Diabolus brackte Menniskio-Siäl til Upprethuphissat them at sätta sig emot Konungens Mækt, och göra honom motstånd, hwad skäljen I til thesse besyflningar, ären I thertil förtviflig dig eller ei?

Otroo swarade: Jag känner *Elschaddai* intet, jag ålskar min gamla Förste, och hölt förtviflig vara min skyldighet, at vara honom trogen som mig något ansötrödt hade, och at förthenstäm

giöra alt hwad som stod i min förmågo at intaga theas sinnen som i Menniskio: Siäl äro, och at öfvertala them at giöra sit bästa, och förhindra med all sin mact Fremlingarne, och them som kommo utom Landz ifrån, i thet upsåt som jag sag at the hade, emot hwilka jag ei heller underlåtit efter yttersta förmågo at strida. Jag hafwer ännu intet ändrat thesse min mening, läser thet och aldrig giöra, ehwad besvär mig och therwid kunde möta, och oactadt at I nu hafwen thenna orten uti edart Wäld, samt ären råddande therinne.

Hos thesse Mannen, sade Rätten, är som I sielfwe seen, ingen bättring at förwänta, han förswarar ännu sin Ogudachtighet med högst förärfne Ord, och framhårdar i sin ondsko med en oförfämd dristighet; förer honom för then skull til Fångewachtaren, och låter Godtförgiätande inkomma.

När thesse war inkommen, talade Skrifwaren således til honom: I ären här angifwen under Namn af Godtförgiätande, therföre, at när alla sakers styrelse i Menniskio: Siäl eder anförtrodt war, så skolen I hafwa aldeles förblömt och underlåtit at wäl använda thesse eders gifne Macten, samt at befrämia Stadens bästa. I skolen mycket mer hafwa giordt et med Diabolus, och hållit med hans Höfwidzmann och hela hans Krigz här, til *Elschaddai* största Wahnsbeder, och hans Lags föractande. Hwar igenom I hafwen störtat Menniskio: Siäl i fara at aldeles warda

warda förlorad. Hwad sägen I här til? ären I skyldig eller ei?

Han swarade: Ydle Herrar, och mine swarande Domare. Hwad the Misgärningar widkommer för hwilka jag nu är worden anklagd, så beder jag i ödmjukhet at allt sådant måtte til skrifwas min Alderdom, men icke något upfå samt min hufvudsz swaghet, och theraf förorsaka min swaga Minne, och icke mit Sinnes ringa Omsonnåta jag lefwer i then förhopning, om jag och skulle finnas til någon ting wara skyldig, at eders Gunst och Benågenhet för stort straff mig warder förskonandes.

Rätten swarade. O Godt förgiätande Eder Gudsiska Kom icke allena af Swaghet, utan af Upsåt, och at I intet woren benågne at wila i minnet behålla thet som dygdigt war. Hwad som ondt war, thet Kunden I intet förglömma, men thet goda war eder alt för beswärligt at täncka uppå. I söken allenast med edar föregångna Alderdoms swaghet at beswika Rätten, och betiåna eder theraf til at thet med öfwerstyla eders skatte-stycken. Men låter Ock likwål höra hwar Konungens wittnen emot honom hafwa at andraga. Är han skyldig eller ei? hwad sägen I?

Lögnhatare sade: Min Herre, Jag hwarer hördt Godt förgiätande säja, thet wara honom ganska emot, at kunna i ringaste måtto tänka på thet som godt är. Hwar skedde sådant, frågade Skrifwaren; Lögnhatare swarade

Att

Äldz: Satan, hwarest en fiöld som kallas, thes
Äsido saite: amwete, uthänger.

Skrifwaren frågade Herr Altwettande,
om han ock härwid kunde något wid handen gif-
wa. Han swarade: Jag känner thenne man-
nen ganska wäl, han är en Diabolist, som ock
hans Fader war, hwilken kallades Odygd äls-
kande, och hafwer jag ofta hört af honom, hwa-
ru han håller thet för then aldrastörsta skammen
i Werlden, at täncka thet som godt är. Swar-
est hafwen I hört honom så tala? frågade han
widare. Altwettande sade: i Riött-gången,
gent öfwer Ryrkian.

Sedan sade Skrifwaren: Kommer ock I
Herr Samningtalande, och gifwer wid handen
hwad eder om thenne Fången witterligt är.
Samningtalande swarade: Min Herre, han
hafwer ofta uti min närwaru sagt, sig mycket håls-
dre täncka på the aldra syndigaste wågar, än på
hwad uti then Heliga Skrift skrifwit står. Och
thetta hafwer jag hört honom säga på ätskillige
ställen, särdeles på the stinkande stigen i Öförs-
stånds hus, hwarest then förkastade uthänger,
näst in til then i diupet fallne.

När Rätten alt thetta hört hade, så wäl
klagan, som hans swar, och wittnens utsago, be-
faldes at hårda Zierta skulle framföras.

När han war inkommen, sade Skrifwaren
til honom: I ären här anlagad, som en then the-
heter hårda Zierta, och hwilken med wäld in-
frängt sig uti Menniskio Siäl, samt rådt öf-

D

wes

wer Staden med en förmissad och ogudachtig
Obotsfärdighet, som I och hela tiden öfwer,
thenne Staden varit affallen ifrån then wälsigna
de *Elschaddai*. Skolen hafwa förhindrat honom, at
han aldrig kommit til någon Ånger eller Bedröf
welse öfwer sina synder: Hwad säjen I här till
ären I skyldig eller ei?

Härda Hierta sade: Min Herre, jag haf
wer ännu aldrig i hela min lifstid wettat, hwar
ånger och bedröfwelse betyder: Jag låter inget
ting anfäcka mit sinne, och fruchtar för ingen
Menniskia. Ingen Menniskias wedermöda
ler pina kan beweka mig til förbarmande eller
medlidande. Theras Suck och Gråt som af mig
för när sker, röra aldrig mit hierta. När an
dre sörja, qwida och beklaga sig, låter thet i mi
na Öron som then aldrastönaste Musique.

Råtten sade: I seen at thenne Menniskia
är en Diabolisk, hwarom hans egna tal honom
tillyllest öfwerlygar. Förer honom til Fång
wachtaren, och låter Falsk Frid också inkomma.

När Falsk Frid inkom, sade Skrifwaren
I ären anlagad, som then ther heter Falsk Frid
och på et fördieslat ogudachtigt sätt hafwer
trängt sig uti Menniskio Siäl, hwarest I
len hafwa satt Inwånarne uti en falsk ogrunda
och farlig Frid, och en fördömmelig No, til
nungens wanheder, hans Lags öfwerträdande
och Menniskio Siäls största skada och affak
Hwad säjen I thertil, ären I skyldig eller ei?

Falska Frid swarade: Min Herre, och

samtelige I mine Herrer, som ären förordnade at
 vara mina Domare; Jag tilstår at mit Namn
 är Frid, men at jag skulle heta Falsk Frid,
 ther til nekär jag aldeles. Om min Herre be-
 hagar at förnimma hos them som mig wäl kända
 na, och warit tilstådes wid min Födelse, och så
 mit Namn mig gifwit blifwit, så låra the alla
 kunna intyga, at mit Namn intet är Falsk Frid,
 utan Frid. Förthenksul kan jag icke åtaga mig
 at swara til thenne Klagan, så wida jag intet fin-
 ner mit Namn theruti. Mit tilstånd kommer
 med mit rätta och egenteliga Namn öfwerens.
 Jag hafwer altid warit en Man, som ålskat at
 lefwa i ro och frid, och jag tänckte at thet som war
 lustigt för mig, skulle ock vara sammaledes för
 andra. Allt förthenksul, när jag såg några af
 mina Grannar lefwa i oro, sökte jag altid at för-
 skaffa them frid, så mycket som jag någonsin för-
 mådde. Och dylika Exempel af mit goda upfo-
 rande kunde jag åtskillige anföra.

När vår Stad först begynte at kallas til
 Elschaddai wågar, och sedermera någre theröf-
 wer kände en inwärtas Oro, hafwer jag, som
 strax känner en medömkan öfwer andras Oro,
 sökt at påfinna medel och utwågar, huru och på
 hwad sätt jag öter måtte skaffa them frid och et
 roligt sinne. När werlden ännu gick uppå sina
 gamla wågar, och Sodom ännu icke war för-
 stördt, och thet sig så hånade, at något föreföll som
 war beswärligt för them, hwilke höllo sig til sam-
 ma tid; sedwånja, så bemödade jag mig strart

at åter ſilla them; och förſkaffade at hwar och en uran beſvär eller pro kunde forſfatta ſin händel och wäſende. Och på thet jag måtte komma närmare til ſaken; När Kriget förſt begyntes emellan *Elſchaddai* och *Diabolus*, woro eſomoftaſt många ſom woro förſagde, och fructade för *Menniſkio* Siäls fördärf och undergång; ſå haſtwer jag ſtrart fött at biträda them med rådgifning på hwad ſätt thet kunnat ſke, och winlagt mig at återſtälla them til fred; igen.

Förhenskul, och emedan jag alltid hafver varit en Man af et ſå godt hiertelag, then thet alltid ingen ting högre åſtundat, än at bibehålla frid och rolighet, hwarſöre, ſom någre förmenade, alt godt mig tillflyta bör; Så är min tiende ödmärke bön til Eder mine Herrar, ſom haſtwer Namn före at vara Rättwiſe och älska billigheten, at I willen anſe mig ſom en Man, hwilken intet förtienar, at på et ſå omenſkeligit ſätt bliwa bemött, ſamt at jag måtte niuta friheto och tillſtånd at utföra min ſak för Rätten emot them ſom anklaga mig.

Häruppå beſalte *Skrifwaren* *Wachtmeſtaren* at låta offentligen kungjöra et Proclamation, hwilket ſkedde på ſoljande ſätt: Som thet emne fängen, hwilken här för Rätten inſtämmd och anklagad är, intet wil widkänna, utän nekär til thet namnet, hwarunder han anklagas; Ty begärer Rätten af hwar och en i thet orten hwilken han gifwa någon eſter rättelſe om thet emne fängens rätta Namn och afkom

afkomst, at han ofördrojeligen wille sig angifwa, och giöra sin berättelse therom, emedan han åberopar sig sin oskuld, och thet orätt honom wedersfärer.

När thetta Utropet skedt war, kommo strax twenne och angåfwo sig för Rätten at willia gifwa om thenne Sängen någon uplysning. Then enas Namn war Sannings Undersökande, och then andra kallades Sanningenes Betygande. These blefwo af Rätten tillsporde, om the kände thenne Sängen, och hwad the hade af säja om honom, emedan han påstode sig wara oskyldig.

Herr Sannings Undersökande sade:

Min Herre . . . hålt, sade Skrifwaren, aflägger förut Wittnes Eden. Och när thet skedt war, fullföljde han således: Min Herre, jag hafwer känd thenne Menniskan ifrån sin späda barnsdom, och jag kan beryga thet, at hans Namn är Salst Frid. Jag hafwer också mycket noga warit bekant med hans Fader, hwilken kallades Surswansfare, så ock hans Moder, som förr än hon blef gifter, kallades Smickrande. These två hade icke länge warit gifte med hwarannan, innan thenne sonen kom til weriden, hwilken så snart han föddes, tillades thet Namnet Salst Frid, ty jag war hans leke-kamrat, änskönt jag war något äldre än han, och jag hafwer alt för ofta hört at hans Moder ropat honom wid thetta Namnet, ja när han ännu låg wid hennes bröst, hafwer jag ofta hört henne säja, o! min söta Salst Frid, min lilla Salst Frid, ack! huru jag

jag älskar dig mit barn. The som hafwa warit
wittnen wid hans dop, weta thet äfwen så
som jag, änskönt han hafwer warit så oförskäm
at willia neka thertil in för hela thenna löstige
Hof-Rätten.

Herr Sanningenes betygande, blef sant
maledes infallat, och när han hade gjordt
wittnes Ed, sade han: Mine herrar, alt hwad the
förra mittnet sagt hafwer, är sant; hans Namn
ter **Jalff Frid**, **Surswansfarens** och **Smicfrandes**
Con. Jag hafwer wäl förr warit närwarande,
de, när han hafwer wist sit misnöje öfwer the
som kallade honom annorledes än **Jalff Frid**,
at han sagt, at alle the som gåfwo honom
got annat namn, sökte allenast at themed beg
ba honom; Men thet war tå, när han war
stort anseende, och när Diabolisterne hade
werhanden i **Menniskio Siäl**.

Rätten sade: Herrarne hafwa hört the
these tvenne männ edeligen emot thenne fäng
utsagt hafwa. Hwad Eder **Jalff Frid** widkom
mer, ehuru wäl I welen förneka edart rät
namn, så hören I dock nu hwad these gode
sagt hafwa, och huru the edeligen intygat
wara edart rätta Namn. Hwad edart **S**
widkommer, så afwiken I themed aldeles ifr
rätta saken för hwilken I blifwit anlagad;
I befullens intet at vara någon ogierningsm
therföre at I ären en frid skaffare, och en fred
man ibland edra grannar, utan therföre, at I
et ogudachtigt och fördiestadt sätt hafwen

fördt och uphissat **Menniskio Siäl**, at affalla ifrån theras Konung, och brackt them til Rebelion, samt sökt at hålla thenne Stadens Inwånare uti en falsk bedrägelig och skadelig Råd, emot **Elschaddai** Lag, och til then ålände **Menniskio Siäls** största skada och förderf. Alt hwad **I** hit in til anfördt hafwen, går theruppå ut, at **I**ntet heten **Falsk Frid**, och likwål seen **I** nu at wittnen hafwa öwertygat eder, huru **I** neken til edart rätta Namn.

Weten **I** at then friden emellan edra grannar, hwilken **I** så mycket berömmen, är falsk och utan säkerhet; Ty all frid som grundar sig på lögn, är bedrägelig, osäker, och fördömmelig, som **Elschaddai** eder sagt hafwer, för idenskul hafwer alt thet, som **I** til Edart förswar anfördt hafwen, intet frifallat eder ifrån then beskyllningen som är emot eder, utan alt är och lånder mycket mera til edar största skada. Men lätt och infalla Wittnen, hwilke om sielfwa edar förbrytelse wittna kunna, och höra hwad the på Konungens wågnar hafwa at andraga emot then fången som för domstolen står.

Herr **Altwoettande**, sade **Strifwaren**, hwad hafwen **I** på Konungens wårs Herres wågnar, emot thenne fången? Min Herre, swarade han, Thet är mig bekandt huru thenne **Man**nen, redan för lång tid sedan hafwer låtit sig vara ganska angelegit, at hålla **Menniskio Siäls** Inwånare, under theras största orättfärdighet, och wid thet oreña och orimmeliga wåsendet

sendet hwaruti the woro stadde, mid en Jondia
 Ro. Kommer, s. d. han, och låter of und
 all oro, thet måtte ske på hwad sätt som ske kan,
 och låter of eftertracta at söra et stilla och ro
 ligt lefwerne, hwad skadar thet om then bästa
 grundwalen fattas. Och J Herr Lögn-Satane
 frågade Skrifwaren, hwad hafwen J at säja.
 Min Herre, sade han, Jag hafwer hört af honom
 at Frid med Orätt, wore mycket bättre än Drod
 med Sanning. Thetta hörde jag honom säja
 uti the Oklofas hus, som tilhörer en then the
 Tallas Slätt näst in til then Porten, hware
 sielf Bedragare uthänger, och wet jag at han
 thet på samma ställe wäl tiugu gånger sagt haf
 wer. Skrifwaren sade: Mig tyckes thet gibe
 res intet mera wittnen behof, hwad som redan
 anfördt är, kan wara klart och tillräckeligit nos.
 Man före honom til Fångewacktaren, och låte
 Ofänsfärdig inkomma för Rätten. När them
 ne war inkommen, sade Skrifwaren.

Jären här anlagad under namn af Ofäns
 färdig, at J icke allenast sielfwe skolen hafwa
 inträngt eder i staden Menniskio-Sial, utan
 ock at J til Elschaddai största Wanheder, och
 thenne berömda Stadens yttersta Fördärf och
 Sara, hafwen låtit wara edar största möda och
 omsorg, at aldeles förstöra thet som ännu i
 Menniskio-Sial af Elschaddai Lag och Beläte
 war gwarblifwit, sedan thenne Staden hade
 ofswergifwit sin Konung, och underkastat sig
 then afwundzfulle Tyrannens Diabolus wårde.
 hwad

hvad säjen I här til? ären I skyldig eller ei? Min Herre, sade Osanfärdig, jag är aldeles oskyldig. Theruppå infallades Wittnen, och war Herr Altröertande then förste som aflade sit witness börd emot honom sålunda: Min herre, thenne Mannen war med närvarande, när *Elschaddai* beläte förstörtes; Ja han är thensamma, som thet med egen hand giordt hafwer, jag hafwer, sedt thet med mina egna ögon, och Diabolus hade gifwit honom befallning thertil. Ja han gjorde ännu mera än thetta, ty han satte then wederstyggeliga Bestians Diabolus bild i thes ställe. Han är ock thensamma hwilken på Diabolus befallning, sönderlitit och ristwit alla små stycken och rester af *Elschaddai* Lag, som han kunde öfverkomma, och hwilken warit ordsak at the aldeles blifwit förstingrade.

Och thetta hafwer icke allenast jag, utan många flere med mig warit wittnen til; ty han gjorde thet icke hemliga och affides, utan offentlig och i hela werldenes åsyn. Ja han wilde göra thet thes förre så offentlig, efter som han thes öfwer hade sin största glädje och nöje.

Skrifwaren wände sig häruppå til Osanfärdig och sade, huru kunnen I vara så öfverstånd, at kallä eder sielf oskyldig, thet thet lika wäl öfweralt kunnigt och öfverneligt är, at I all sådan ogudachtighet bedrifwit hafwen? Min Herre, swarade han, jag tänckte at jag ju måtte säga något, och jag förer et sådant tal, som kommer öfwerens med mit Namn; jag hafwer

alltid funnit mig wål therwid, och jag förmodade, at jag ock thenne gången med Osanningens framförande skulle niuta lika fördel och nytta.

Når Skrifwaren thetta hördt hade, befalte han at man skulle föra honom til Fänge-wachtaren, och Obarmhertig in för Rätten, til hwiiken han afwenwål sade: J ären anklagad under Namn af Obarmhertig, som then ther på et förråderrist, och ogudachtigt sätt sit hierta för all medömkantillslutit, och intet welat tillåta then fattige Wensnikio Siäl at beklaga sit eget ålände, så thema Staden ifrån sin rättmätige Konung affallen war. Och at J satt theras sinnen i then största Osäkerhet, och dragit them ifrån sådana tanckar som wero benägne til botfärdighet: Hwad sägen J, ären J skyldig eller ei? Nei swarade Obarmhertig alt hwad jag giordt hafwer, sedde allenast at någorlunda giöra mig en liten frögd, som mit Namn thet medgifwer, ty jag heter intet Obarmhertig utan Lustig, och jag kunde icke tåla at Wensnikio-Siäl skulle falla på några swärmodiga tanckar.

Hwad sägen J? sade Skrifwaren, nekän J til edart Namn? Väter wittnen komma in; hwad sägen J wittnen, emot thet som han til sit förswor andragit. Herr Altwettande sade: Min Herr, hans Namn är sanfärdeligen Obarmhertig, ty han hafwer han sielf många resor undertecknat thet samma uti bref, som warit af stor wickt och angelägenhet. Men these Diabolister weta at bepröda och förändra sina Namn. Herr Girug
Fallat

Kallar sig Zusacktig u. s. w. Högfärd wet, när thet så behöfwes, at antaga thet Namnet Snygg-
het och Kenlighet, eller något dylikt, och jam-
maledes gjöra ock alle the andre.

Herr Sanningtalande sade, när han til-
spordes om sitt Wittnesbörd; Min Herre, thet är
helt wist, och utan allt twifwelsmål, at hans
Namn är Obarmhertig; Jag hafwer känd ho-
nom ifrån sin Barndom, och han hafwer bedrif-
wit all then Ogrndachtighet som han skyles före.
Men thet finnes et slags Folck, som intet wetta
hwad för en fara at blifwa förlorade thet öfwer
hufwudet hänger, och thet före kallas sådane Men-
nistior Melancholiske, hwilke på intet annat med
afswar tänka, än huru the måtte undslippa et så-
dant tilstånd.

Sedan framsfördes på Skrifwarens befa-
ling Högmödig in för Rätten, hwilken han såle-
des tiltalade: J ären anlagad under thet Namn
af Högmödig, som en Man hwilken på et förrä-
deriskt och fördieslat sätt hafwer lärt Staden Men-
nistio-Själ, at med stolthet och oförwågit Mod
emottaga alla the upfödringar som *Elschaddai* Höf-
widsmänn gjorde til thenne Staden. J hafwen
ock så lärdt them at tala med sidwördnad om the-
ras stora Konung; Ja thesutom hafwen J ock up-
muntrat them så wäl genom edart tal som med
edart egit efterdöme, at gripa til Wapnen emot
edar Konung *Elschaddai* och hans Son *Emanuel*,
ären J icke skyldig här til? Hwad sägen J?

Han swarade: Min Herre, jag hafwer al-
tid

Dit varit en Man af stort hieltemod och tapperhet och jag war aldrig wan at wara bedröfwad, ler låta modet falla, ehuru farligit och bistert thet och för mig utse Kunde; thet hafwer ei heller någon sin anstädt mig, eller hafwer jag kunnat tala, om någon skulle seglen stryka för then som varit hans fiende, om han och skulle hafwa haft then aldri största Fördel öfwer honom. Aldrig hafwer jag heller brukat at lägga på sinne, hwem som war min fiende, ei heller hafwer jag trodt wara i nöden at tänka huru jag skulle utföra hwad jag mig företagit; ty jag hafwer altid varit wäl förnögh allenast jag kunnat wisa min tapperhet, såcken som en man, och lyckta mit företagande som Gættgerwinnare.

Råttén swarade här til; J ären här icke anklagad thes förde at J varit en mycket tapper och dräpelig hielte, och at J hafwen wisat edart och öfversträckta Mod, när nöden varit å färde, utan thes förde, at J användt edar förmenta tapperhet til at uphisa Menniskio: Siäl til upror och Rebellion emot thes stora Konung och hans Son Emanuel. Seer thetta är edar Misgiärning och thes förde warden J nu anklagad. Men ha tilligdestilla, och swarade alsk intet.

Sedan Råttén war så wida kommen uti rätts saken ingen öfwer the Lagförde misgiärningsmän stādnade the uti thet slut at Domarena skulle affatta Domen. Förthenskul höll Skrifswaren följande tal til them:

J Herrar af thenne Hoff-Råttén, hafwen varit

warit här tilstådes, I hafwen sedt fångarne, hört
 theras beskyllningar, samt hward the theruppå
 svarat, och hward Wittnen emot them wittnat
 hafwa. Nu är ingen ting mera öfrigit, än at I
 sammantråden uti et särskilt Rum, och öfwerwå-
 gen på hward sätt I med skäl och efter rättwisän,
 mågen kunna på Konungens wågnar, Domen öf-
 wer them försatta.

Theruppå gingo Domarena litet affides al-
 lena, hwilka woro eftersöljande: Herr Troon,
 Herr Sannfärdigt Hierta, Herr Upricktig,
 Herr Zata thet onda, Herr Gudålskande,
 Herr Seer Sanningen, Herr Himmliskt sin-
 nad, Herr Beskedelig, Herr Tacksam, Herr
 Ödmukt, Herr Godawärd, och Herr
 Tirålskan för Gud, til at öfwerwåga saken,
 hward the här öfwer skulle fälla för en Doom.

Herr Troon, som war Præsident, begyn-
 te aldrasförst at tala, och sade: Mine Herrar, hward
 mig widkommer, så är min Mening thenna, at
 these fångar alla med Rätta hafwa förtiånt döden.
 Och jag, sade Sannfärdigt hierta, är aldeles
 af samma Mening. Uck! huru wäl är thet, sade
 Herr Zata thet onda, at these skälmar äro
 fasttagne. Oja! sade Herr Gud ålskande, then-
 ne dagen är en af the hugneligaste som jag i all min
 lifstid sedt hafwer. Herr Seer Sanningen ut-
 lat sig således: Jag är säker therom, om wi dö-
 me them til döden, at Elschaddai sielf läwer stad-
 fasta wår Dom. Theruppå twiflar jag aldeles
 intet, sade Herr Himmliskt Sinnad, och när
 sådan

sådan Ohyra låter vara bortu utur Menniskio Siäl, så låter thenne Staden först blifwa en gudelig Stad. Herr Beskedelig yttrade sina tankar sålunda: Hwad mig angår hafwer thet allt varit min Sedwånja at skynda eller förhastat med Domen, men hwad these misgjerningsmän widkommer, så äro theras förbrytelse kunnoge, och wittnens utsaga emot them är så stor at then aldeles icke skulle willia bruka sina böner som wille säija at these boswar icke förtiänte döden. Boswad och prisad ware Gud, sade Tacksam these Förrådare äro i et säkert fängelse. Jag ler på mina bara knän lade Herr Odmiut Herr Godawärck thertil, och hembår till samma tacksäjelse: Jag är sammaledes af all hierta glad theröfwer, sade Herr Nitälskan Gud. Låter of förthenskul utan drogs mål rensa Staden ifrån sådane boswar, the hafwa varit Menniskio Siäls pestilentiä, och hafwa allt fört theenne Stadens undergång.

Sedan the allesammans således om Domen woro öfwerens komne, insunno the sig åter in i Hofrätten. Hwarest Skrifwaren sålde talade til them; Gode Herrar och Männ, Jag alle öfwerens om Domens affäjande? swarade: Ja, och at theras Præsident föra Ordet. Häruppå sade åter Skrifwaren Herrar Ledamöter af thenne Rätten, Jag ären ordnade af Konungen at tiäna honom uti en hwaruppå döden och lifwet hänger, Jag hafwa bivitadt ransakningen öfwer hwar och en

thesse anlagade personer, hwad sägen J? äro the skyldige til the förbrytelser för hwilka the anlagas, eller ei? Præsidenten swarade: The äro skyldige, min Herre.

Theruppå öfwerantwardades sängarne til Fänge-wachtaren, hwilket skedde om morgonen; Om eftermiddagen undfingo the theras doom til döden efter Lagen. I medlertid satte Fängewachtaren them alla efter undfängen Befallning i thet innersta rummet af Fängelset, til at wäl förwara them in til thes then dagen worde kommandes, at Domen skulle fulbordas. Hwilket nästkommande morgon ske skulle.

Men ser hwad som hände; En af Fångarne, Otrou benämd bröt sig ut utur Fängelset, innan dagen kom at Executionen skulle för sig gå, och undkom utur Staden Menniskio-Siäl, och gömde sig här och ther i Bergs restwor och Jordkulor, liggandes på lur, om han icke skulle kunna få tilfälle, at tilfoga Menniskio-Siäl någon skada och afbräck, at hämnas öfwer thet som nu emot honom skedt war.

När Fängewachtaren Trogen förmärckte at thesse Fängen war undan kommen, blef han theröfwer mycket bekymrad, ty, at säja sanningen, war thesse Otrou wäl then wärste ibland hela hopen. För then skul skickade han straxt bud thes om til Herr Majoren, Herr Registratoren, och Herr Willian, på thet the måtte kunna göra anstalt, at han kunde i alla hus i hela Staden efterlösas. Thetta skedde också wäl, men

oaktad at slit som härvid användes, kunde man
honom dock icke igenfinna. Allt hwad man
honom utspana kunde, war allenast, at han hade
en rund tid legat förborgad utom Staden, och
at han hafst åtskillige gömmeställen; somliga
betygade också, at the hade sedt honom löpa öfver
Fältet eller Åkrarne utom Staden.

En liten tid efter hans flyckt, berättade
wis man, Herr Seende benåmd, at han hade
gådt öfver alla Odesplager, in til thes han hade
råfat sin Bänn Diabolus, hwilken han om sin
hade antråffat på Zelweters portars höga berg.

Men ack! Hwad war thet för en bedröflig
lig tidning som han hade at berätta (för Diabo-
lus, om then grufweliga Förändringen som
Emanuel hade giordt uti Memiskio Siäl).
Huru han hade låtit kungjöra en alman Vard
och inqwarterat sina Krigsmän öfver allt i
den, huru han hade låtit nederriswa Diabolus
beläte, och satt åtskillige Diabolister i Fångelse
samt dömt them til böden, och huru han lyck-
gen hade sluppit undan. När Diabolus
höra thenna tidningen, begynte han at tiuta,
som en drake snyser, at wädret dambade i Er
honom, och at Lufften af hans rytande syntes
blifwa förörkad. Han gjorde också en ed
han wille söka at hämnas uppå Memiskio
Siäl, och kommo the med hwar annan öfver
at willia rådslå, på hwad sätt man åter skulle
na blifwa Mästare af Memiskio Siäl.

När dagen kommen war, at Sångarne

le afiwas, blefwo the på et beshnnerligt sätt för,
de til forset, (k) och thetta mitt igenom Men-
nistio-Siäl; Ty Konungen hade befallt at så
skulle, säjandes: Min Mennistio-Siäl skal
sielf med egen hand thetta uträtta, at jag måtte
så se, huru the hålla min Sag, och efterkomma mi-
na befallningar, och therefter kunna dömma om
theras nit och iswer som jag frälst hafwer, samt at
jag thereföre måtte kunna wälsigna min Menni-
stio-Siäl. Alt thet som kan öfvertygga mig om
theras upriktighet, är mig behageligt, för then skul-
skal Mennistio-Siäl, sielf först lägga handen
wid thesse Diabolister, och aldeles utöda och för-
störa them.

The utur Mennistio-Siäl gjorde ock som
Försten befallt hade, och lade Händerne wid them.
Men thet är omöjligt at beskriwa, hwad
Mennistio-Siäl hade för möda at dräpa
Diabolisterne; ty hwar och en af them wiste at
han skulle dö, och the hade et oförsonligt haat
emot Mennistio-Siäl i theras hiertan: för then
skul, när the stodo wid forset, fattade the et nytt
mod, och sökte at förswara sig emot Mennistio-
Siäl så at thenne Stadens Inbyggare blefwo
nödtwungne, at ropa til Hötwidz-männerne och
Krigs hieltarne om hielp (l); Then stora Elschad-
dei hade en Secreterare i Staden, som war
en stor wänn af Mennistio-Siäls Inwånare,
then samma war ock på then tiden uppå afrätte-
nings

P

(k) Rom. 6, 13. och 6, 12. 13. 14. (l) Större När-
denes hielp.

ningz platsen; När han hörde at the så ropade för thet motstånd skuld som Fångarne gjorde samt för thet arbete som the med them hade stod han up ifrån sitt ställe, och lade sin hand på Menniskio-Siäls Inbyggares hand, och således bleswo Diabolisterne försfäste, hvilade varit Stadens Pest, bedröswelse och förgodde saken, kom Prinzen neder til at besöka the uti Menniskio-Siäl, och til at tala tröstelig med them, så ock at styrka thes händer wid theta arbetet, såjandes til them: At han genom the som the giordt, hade befunnit at the älskade hvar Person, och at the wille noga hålla öfwer hvar Dag, samt intet tilstådia at han på något sätt skulle le wahnhedras. Förthenskul, och på thet måtte wisa them, huru the härwid ingen ting skulle lora skulle, eller at Staden therigenom skulle swagas, ty wille han taga en af deras medel och giöra honom til en Höfwidzman och öfwer öfwer tusende, och thetta endast til then nu blomstrande Menniskio-Siäls bästa och fördel.

Förthenskul lät han kalla til sig en Man som kallades Wakande, och besalte honom at näst gå til Slogportarne, til at thesammasåde fråga efter en Sörfarenhet benåmd, som wackrade then ädla Höfwidzmannen Tro och säja honom at han straxt skulle komma til honom. Denne utskickade, efterkom hwad honom befallt war. Sörfarenhet war wid samma tid i wercket begrepen at mönstra sit Folck,

at öfwa them til at rätt omgås med Gewären, hwilket skedde på Borggården när Herr Wakande kom til honom, och sade: Min Herre, thet är Förstens befallning at I genast skolen komma til honom. Han fölgde straxt med honom, och när han war kommen til Emanuel, aflade han sin Compliment hos honom. Denne Herr Förfairenhet war mycket wäl bekandt i Staden, ty han war södd och upfostrad uti *Menniskio-Siäl*. The wiste ock at han war en person af stor sticketlighet, och tapperhet, mycket försichtig i alla sina Förättningar, han war ock mycket behagelig, wältalig, och mycket lyckelig uti alt hwad han sig företog. Allt therföre woro nästan aldeles yrän sig sö Gladie och frögd, när the förmärckte, at Prinsen hade så goda tanckar om thenne Förfairenhet, och wille giöra honom til en Höfwidzman öfwer en stor myckenhet Krigz-Folck.

Alltså böjde the samtelligen sina knån för Emanuel, och ropade med stor glädie: *Erwinerliga* lefwe Emanuel. Sedan sade Försten til then unga Adelsmannen Förfairenhet: Jag hafwer för godt sunnit at anföriro eder en befallning som mig högeligen angelägen är uti min Stad *Menniskio-Siäl*, (Hwarwid thenne unga Herren bugade sig helt diupt, och tilbad honom) nemligen at I skolen wara en Höfwidzman öfwer tusend Man. Så sade han sammaledes: *Rönungen* lefwe erwinerliga. Emanuel befalte häruppå Secreteraren, at utsätta en Fullmact förmedelst hwilken Herr Förfairenhet Höfwidz

P 2

mans beſtällningen blefve updragen; när hon
färdig, ſade han vidare, kommer dermed til mig
wil jag låta hänga mit Sigil therunder.
ſå ſedt war, lefwereerades thenne Fullmækt
widzmannen af Herr Walande tilhanda.

Så ſnart han thenſamma undſådt hade,
han ſtraxt genom Baſuneliud kungjöra, at
wille antaga Frivilliga, hwaruppå genast
Ynglingar ſig ſjelſtwe angofwo. Ja the förnäm-
ſte och ſtörſte män i Staden ſkickade ſina
under hans Commando. Och ſå kom
Förfarenerhet til Stadens nytta uti Emman-
tiänſt. Han hade en Lieutenant Ständ-
rig benämnd, och en Cornet ſom kallades
Aminneſe. The Andra Officerares Nam-
wele wi för behagelig forrhet ſkull med ſtilla-
gande förbigå.

Theras Mondering eller Klådebonad
hwoit, och uti theſas Fältteckn ſamt uti the
ſkiöld, förde the ett dödt Lejon (m), och
Björn. Och theruppå gick Prinſen åter
baka til ſit Pallak igen.

När han war tijt kommen, kommo
zens Äldſte, nemligen Herr Maſoren, Herr
giſtratoren och Herr Willian, til at önfka
nom lycka, och beſynnerligen at betacka honom
för hans Kiärlek, Omſorg, och hierteliga Om-
och förbarmande, ſom han hade betedt Staden
Menniskio-Giäl, hwarföre thenne Staden
re honom ewinnerliga förpliktad; Och ſedan

hade talat med hwarannan om et och annat, och the således hade efterkommit theas Fylldighet, samt the therwid wanlige Ceremonierne woro lyckade, singo the åter hwar til sitt igen.

I then tiden, föresatte Emanuel them och på en dag, på hwilken han wille sig theas Privilegier til genomseende och förnyande företaga, ja icke til förnyande allena, utan och til förökande och förbättrande (n) ifrån några misbrök och felactigheter som therwid woro upkomne, på thet at Döket måtte blifwa Menniskio-Siäl så mycket lättare. Och thetta gjorde han af egen mildhet och godhet, utan at the thet på något sätt af honom begiärte; ty sedan han the gamla Privilegier efterskickat, och igenomseedt hade, lade han them neder hos sig, och sade: **Thet gamla är framfarit, och hardt när til thes anda.** Nu skall, sade han widare, Menniskio-Siäl få et annat, et nyare, et bättre, et fastare, och et betydigare Frihetsbref, hwaraf et kort begrep och thet första utkastet härefter följier:

Jag Emanuel, Frids Förste, och Menniskio-Siäls älskare, förunnar och skänker, i min Faders Namn, och af egen godhet, allom Inbyggarenom i min Eftelige Stad Menniskio-Siäl.

1.) En fullkomlig Förlåtelse för allt thet onda, och then orättfärdighet, som the hafwa wisat emot min Fader, sin Nästa, och sig selfwa. (o)

P 3

2.) Gif

(n) Hebr. 8, 13. Matth. 11, 28. (o) Hebr. 8, 14
Eph. 17, 8. 14. 2. Petr. 1, 4. 2. Cor. 7. 1. Joh. 1, 16.

2.) Gifwer jag them min heliga Lag, och mit Teſtamente, med alt hwad ſom theruti författat och inbegripit är, til theſas ewiga tröſt och wedergweckelſe.

3.) Gifwer och förunnar jag them och en del af ſamma Nåde och Gunſt ſom min Fader i ſitt egit hierta hyſer.

4.) Jag lemnar och öfwerleſwererar til theſas nyttjande Wellden och alt hwad theruti är (P) ſå at therwid lemnas them en fullkomlig ſäkerhet och myndighet, ſå wida thet med min Faders Ubra, med then Härlighet ſom mig tilkommer, och med theſas egna tröſt och hugfwatell öfwerens kommer. Ja jag förunnar them en rådande Macht och Frihet til lifwet eller til döden, öfwer närwarande och tilkommande ting; Hwilken Förmån eller Frihet elleſt ingen Stad eller Förfamling utom min Menneſtio-Siäl äga eller åtnjuta ſhall.

5.) Skola the i alla tider hafwa tillſtånd och Frihet, at komma til mig i mit Pallas, och hwareſt theſamma är, här nedre eller ther uppe (q) at föreſtälla mig ſin nöd; hwarwid jag och läſfwat och uthſäſter them en nådig bönhörelſe och ändring uti thet ſom kan bedröfwa them.

6.) Jag benädar jemwät Menneſtio-Siäl, med fullkomlig Macht och Myndighet, at upſöka, anhålla, underkufwa, och förſtöra allehanda Diabo-

(P) 1. Cor. 3, 21. 22. (q) Hebr. 10, 19. 20. Matth. 7, 7.

Diabolister, som the någonsin i Staden eller
thes underliggande Ngor warda antreffandes. (r)

7.) Jag förunnar också min Elskeliga Stad
Menniskio = Siät, en fullkomlig macht, at intet
tillstådia någon resande, eller fremmande, eller någon
af theras Land, at få niuta med them eller hafwa
del inom theras murar i the sköna och förtreffelige
förmåner och Friheter, som them tillagde äro.
Utän all then benådning, och alla the Friheter och
Förmåner, som jag then berömda Staden Mens-
kio = Siät meddelt och förundt hafwer, skola alle-
na vara för the gamla Infödde och til the samt go-
da Tjänanares nytta, för theras efterkommande.
Men alle Diabolister af hward Släckt, afkomst,
Landskap eller Konungarike the ock vara måge,
skola therifrån aldeles vara uteslutne, och ingen
del theruti hafwa.

När Staden Menniskio = Siät utur E-
manuel's Händer hade undfått thesse Privile-
gier, som woro ganska mycket widlöfftigare, än
thet som här förmålt är, hwilket allenast är et
kort uttog theraf, bræckte the them på thet stället,
hwarest sådane ting gemenligen Fungjordes, nem-
ligen på Forget (s), och thesamastådes up-
läste Registratoren them öfwerliudt för all Folck.
När thetta skedt war, hade the them til Slå-
portarne, hwarest the med gyllene bockstäfwer
P 4 ingräfs

(r) Christus tillåter intet at någre Lustar eller Be-
gärelser skola bo i hans helgon. Ephes. 4, 22.
Col. 3, 5. 6. 7. 8. 9. (s) 2. Cor. 3, 3. Jer. 31, 33.
Ebr. 8, 10.

Ingråfdes, at the altid måtte vara i Mem-
 nio-Siäls och thes Inwånares åsyn, til en st-
 digvarande påminnelse af then wålsignade G-
 het som Emanuel them förundt hade, at the
 genom theras glädje och frögd måtte förökas, och
 then kärlek som the hade för then stora och goda
 Emanuel måtte förnyad warda.

Ack! med hwad Frögd, Tröst och wed-
 gweckelse menen i wål at Memnio-Siäls
 Inwånares hjertan nu woro upfylte? Klocko-
 hördes öfweralt, Musicanterne spelte på sina
 strumenter, Folcket sprang och dansade, H-
 widz männen woro glade, Fanorne sögo af och
 an i Wædret, och Silfwer-Basunernes ljud up-
 fylde Lufften. Diabolisterne tänckte på intet
 annat än huru the måtte bortgömma theras an-
 sichten, ty af Förfräckelse woro the så bleke som
 hade the legat i Grafwen.

Sedan stäckade Försten också efter Mem-
 nio-Siäls Aldste, och talade med them om en
 ny beställning, som han årnade inträtta ibland
 them, hwarigenom the skulle blifwa underw-
 isande och tillkommande tillstånd; Ty, sade han
 J ären utan Lärares och Anförares underwisa-
 nio icke skickelige, at lära Fänna min Fad-
 ers willio, och ären J icke skickelige at förnimma thensam-
 ma (c), så ären J ännu mycket mindre skickelige
 thensamma at fulborda, och efterkomma.

När the Aldste hade kungjort thetta nya för-
 Folcket, lop hela Staden tillsammans, och för-
 samlas

(c) Jerem. 10, 23. I. Cor. 2, 14.

samlade sig uppå en hop; ty thetta war mycket efter thetas sinne och önskan, lika som alt hwad Försten gjorde, och the anhöllo samteligen i ödmjukhet hos honom, at Hans Majestät en sådan beställning ibland them inrätta och fastställa wille, på thet at the af honom som thetill bleswte förordnad, Kunde blifwa underwiste och underrättade uti nyttiga ting, och alt hwad som godt är.

Han swarade, at han wille göra efter thetas öföndan, och inrätta twenne sådane beställningar, en ifrån sin Faders Hof, och then andra ibland *Memiskio-Siäls* Infödde. Then ena ifrån min Faders Hof sade han, är en person, som är af lika egenkap och myndighet med min Fader och med mig, nemligen Herr *Oswers* Secreteraren (u) uti min Faders Hus, ty han är och hafwer warit ifrån ewig tid uphofsmanen til all min Faders Lag, en Person som är mycket förståndig, och skarpsinnig i alla förborgade tings och hemligheters uptäckande, lika som min Fader och jag sielf, och han är sannertliga af lika Natur med oss, han älskar med trohet, och är Staden *Memiskio-Siäls* trognaste wänn i the ting som röra ewigheten.

Han är en stor Lärare, sade Försten, ty han är then endaste, som tydeligen och klart kan underrätta eder uti höga och öfwiernaturliga ting. Han, ja han allena känner min Faders egenkap, wäsende och wägar wid hofwet, och ingen kan bättre än han wisa huru min Faders hjerta i

P 5

alla

(u) Then *H. Ande*. 2. Petr. 1: 21. 1. Cor. 2: 10.

Joh. 16: 1. 1 Joh. 5: 7.

alla tider, och wid alla tilfällen, hafwer warit
 sinnadt för Menneſtios Siäl. Ty på lika ſätt,
 ſom ingen bättre wet, hwad ſom boor uti Men-
 neſtians, än hans ande ſom uti henne är, alla
 wet ingen Gudz Egenſkaper, allena thenne
 höge och mächtige Secretereraren är thet
 om underrättad (x). Ingen finnes heller, hwil-
 ken ſå wäl ſom han ſulle kunna låra andra, hur
 ru the ſig i kärlekenom til Fadren hålla kunna.
 Han är ockſå then ſamma, ſom åter förwär på
 minna eder ſådane ting them J allaredo hafwen
 glömt, och låra eder hwad tilkommande är.
 Denne Läraren bör för then ſkul nödwändig
 hafwa främſta ſtället fram för andra Lärare, ſå
 wäl uti Edart Förſtånd, ſom uti edor Sinn-
 Hans Perſons wärdighet och förträffelighet,
 ſamt hans underwiſningar, tillika med then ſtora
 Wiſheten ſom han äger, hwarmedeſt han för-
 mår wara edar hielp wid Bönſkrifters inrät-
 tande at the måtte wara behagelige, böra förplig-
 ta eder at ålſka och fruckta honom, och at giöra
 edar högſta flit på intet ſätt at bedröfwa
 honom.

Denne Perſonen kan gifwa Krafft och Lif
 til alt hwad han ſäger, ja ock uti edart hierta (y).
 Denne Perſonen kan giöra eder til Propheter,
 och låta eder ſpå hwad ſke ſhall. Med thenne
 Perſo-

(x) Joh. 14: 26. och 16: 23. 1. Joh. 2: 27.

(y) 1. Theſ. 1: 5. 6. Ap. G. 21: 10. 11. Jud. 6. 1.
 Ephes. 6: 8. Rom. 8: 26. Upp. 2: 7. 11. 17. Eph.
 4: 30. Ef. 6: 10.

Personen skolen I öfwerlefwerera alla Edra bö-
neskrifter som I upställen til min Fader och mig.
I bören ei heller låta någon ting i Staden inkom-
ma, förr än I ther öfwer först inhämtat hans Råd,
och Mening; ty elliest kunde thenna ädla personen
lätteligen bedröfwas, och få orsak och tillfälle til
Misnöje. Seer wäl til at I intet på något sätt
måten förtreta eller förtörna honom; ty om så
skedde, skulle han strida emot eder, och när han en-
gång blifwer til wrede retad, torde han rusta sig
til Strid emot eder, hwilket skulle förorsaka eder
större Angest, än om ifrån min Faders Hof
tolff Legioner tågade emot eder, til at med Krig
öfwerfalla edar Stad och Land.

Men om I hören och äfften honom, och uns-
derkastet eder hans Underwisning; samt plågen
et förtroligt Umgånge och gemenskap med honom,
så lären I finna hos honom tijo gånger större wän-
skap, än elliest hos hela werlden: Ja han war-
der utgiutandes min Faders kärlek uti edor hjer-
tan, och Memmistio-Siäls Inbyggare lära
wara och blifwa the lycksaligaste och wisaste
ibland alla andra Folckeslag på jorden.

Sedan låt Försten kalla then gamla Adels-
mannen som tilföre hade varit Registrator uti
Memmistio-Siäl, nemlig Herr Samwette,
och sade til honom: at som han wore mycket föra-
saren i Stadens Lag och Regementeis Styrelse,
derhos mycket wältalig, och som wiste i alla
werldslige saker at wäl och noga uttrycka hans
Herres willia, alfså förordnade han honom at
wara

wara en Lärare uti then Gudsfrucktige Staden
 Menniskio-Siäl, och at underrisa thes Inwån-
 nare uti alt hwad som hörde til Stadens Lag och
 Förordningar. Och I bören, sade Försten
 föresätta eder et wist mått och ändemål uti edar lä-
 ra om Dygd och Seder, samt om borgerlig och
 naturlig skyldighet. Men I bören icke warda för-
 förmäten, och fördrifta eder at uytäckia och kunn-
 giora the öfwer naturliga ting, och förborgade
 hemligheter, som uti min Faders *Elschaddai*
 Skrifte äro fördoode. Ty thesa ting wet ingen
 Menniskia, ei heller förmår någon uppenbära
 them utan min Faders Secreterare allena. I
 ären infödd i Menniskio-Siäl, men Secreter-
 raren utgår ifrån min Fader. Alltså lika som I
 hafwen kundskap om Inwånarens Lag och Si-
 wånja, alltså hafwer han kundskap om min Fa-
 ders willia.

Förthenstul o Samwete! omskönt I
 hafwer förordnad Eder at wara en Lärare uti
 Menniskio-Siäl, så skolen I dock wara en
 Skohlgåse och Lärjunge, uti alla the ting som
 Herr Secreteraren wet och lärer folcket, li-
 ka som de öfrige Menniskio Siäls Inwånare ou-
 böra wara. Allt thesöre skolen I uti höge och öf-
 wernaturlige ting, gå til honom, och inhämta
 underrättelse och kundskap af honom. Ty om-
 skönt en anda är uti Menniskian, så är then andan
 likwäl allenast kommen uti honom, genom
 thes inblåsande som gior honom förständig.
 Förthenstul håller eder O Registrator! wid alt
 som

som nedrigt och ödmuikt är, och kommer i hug, at Diabolisterne, som intet fädt behålla thes beställningar, utan hafwa varit tvungne at öfvergifwa sina boningar, nu äro fångar then diu-
 yaste afgrunden, för then skul waret förnögd med edart Stånd.

Jag hafwer giordt Eder til min Faders Under-Regent på jorden, uti the ting, hwar om jag tillförene förmåldt hafwer. Och I skolen predika kraftigt för Menniskio = Siäl, ja med hugg och slag truga och twinga thes Zuybyggare, om the elliest intet willia efterkomma edar befallning. Och som I ären gammal, och swag af många bräckeligheter som Eder äro påkomne, så gifwer jag eder tilstånd och frihet, så ofta som eder lystet, at gå til mina Kiällor och brunnar, och dricka thes sammastådes fritt af mit drufwe = blod; ty mine brunnar flyta altid med klart win. Och therige-
 nom lären I affböllia och astwåtta all orenlighet, (2) och wederstyggeliga Suchtigheter ifrån edart hierta och Magen, (a) thet lærer också uplysa edra ögon, och styrka edart Minne, at fatta och behålla alla the ting, som min Faders Secretes rare warder eder lærandes.

Sedan Försten således hade updragit Herr Registratoren LåroEmbetet uti Menniskio Siäl, hwilket han ock tillförene ågt hade, och han thetsamma med tacksjälske emottagit, wände Emanuel sig til Borgarena, och talade således til them: Seer och märker then Kiärlek som jag til
 eder

(2) Ebr. 10: 22. (a) Kroppen.

eder bår, och then Omsörg ſom jag altid för
 oſparð haſwer. Jag haſwer förökt alla the
 gierningar ſom jag eder tillſörene bewiſad haſwe
 ännu therigenom at jag haſwer förordnat
 Ofwer-Secretareren at wara edar Lärare, och
 underrätta eder uti alt ſom kan wara granlag
 och förborgad för eder; och thenne Herren, h
 med han pekade på Herr Samwete, at under
 ſa och råtta eder uti alt hwad ſom hörer til Men
 ſeligit upſörande, ty therutinnan beſtar hans
 la. Dock ſkal thet icke wara honom betagit eller
 förbudt, at föredraga för Menſkiö-Siäl
 hwad han kan haſwa hördt utur Herr Ofwer-S
 creterarens Mun. Men han ſkal intet fördrilla
 ſig ſielf at kungjöra och uppenbara theſe ſton
 hemligheter; ty thetta lemnaſ allena til Herr
 Ofwer-Secretarereis Wiſhet och Myndig
 het. Han må wål tala therom, och thet är oc
 a ſom uti Menſkiö-Siäl tillåtit: Ja the må
 g, när tillfälle ſig thertil yppas, påtvinga the
 h war annan til Förfamlingenes nytta. Thetta
 å nu, hwad jag wil at I ſkolen i ackt taga, ty
 therigenom warden I lefwandes, och edra dag
 ſkola bliſwa förökte.

Ännu haſwer jag en ting at förkunna för eder
 min Kläre Regiſtrator, och I ſom i Staden
 Menſkiö-Siäl bo och bygga. I måſten icke
 bliſwa gwar ſtåndandes, wid thet ſom han i för
 mågo of ſit Embete eder lära ſkal, nemlig wid för
 hoppningen och förwåntandet af then till ommatt
 den Werlden, ty mit aſſeende och upſåt är, at
 gifwa

Gifwa Menniskio-Siäl efter thenne en annan och ny Werld; utan I måste aldeles sticka eder efter then läran som then första läraren i ordningen eder warder föreställandes, och thet som han eder warder undervisandes, skal wara edar Grund. Ja Herr Registratoren sielf hafwer intet at förwänta något lif af thet som han uppenbarar, utan han måste härutinnan anamma then andra Lärarens undervisning. Edermera måste han ock wäl ackta sig, at han ingen annan Lära eller något stycke af Läran predikar, som han icke förut Öfwer Lärarens ompröfwande understält, ei heller något som han allenast efter Bokstafwens lydelse begripit hafwer.

Sedan Försten nu således hade allting inrättat i then berömde Staden Menniskio Siäl, for han widare fort at gifwa åt Stadens Äldsta nödiga påminnelser och Utwarningar, (b) huru the skulle upföra och förhålla sig emot the höga och ädla Höfwidsmän som han ifrån sin Faders J. of til them affickat, eller med sig haft hade. Til esse Höfwidsmän, sade han, hafwa mycken lå lef för eder O Menniskio-Siäl, och äro utwärdemän, som äro utsökte ibland en ganska stor menighet; Männ som äro aldränast trogne och stickes till, at tjena uti the Krig som *Elschaddai* warder förändes emot Diabolus, til Menniskio Siäls nytta och förmån. Förthenskul anbefaller jag er nu, I Inwänare uti thenna wärande och tilltagande

(b) Nåde-gäfworne äro mycket nogare utsökte och utwalde än andre gemene Gäfwor.

gande Orten, at Jintet skolen upföra eder obefredeligen emot them, ty ånskönt the hafwa hiert och utseende som Lejon, när the warda kallade i Strid, och utmanste emot Konungens och Meniskio Siäls fiendar, så torde thet icke thes mindre hånda, at theras Ansikten therigenom kunde blifwa försträckt och bestörte, ja sielfwe kunde the ock warda förswagade och modfalte, om Menniskio-Siäl på något sätt förorsakade thet thet ringaste misnöije. Upförer eder förthen mine Ålsfelige, icke som owänner emot mine tapre Höfwidsmänn, och frimodige Krigsheltar, utan ålsker och understödjer them, hafwer all tid för them et godt hierte Lag, så warda the icke allenast för eder stridandes, utan ock så lagandes at alle Diabolister, som på intet annat tänka, huru the aldeles måtte förderfwa eder, skola taga til flykten för eder. Skulle någon af them en gång warda sjuk och swag, och förthen skul vara i stånd, at uträtta then Kiärleks tjänsten hwartil theras hiertan äro benägne, och hwilket the elliest wid friske och sunde dagar gerna uträtta och i ackt taga, så förackter them intet, ei heller skolen J forebrå them theras swaga hålsa, utan styrker them mycket mera, och beder them hafwa et friskt och godt mod när the äro swaga och ligga på Gothe-sängen; ty the äro edart bestydd, edra besättning, edra Murar, edra portar, edra lås, och bommar. Och omskönt J hafwen förwänta ganfka ringa hielp af them, så länge the äro swaga, efter som the så mera behöfwa edra

här, an at the skulle kunna bewisa eder then samna, så är eder lif wäl kunnigt til hwad Förättningar the äro skickelige, och hwad the uträtta kunna, när the äro friske. Thes utom, så länge som the äro swage, kunnen I ei heller vara starcke, och när the äro starcke, så kunnen I aldrig vara swage. Allt så hänger edar Wälgång wid the ras hälfa och wältröfnad; och kommer jemwäl i hug, at så snart the warda siuke, the ras siukdom ock träffar hela Staden **Menniskio Siäl.**

Thetta hafwer jag kungjordt för Eder, efter som jag ässkar edar Utra och Wälsfärd. För thenskul hafwer granneligen ackt på allt hwad jag eder befäller, min älskelige **Menniskio Siäl** och thet för then orsaken skul, at jag eder sådant icke ans befält hafwer thesfore, at I ären en Stad eller Församling, som sina Officerare, besättning, och anförare til al wyrdnad och lydno förpliktad är; utan thesfore, at I ären et Folk, hwilka som privat Personer ingen widare lydna ässa och begiära kunna, än the sielswe then samma wie sa emot sin Herres Bud och Befalningar.

Thernäst warnar jag eder **O Menniskio Siäl!** at ackta eder för allt thet, som oacktrad then ibland eder föregångne Reformation, ännu behöfwer at affskaffas. Läner mig för thenskul edra öron med upmärksamhet. Jag är förläträd thes om, och I lären thet ock widare blifwa warse, at ännu någre Diabolister uti Staden äro qwar blefne, sådane Diabolister som äro mycket wroslige och oförsonlige, hwaraf the allaredan, medan

D

jag

jag ännu warit närwarande, hafwa gifwit prof
 hwilka, när jag intet mera lærer wara tilstå
 sig ännu mera warda ombesittandes at giöra
 Kada. Ja the låra förbrista sig at söra eder i
 dårfwet, och i et tilstånd, som warre är en
 ptilske Eråldomen. The äro Diabolus fört
 gnaste wänner, förthenskul tager eder granne
 til wara; the hafwa tilförene haft then plåga
 at tillika med sin Förste inläggga sig uti Slottet
 then tiden, så Ötroo war Major i Staden. Nu
 nu, sedan jag ankommen är, hafwa the mer
 uppehållit sig utom Stads-Murarne, hwar
 the giordt sig många Kulor och Sidomme-Ståll
 Förthenskul lærer också edart Arbete härutinnan
 wara så mycket swårare, och mödosamare, när
 sig til at rått döda och utöda them efter min Fö
 willia. Likwål låren J intet aldeles kunna bli
 them qwitte, så framt J icke skullen willia ned
 rifwa hela Stads-Muren, hwilket doch ingal
 da är min Mening. Om J nu frågen: hwar
 le wi så giöra? så swaras eder: Warer war
 me, och håller eder manliga, söker at efter
 theas Lönlige Sidomme-stållen, och besitter
 at finna theas Kulor, anfaller them sedan
 giörer aldrig någon frid med them, uppsöker the
 öfwer alt ehwarest the och måge hafwa sig giö
 Skulle the willia tilbiuda några willkor at inga
 frid och förlikning med eder, så förkaster them,
 hörer aldrig therefter, ty så Kolen J mig behö
 Och på thet at J så mycket bättre mätten kunna
 igenkänna, och åtskillia them ifrån Menne
 S

Siåls infödde Inwånare, så wil jag underrätta eder om the förnämstas Namn ibland them, hwilka äro Höteri, Örenlighet, Mord, Ökyskhet, Bedrägeri, Skaltsöga, Dryckenskap, Fylleri, Afguda-dyrkan, Troldom, Rif, Afswund, Wrede, Uppror, och Riättereri; These äro någre af the förnämste som söka at fördelswa eder. These äro the listigaste Förförare uti Menniskio-Siål, men om I med idug flit becracten edrar Konungs Lag, så lären I therutinnan finna en bekrifning om them, och sådane Rånneteckn utsatte, at I utan möda theruppå lären kunna them igenkänna.

Om I tillåten och föruppen them en fri utgång i Staden, så kunnen I wara försäkrade o min Menniskio-Siål! och jag önskar at I willen sättia tro til thenna sanningen, at the med en hast warda förtärande edra Inålsfwor som en Dem och Huggorm, at the lära utspj sit förgift uppå edra Lärare, giöra edra Krigsmänn til lemlösa krumplingar, sonderbryta och förstöra Läsen och bomarne för edra Portar, och så giöra och laga, at then i sin bästa blomstran ståndande Menniskio-Siål lærer blifwa en Ökn, en torr Odespläs och en Stenhög. På thet at I nu måten hafwa både hjertra och mod, til at angripa thesa Skälmar och boswar uppå alla ställen, hwarest I warden them sinnandes, så gifwer och öfwerdrager jag eder Herr Major, Herr Willia Herr Registrator, och alla öfrige Stadens Inwånare et fullkomligt wälde, mactt och myndighet

het, at uppsöka alla Diabolister, af hwad slag the ock wara måtte, at fastaga them, samt Forsfästa och döda them, när och ehwarest I war den them anträffandes, antingen the igenfinnes uti sine lönlige Siömme-ställen, eller at the sändes af och an, ut om Stads-Muren.

Jag hafwer eder, o Menniskio-Siäl, till förene kungjordt, at jag ämnar inrätta en ny besättning ibland eder: Men I bören wetta, at intet skolen hafwa thesa twenne Lärare allena, utan mine fyra förste Höfwidsmänn, som jag utskickade emot Diabolisternes Herre och Mästare, skola ock, när nöden påtränger, och the therean anlites, icke allenast underrätta hwar och en af Iunwänarne enskilt och i synnerhet, utan ock offentligen predika, och förklara sådana hälssosamma och goda läror, hwarigenom hwar man skal kunna föras uppå rätta wägen. Ja the skola, om nödigt pröfwes, hwar wecka, ja hwar dag anställa en Öfning ibland eder, och underrätta eder om Menniskio-Siäl i sådana nyttiga ting, at I deraf, så framt I them rätt i äckt tagen, skolen hafwa gagn och nytta intil ändan. Men ackter eder granneliga, at I icke skonen någon, om hwilken I nu hafwen undfädt befälning at fastaga och Forsfästa thensamma. Sedan mågen I också wetta, at en del af them, hwilkas Namn jag eder nu kungjordt hafwer, lära hemligen insnygga sig ibland eder, och bedraga samt försöra eder under sken af then största wördnad och nit för Gudstjänsten, och af thesa lären I, så framt I icke

icke tagen eder wäl til wara, störstas uti en sådant
 skada och affaknad, som I aldrig lären kunna eder
 föreställa. These warda sig för eder wisandes
 under en helt annan färg, än jag them för eder til-
 förene beskriwit hafwer. Wäcker förthensuld,
 O Menniskio-Siäl! och ware nycktre, och til-
 städier ingen at förleda eder.

Sedan nu Prinzen således hade gjort en
 helt ny inrättning i Staden, och underrättadt In-
 wånana om alt hwad både war nödigt och nyt-
 tigt för them at wetta, satte han en wis dag, up-
 på hwilken alle Borgare skulle församlas, då han
 wille gifwa them et nytt Heders-Liberi, et sådant
 Liberi eller Klädebonad, hwarigenom Staden
 Menniskio-Siäl skulle åtskillias ifrån alla andra
 Folkeslag och tungomål i hela werlden.

Then bestämde dagen war icke så snart up-
 ruanen, at icke strax Prinzen kom ut til thet uti
 Konungens Pallas församlade Folcket, hwarest
 Emanuel gjorde et litet tal til them, och sederme-
 ra sulbordade hwad han lofwat och utfäst hade.

Min Menniskio-Siäl, sade han, thet som
 jag nu warder med eder företagandes, sker til then
 ändan, at för hela werlden måtte blifwa fun-
 giorde, huru som I mig tilhören, och at för edra
 egna ögon en åtskillnad måtte göras emellan eder,
 och alla the falska Förrådare, som ännu hemligen
 äro ibland eder fördoelde. Theruppå besalte han
 them som hos honom til upwäckning tilstådes
 woro, at the utur hans Skattkammare skulle

frambringa, the hwita ſſinande Kläder, (c) ſom jag, ſade han, för min Menneſtkio Sitt tilredt och uti mit Cabinet giömt hafwer. Huru ſa hwita kläder ſtraxt frambractes, och lades för Folkets ögon. Dem blef ockſå tillåtit, emottaga och påklåda them, hwar och en efter ſitt ſkapnad och ſtorlek. Och ſå ſtod Folket ther beprydt med ſköna rena och ſtåra hwita kläder.

Thetta är nu O Menneſtkio: Siäl! ſå Emanuel, mit Liberi, och et Teckn hwar af the mine ſom mig tilhöra, ifrån the andra Lifegräddor Eräljar ſkola åtskillias. Ja thetta är, hvad jag warder gifwandes allom them ſom mig tilhöra, och utan hwilket mit Liberi eller teckn, (d) ingen ſkal hafwa tillstånd at ſtåda mit ansichte. Vår förhensful theſa kläder för min ſkul, ſom Gud dem gifwit hafwer, om Jwelen wara bekante i werlden för ſådane ſom mig tilhöra. Uck! ingen kan ſig föreſtälla huru ſſinande Menneſtkio: Siäl ſtod i theſe kläder. Thenna Staden lyſte nu ſom ſielfwa Solen, han war liuſlig ſom Månaden och förkräckelig ſom en Upſtält Krigs-Härs uddehwaka Spiut. Widare ſade Prinzen til them: Ingen Förſte, ingen Potentat, eller mächtig Herre på hela Jorden, gifwer et ſådant Liberi ſom jag, och ſer, theruppå ſkolen Jigens kännas, at Jären mine egne. Och ſedan jag hafwer ſändt eder mit Liberi, ſå wil jag ock thet

(c) Helgonens Rättferdighet. Apoc. 19: 8.

(d) Åſſkilnaden emellan Guds Helgon, och the andra Menneſtkior.

om något befalla eder, men seer wäl til, at I noga efterkommen mina Ord.

Warer dageligen klädde med these kläder, och aldrig förutan them, på thet at I intet måtten synas för andra lika som woren I mig icke iuhö- tige; håller edra kläder också alltid rene och skåre; ty om the warda besläckade, är thet en wanheder för mig. Förthenkul låter them aldrig släpa i stoffet och orenligheten. Låter också edar största slit wara, at I intet måtten förlora them eller gå nakne, på thet at edar blygd icke måtte synas. Men skulle så hända, at edra kläder bleswo besläckade, hwilket likwäl skulle wara mig ganska mycket emor, men lända til Diabolus största glädie och lugnad, så skynder eder dock straxt utan drögsål, at glöra hwad min Sag eder föreskrifwer, på thet I måtten kunna stå för min stol. (c) Thetta är också et medel, hwarigenom I kunnen laga, at jag aldrig öfwer gifwer eller wiker ifrån eder, utan at jag blifwer ewinnerliga boendes i thenna Staden **Menniskio-Siäl**.

Nu war **Menniskio-Siäl**, och **Inwånarna** i thenne Staden lika som en Ring uppi **Emanuel**s högra hand: hwar skulle man nu wäl finna en Stad, Ort, eller Församling, som kunde liknas wid **Menniskio-Siäl**? En Stad som war frälst och befriad ifrån **Diabolus** mact och hand! En Stad som then store Konungen **Elshaddai** älskade, hwilken hade sändt sin enda Son **Emanuel** til at sitta honom utur **Asgrund-** sens

fens Förstas händer. Ja en Stad som Zimari
 så älskade, at han wille bo uti honom, och hvil-
 ken han til sit Kongl. Säte utvaldt hade! En
 Stad som han sielf besåst, och genom sina
 egna Armars styrcka och macht starck giordt hade.
 Hvad skal jag mera säga? **Menniskio Siäl** har
 de nu then aldrea förträffeligaste Försten, mycket
 bepryde Höfvidsmänn och Krigs-Heltar, goda
 och brukelige wapn, och kläder så hwita
 som snö.

Vöra icke alle sådane wälsignesser högt skat-
 ras? eller äro the icke af stort wärde? Kan **Menniskio Siäl** wäl tilfyllest prisa, och som sig bör,
 glömma them til thet ändemål, hwartil thenna
 Staden them undsådt hafwer?

Således fulbordade nu Försten hela inwätt-
 ningen, til at betyga sit stora behag, och then
 glädie som han hade öfwer sina händers wärck, och
 öfwer alt thet goda, som han för then berömda och
 nu blomstrande Staden **Menniskio Siäl** utwäre-
 kat hade, och thet behagade honom alt öfwer alla
 mätton wäl. Han lät också upresa sit Baner up-
 på Gloxwallarne, (f) och han besökte them
 esom oftast. Thet war ingen dag, at icke the
 äldste måste komma til honom uti hans pallas, och
 at icke han åter kom til them. Ibland gingo the
 fins emellan med hwar annan, och tatade om the stor-
 ra ting, som han giordt hade, och hwilka han äre
 nu för **Menniskio Siäl** at utföra låstwat hade.
 Thetta gjorde han esom oftast emot Herr **Majors**
 rett,

ren, Herr Willian, och then ährewyrdige Under-
 der-Läraren Herr Samwette, och Herr Regi-
 stratoren. Men ack! huru ljuflig, kärlig och
 vänlig betedde sig icke thenne wälsignade Försten
 emot Menniskio = Siäl? På alla gator, i alla
 Lust- och Trädgårdar, hwarest han gick fram,
 undfingo the fattige hans wälgjerningar, och
 wälsignelse: Ja sannerliga, han kyste them, och
 om the intet besunns sig wäl, eller woro franke,
 lade han händerne uppå them, och gjorde them
 helbregda. Höfwidsmännerne upmuntrade
 han dageligen, ja esom oftast stundeligen genom
 sin närwarelse och kraftiga Ord. Ty en vänlig
 åsyn af hans ljufliga ögon, gaf them mera kraft
 lif och mod, än någon ting under hela himmelen
 gödra kunde.

Thet behagade jennwäl Pringen, at altid
 hålla Mältid med them, understundom woro the
 hos honom, och åter han hos them igen. Thet
 war näppeligen någon wecka, at icke the woro til
 Mältids hos hwarannan. Tilförene hade han
 som förmått år, allenast en gång tilredt en Mältid
 för them, men nu woro alla dagar högtids dagar.
 The gingo ock så aldrig ifrån them at icke han hade
 skänkt them något. Understundom fingo the (G)
 en Signers Ring, en annan gång åter en (h)
 Gyllene Redie, eller et (i) Armband, eller
 (k) en kostbar Adelssten, eller något annat. Si,
 så älskade han nu Menniskio = Siäl, så kär war
 the

Q 5

(G) Et Bröllops teckn. (f) Åre teckn. (i) Elsk-
 hetis teckn. (k) Förästeltes teckn.

thenne Staden i hans ögon. Och om the Alder
och Borgarne icke kommo til honom, sticade han
them et stort och öfverflödigt Förråd isfrån hofstvet,
af Math, Bröd och Win, som för hans Fadere
Taffel tillagat war. Ja han sticade them sådant
wälsmakande Rätter, och satte et sådant dukadt
bord för them, at eho som thet säg, måste bekrä-
na, at dylikt intet fans i något annat Konungas
Rike. Ja, om Memistio Siäl intet kom til
honom så offra som han thet önskade, giff han
sielf til them, klappade uppå theras Portar, och
bad at the wille uplåta och släppa honom in, på
thet at wänstapen emellan honom och them måtte
underhållas. Om thetå hörde hans Röst, och
uplåtte för honom, (söm the gemensligen gjorde,
allenaft at the woro hemma) (1) så förnyp-
de han sin förra Klärket, och befästade thensamt
ma med något nytt teckn, at han i sin Gunst och be-
wågenhet emot them wille framhårda.

War icke thet et rätt stort under, at på same
ma ställe, hwareft Diabolus tilsförene sig uppe-
hållit hade, och hwareft han med sig hade alla sina
Diabolister til Memistio Siäls Undergång och
yttersta Fördärf, nu alla Förstars Förste skulle
hafwa sit Säte, och äta och dricka med Mem-
istio Siäl, samt hafwa alla sina mäktiga Höf-
widsmänn och Krigs-Hieltar, med alla sins Fadere
Musikanter och Sångare kring om sig til sin up-
wackning?

Nu

(1) The kring löpande tauckars farlighet. Apoc. 3: 20.
Cant. 5: 2.

Nu öfverflödade Menniskis-Siäls Bå-
gare, nu woro alla Bäckar fulle med sött Win, nu
åto the af thet bästa hwete, och drucko Mjölk och
Smör, som framkom utur Stenberg: Nu
sade the med hierta och munn: Hur stor är
din Godhet HERRE! ty sedan jag sun-
nit Nåde för tina ögon, hafwer jag blif-
wit härlig.

I then tiden förordnade then wälsignade
Pringen Emanuel också en ny Öfwerste i Sta-
den, hwilken war mycket from och Gudachtig,
hans Namn war Gudsfrid (m). Thenne
förordnade och satte han öfwer Herr Willian,
Herr Majoren, Herr Registratoren, Herr
Underläraren, Herr Sinne, och öfwer alla
Stadzens Inwånare; han war sielf intet född i
Staden, utan war kommen med Prins Ema-
nuel ifrån hofwet, han war mycket bekändt med
Höfwidzmannerne Tro, och god förhop-
ning (n), och thetas gode wänn: Någre åro
af then tanckan, at the skola wara släckt med
hwarannan, och jag hafwer lika mening. Thenne
Mannen förordnades at wara Gouverneur
öfwer hela Staden, och särdeles öfwer Slottet.
Och Höfwidzmannen Troon sattes honom til hielp
at biträda honom. Märkeligit är thet, at så län-
ge allting gick efter thenne ljuflige och wäl artade
Ynglingens bestyrande, så gick allt wäl, och
Staden war i i thet aldre lycksaligaste tillståndet.
Man hörde i hela Menniskis-Säl, hwarcken
af

af twedräckt, bannor, lif, eller bedrägeri, hwar och en efterkom helt noga thet som honom tilkom, och hward han borde giöra. Wdelen, Krigg befäl, Krigsmännerne, och hwar man efterkom med lust och glädie alt thet som hans ämbete och beställning af honom krafde. Ja qwinnor och barn gjorde sin sygla med frögd. Man hörde intet annat ifrån Morgonen til aftonen än arbetande och siungande. Så at uti hela *Menniskio-Siäl*, intet annat war än en liuslig Musik, ro, glädie och wåltrefnad, och thetta warade hela *Sommaren öfwer*.

Men ther war en *Menniskia* i *Staden Menniskio-Siäl*, som kallades *Kidglig Rod*. Denne brackte *Staden*, sedan han alle thesse wålgjerningar åtniutit hade, i en stor och ganska bedärfwelig *Tråldom*, hwarom wi något widlöftigare wile handla.

Når *Diabolus* först tog *Menniskio-Siäl* i besittning (o) förde han med sig en stor myckenhet *Diabolister*, sådane som han sielf war. Och ibland thesse war en, som kallades *Bedraga sig sielfwan*, thenne war i et så stort anseende i *Menniskio-Siäl*, som tå för tiden någon wår kunde. Når *Diabolus* förmårckte at han war mycket arbetsam, oförwågen, och orwettug, betiånkte han sig ganska ofta af honom til utskickningar uti angelågna och mycket wicktiga ärender: hwilka han mycket bättre, och mera til hans Herres goda nöje uträtta kunde än någon af alla the andra

(o) Berättelse om Kidglig säkerhet och Rod.

dra som med honom utur afgrunden komne woro. Förhensfull och emedan han fandt at han war så stickelig til at uträtta hwad han honom anbefalte, ty besödrade han honom mycket, och gaf honom närmaste stället efter Herr Willian, om hwilken wi så mycket talt hafwe. Herra Willian war också på thenne tiden mycket wäl förnögd med honom och hans förrättningar, för hwilken orsak skul han gaf honom sin dotter fructa för ingen ting til hustru, med hwilken Herr Bedraga sig sielfwan aflade en Son, som kallades Kidzlig Roo. Och thenne besöndelsen med fremmande war orsak, at wid många händelser thet war mäcktä swårt at utlösa hwilka woro rättä Infödde eller ei. Ty thenne Herr Kidzlig Roo, war på möderne afkommen af Herr Willian, men på fäderne war han af natur en Diabolist.

Thenne Herr Kidzlig Roo, brädde mycket på Fader och Moder, ty han hade bedragit sig sielf, och fructade för ingen ting, han war också mycket arbetsam och snabber i sit arbete. Ther skedde ingen ändring, ther hände ingen ting, hwarwid han icke isran begynnelsen til ändran war til sinnandes; men han tog sig altid grannesligen til wara för thet partiet, som han trodde wara swagast, och hölt sig stadigt til them, som han förmodade hafwa öfwerhanden.

När then mächtige *Elshaddai* och Hans Son *Zmanuel* antommo til at föra Krig med *Mennig*

Menniskio = Siäl, och at intaga thenne Staden
 war thenne Herr Kjöglig Koo, en sådan Man
 som hade et mycket förnäamt Ambete eller beställ-
 ning ibland Folcket, han upmuntrade eller mycket
 mera uphissade them til Rebellion, och war orolig
 at the förhårdade sina hjertan emot Konungens
 Macht; Men när han såg, at Staden intagen
 och theas Hverliga Prins Emanuels lydno all-
 underlagt war, samt hwad thet hade tagit för et
 ände med Diabolus Macht och Wälde, huru
 han blifwit öfverrunnen, och twungen at up-
 gifwa Slottet med största Skam och Veltid
 och huru Staden med Krigz = Öfverstar, Folks
 Gewär och Förråd blifwit försedd; så wände
 han sig på en annan Bog, och såsom han hade
 tiänt Diabolus emot then goda Försten, samman-
 ledes stälte han sig nu ock lika som wille han the-
 na Prinzen Emanuel emot sina Fiender. Och
 sedan han någorlunda blifwit med Emanuel
 bekandt, som han war mycket fräck och oförvun-
 den, så fördrifvade han omsider, sig uti Borg-
 nes Sällskap at infinna, och et eller annat för
 them at framställa. Emedan honom nu icke war
 skunnigt, at Menniskio = Siäls Macht och
 Styrka war mycket stor, och han therhos också
 wäl wiste, at thet icke kunde vara annorlunda
 än behageligit för Inbyggarne, om han på the-
 aldra högsta berömde theas Macht och Styrka
 Förthenful begynte han sit Lögnachtiga och Swär-
 kessfulla tal således, at han högeligen prisade Men-
 niskio = Siäls förmågo och Styrka, och högt be-
 dyrade

dyrade at thenne Staden wore aldeles öfswere
 winnerlig. Snart beröade han thetas Höfwidz-
 män, thetas Slungor och Murbräckare, snart
 åter prisade han thetas Wallar och Fästnings-
 Wärf, och änteligen talade han med särdeles be-
 röm om then Försäkringen som the hade af the-
 ras Förste, at **Menniskio-Siäl** ewinnerliga
 skulle blifwa lycksalig. Och så snart han för-
 märckte at en del af Inwånarne, af et sadant
 hans sagda tal blifwit intagen, wiste han sig thet
 ganska wäl at til nytta giöra, och gief ifrån then
 ena Satan til then andra, och bröckte thet änte-
 ligen så wida, at **Menniskio-Siäl** aldeles måste
 dansa efter hans Pipa, och thenne staden änte-
 ligen kom til en lika Röglig Roo, som han sielf
 kände. Och således följde uppå thetas Sam-
 tal, fräfferi och dryckenskap, och theruppå omsider
 Försnädelse. Samma lefnadz art förde också
 Herr Majoren, Herr Willian, och Herr Regi-
 stratören allaredan under then tiden at **Em-
 nuel** ännu wistade uti Staden, och blefwo thesse
 Herrar af thenne swassande Diabolistens tabl så
 mycket intagne, at the aldeles förglömdo the war-
 ningar som Försten them tillsörene giordt hade, at
 the intet skulle låta sig af ens eller annan Diabo-
 lists Listighet förföra.

Han hade också kundgiordt them, at then
 numera grönskande **Menniskio-Siäls** säkerhet,
 intet så mycket bestode uti starka Fästnig-
 Wärf, Wallar, och annan Mäckt, som at the wäl wiste
 at beträna sig af thet förråd som han them lem-
 nat

nat hade, så at Emanuel ther igenom måtte
 trockas uti theras Elott at qwarblifwa.
 then lärän som Emanuel them gifwit hade,
 Pod förnämligast theruthinnan, at the hwar
 skulle förslömma hans Fadens eller hans egen
 Kärlek, utan sig så förhålla at the alt stadig
 uti måtte blifwa fast ständandes. Nu war the
 wäl aldeles icke then rätta wägen til at efterkom
 ma en sådan befallning, at the nu begynte så
 fet at älska en Diabolist, och en sådan bostad
 som Kunglig Xoo war, samt at så låta sig
 honom förföra; The hade bordt åtlöda, frukt
 ta och älska theras Prins, och efter hans befall
 ning, hade the genast bordt stena en sådan Odyr
 dig Skalk, samt således hafwa Omsorg och om
 besitta sig at wandra uti sin Herras och Första
 them föreskrefna wägar, ty, om the så giordt ha
 de, skulle Frid hafwa warit hos them som en Wäl
 rubäck, och theras Kärnfördighet som haffent
 wägar.

När Emanuel förmärkte at Menniskio
 Siäls Inbyggares hiertan, genom thenne Kung
 lig Xoo's Listighet, uti sin wärkelige Kärlek bli
 wo tredfke, och aldeles förkallnade, så begynte han
 bitterligen at gråta theröfwer, och beklagade ge
 nom sin Secreterare theras tillstånd och wäsende.
 Ael! sade han (p), om mit Jolek wille mig
 hörnsamt wara, och Menniskio-Siäl, på mig
 nom Wägom gå, Så skulle jag spisa them
 med bästa hwere, och mätta them med ham
 nog

nog utur helleberget. När han thetta sagt
hade, sade han wid sig sielf (q): Jag will åter
gå til mit rum igen, til thes the kanna sina
skuld. Och thet gjorde han också, ty thesas
wäsende war så beskaffadt at han måste öf-
wergifwa them, som af föllande närmare lærer
kunna in hämptas: **E**

1.) Förgiönde the sin förra wana at besö-
ka honom, och kommo intet mera som tilldörene uti
Hans Kongl. Pallas.

2.) The wore aldeles intet angelagne therom,
at han måtte komma til them, ei heller wille the wi-
dare gå til honom.

3.) The Riårleks Måltider som emellan
them och Drinken fordom höles, wände aldeles
igen, och omkönt han å sin sida icke underlätt
sådana måltider ännu widare at anställa, them
också nödgade sig ther til at insträlla, så försumma-
de the litwål at komma til honom, och tyckte al-
deles ingen ting mera om honom.

4.) Ei heller åtlodde the mera Hans Råd,
utan begynte at blifwa stufnackade, och förmat-
ne, hållandes aldeles söre, at thesas Mactt och
Styrka numera wore så stor at the på intet sätt
kunde öfwerwinna. The trodde sig wara så
aldeles säkre, at thesas fiender på intet sätt skulle
mera kunna komma til them, utan at thesas til-
stånd nu ald les icke mera hade at fructa för
någon förändring.

Sedan nu Emanuel af alt thetta för-
märkte

R

mårkte at Staden genom Kiöglig Roos
het, och Listighet hade begynt at efterfatta sin
diga Plickt emot honom och hans Fader, som
at the alting hwad the af honom undfädt had
med aldrayttersta wårdylösset handterade, som
han som förbemått är, rått bitterliga öfwer the
ras tillstånd, sedan betiånte han sig ock af et
annat medel til at låta them förstå, at them
gen hwaruppå the nu woro stadde, wore gån-
farlig. Ty han sticade, Herr Öfwer-
taren til them, och förbödd at the icke skulle
uppå sådana Wågar, men han fandt them tro-
ne gånger at the sutto och höllo aston måltid
Herr Kiöglig Roo, och at the höllo Sam-
med hwarannan, om sådane ting som angie-
theras timmeliga Goda. Förthenkul wår-
han högeliga bedröfwad, och gick tillbaka til
ken Emanuel, hwilken, sedan han thet af
nom förnummit, blef ganska wred, bedröfwad
fig ther öfwer, och lagade sig til at åter igen
gifwa sig tillbaka til sin Faders Hof.

Hwilket skedde på efterföljande Sätt.

1.) Så länge han ännu blef qwar uti
niskio. Siäl, hölt han sig något mera inne
förborgad, än han til förene giordt hade.

2.) Hans tal, när han kom uti the
Kap, war nu icke mera så wånligit och kär-
som tilförene.

3.) Han sticade them intet mera ifrån
Taffel sådane sköna och wälsmakande Rätter
tilförene.

4) När the underfundom kommo til at besöka honom, hwilket dock icke all för ofta ske, de, war thet icke mera så lätt at få tala wid honom som tilförene. Thet kunde nu ganska ofta ske, at the klappade twenne gånger, innan han wille höra them, och han stälte sig dock lika som han icke acktade them, ther han likwisst tilförene, så snart han allenast fick höra at theas fötter näskades til honom, straxt upstod och mötte them på halfwa vägen, samt emottog och omfamnade them.

Si, så betedde sig nu Emanuel emot them, och wille med et sådant förhållande beweka them, at betänka sig, och åter omvända sig til honom; för then skull gömde han sig undan för them, och begaf sig först utur sit Pallas til Stadz-portarne, och så vidare aldeles bort ifrån Mennessios Siäl, til thes the sielfwe måtte tilstå sin förbrutelse, och med mera allwar sökte Hans Ansichte. Herr Gudzfrid nederlade ock sit Ambete, och wille, wid et sådant sakernes tilstånd, intet mera föra thesamma. The höllo sig i thenne tid mycket genstråfwige emot honom, och han upförde sig ock helt annorlunda än tilförene emot them, til at wedergålla them så som the thet förkiante. Men the woro så intagne af Kiöglig Roos underwisningar, at the icke ens hade någon sorg öfwer Prinsens bortresande. Ja the tänckte icke ens upp honom, sedan han war ifrån honom i saren och therföre hade the intet then minsta Sorg eller bedröfwelse theröfwer.

Men på en wis tid hände thet, at thenne Herr Kiöglig Roo åter anställte en stor Måltid i Staden, hwarwid sig också någon infandt som kallades Gudsfructan, hwilken, omföndt han tillföre hade varit i stort anseende, nu icke mera acktades. Kiöglig Roo hade förefatt sig om thet wore mögeligit at sammaledes bedraga thenne mannen, lika som han hade giordt med the andra, och förthenful bad han honom tillika med andra wänner hos sig til Måltid. När then bestämde dagen war kommen, gick han tillika med the andra som budne wore, til Herr Kiöglig Roo. Och så the hade satt sig, åto och drucko the alle med hwarannan, men thenne Gudsfructan gjorde icke så, han satt lika som wore han fremmande, utan at äta eller dricka, eller utytra någon Glädie. Så snart Kiöglig Roo thet warse blef, talade han således til honom; Herr Gudsfructan, huru står thet til, befinnen I eder icke wäl? Som thet ser ut, lär edar Kropp eller Sinne må illa, kanske står thet intet wäl til med begge. Jag hafwer en hiertstyrkning som Herr Forgäater thet goda tillagat hafwer, allenast I behagen taga en liten droppa theraf, I tror jag at thet strax skal giöra eder glad och lustig och således fickeligare at wara ibland thetta glada Sällskapet. Then gode gamle Adelsmannen swarade mycket wänligen härtil; jag tackar eder för all edar Höflighet och benågenhet, men jag hafwer alskingen lust til sådane hiertstyrningar, utan jag wil tala et ord til Stadens Inwånare, hwilken

hwilket han ock således gjorde: I äldste och för-
 nämste i thenne Staden; Thet förekommer
 mig ganfka fremmande, at jag seer eder så lustige
 och glade, sedan jag förut wet uti hwad för et öm-
 keligit och beklageligit tilstånd I ären. **Kiörlig**
Koo sade: Jag fruchtar före, at I lären behöf-
 wa lägga eder och softwa, om thet så behagar, så
 trockes mig I gidren bäst, om I läggen eder litet
 til hwilo, wi welen I medlertid gidra oss gla-
 de. Men han swarade: Om I icke aldeles hadnert
 utstött utur edart hierta all fromhet, och hwad
 stickeligit wara kan, så skullen I icke gidra hwad
 sedt är, och ännu fer; jag beder, faller mig icke
 i talet, utan låter mig så tala ut. Thet är sant,
 Staden **Menniskio** Siäl war stark, och i wis-
 sa mårto öfswerwiñerlig, men I hafwen förswagat
Jurånarna, och nu är thenne Staden å alla
 sidor öpen för fienden; Ja, när ingen tid war
 at tuga och smickra, så hafwen I **Kiörlig Koo**
 icke warit sensfärdig at beröfwa them theras herr-
 lighet, och at aldeles skilla them ifrå thensamma.
 I hafwen lika som nederriswit theras **Torn**, för-
 stört theras **Portar**, och aldeles förderfwat theras
Läs och **Bomar**, och til at utlåta mig så mycket ty-
 deligare, så hafwer **Menniskio** Siäls styrkia
 blifwit förswagadt, all sedan the ypperstes i thenne
 Staden och edart anseende så mycket tillagit, och
 nu hafwer Staden algingen styrkia mera öfrig.
 Wil någon twisla om mina **Ords Sanning**, så wil
 jag allenast förelägga honom thanne eller dylika
lägor: **Zwar** är **Pringen Emanuel**? när
 R 3 hafwen

haſwen J hörde något af honom? eller när
 haſwen J åtitt några ljuſliga Rätter
 hans Bord. Nu hallen J Malud med the
 grymma Diabolus, hvilken likwål inter är eders
 Förſte. Och förthenſkul, ſäger jag, ännu
 ſå haſwen begädt, at edre utwärties fiender
 haſwa kunnat bortföra eder ſom et Roof, ſå
 likwål, ſedan J ſyndat emot edar Herre och
 ſe, edre fiender bliſwit eder mycket för må
 tige.

När Herr Kiöglig Roof hörde honom ſä
 la, ſade han: Pfui, Pfui, Gudsfructen
 welen J då aldrig wända igen at roara blödig,
 låta Rådhogan ſå råda öfwer eder? Fructen
 eder at någon Sparf lärer giöra eder ſkada? Jag
 med eder, hwem ſkulle då fördriffta ſig at
 giöra eder emot? J älsken mycket at twiſta om
 ting, och jag wil wara ſäker om alla mina ſaker.
 Men låter of ſätta thetta å ſida, är nu tid at
 bedröfwad? Hwarföre fallen J nu til edar
 ſtamm och war Oro på et ſådant ſwärmodigt
 i ſtälle före at J ſkullen wara glad, och äta
 dricka? han ſwarade theremot: Jag må wäl
 råtta wara bedröfwad; ty Emanuel haſwer
 wergifwit Menniskio-Själ, och J ären the
 ſamme ſom haſwer bortdrifwit honom. Ja
 haſwer ſå öfwergifwit thenne Staden, at
 icke ens the ädle och förnämſte om ſin Ufreſa
 ſagt haſwer. Om thetta icke är et demot ſägel
 teckn at döma thet han är wred uppå Staden,
 må jag gerne tillstå at jag icke haſwer nog
 om hans wäfende

Och mine Herrar och Adle, til eder rättar jag mit tal: J hafwen retat honom til wrede, och J ären orsak thet til at han skyndat sig ifrån eder, thet ingen orsak thet förorsakat, at J så småningom hafwen öfvergiftwit honom, och han hafwer wist ifrån eder för then orsaken skul, at han måtte se, om thet wore möjligt at J kunden betänka eder, och åter ödmjukta eder för honom; Men som han hafwer sedt at J thet aldeles ingen ting hafwen acetat, mycket mindre tagit thenne hans Doms och Wredes sträckeliga begynnelse til hierta, så hafwer han öfvergiftwit thenne orten, och thet hafwer jag med mina egna Ögon sedt. Således är min styrkia förswunnen, medan J så mycket berömmen then styrkia som J hafwen. Och J ären lika som then Mannen, hwilkom hans långa hår, som förr råckte honom öfver Axlarne, blefwo afskurna. Men som J utan honom icke förmågen at uträtta någon ting, och han nu aldeles hafwer öfvergiftwit eder, så giorden J bäst, om i ställe för Frögde-Måltider, J höllen Klage-dagar, och om J ombyttan edar Glädie i Sorgesång.

Underläraren Herr Samwete som fordom war Registrator i Menneiskio-Siäl, rödes af thetta tal, så at han begynte biträda honom uti thet som han sade. Sannerliga mine Bröder, sade han, jag tycker at Herr Gudsfructtan säger oss Sanningen; hwad mig wid kommer, så hafwer jag på en lång tid intet sedt Prinsen, jag kan intet mera minnas dagen, när jag sidst såg honom, och således kan jag ingenting swara til hwad han

fäger, jag fructar före, at alting i Memiſſio: Siäl är uti et ganſka förderſwadt tilſtånd. Gudsfructen ſade här til: Jag wet at intet lären finna honom i Staden, ty han är bortfaren iſfrån eder för the Quidſtas ondſka fulla förhållande ſkul, efter ſom the haſtra bemött hans gäſt och Råde med en grym och odräglig Dwänſkap.

Thetta war orſak at Lä: aren af ängelt och förſkräckelse ſå när hade dödt wid bordet, och ſammaledes war thet ock med alla ſom närvarande woro, utom Wården; men när the åter hade tilltet kommit ſig före igen, och alle i gemen trodde och woro öfſwertygade at Herr Gudsfructen ord woro idel ſanning, öfſwertade the ſins emellan hwad bäſt wore för them härutinnan at giora, wäl til at giora Wården något afbräck, ſom til åter förwårſwaſta Emanuels Rärlek och Wårſkap. Inmedlertid hade Herr Kjöglig Roo gånſtitet affides uti et ſärſkilt Rum, ty han hade deſes intet behag til ſådan ſwärmödighet. Sedan wid kommo the alle i hug hwad theſas Prins ſäde til them, när han befalte them at acſta ſig för the falſka Propheter ſom ſkulle upſtä, til at förleſa och bedraga Staden Memiſſio: Siäl, theſom fattade the enbälligen thet ſlut at faſttaga Kjöglig Roo, och taga honom af daga, ſom the ofördöjeligen gjorde, ty han war af Natur Diaboliſt, och upbrände hans hus med eld.

Sedan thetta ſtedt war, ſkyndade the ſig til ſå hwaroſt theſas Prins Emanuel hade tagit wägen

Wågen, men the funno honom intet. (r) Therige-
nom blefwo Herr Gudsfructans ord sa mycket
mera besannade, och the begynte at hata sig sielf-
wa för sina syndiga och ogudachtiga Siärningar
skul ty the trodde nu och woro försäkrade therom, at
Prin:en them för theas Ogudachtighet skul öf-
wergifwit hade.

Förthen skul sörenade the sig med hwarannan,
at gå til Herr Secreteraren, hwilken the tillföre-
intet hade welat höra, och hwilken the med sina
Siärningar bedröfwat hade, (s) til at höra
hwad han kunde hafwa at säga; Ty han war en
Propheet, och kunde uppenbara för them, hwar-
est Emanuel nu wore, sammaledes kunde han
öf aldrabäst upfatta för them någon Bönestrift
til honom.

Men Herr Secreteraren wille icke heller lä-
sa them komma in för sig, ei heller wille han kom-
ma ut til them, at wisa them sitt Ansichte, eller haf-
wa någon Gemenskap med them.

Thet war nu en bedröfwad, mörk och
Öwadens dag för Memissio: Siäl. Nu fingo
the se och förnimma huru dåractige the warit, och
hwad Ridzlig Roo genom sit Dmgänge uträt-
tat hade, samt i hwad för en obotelig skada och af-
skänad the hade råtat genom hans oförwågenhet
och högnodige Ord. Men hwad ännu widare
torde blifwa theas, thet war aldeles obekandt för
them. Tmedlertid kom nu Herr Gudsfructans

R 5

i stort

(r) Hogawis. 5: 6.
2. Theb. 5: 9.

(s) Esa. 63: 10. Eij. 4: 30.

i stort anseende hos Folket, ja the höllo honom nu för en stor Prophet.

När Förberedelse dagen Kommen war, gingo the till at höra Underlärarens Predikning. Men all huru dundrade han thenne dagen. Hans Text war af Propheten Zonas Prophetias 2. Capitels 9. Vers: The som förlåta sig på sinna gärningar (hwilka dock intet äro) the ackta intet om nådene. Ther war så stor kraft och wårkan i thenne Predikan, och en sådan förenbring och Odmiulhet i Folkes ansikten på thenne dagen, at man fällen sedt eller hört något dylikt. När Predikan war ute, hade the knapt så mycken styrckia at the kunde gå hem, och afwackta sit arbete; The woro genom thenna Predikan så nederslagne, at the intet wiste hwad the skulle begynna.

Han predikade för Menniskio - Siäl icke allenast om thetas synder, utan hans egen synd gjorde honom ock skälswande och båswwande för thetas ögon, så at han under warande Predikan esom ofstast utropade: Jag ålände Menniskio ack! at jag hafwer fördt et så ogudachtigt lefwarne! ack! at jag som är en Lärare, jag hwilken Förordnen förordnad at lära Menniskio Siäl och underwisa them i hans Lag, hafwer så länge lefwat utan all kändzlo i stadigwarande dårachtighet! ack! at jag warit then förste utofwerträdelsen som är för sig gången inom våra gränzor! jag hade skolat uphöfja min röst och ropa emot themne ogudachtigheten

ten, men jag hafwer tillåtit, at *Menniskio* Siäl aldeles solat sig theruti, lika som i orenligheten, så at the therigenom bortdrifwit *Emanuel* ifrån sina Gränssor! (c) Allt sådant förhölt han hela *Adelen*, och skände them therföre, hvarigenom the så när fördorade förnufft och estertäncka.

På then tiden gick också en swår *Fahrst* och *Siukdom* i *Staden*, som mycket besvärade the fleste af *Inwånarne*. Ja *Höfwidsmännerne* och *Krigs-Folcket* sielf hade mycket therigenom afagit, och thetta påstod en ganska lång tid, så at hvarken *Borgarne* eller *Höfwidsmännen* wid så beskaffadt tillstånd (om något anfall sked) hade warit i stånd at kunna något uträtta. Ack! hwad woro ther icke öfwer allt för afsmattade och sluka *Ansikten* och *Händer*, huru många swage *Knäen* och uttröttade *fötter* (u) som icke kunde gådra några wisa steg, såg man icke på alla ställen uti *Menniskio Siäl*.

Kläderne som *Emanuel* them gifwit hade woro också ganska ömkelige, några woro sönderflitne, några lappade, andre orene och stygge. Någre woro i et så plätt tillstånd at then första *Börnebussen* som the kommo wid, kunde i stycken sönderflita them.

När nu thetta ömkelige och bedröfwelige tillståndet hade warat någon tid; Lät *Underlärtaren* utropa en almänn *Fastedag*, at the skulle

(c) Ps. 88. (u) Ebr. 12: 12, 13. *Uppenb. B. 3: 2.*
Erbers B. 3: 24.

le ödmiska sig, och ängsta the ogudachtiga Själ-
ningar, som the emot *Elfchaddai* och Hans
Son begädt hade. Och han bad Boanerges
at predika för Jnwanarne, hwilket thenne öf-
gjorde, och på then förordnade dagen hölt en pre-
dikan öfwer thesse Ord: *Hugg thet bort, hwad*
efter skall thet förhindra Jordena? Luc. 13.
7. Hans predikan war mycket alfwarsam, och
förestälte han them theruthinnan, hwad som ha-
de gifwit anledning och orsak til thesse ord, them
han hade til sin Text; nemligen at *Fikone-träden*
war torrt och ofrukttsamt. Sedermera wiste
han them, hwad thenne domen innehölt, nemligen
Omvändelse eller Uttersta fördärfwet. *W*
dare förestälte han them, af hwem och i hwilkent
Namn denne domen blifwit affsagd, hwilket war
Elfchaddai sielf; och sluteligen wiste han them och
så Orsakerna thertil, slutandes thermed sin Pre-
dikan. Ut i jemnförandet hade han sadane skäl
söm gjorde then fattiga *Menniskio*s Siäl alde-
les båsward. Ty så wäl thenne som then före-
re predikan hade en stor *Wärkan* i *Jnwanarnes*
Hjertan, och war orsak at the alle hölles mycket
waksame, sedan the engång genom then före-
Predikan blifwit upwäckte. Så at nu i hela
Staden öfweralt intet annat fandts än sorg, be-
dröfwelse och gråtande.

Efter slutet Predikan kommo the tiffan-
mans, och öfwerlade, hwad nu skulle wara bås-
at göras för them? Men *Underläraren* sade:
Jag wil härutinnan icke följa mit egit hufvud
eller

eller gjöra något utom Min Grannes Gudz
fructans Råd och Beträffning, ty han känner
Förstens Sinna bättre än wij, kanske torde han
om honom hafwa någon underrättelse, omfönt
thet mig okunnigt är. Och således sticade the
efter Herr Gudzfructan, hwilken också ofördrö
jelligen kom, och dådo honom at han wille utlåta
sig hwad han tyckte, at wid så beskaffade omstån
digheter, the sig företaga skulla. Swartil han
således swårade. Jag är af then mening, at
Staden Menniskio Siäl i then Angest som
theras hierta klämmer, bör frambåra en Odmiuf
Böneskrift til thetas fördrånade Förste Ema
nuel, thet han sig med sin Ynnest och Nåde åter
wille til Staden wända, och icke erwinnerlis
ga wredgas.

Til thetta samtyckte straxt samtelige Sta
dens Inwånare, och författade en sådan Böne
skrift. Men sedan thet stedt war, komm ännu at
öfwerwågas, hwem som skulle öfwerleswera
Böneskriften. På slutet förenade the sig således,
at Herr Majoren thet gjöra skulle, hwilket han
och omågrad sig åtog, och förthenkul straxt begaf
sig uppå Resan, och kom til *Elschaddai Hof*, hwar
est Menniskio Siäls Herre och regerande För
ste sig uppehölt. Men Porten war tillsluten,
och med starkt Wackert besatt, så at Supplikant
ten blef nödgad, at en rund tid stadna utan före.
Om sinder bad han at någon wille gå och anmäla
honom hos Prinzen, hwarwid han gaf til kån
na så wäl sit Namn, som hwad han hade at
ändraga. Thet

Thet skedde så, at någon gick åstad och målte hos *Elschaddai* och Hans Son *Emanuel* at Staden *Menniskio-Siäls* Major utan före och begärte at slippa in, hwarvidt anmältes hwad Herr Majoren så wäl Konungen sielf, som thes Son *Emanuel* at andraga. Men Prinzen wille icke komma til honom, ei heller wille han tillåta at komma fulla för honom öpnas, utan lät säga honom sådant swar: The hafwa wändt Ryggen mig, och bortwändt theas ansikten ifrån mig. Men nu när Nöden tränger them, säja the: och hielp Oh; Hwarföre gå the icke nu och theas Ridzliga Roo, til hwilken the gingo the öfswergåfwo mig? hwarföre taga the icke uti sin nöd honom til sin Förrare och förswor Hwarföre komma the nu uti sin Ångest och mig, sedan the i goda dagar aldeles wändt bort ifrån mig?

Öfwer thetta swaret blef Herr Major ganfka swärmodig och bedröfwad, och hans blef thet igenom aldeles sönderkrossadt; begynste han åter at see och begripa, hwad twore at inlåta sig uti gemenskap med en Diabolist som Ridzlig Roo war. Och han säg, at han hade ganfka liten hielp förwänta wid hofwet, så för sig sielf som sina wänner uti *Menniskio-Siäl*, ty slog han för sitt bröst, gick åter tillbaka, och sålde på wågen sina bittra tårar öfwer *Menniskio-Siäls* beklagetiga tilstånd.

Når han kom närmare til staden, gingo the äldste och Förnämste ibland Folcket ut för Stadzportten til at möta honom, och til at få weta, hwad han wid hofwet hade uträttat. Men han gaf them et så beklageligt och ömfeligt swar, at allesammans begynte at sörga, och bitterligen gråta: The strödde Aska på sina hufwuden, och lade säckar kring om sina Lender, och gingo med Gråt och tårar åter tillbaka in i Staden. När the öfrige Borgare sådant förnummo, kunde the sammaledes icke hålla sig ifrån tårar. Så at thenne dag war för them full med Straff, Sorg Röd och Angest.

Sedan the litet hade kommit sig före igen, kommo the åter tillsammans, til at öfwerwäga, hwad the hade at giöra; och frågade then ärewordige Herr Gudzfructan, hwad han mente och rådde them at giöra? hwilken swarade intet något bättre medel wara, än at ännu en gång giöra thesamma, hwad the redan giordt hade, såjandes, at the icke borde fälla modet, öfwer thet som them wid hofwet händt war; ja ömskönt så ske skulle, at flere theras Böneskrifter intet annorledes än med stillatigande, eller ock med Straffes Örd skulle warda beswarade, så skulle the dock thesöre icke låta affråma sig, ty thet wore så Elschaddai bruk och sedwänja, at therigenom hålla Menniskan wid Tolamod, uti en beständig Rängtan; och således borde the ock uti sin nåd och trångmål med tolamod wänta på Hans hjelp.

Härruppå fattade the åter et nytt mod, och fickade å nyo thet ena Sanningebudet efter the andra til *Elschaddai* hof, ja thet war ingen Dö eller tima at man icke mötte någon post ifrån *Menniskio-Siäl*, eller at man icke hörde *Balkan* biasas för *Ron. Elschaddai Hof*, hwilke all hade *Böneskrifter* med sig ifrån *Menniskio-Siäl* til at beweka *Försten* at åter komma tillbaka igen; hwar tima mötte Sanningebuden hwar annan, the som gingo til hofwet och the som kommo ther ifrån, och thetta warade hela the hårda winteren igenom.

Wi hafwe tifförene förmåldt, huru som *Edan Elschaddai Son Emanuel* hade intog Staden och å nyo upbygd thensamma, at *Diabolister* här och thår i Staden sig undgömdt och fördolt hade, hwilke antingen med *Tyrannen*, när han intog Staden, woro komne, eller sedermera igenom den skedde beblå delsen woro födde och upfostrade; the hade smä gropar och *Siömmeställen* uti, under och bred wid *Stadsmurarna*. Någre af them kallades *Zoor. Örenlighet, Mord, Wrede, Gråffter, Lättferdighet, Försmädelse*, och then grymma *Boswen*, then gamla farliga *Sirugheten*. *The* och andre flere uphöllö sig ännu uti Staden, jem wäl sedan *Emanuel* thetas *Förste* hade utdrö wit *Diabolus* utur *Slottet*.

Emot thesse gaf then gode Herren befö ning til *Herr Willian* och andra, ja til hela *Staden*, at the skulle upsöka och fast taga them, sam för

föra them i säkert förwar, så många som the theer
af Kunde öfverkomma, emedan the af Natur
woro Diabolister, och således Förstens affägde
fender, hwilka efter yttersta förmågo sökte Sta-
dens fördärf. Men the efterkommo icke then-
na berättningen, utan försummade at uppsöka, fasta-
taga, håfsta och döda them. Men hwad gjorde
de då ihesse skälmar imedlertid? The fattade et
nytt mod, uprättte theas hustru den igen och be-
gynnte at åter offentligen låta se sig uti Men-
niskio-Siäl. Ja någre af Stadens Inbyggare
te begynnte at blifwa förtrolige med någre af dem,
til Stadens största sorg och skada, som thet på
tänligt ställe widlöfftigare skall uprepas.

Ihessa öfwerblesne Diabolister, när the
blefwo warse, at Menniskio-Siäl hade fördrömat
theras Första Emanuel, och at han hade varit
ifrå them, gingo the tillsammans, och beslöts ins-
emellan at fördärfwa Staden; The försam-
lade sig på en wis tid uppå et ställe, hwarest en den
der kallades Herr Ondsko sig glömt hade, hwilken
samaledes war en Diabolist, och öfwerlade the-
samma städes, huru the åter måtte kunna beswerera
Staden i Diabolus händer, hwarwid den ena war
af en sådan mening, then andre åter af en annan, als
som saken tycktes them wara beskaffen til. Om sieder
Herr Olysk thet forslaget, om icke thet i begyn-
nelsen torde wara aldrabäst, at någre af the qwar-
blesne Diabolisterne fördriftade sig och gånge sig
in drängar i tjänst hos någre af the infödde; ty sa-
de han, om the så gjöra, och Stadens Inwånare
att taga them, torde thet kan se handa, at therige-

nom så wäl för D. H. som för wår Herre Diabolus
 Stadens intagande bleswo så mycket lätt
 hwilket elliest Kulle blifwa of swårt nog.
 Mord stod up och sade: Thetta kan nu icke
 ra ske, ty Staden Meniskio Siäl är äm
 helt förbittrad theröfwer, at han redan en g
 af wår Wänn Kiozlig Roo, är förförd
 den, och blifwit så wida brackt, at the hastwa
 spndat sig emot theas Förste. Och huru
 the wäl bättre igen kunna usona sig med hon
 än om the öfwerlefwererade sadane mäns
 wuden. Thes utom hastwa the befallning
 fasttaga och dräpa of, ehwarest the warda
 sinnandes. Förthenskul böre wi wara balle
 som Råfwar, när wi äre döde kunne wi
 mera giöra them någon skada, men wäl så
 wi äre i lifwet. Sedan the nu wäl hade öm
 lagt themne saken, bleswo the allesammans
 utiwan enige, at straxt affärda et bres til Diabol
 hwaruthinnan the wille föreställa honom Stad
 Meniskio Siäls tilstånd och bestaffenhet,
 huru thensamme wore fallen i thes Förstas
 nöde: Någre woro också af then tankan at
 skulle up iackia för honom theas upsat, och
 njmma hans Mening therutöfwer.

Breswet bles straxt sårdigt giordt, och
 de sålunda:

Til wår store och mächtige Herre, Förste
 Diabolus, residerande i Helwetes Afgrund.

Store Fader och och mächtige Förste D
 holus, wiedere trogne Diabolister, som ännu

qvarblefne och öfrige uti then rebellerande Staden *Menniskio-Siäl*, och hwilke hafwa undfått wårt wäsende och warelse af eder, samt niurte wårt Underhåld utur edra egne Händer, wi kunne omöjeligen med någon Ro eller Lust tåla thet wi nu måste för ögonen see, nemligen at Jären så förackrad, och blifwen så owäntigen handterade och försmådade af thenne Stadens Inwånare, som ock edar långwärracktiga frånwarelse aldeles icke kan wara öf behagelig, emedan det lärer til wår största skada och affaknad.

Orsaken thetill at wi låte afgå thetta bref til eder, Nådige Herre, är at wi icke ännu aldeles hafwe förlorat alt hopp, thet thenne Staden wäl åter kunde blifwa edar Boning; ty thes Inwånare hafwa grufweliga förshndat sig emot sin Förste, och han är mycket wred uppå them, och hafwer farit bort ifrån them. Ja omskönt thesomostast sicka til honom, och bedia at han wille åter komma tillbaka igen, kunna the dock icke beweka honom thetill, eller så thet ringaste swat utaf honom. Dyligen hafwer ock en swår Farot, och sjukdom grasserat ibland them, som ännu påstår; icke allenast ibland gemene hopen utan ätär ibland the högste och Hörnämste, Höfwidz-männerne, och the störste af thenne Ortens Adel, så at ingen än allenast wi Diabolister hälle öfroid god hålsa, styrkia och i lifwet. I betractande hwaraf wi hälle före, at å then ena sidan the was store öfwerträdelsler, på then andre åter the was sjukdom och swaghet torde lemna Staden

aldeles öpen för eder. Om thet förthen
 med edar åhra och berömmvärde Wisdom
 Förſichtighet ſkulle wara öfwerensſtämman
 at ännu en gång genom edra qwarbehåldne
 ſtar låta gådra et förſök uppå Menniſkio-Siäl.
 Så önkade wi allenast at therom bliſwa under
 rättade, då wi eſter ytterſta förmågo ſkulle
 ra beredwillige at öfwerleſwerera Staden
 Händer; Eller om Edar Faderlige Wisdom
 intet ſkulle hålla för rådeligit, ſadant at företaga
 „ ſå bedje wi allenast at genom få ord til
 „ bliſwa unterrättade om edar mening.
 „ äre redebogne och ſkyldige at föllia Edar
 „ om wi ock therwid ſkulle förlora lif och
 „ hroad wi åge och haſwe.

„ Gifwit under wår egen Hand eſter
 „ öfwerwågande uti Herr Ondſkas Hus,
 „ Ten ännu är öfrig bleſwen uti wår
 „ Stad Menniſkio Siäl. „

Når Ohelig, ſom med thetta bref affärd
 des, thermed war kommen för helwerez porten
 Klappade han på Koppars-Porten, och begärde
 ſlipa in, hwaruppå Portwachtaren öpnade the
 ſamma, och emot tog brefwet, ſamt öfwerleſ
 rerade thet ſtraxt til ſin Herre Diabolus, ſå
 des. Min Herre, här är tidning utur Menni
 ſkio-Siäl ifrån wåre ther warande wånnere.

Straxt kom Beelzebub, Luſcher, App
 lion, och alle dieſtar ifrån alla ſidor tillſamma
 til at förnimma thet nya ſom kom ifrån M
 niſkio-Siäl. Brefwet öpnades, och

uppläst i Portwacktarens Närwaru: När thet
 Redt war, och thes Jnehåld war öfwer alt i
 Sammet Kundgiordt, utgafs befallning, at af glä-
 die utan drögsmål ringa med dödyfloctan; Hwil-
 ket jemwål skedde, hwaröfwer Försten wiste sig
 hafwa en stor glädie och sågnad, efter som han
 förmodade at Menniskio Siäl kan ske torde rå-
 ta i förbårswet och undergång, och then som
 ringde med floctorne ropade: Staden Menni-
 skio-Siäls Inwånare låra komma at bo när
 öf, görer Rum för Staden Menniskio-
 Siäl. Och the ringde therföre med thenna floct-
 an, efter som the stodo i then förhopning, at
 Menniskio-Siäl åter skulle komma i thetas
 Wäde.

Seban the nu hade lycktat thenne fäseliga
 och förfärfeliga Ceremonien, kommo the åter til-
 sammans til at rådslå med hwarannan, hwad
 the skulle skicka sina wänner uti Menniskio-Siäl
 för et swar. Then ena gaf et sådant råd, then
 andre et annat; Omfider, som Saken fördrade
 stundsamhet, hemstälte the thensamma aldeles til
 thetas Förste Diabolus, och yttrade sig således:
 at the årtiände honom för råtta Herren öfwer
 Menniskio-Siäl. Förthensskuld författade han
 et Bref efter sit godtyckio, och skickade thet til
 Diabolisterna uti Menniskio-Siäl, at the med
 beswara thet som Herr Obelig skrifwit hade, och
 war thesamma af fölljande Jnehåld:

Till wåre Anbörige; The Stormåftige
 Diabolister som ännu äro swar blefne uti Sta-
 den

den **Menniskio-Siäl**. Diabolus then
 re Försten af **Menniskio-Siäl**, önskar en
 utgång och slut uppå thet goda upiät som I ha
 wen fattat, och af Kiärlek för vår **Her**, och
 vårt Anseendes befrämjande uti **Edor** hert
 faststält, at thesamma emot **Menniskio-Siäl**
 wärkställa.

Kiäre Barn och Lärjungare, Min **Her**
 Ölyskhet och **Zoor** tillika med de öfrige. Wi ha
 we här uti vår tränga **Groop** undfärdt edar an
 nämna **Skriswelse**, som I med vår förtro
Wänn Herr Ohelig til oss affändt hafwen, h
 ken hos oss förorsakat en stor glädie och hug
 Och til at wisa huru stor thenna vår **Glädie**
 så hafwe wi lätt ringa med vår stora frögde
 la; Ty wi sågnade oss thes öfwer så mycket
 någon sin möjeligit är, befinne: ligen när wi det
 förnummo at wi ännu hade wänner uti **M**
niskio-Siäl, ja sådane wänner, som söka at
 främja vår **Heder** och tilbörliche **Hånd** gem
 thenne **Stadens** fördérf. **Thenne** **Tidning**
 gjorde en så stor **Glädie**, som mycket therigen
 föröktes, när wi afförenämde **bref** förstodo, at
 tanämde **Stadz** **Zuwånare** äro i et så slätt
 stånd, och at the hafwa fördrönat sin **Första**, som
 at thesamma för then orsaken skul wilit ifrå the
 och öfwer gifwit them. **Thet** hafwer samm
 des varit oss en behagelig **tidning** at förnum
 the smittosame **Siukdomar** hwarmed **Zuw**
 narne blifwit hemsökte, som thet oss icke w
 mindre hugneligit, at derjemte blifwa förw

om edar Wältrefnad, goda Styrkia och hållsa.
 En stor Frögd skulle thet jennwål wara för oss,
 mera än ålfelige wänner, om wi åter kunna
 få themna Staden under wår lydno igen,
 hwartil wi icke skole underlåta at använda allt
 wårt Förstånd, Listighet och heltwetes påsunder,
 til at therigenom befrämja edar goda begynnelse
 til et önsfeligit Slut. Och mågen I wåre ålfel-
 lige låta tiena eder thetta til en tröst, at så framt
 wi intage themne Staden, och thesamme åter
 kommer under wårt Wålde igen, alle edre fiend-
 er så genom Swärdet skola omkomma, och at
 I på sådan händelse Polen blifwa the ypperste
 och Höfwidmån i orten. I hafwen slätt ingen
 ting at fructa före och behöfwen icke gibra eder
 någon tancka theröfwer som skulle wi någonsin,
 sedan wi Staden en gång först igen intagit, åter
 låta oss drifwas thet utur, ty wi welen komma
 med en större mact och tilfrynda them en mycket
 större Angslan än tilförende. Thet utom haf-
 wer thetas nu warande Förste giordt en sådan
 Lag, at så framt Staden nu åter igen skulle kom-
 ma uti wåra händer, ingen Förlofning thet ifrån
 mera för honom är at förwånta.

Fördenfull är thet nedigt at I wåre för-
 trognaste Diabolister anställen en närmare un-
 derlöfning, til at noga utransaka Staden Mens-
 chlika Sjåls swagaste ställe. Wi skulle också
 önska at I wåttan på allt sätt kunna tilfoga ho-
 nom hwariehandas skada och olust, samt låta oss
 weta, på hwad sätt I förmenen at themne Sta-
 den

den aldra lättast åter må kunna komma i rena
händer igen; nemligen om thet skulle wara
at åter förleda Menniskio-Själ til et ogud-
tigt och högfärdigt lefwerne, eller at frästa the
samma med Förwiflan och Misträstan, eller
at spränga Staden och låta thesamma upflö-
genom Ofwermods och Sielfbedrägeries Er-
thes utom, I läcke Diabolister, och rättre
grundens Söner, håller eder också färdige och
reds, när wi utan före äre ferdige at storma,
in uti Staden begynna et förskräckeligt Krig-
rop. För öfrigt återstår nu intet annat, än
I efter edert förslag, och wi efter reär långt
med yttersta Kraft och förmåga befrämia
tat til et godt slut, hwilket önskar edar stora Di-
bolus Menniskio-Sjåls affagde fiende, som
fålsver när han täncker på then tilkom-
mande Dömen. All afgrundens Wä-
gnelse ware öfwer eder! hwarmed wi slute
wårt bref. Gifwit i Afgrundens diup med fars-
telige Mörkres Förstars samtycke, at affärd
til then macten och thet wäldet som wi ännu
Menniskio-Sjål gwar hafwe, genom Säm-
gebudet Herr Ohelig.

Uf mig Diabolus.

Thetta bref öfwerlefwererade Herr Ohe-
lig som sagt är til the uti Menniskio-Sjål
nu gwarblefne Diabolister, hwilke thesamma
fådes uti Diabolus efterlemnade diupa och trä-
ga kulor i Wallarne (x) lågo fördolde.

han nu war til *Menniskio*: Siäl tillbaka Kommen, gick han, som hans plågesed war, uti Herr *Onsdas* hus, ty thesamma stades Kom Rådet til sammans, hwilke när the sago sin affickad med hälsan wara tillbaka Kommen, hade theröfwer en ganska stor glädie. Han öfwerleswerrade them sit bref som han ifrån Diabolus med sig fördt hade, och när the thet hade igenom läst, föröftes theas glädie mycket therigenom. The frågade honom efter sina *Wäppers* tilstånd, och huru Diabolus, Lucifer, Beelzebub, och the öfrige *Ufgrundens* *Inwånare* sig befunno? Hwar til *Ohelig* swarade: ganska wäl. The besinna sig uti så godt tilstånd som them möjligt är. The ringde också med stora Klokan, så snart the hade läst edart bref, som *J* sielfwe mid *Swaters* igenom läsande warden förnimmandes.

Sedan breswet blifwit upläst, och the theraf hade förstådt huru Diabolus upmuntrade them til theas förehafwandes wärck ställande, begynte the åter at rådslå, huru thet bäst skulle kunna låta sig giöra. Thet första nu hwaruti the alle wore samhälige, war, at the alle skulle hålla sit förehafwande så hemligit för *Menniskio*: Siäl, som them någon sin wore möjligt, på thet at thet icke måtte blifwa kunnigt, hwad the emot thesse Staden i sinnet hade. Thet andra war huru och på hwad sätt the skulle besträma *Menniskio*: Siäls *Fördärf* och *Unergång*. Then ena gaf thetta förslaget, then andre et annat; om siber uppstod *Bedrägeri* och sade: *Urepprdige* *Herrar* Diabolus förtrognaste wänner. *Wä-*

re Förmån och Afgrundens Förmånste förelägg
 of härutinnan trenne vägar.

Först: Om wi skulle finna rådeligt til at
 bestråmia Menneiskio: Siäls undergång, at för-
 leda thes Inwånare til ogudachtighet, och föra
 them på Fafånglighetenes Wäg.

För thet andra. Eller om wi wille förtä
 them i Förtwiflan och Misfröstan

För thet tredje. Eller ock om wi skulle pröf-
 wa bäst wara at låta upfylla hela Staden ge-
 nom Ofwermods och Sielfbedrägeries frut.

Hwad mig widkommer, är thetta min me-
 ning: Skulle wi winlägga of om at förleda them
 til Högmot och Lättferdighet, torde wi fullan thet
 igenom forsma tåmmeligen nära til wårt änd-
 mål, men jag tycker dock wara rådeligast, om wi
 så kunde, at förtä them i Misfröstan, så behöf-
 de wi aldeles intet hafwa något twifwelsma-
 mera om en god utgång, ty thet igenom skulle
 the snart komma at twifla om theas Första
 uprichtiga kärlek, hwilket högeligen skulle förtä
 honom. Om thetta lyckas för of, så fö-hinder
 wi therigenom at the icke mera afficka några
 Böneskifter til honom; ty som thet är natur-
 ligt at låta blifwa thet hwaraf man ingen
 nytta hafwer, så skulle the ta snart inställa sin-
 böner om hielp och bistånd. En thenne Her-
 Bedrägeries Mening samtyckte the alle sam-
 hålletigen.

Then andra frågan war: Hur man skulle
 le begynna at wärckställa thetta förslaget

Härtill swarade then samma Adelsmannen, lærer wäl wara thet bästa medel, at man låter wåra wänner, som äro willige at wåga sig i Sarsför sin Förste, taga fremmande kläder uppå sig och gå sedan uppå Torget, ställandes sig lika som woro the bönder, eller ock kunna the föregifwa sig willia taga tjänst uti **Menniskio-Siäl**, hwar wid the böra ställa sig så ödmuete som the någon sin kunna. Så framt nu **Menniskio-Siäl** tager them i tjänst, lærer Staden iberigenom innan fort blifwa så fördärfwad, och theas Regering så wederstyggelig, at theas Förste icke allenast lærer högeligen wredgas öfwer **Menniskio-Siäl**, utan ock aldeles utspy thenna Staden utur sin Mund, och när så stede är, så blifwer thet helt lätt för War Förste at öfwerfalla them, ja the låta ta af sig sielfwa falla honom i gapet som wil upswälga them.

Ehetta Rådet war icke så snart gifwit at icke alle thertil samtyckte, och thet högeligen prisade, ja alle Diabolister wille hafwa andel i theta goda byte. Men the sunno dock icke rådeligit at låta sig allesammans thertil bruka, förthenskul undände the sielfwe twenne eller trenne personer af sina Medbröder thertil, nemligen Herr Girughet, Herr Örenlighet och Herr Wrede. Girughet gaf sig sielf thet namnet dygdig Sparlam. Örenlighet lätte falla sig tilläteligit Löse, och Wrede, gaf sig thet namnet en rättssinnig Iswer.

På en wiß marknadsdag nu låtto twenne unge

unge Karlar af godt anseende finna sig uppå torget, klädde uti särkins kläder, som nästan wår rätt så hwhite som Memiskio Siäls egne kläder, the kunde också helt färdigt tala Memiskio Siäls språk. När the nu kommo på Torget och tilbodo sig hos Borgarna i tjänst, blefwo the snart emottagne, ty the begärte en ganska liten Lön, och läfwade at giöra sina Herrar goda tjänster.

Herr Sinne tog dygdig Sparsam uti sin tjänst och Herr Gudzfructan stödde Rättsfinnig Ifwer; Men tilläteligit Nöje kunde icke så tjenst, eller så snart få någon Herre, som the andre; Ty thet war nu i wår tiden, men innan Wären gick til ånda, antog Herr William honom at han skulle wara hans Lacquey och tjänare, och således fingo the alle Herrar.

Sedan nu thesse arge bofwär så lunda hade kommit uti Borgarnes hus i Staden Memiskio Siäl, begynte the snart at giöra många fallteligen thet som ondt war. Ty som the wår listige och arge, så blef thet öfriga husfolket ganska snart af them förskämt, ja the intogo mycket sina Herrars Sinnens, särdeles lyckades thetta både för dygdig Sparsam och then så kallade Tilläteligit Nöje. Then som kallade sig Rättsfinnig Ifwer wille thet icke så lyckas före, ty han kunde aldeles icke komma wäl öfwerens med sin Herr, ty Herren förutod inom en ganska kort tid, at han hade et rätt Tyranniskt sinne, och thenne bofwärwen förmärkte thet icke så snart, at icke han snart

fördade sig utur huset, elljest hade thet kan se
kunnat hända, at hans Husbonde lätit honom
uphänga.

När thesse arge boswar således hade full-
fölgt sit förehafwande, och så mycket som them
giörligit warit förderfwat Staden, öfwerlade the
med hwarannan, på hwad tid thetas Förste
Diabolus utan ifrån och the tillika in uti Sta-
den, skulle giöra et anfall på Staden **Menniskio-
Siäl**. Omfider efter wäpetet öfwerläggande
kommo the samtelligen therutinnan öfwerens, at
en Marknadzdag thertil skulle wara lågligast, ef-
ter som tå solket, som wanligit war, måst wore
splofotte (y) och thet är en gammal regel när
solket aldrum måst hafwa för händer, at the tå
aldrum inst tänka på något fiendeligit. Wi lære
tå också, sade the, med så mycket mindre mistanc-
ka kunna sammankomma, til at wärkställa wår
Herres Wårck. På en sådan dag lære wi och
så mycket lättare kunna giömma och undandölsa
oss, om wårt anslag skulle mislyckas.

Sedan the et sådant slut fattat hade, skref-
wo the et bref til Diabolus, och af fördade Herr
Ohelig med thesamma, hwars innehåld war
som föllier.

Wi Fångellighetenes Herrar, hällse then
store och mächtige Diabolus utur Wåra Ku'or,
Giömsställen och Fästningar, uti och bredewid
Staden **Menniskio- Siäls Wallar**.

Stormächtige Herre och wårt lifz Frålsare
Dia-

(y) Werldaligit bekymmer.

Diabolus. Ingen kan bekräfta then glädja och hugnaden som wi hos oss förmärkte, när förnumme Eder Faderlig redebogenhet at sammanfoga Eder med Oss, och wara Oss behjelpelig til at befrämia Stadens **Menniskio** Själs Fördärf och Undergång. Ingen förmär bekräfta then glädja som wi theröfwer försporde (2) än allenast then, som lika som wi, sätter sig emellan alt thet som godt är, ehwarest wi thet och finne.

Hwad Eder Höghets förmaningar til Oss widkommer, at wi skole göra ett med hwarannan i våra Rådslag och Öfwerläggningar, till fullföllia thet som kan befrämia **Menniskio** Själs yttersta, fördärf. Så är thet öfwerlydigt at öfvertala Oss thertil, ty wi äre förut utwertygade therom, at ingen ting i Werlden kan wara mera fördelachtigt för oss, än at se oss fiender, och the som tracta efter vårt lif då för våra fötter, eller gifwa sig på flykten. **W**i äre fördensful nu dermed i wärcket begrepne, at efter vårt bästa förstånd med hwarannan rådla huru wi aldra säkrast måge inträtta thetta wärcket i Eder Höghets och vår Nytt, på thet at at till wäl och utan någon besynnerlig Möda eller besvär aflöpa måtte.

Först och främst hafwe wi til öfwerwägande oss företagit, thet tredubbla helvetes **Utskall** som **J** oss uti edar skrifwelse förelagt hafwen, och finne, at omkostent thet skulle kunna låta göra oss at spränga och låta upfluga Staden genom Höghetsmoder

modets Krut, eller at förleda them til lösactigt
 säfängeligt lefwerna, så torde thet dock wara
 adbråbst, om man kunde störta them i Misströ-
 stans diupa Haf. Och thetta hafwe wi, som in-
 tet annat upsät hafwe än edar Nytt, tänckt på
 twegghanda sätt at uträtta; Först skole wi på
 wår sida försöra them til en sådan Ogudachtig-
 righet, som of någon sin mögeligt wara will,
 och så mästen I tillika med Of på en wis bes-
 ständ tid hålla eder i beredskap, at med all mact
 giöra et anfall uppå them. Och afalt thet folck
 som stå under edar Lydno, tyckes Of at en Ar-
 mee af Förtrwiflande skulle wara lyckeligast, at
 giöra et Anfall uppå Staden *Mennistio Siäl*,
 och thensamma intaga. På thetta sättet skole
 wi öfwerwinna thesse fiender, eller Afgrunden
 lærer öpna sit Gaap, och Misströstan eller för-
 trwiflan lærer störta them theruti. Wi hafwe
 jernwål til at winna et så mycket lyckeligare slut
 uti thetta wårt önskelige Upsät, fickat zne af
 våra förtrognaste Diabolister ibland them, hwil-
 ka hafwa förlådt sig, och tagit fremmande Namn.
 Thesse hafwa Stadzens Inwånare tagit i sin
 tjänst, nemligen Girughet, Örenlighet och
 Drede. Namnet Girughet är ombytt emot
 öygdig Sparsam, hwilken Herr Sinne hafwer
 stadt hos sig i tjänst, och igenom honom blifwit
 rätt så Ogudachtig som någon af våra Wå-
 ner; Örenlighet kallar sig Tilläteligit Nöje,
 och är kommen i tjänst hos Herr Willian, hwil-
 ken igenom thenne sin tienare blifwit mycket om-
 bytt.

bött. Wrede hafwer tagit sig thet namnet **Bått** sinnig **Isfwer**, och then hafwer kommit i tid hos Herr Gudsfructtan: men så snart thene gamla underlige Adelsmannen märckte oråd, utdref han denne wår **Wänn** utur sit huus. Ja han hafwer sedermera låtit of förstå at han hafwer mist sig ifrån honom, emedan hans Herre ellies hans många begångne bostwestycken fullt hafwa låtit uphånga honom.

Igenom thesse wåre **Wänner** nu är wårt **Wärck** och förehafwande uti **Menniskio** mycket ordet befrämjadt; ty oackad then gamle Adelsmannen war af et så underligt och förtreteligt sinne, så hafwa dock the andre mennene varit så mycket lyckeligare i sin **Förändring**, och låra och så med tiden bringa then gamla til en fulkomlig **Wognad**.

Wårt andra **Förslag** består therutin att thet måste beslutas och fastställas, til at angripa **Staden** uppå en **Marknadz**dag, när **Inwånarne** aldramåst äro syflosatte; Ty **I** kunnen wara försäkrade, at på en sådan tid the aldramåst täncka på någon **Fahrlighet**. The äro så och aldramåst **Stickelige** at förswara sig, eller at tilfoged eder uti wårt förehafwande något hinder eller **Skada**. Och wi edre trogne **Stole** så wåra i beredskap, när **I** utwärtens gidren edart anfall, at befrämia saken in uti **Staden**. Och låre wi efter all förmodan wara i stånd at **Större** **Menniskio** **Själ** i thet yttersta **fördärwet**, och at förstöra thene **Staden**, förr än thes **Inwånare**

nare rätt lära kunna besinna sig. Om Edre Orms
hufvuden och aldra listigaste Drakar, wåre högt
årade Herrar kunna upstånka någon bättre wäg
än thenne, så afwackte wi edar mening therom
med thet aldra första.

Til then ewige afgrundens Inbyggare, gif
wit utur Herr Ondskas Hus uti Menniskio-
Siäl, och affärdat med Herr Ohelig.

Hela thenne tiden öfwer nu at these we-
derstyggelige helwetes Diabolister, således med
hwarannan höllo Samråd, huru the måtte be-
frånja Menniskio-Siäls fördärf och under-
gång, war then arma Staden i et bedröfweligit
och ömkeligt tilstånd; först och främst ther öf-
wer, at the så swarligen hade försyndat sig emot
Elschaddai och hans Son, och sedermera at the-
ras inwärtas fiender therigenom undfingo lika
som nya krafter: här til kom at the icke in til then-
ne dagen kunnat undfå något wänligt swar,
ömskönt the genom mångaldige Böneskrifter ha-
de anhällit hos Försten Emanuel, och hans
Fader Elschaddai om nåde och förlåtelse. Ty
the hos them wistande Diabolisters illistighet och
arghet war så stor, at thetas himmel therige-
nom blef alt mer och mer förmörkad, och E-
manuel nödgades thesöre at mera undandö-
ja sig för them.

The smittosama Siukdomen gick jemwäl
ännu mycket starkt uti Menniskio-Siäl, så
wäl ibland Höstwidzmännen som the andre
Stadzens borgare. Och thetas fiender woro
alles

allena friſte och ſtarke: och ſyntes numero
ra huſuudet, i ſtälle före at **Menniſtio**.
thet fort tillförene varit.

Wid thenne tiden affärdades the om
brefwet af the i **Menniſtio** Siäl ännu
blefne Diabolifter til Diabolus, med Herr
helig, ſom til honom i ſin mörka
affärdades. Han brackte theſamma
helmetes Portars högar, hwareſt Portwack
ren emottog brefwet, och leſwererade the
garens händer.

När theſe tvenne kommo tillſammant
woro the ſtraxt på ſtunden ſå förtrolige
med hwarannan, ſom en Tiggare med then
dra. The begynte at tala om Staden
Menniſtio Siäl, och hwad man emot thenſamma
hade i ſinnet, och Portwacktaren ſade: O
gamle gode wänn, ären I nu åter kommen
helmetes portars högar, Jag gläder mig
hierteligen, at iag åter får ſee eder igen.
helig ſwarade: Ja min herre, jag kommer
för några ärender ſkull ſom angå **Menniſtio**
Siäl; Säger mig, jag beder, ſade Portwack
taren, huru får thet til med **Menniſtio**
helt wäl, eſter min mening för of och wär
thenne ortens herre, ſwarade **O**helig; ty
haſwa mycket aſtagit i ſin Gudzfructan, och
går alt ſå wäl ſom wårt hierta thet önska
Theras herre är jennwäl mycket förörnad
ihem, hwilket of är hierteligen hugneliatt;
haſwe redan ſå til at ſäja, en foot under

ras bord; ty wåre Wåner ligga uti thesas skåpe, och således fattas of ganska litet, at blifwa Måstare af hela Staden.

Härnäst så äro ock wåre förtrogne Wåner dageligen församlade, och rådslå med hwars annan, på hwad sätt the aldrabäst måge kunna begynna sit förråderi, til at lefwerera thenna Staden sin rätta Herre i händer igen, thes utom går ock en mycket smittosam sjukdom ibland Inwånarne; och thet som bäst är, så hafwe wi then otwifwelactige Förhopning, at wi omsider läre blifwa måstare af Staden.

Thertil, swarade Helweters Portars Bandhund, är ingen beqwåmligare tid än thenna; Jag önskar at thet snart måtte gå för sig, och at et så godt upsåt utan drögzmal må winna sin Fulbordan; Ja, jag önskar at så ske måtte för the fattige Diabolisters skul, som ännu wistas i Menniskio-Siäl, och thesamma mastådes leswa uti en dagelig fruchtan,

Wårt Upsåt, sade Herr Ohelig, är så godt som wårckställt allaredan, ty the Herrar Diabolister som uti Menniskio-Siäl qwar äro, använda themid både natt och dag sin största flit, och the andre som ofsyldige dustwor, hafwa hwarcken förstånd eller mod, at täncka på sit tillstånd och öfwerwåga then faran och thet fördärf som hänger them öfwer hufwudet. Thes utom kunnem J ock wål föreställa eder, at ther låra wara många orsaker som böra nödsaka Diabolus at så mycket som någonsin giörligit är, härwid flynda sig.

Portwachtaren swarade: I hafwen så talat om saken, at jag rätt wäl begripit allsammans och är jag glad, at thet kommit så wida. I hwar men nu ingå til mine Herrar, min gode Obeligg, thet lär er en god belöning möta eder, jag hafwer redan förut inskickad edart bref.

Således gick Herr Obellig in, och Diabolus tom emot honom, hålsandes på honom och sade: Välkommen min trogne tjänare, thet bref som tu med mig förer, hafwer mycket frögdat mit hierta. The andra helwets herrar hålsade också på honom, och Obellig sedan han them allesammans ödmjukast hälsat tackat, sade: O! at Menestio Siäl minom Herre Diabolus måtte gifwen warda, och at han erwinerlig måtte vara en Konung öfwer thenne Staden! Strart hördes af Diabolus afgrund och thes öppna Gaap, et säfelligt låte och et ömkeligt gny och wrålande, ty sådan war thenne Ortens Musik, at sielfwa Bergen påswade lika som wille the rånna.

Sedan the hade lästit breswet, höllo the samråd, hwad the skulle swara theruppå, the förste som yttrade sina tanckar therom, war L. eifer, hwilken war af fölljande Mening, the han således yttrade: Diabolisternes i Menestio Siäl första förslag lærer förmodeligen wäl lyckas, och hafwa en god wärckan, nemligen at the på alt sätt och wis söka at förleda Menestio Siäl til ogudachtighet; thenne synden är närmaste wägen til förderfwet, probatum est.

När gamle Wänn Bileam tog för någre Åhr
 sedan samma Wäg, och thet lyckades mycket
 wäl för honom; Förthen skul låter of bibehålla
 thetta som en Staats regel, hwilken alla Dia-
 bolister sambhelletigen böra efterfölja; In-
 ingen ting i hela Werlden kan hindra at icke
 thetta skulle hafwa sin framgång, Näden allena
 wore thettil mächtig, men theraf förmode wi at
 themne Staden icke låter blifwa delachtig. Men
 om man bör anställa sielfwa angripandet uppå
 en Marknad; dag, thet före at the tå aldrast
 hafwa för händer, therom måste wi förut ännu
 något tala med hwarannan, warandes thenne
 puncten mera nödig at öfwerwägas än alle the
 andre, efter som wid wårt förhafwande alt
 annat thet efter bör rättas. Om wi icke rätt be-
 gynne saken, kan hela wäcket thet igenom blif-
 wa bortskämt. Wäre Wänner Diabolisterne
 säga fullan at en Marknad; dag är stickeligast
 thettil, för then orsak skul, at Memissio. Sial
 tå aldrast är syflosatt, och aldrast tånc-
 ter på någon fara. Men huru skulle tå gå? om
 the på thenna dag fördubblade sin wækt, ty
 sielfwa sunda förnufftet bör lära them at så gib-
 ra, och at the förstärckte then samma så, som the-
 ras närwarande tilstånd synes fodra. Ja hwad
 skulle tå hända, om alla thetas borgare på then
 dagen funnes i fulle Wapn? Skullen I mine
 Herrar, tå icke finna eder mycket bedragne ut
 edar uträkning, och skulle icke thet igenom wäre
 wän

wänner i Staden råka uti yttersta fara, och icke mera kunna undwika sin undergång?

Härtil swarade then store Beelzebub: Thet som min Herre säger kan fullan gifwa anledning til någon estertancka; Men thet kan icke thet kan och icke ske, som min Herre thet kan också icke eller förestått hafwer, at man icke icke skulle kunna gå therifrån, utan allenast gifwa anledning til något samtal och widare be-
werwågande.

Fördenkul böre wi, om så möjligt är undersöka, om Menniskio Siäl wäl skulle ha wa så stort förstånd och kundskap om thes klageliga tilstånd och vårt Förehafwande, the skulle utfättia Wacht och Besättning för the portar, och thensamma på Marknadsdagen dubbla. Men om wi efter anstått undersökning finne, at the äro lika som sofwande, kunne wäl fullfölia vårt förehafwande, och en Marknadsdag är therul aldratienligast, hwilket min Mening.

Men, frågade Diabolus, huru skole therom blifwa underrättade? och thet swarade wi wete fråga Herr Obelig therom; hwilket blef inkallad, och uppå thenne frågan således swarade:

Mine Herrar, så mycket mig wetherlig är, lårer Staden Menniskio Siäls närvarande tilstånd wara af följande bestaffenhet.

The äro affallne ifrån Trona. Emanu-
theras Föste hafwer wilit ifrån them, the affall-

En wäl mångfaldige Bönescriffter til honom, men swarer theruppå blifwer ute: Bättringen är icke heller så särdeles stor ibland them.

Thetta senare upptog Diabolus straxt, och sade: Jag är rätt glad at the äro tredste til at bättra sig, men jag hafwer någon frucktan för theas Bönescriffter; dock ehuru themed ock wara må, så är likwäl theas ogudachtige Wäsende, et klart tecken, at hiertat icke så serdeles wet af hwad the giöra, och när hiertat icke är med, är allt sammans icke af stort wärde. Men jag will icke widare uppehålla eder med widlöfftigt tabl.

Uro sakerne i sådant stånd, som Herr Oshelig berättar, sade Beelzebub, så är thet icke nödigt at giöra så stort wäsende therom, på hwilken dag wi böre angripa Staden. Hwarsten theas Böner, eller theas mactt lærer kunnna giöra them någon besynnerlig hielp.

Min mening här wid, sade Appollion, är theme, at wi med warsamhet böre gå til wärelsa, och icke med alt för stor hastighet begynna saken. Låter allenast wara wänner uti Mensnistio Siäl fullfölja så som the hafwa begynt at förörena staden, och föröbra them alt mer och mer til synd; ty ingen ting är mera fördärfweligt än synden, om så sker, skall Mensnistio Siäl wäl af sig sielf wända igen at waka, at öfwerlesterera Bönescriffter, eller at giöra något som kunde lända til theas förlofning och såkerhet, ty så låra the snart bortglömma Emanuel, och intet mera längta efter hans närwa

velse. Skulle wi kunna försöra them til er dant lefwerne, aldrig skulle thesas Förste willta komma til them. Wår Förrognne Herr Kōzlig Roo, tillika med en af hans derlikar utdrifwa honom utur **Menniskio-Siäl**. Hwarföre skulle icke Herr Girughet, och Orenlighet också kunna hindra honom at komma in i Staden. Men thetta jag eder, icke thesföre, som skullen icke redowetta alt sådant förut, ty eder är icke kändt at två eller tre Diabolister, så som the warda uptagne uti **Menniskio-Siäl**, kunna utträtta til at hindra **Emanuel**s komst, och bringa Staden under Wårt wåld, än en Armé af en hel Legion, som wi kunde utstikka til at giöra honom motstånd.

Förthenksul låter of med al sit och samhet efterlefwa thet första förslaget som Wänner uti **Menniskio-Siäl** giordt hafwa, och låter them utan återwēndo utstikka af medbröder i fremmande Klädebonad, til at ta sig med **Menniskio-Siäls** Inbyggare, låter thet kanske icke ens wāra af nöden at gynna något krig med them, eller om ändteligen skulle tvinga of thertil, så försäkra jag eder, at ju sundigare the äro, ju mindre Krafft låra the hafwa at giöra of motstånd, och ju lättare låter the falla of at öfwerwinna them. Ga om också skulle hända (hwilket är thet första som se kan,) at **Emanuel** åter stryft komme til them igen, hwarföre skulle icke these och

Dylke medel straxt åter kunna utdrifwa honom?
 Ja hwarföre skulle thet icke wara gibeligit, at han
 af theras mångfaldige Synder bleswe förbränd-
 ten, at i alla ewighet icke mera willia komma til-
 baka, lika som han i begynnelsen för samma orsak
 skull på en tid hade öfwergifwit them? Om så
 sker, låra hans Murbräckare, hans Slungor,
 hans Höfwidzmann, och hans Krigshår tillika
 med honom gifwa sig therifrån, och således lämna
 Staden Menniskio: Siäl i et aldeles blott och nakot
 tillstånd. Ja, lærer thenne Staden så, när han
 således seer sig aff sin Förste öfwergifwiden, icke straxt
 af sig sielf öppna Portarne för eder, och ärkiänna
 eder för sin Herre, som tillsörerne stedt är? Men
 alt thetta måste ankomma på tiden, någre få dagar
 äro icke tilräckelige, at utföra et så stort wärck som
 thetta är.

Så snart Apollion hade lyckat at tala, ut-
 brast Diabolus med mycken iswer i föllliande ord:
 Mine Herrar, och thenne Afgrundens befälhaf-
 wande, mine upriektige och trognaste wänner. Jag
 hafwer med stor längtan och otolighet hört edart
 långa och förtretelige tahl, min giruge Strupe
 och tome Buk känner en så stor längtan til at åter
 få åga och blifwa rådande öfwer then berömda
 Staden Menniskio: Siäl, at thet är mig gans-
 ska omöjeligt, ehwad ock theraf kunde hånda, at
 långre kunna wänta på thesse långwaractige An-
 slags utförande. Jag will utan ringaste drögz-
 mål, på alt möjligit sätt söka at upfylla min omär-
 telige afgrund med Menniskio: Siäls Inbyg-
 gares

gares Kroppar och Siälar. Låner, mig förbryt
 skul til uiförändret här af edra husiwuden, edra h
 tan och edar hielp, ty nu på stunden går jag at åter
 intaga min Stad.

När Usgrundens Herrar och Förstar för
 stodo then brinnande Begärelsen som Diabolus
 hade, til at upsluka then Allända Menniskio-Siäl,
 wände the igen at tala theremot, och lastwade at
 therutiñan wara honom behielpelige med alt hwad
 som kunde stå uti theas mact. Men om the ha
 de efterfölgt Apollions Råd, skulle Staden på ti
 mycket grymmare sätt hafwa blifwit förhärjad.
 Nu begynte man at öfwerlägga, med hwad sätt
 Kriggsfolck, och med huru många Diabolus skulle
 draga ut emot Menniskio-Siäl, til at åter intaga
 thenne Staden? och efter en liten twist, fattades
 thet slut, at man skulle följia thet råd som Diabo
 listerne hade gifwit uti theas bref, nemligen at in
 gen Krigghår wore skickeligare til thenne förvär
 ningen, än then son: wore sammansatt af de
 grymme Förtwiflande och Miströfste, och
 woro the af then mening, at wid 20. eller 30. tw
 sende thertil skulle wara tilräckelige.

Stadnade således thesse Stormåctige Her
 rar uti fölliande Slut, at Diabolus skulle låta
 röra Drummorne uti Landet Twiflan, hwilket
 grångar med Helweterz portars höggar, til at
 wårflwa sådant Folck, af them han sig emot then
 lände Staden Menniskio-Siäl kunde betiänd.

Sammalædes wardt ock beslutit, at the
 Herrar sielfwe skulle giöra honom bistånd in
 thet

hetta Krig, och hafwa öfwerbefålet öfwer hans
Krigs-Folck.

Förthenfull upsatte the å nyo et bref, och
offärdade Herr Ohelig tillbaka themed til Dia-
bolisterna uti Memiskio Siäl, som rätt höge-
ligen längtade efter hans återkomst, til at thet ige-
nom Kundgöra för them, huru thetas förhaf-
wande wore fastställt. Innehållet af Brefsuet
war som följier.

Å then brinnande och ängslige helvetes Af-
grund, Diabolus med alt sit följje, wi Mörkrets
Förstar, hâlse wåre förtrogne wänner, uti och wid
Memiskio-Siäls Murar, som hafwa en öls-
delig längtan efter wårt swar, angående thet för-
giftige förhafswandet som emot thenne Staden
å färde är.

Käreste wänner, i hwilka wi dag från dag
berömmes of, och i hwilkas gårdningar wi åhr
ifran åhr högeligen finne war glädie och hugnad.
Wi hafwe undfått edart angenåma bref, som
warit of mycket kärkommit, af of äffelig, war
Drottenares then gamle Adelsmannen Oheligs
Hand, och wi låte eder här igenom weta, at när
wi hade öpnat och låsit thetsamma, war wida
bortnlösa Afgrund, hwar uti wi of upphålle, gaf
et så ängsligt och fäseligt liud ifran sig, at the
kring om liggande bergen thetas rörtes, och så
när hade remnat, hwilket eder til en förträckeli gi-
hugkommelse lända skall.

Wi kunde ei heller annat göra, än kånna
en glädie och förundran hos of öfwer edar Tro-
het,

het, och edart förstånd; Starckhet, som nu seer
lyser af hela edart wäsende, och hwarmed wi
ne eder beredwillige til wår tjänst emot **M
stio Siäl**; Ty I hafwen påfunnit et så of
likneligit sätt, at angripa thetta rebelliska **Folck**
at all hellwetes förnuft icke skulle hafwa kunnat
påhitta thet som bättre varit, och så snart
sätt see edart sidsta Förslag, hafwe wi strax
fallit thetsamma, och med wår största förundran
thertil gifwit wårt samtycke.

Ja wi låte eder wetta, til at styrka eder
edar diupa arghet, at när edart förslag i alla the
ne ortens Machters och Öfwerheters Samman
waru blef til öfwerwägande företagit, och de
wid Rösterne och meningarne woro gancka flög
achtige, de likwäl med alt sit förnuft icke kunnat
nat påfinna något bättre och säkrare medell til
öfwerfalla then Rebelierande Staden **M
stio Siäl**, och åter bringa thensamma under
Wårt Wälde.

Kort at säja, alt hwad som thet talades, och
icke kom öfwerens med thet som I haden skrifvit
thet förföll af sig sielf. Ty Försten Diabolus
wille icke wetta af något annat förslag, än thet
som kom ifrån eder; Ja hans öpne Saag, och fö
re Buk war lika som brinnande af långtar
wäreckställa edart påfund.

Förthenksul gifwe wi eder tillkänna, at wår
högmodige Brymme och obarmhertige Diabolus
låtit upbåda mera än tiugu tusende Förtrösta
de at tåga emot thetta Folck til edar hielp, och

then rebellerande Staden **Menniskio-Siäl** för
 bärf. The äro alle käckte Männ af et grymt och
 förskäckeligit påseende. Männ som ifrån urmin-
 nes tider äro wane wid Krig, och som intet sty
 för trumman, och kunne wi wäl säja, at han thet
 ta sit wärck med all möjelig skynsamhet lærer
 wäl utföra, ty han hafwer aldeles rättat sin hug
 och sinne theruppå. Wi begäre för thenne orsa-
 ken skull, at J, på lika sätt som J härtils hafwen
 hållit eder til of, och gädt of med Råd och i sielfwa
 wärcket tilhanda, hädan efter också än widare wil-
 len beförämja wårt Förehafwande, hwaraf wi för-
 säkre eder, at J icke skolen hafwa någon skada,
 men wäl Förmån och Winst, emedan wårt up-
 sat är at giöra eder til Herrar öfwer **Menniskio-Siäl**

Et är som wäl utaf eder bör i acct tagas,
 och för ingen orsak skull bör efterlätas, nemli-
 gen at hwar och en af eder som uti **Menniskio-**
Siäl är och wistar, bör använda all sin för-
 mågo, förstånd och illstighet, at genom bedrägeri
 ännu widare förleda Staden til synd, och Ogud-
 achtighet, på thet at döden måtte följa uppå
 synden.

Ty thetta är helt fast och säkert uti wårt
 sinne, at ju argare, syndigare och Ogudachtigare
 Staden **Menniskio-Siäl** blifwer, ju senare Lär-
 ker **Emmanuel** wara til at hielpa thesamma, både
 med sin närwarelse och elliest, ja ju mera the föra-
 falla i synd, ju swagare låra the blifwa til at för-
 swära sig, när wi warde them anfällandes til att
 uppswält

upfwälga them. Ja, thet kunde ſå hända, at
 ras mächtige *Elſchaddai* ſielf torde neka them
 widare hägn och beſkydd, och tilbaka falla
 Höfwidzmänn med alt ſit Krigzhår, ſamt lem
 them aldeles blotta och nakne; Om ſå ſkulle
 ta torde Staden ſielf öppna Portarne för Os,
 lika ſom et moget Fikon falla i munnen på
 ſom therefter worde gapandes. Ja, I må
 vara förſäkrade, at wi ta med ſtor beqwämli
 och utan möda lära öfwerwinna them, och
 theras Mäſtare.

Hwad tiden widkommer när wi äru
 angripa *Menniſtio-Siäl*, therom äre wi
 ännu aldeles öfwerens komne. Omſkönt
 af Os, lika ſom I, äro af then mening, at
 ſen af en Marknadzdag ther til torde wara
 qwämlikaſt. Men ehuru themed ock wara
 ſå kunnen I hålla Eder tilreds, at giöra in
 Staden, ſå ſnart I utanſſe warden Drumm
 hörandes, et ſtort rop och larm, til at therigen
 åſtad komma en ſå mycket ſtörre och faſeliga
 förfräckelſe. Ty ta läser Staden *Menniſtio-Siäl*
 warda ångſlad på alla ſidor, ewart han ſig
 wänder, ſå at han icke mera läser wetta
 at han ſhall taga wägen til at undſå hielp.
Beelzebub, Herr *Apollion*, Herr *Legio*,
 alle ändre hålla eder, ſammatedes giör ock
 Herre *Diabolus*, och wi önske eder uti alt
 förhäfwande, lika lycka framgång och nytta,
 wi ſielfwe åtniute.

Wi häſſe eder, af wåre förfräckeliga

for, hwarest wi hafwe wårt tilhåld, i then fasetliga afgrunden, sammaledes giöra ock the många Legioner som äro när Os, önskandes eder rätt så stor helwetes Lycksalighet, som wi sielfwe ästunde.

Afsändt med Brestbåraren Ohelig.

Herr Ohelig tillagade sig at med sitt Gänningsgebud gå tillbaka ifrån then förfräckeliga Afgrundden, til *Diabolisterne* som bodde uti Staden, och när han gick up til Afgrundsens Gaap, hwarest Portwacktaren war, såg Portwacktaren honom komma, och frågade, i hwad stånd sakerne stodo, angående *Menniskio's Siäl*.

Ohelig swarade: Sakerne äro i et så godt tillstånd som wi thet någonsin förmoda eller önska kunne. Brestwet som jag med mig hade, war hos alla ganska behageligt, och nu går jag åter tillbaka, til at underrätta *Diabolisterne* thetom. Här uti min barm hastwer jag swaret, som utan twiswel ganska mycket lærer fågna mina Herrar, af hwilka jag affärdad är, ty igenom thes Innehåld upmuntras the at utföra och fullföllia sit förebafwande, och at hålla sig i beredskap, at sammaledes inwärtas angripa Staden, så snart the få se at Min Herre Diabolus warder then samma belågrandes.

Men är hans upfat så, frågade Portwacktaren, at sielf utdraga emot Staden?

Ja wissertligen, swarade Ohelig, och han lærer taga med sig mera än tiugu tusende Man, alle tillsammans mycket grymme och förfräckelige
Sör.

Förtwiflande, et utsökt Manskap til at tilla
honom wid thenne förättningen, och uppå thet
Selttoget.

Så wardt Portwactaren ganska glad
sade: är en så god Anstalt giord emot Staden
Menniskio = Siäl, så skulle jag önska, at
wille sätta mig öfwer tusend Mann, på thet
jag också måtte kunna wisa min tapperhet.

Edar önskan, swarade Ohelig, kunde man
winna sin Fullbordan; Jag tycker på edart
sende, at I lären hafwa mod och hierta nos,
sådane tappre Män är min Herre bäst belärd
med, men mit ärende som jag hafwer, tål icke
got drögmål, utan jag måste skynda mig hädan.

Siörer så, sade then andre, och skynder ed
med en hast tillbaka til Menniskio = Siäl, med
thet onda som I kunnen til Herr Ondskas
til then ort, hwarest Diabolisterne äro förslam
lade, at hålla samråd med hwarannan, så skick
them, at Portwactaren anmäler sin hörfam
tiänst, och at han, om han får, ärnar at följa
Armeen i sält emot then berömda Staden Men
niskio = Siäl.

Thet skal gerna ske, swarade Ohelig, och
wet at mine Herrar som i Staden äro, lära ha
wa en stor glädie öfwer thenne hälsning, och
ska at snart få se eder.

Efter thesse och dylike Complimenter,
Herr Ohelig affled isfrån sin wänn Portwact
taren, hwilken under tusende hellwetes önsknin
bad honom at med all skyndsamhet försoga sig

sin Herre, thet han också straxt gjorde, utan at wida-
re inlåta sig i något tal, och sig med en hast bort-
skyndade.

Således gick han sin wäg fram, kom til
Staden, och gick genast som tilföre uti Herr
Ordfiskas hus, hwarest han åter sandt Diaboli-
sterne församlade, wäntandes på hans återkomst.
Han öfwerlefwererade straxt sit bref med följande
Compliment: Mine Herrar som wissa inom
war Förste & Gränfor Afgrundens Öfwerhet och
Makter hälsa eder som äro samskyllige Diaboli-
ster af Menniskio Siäl, och önska eder alltid sin
besymmertiga Wälsignelse, för the stora tjänster,
samt the goda och sköna påfund, hwarmed I war-
fellen nu ären syflosatte angående Menniskio-
Siäls intagande.

Sådant war nu tilståndet uti then åsländige
Staden Menniskio-Siäl. The hade förtörnat
sin Förste, och han war wiken ifrå them; thes
emot hade the igenom sit dåractiga wäsende, up-
wäckt Helvetes andar och makter emot sig, at the
på thet ytterste estersträfwade thenne Stadens
fordärf.

Menniskio-Siäl hade fullan på et mycket
bedräfweligit sätt blifwit sina Synder warse.
Men Diabolisterne woro them öfwermächtige.
The ropade; men Emanuel wille icke höra them,
eller låta sig af thes rop beweka at komma til-
baka. The utom woro the intet förwiffade thes
om, at han någonsin åter torde willia komma
tilbaka til sin Menniskio-Siäl. The känd

intet sina fienders list och mact, ei heller
 the af, hwad the hade tagit för mått och
 gar at utföra Hellwetes förebastwande; ty Dia-
 lus wiste wäl, at ju mera theas hiertan
 wända sig til orättferdighet, ju mindre skulle
 was Konung höra theas bön; förthen skul ble
 the dag istån dag swagare, och woro lika som
 bäll then ther drifwes af wädret. The ropade til
 Konung om hielp, men likwäl kunde the
 Diabolisterne ibland sig; hwad skulle tā Kom-
 gen göra med them? Thet war lika som
 uti Menniskio: Siäl war beblandat. Dia-
 kerne och Inwånarne i Menniskio: Siäl
 de mycket wäl komma med hwarannan öfwer
 Ja, hwad som mera är, the tänckte at göra
 med them; ty så snart then smittosama sjukdomen
 hade wändt igen uti Staden, begynte the at
 ta then tanckan, at thet wore förgäfwes at låta
 föra Krig emot them. Thes utom förökte Men-
 niskio: Siäls swaghet then fördel som Dia-
 bsterne hade öfwer them. Menniskio: Si-
 fiender och förföljare begynte nu redan si-
 at göra sig försäkrade om Stadens öfwer-
 nande. Och på sluret war en ganska ringa af-
 nad mer emellan Menniskio: Siäls Inwån-
 re, och Diabolisterne; thet hade et sådant anse-
 de som woro the begge måstare af Staden.
 Diabolisterne förökte sig och wärte til, men
 andre förminskades ögonstkenligen. Ty af
 Farsoten som gick i Staden, bleswo meca
 bad 1000. Menniskior döde.

Men så snart thet behagade *Elſchaddai*, infandt sig en Mann Upsickt benåmd, som mycket ålska- de soletet uti *Menniskio Siäl*. Denne gick es- ter wanligheten allestädes ikring, (a) til at se om han intet på et eller annat ställe kunde få weta om något emot Staden blefwe stämpelat eller ei. Ty han war altjämt mycket nogrånad, och i en sta- dig warande råddhoga, at them skulle något vndt se, anten af Diabolisterne inwärtas, eller af nå- gon utwärtas mact. Du tildrog thet sig på en wis tid, under thet at Herr Upsickt således gick ikring, til at efterspana hwad som kunde hända, at han också kom uppå et rum i *Menniskio Siäl* som kallades thet onda berget, hwarest Diaboli- sterne gemenligen höllo sina Sammankomster, och som han förmärckte at någre thersammastädes talade hemliga med hwarannan, ty thet war om Natten, steg han litet närmare til at få höra hwad the talade. Och han fick snart höra at the på et gonsta förmatet sått försäkrade hwarannan, thet skulle icke länge anstå, innan *Menniskio Siäl* åter skulle stå under Diabolus lydno, samt at Dia- bolisternes upsät wore, når thet worde så wida kommandes, at dråpa alla Inwånare med swärdet, at döda Konungens Höfwidsmån, och at widriswa alt Krigsfolet utur Staden.

Han hörde them widare säga, huru thet wo- re helt wist, at Diabolus hade mera än 20000 tap- per. Sämpar i beredskap, til at utföra thetta förhaf-
 wan

(a) Goda tankar, och begiärelser.

wandet, och at icke en Månad skulle gå förbi, utan thet wore skedt.

Så snart Herr Upsickt hade hört hwad sådes, (b) trodde han straxt at thet måtte mansant, therföre gick han ofördröjeligen til Majorens hus, at kundgiöra honom hwad thet hört hade. Denne skickade efter Underläraren (c) och förestälte honom hela saken, hwad straxt therom gjorde larm uti hela Staden, eftersom han nu för Secreterarens opastlighet war lika som then ypperste Läraren uti M. S. Skio-Siäl. Och af et sadant Medel berättade Underläraren til at bringa Staden i rörelse. Uppå ringades med alla klockorne, solcket kallades tillsammans, och han förmante them at hålla sig wackt, til at förekomma hwad han af Upsickt förnummit hade; ty thet år, såde han så förfräckeligt Förråderi åfårde, at wi icke en enda dag säkre om allas wårt lif, och thet icke ringa actas, ty Herr Upsickt hafwer esterrättelsen therom. Nu war thenna Upsickt en mycket beskedelig och skarpsint Man, som lop med något Sqwaller eller med Lögn, utan Man som wål utransakade hwad honom förestälte och ingen ting lätt komma af sin Mun, som icke hade goda skäl och grund til. Och på thet Inwånarne sielfwe måtte höra honom tala thet om, låt Underläraren kalla honom til sig, som Fen straxt kom, och så omständeligen talade om saken, samt med så goda skäl bestyrckte hwad

hade, at **Menniskio** Siäl straxt om sanningen
 blef öfswertogad. Underläraren sade theruppå til
 them: Käre wänner, thet är icke emot förnuftet,
 at troo hwad Herr Upsickt berättar; ty wi haf-
 we ju förtörnat *Elschaddai*, och med wåre synder ut-
 driffwit **Emanuel** utur Staden. Wi hafwe haft
 alt för stor gemenskap och Omgänge med Diabo-
 listerne, och bortglömt then förra Nåden och the
 wålgjörningar som han öfgiordt hade, förthenkul
 bör man icke förundra sig theröfwer, om Siens-
 den gör stämplingar til at befrämja wår Under-
 gång; ty ingen tid är thertil beqwämligare än
 thetne. Den grymma farsfoten är uti Staden,
 och wi äre therigenom mycket förminskade. Måns-
 gen wåltmenande Man är affomnad, och Diabo-
 listerne hafwa inom en kort tid tillagit, både til
 Fortia och Manskap.

Thes utom, sade Underläraren, hafwer
 jag af thenne sansfärdige Månen ännu hördt thetta,
 at han förnummit, huru uti thenne wicktige saken
 afskellige bref skola wara affickade och ankomne,
 til at befrämja wårt fördärf och undergång.

Når **Menniskio** Siäl hade alt thetta för-
 nummit, och icke förmådde säga någon ting ther
 emot, uphöjde the sin röst och begynte at gråta.
 Herr Upsickt bestyrckte jemwål uti Herr Under-
 lärarens närwaru, alt hwad han för **Mennis-
 kio** Siäl sagt hade. Förthenkul nedsatte the
 sig å nyo och begynte bitterligen til at gråta öfwer
 sin dårskap, och fattade thet upsåt at willia fördub-
 bla sina Böneskrifter til *Elschaddai* och hans Son

The gåfwo också straxt alla Höfwidz- och Befälningssmänne med the öfrige Krigs-Hjeltarne till Kämma, i hwad tillstånd sakerne woro, och begärde af them, at the wille hafwa medynkan med the swaghet, och använda nödige Medel till the styrkiande och uprätt hållande, samt sielfwe hällas sig i beredskap, at hålla en Fältslackning med Diabolus, anlingen thet måtte ske om dagen eller om Natten, uppå hwad tid han worde kommandes, emedan the hade esterrättelse, at han skulle komma til at belägra Staden Menniskio-Siäl.

Så snart Höfwidsmänne, som alla hade burit en upriktig Kärlek för Menniskio-Siäl, förnummo hwad som å färde war, kunde the icke annat göra än förnya sina krafter, som the allesammans hade warit af Simsons släkte; the kommo straxt tillsammans til at rådsla, om hwad sätt the skulle förstödra thetta onda Helvetes förslag, som Diabolus och hans Anhang med thet första årnade at wärckställa, enrot then sieliga swaga och fattiga Staden Menniskio-Siäl. Förthen skul kommo the öfwerens om thet följande.

1.) Skulle Menniskio-Siäls Portar hållas igen slutne, och alle som ut- eller ingånde skulle af Höfwidsmänne som woro på Wärdnoga examineras, (d) på thet at the som skyldige til förråderiet, och hafwa thet upfått fördärftwa Staden, wid ut- eller ingåendet måtte warda rögd och fast tagne.

2.) Skulle

2.) Skulle man anställa en noga undersökning igenom hela Staden, hwilka som woro Diabolister och hwarest the sig uppehölo, och rannsaka alla husen uppe och nedre, til at på sådant sätt, om mödeligt wore, utspåna them allesammans, (e) samt få weta hwem i någor måtto i thetta förråderiet kunde hafwa deel.

3.) Faststältes sammalædes, at hwarest, eller hos hwem någon af these Diabolister blefwe funnen, (f) om thet ock wore ibland *Menniskio*-Sjåls borgare sielf, at the hade hyst eller berbergerat them, så skulle thensamma sig til *Resa*, och androm til *Sky* och warnagel, stå uppensbar förkiöplickt.

4.) Blef också uti then berömda Staden *Menniskio*-Sjål beslutit, at hela Församlingen skulle högtideligen fira en allmänn faste- och förödmuelsestas dag, til at therigenom förklara theas förstes rättmätige rättighet, och til at betyga sin öfverhöghet, för theas öfwerträdelse skul emot honom och hans Fader *Elschaddai*.

Thet faststältes jemwål, at alle the, som icke gjorde sin flit at hålla thenna fastedagen, och at ödmunka sig för theas begångne synder, utan faste och bekyrnade sig om sina werldslige ärender, och lupo fram och tillbaka öfwer gatorne, skulle hållas för Diabolister, och för theas ogudachtiga utwäsende skul thes förse anses.

5.) At the i all som största skynsamhet, och
U 4 med

(e) Hebr. 12, 15, 16. (f) Jerem. 2, 34, 51, 62. Ezech. 16, 52.

med så andäktigt hierta som the någon sin Kund, skulle förnya thesas hierteliga Ånger öfwer synder tillika med thesas Bönestkrifter til *ElSchaddai* om hielp. The sunno också wara rådeligit, at afficka berättelse til hofwret, om alt hwad Herr Upsäck them förkunnat hade.

6.) Wardt ock beslutit at Staden *Menniskio-Siäl* skulle giöra sin tackfäjelse til Herr Upsäckte, theföre at han hållit så flitig wård för Stadens wälfärd, och at the therjemte skulle updraga honom en öfwerbefähligswandes Beställning efter som han af Naturen war så mycket fallen til att söka thesas bästa, och tilfoga thesas fiender skada och afbräck. Sedan hela Menigheten tillika med sina Hofwidsmänn hade fattat et sådant sin wärf stältes alt thet som här öfwan före förman år. Portarne blefwo slutne; the anställte en noggrann Ransakning efter alla Diabolister, och the höll hwilka någre af them finnes, måste stå offentlig kyrkioplikt. The anställte sin Fastedag, förnyade sina Bönestkrifter til sin Förste, och Herr Upsäck efterkom med all trohet och flit thet ämbetet, som *Menniskio-Siäl* honom anförtrodt hade, och han gjorde med all flit hwad han giöra borde, och thetta icke allenast inom Staden, utan jemwel utom thensamma, til at ransaka undersöka och skärskåda alting.

En kort tid thet efter, sedan alt thetta skedd war, tog han fremmande Kläder uppå sig, och reste til helwetes Port ars högar, til thet landet hware the Förtröswande uppehöll sig, hwarest han hörd

alt thessamma, som tillsörene uti *Menniskio-Siäl* blifwit omtalt; han fick också wetta at Diabolus war aldeles färdig at bryta up, och s. m. Förhensful, så snart han war tillbaka kommen, kallade han alla Stadsens Öfverstar och Höfwidsmänn tillsammans, och fungiorde them, hwarest han hade varit, och hwad han hade sedt och förnummit. Besynnerligen kundgiorde han them, at Diabolus nästan wore aldeles färdig och nitreds til at upbryta, och at then gamle Ötroo, som för thetta varit fångslig uti *Menniskio-Siäl*, skulle som General commendera hans Armee, hwilken bestode af idel förtwiflande, och wore öfwer 20000. Mann stark. Han sade thehos ännu widare at Diabolus förhastwande wore, at med sig föra the stora Förstar utur Åsgrunden, at hwilka skulle wara Höfwidsmänn och Besälshafwande öfwer these förtwiflande. Och at thet wore hel wist at Diabolus med hela sit Anhang icke förr wille gifwa sig til Ro, innan han åter hade brackt Staden *Menniskio-Siäl* under sin lydno igen. Och at orsaken hwarföre han hade satt then gamla Ötro til General öfwer hela sin Krigsmact, wore thenne, at ingen wore Tyrannen trognare än han, och at thessamme hade et outsläckt gift haat emot Staden. Thes utom så hafwer han ock ännu icke glömt then Skymf och Refa, som *Menniskio-Siäl* honom tilfogadt hade, hwilket at hämnas han helt fast hos sig hade beslutit. Och på thet at ingen ting måtte förslömmas, så skulle alle Mörkres Förstar blifwa

ypperste befälhafvande; Men Orroo skulle wara
 then aldra ypperste ibland them alla, ty honom wa-
 re thet lättare at utföra Stadens Belägring än
 någon af alla the andra.

Så snart nu Stadens Höfwidsmänn tillika
 med Stadens Äldste hade hört thenna tidningen
 som Herr Upsickr hade haft med sig, straxt funno
 the nödigt, utan widare ppstos at wärckställa the
 Befalningar som theas Förste them emot Dia-
 bolus gifwit hade. Förthenskul blef straxt uti al-
 la huus i Wemiskio-Sial en nogaräknad och
 opartist undersökning anstält, om ännu några
 Diabolister, af hwad slag the ock måtte wara,
 therutinnan kunde igenfinnas. Och när the kom-
 mo i Herr Sinnes och then stora Herrens Wille-
 lians hus, funno the ther twenne Diabolister; uti
 Herr Sinnes hus funno the en Gyrugeter be-
 nämnd, som hade förbytt sitt Namn, och kallade sig
 Dygdig Sparsam; uti Herr Willians hus
 funno the Diabolisten Ökyll under thet fremmande
 Namnet af Tilläteligit Nöse. These twenne
 Stadens Höfwidsmänn och Äldste togo the
 straxt til fånga, och öfwerleswererade them i För-
 gemästarens Trogens händer. Swilken sig
 alfversamt emot them betedde, och them med
 många Järn-skiattrar betungade, at the inom en
 ganska kort tid söllo i en swår Lunge soot, och dö-
 de uti fångellet. Theas Herrar och Husbönder
 bracktes jemwäl med Höfwidsmännernes och the
 Äldstas enhällelige Samtycke uppå offentliga
 Torget, at thesammasstädes androm uti Wemiskio

Skio-Siäl til Sky och warnagel utstå sit straf, hwilket bestod therutinnan, at then som syndat hade, efter förutgången bekännelse och hiertelig Ånger öfwer sina onda giärningar, offentligan måste tilstå at han hade syndat, och utlofwa, at båtskra sit lefwerne.

Sedermera gingo Höfwidsmännen och Stadsens Äldste omkring i Staden, ill at med all flit uppsöka ännu flere Diabolister, uti thesas Gropar, bergsrefwor, och jorde-kulor, så väl uti och bredewid Stadsmurarne, som uti sielfwa Staden hwarest the sig fördolt hade. Men omstönt the gåncka klart och tydeligen sågo thesas footspor, och kunde märcka hwarest thesas fötter stadt hade, så at the kunde efterspana them ända til öpningsarne af thesas Gropar, så kunde the ånbock icke fasttaga och öfwerlefwera them uti Justitiens händer; ty thesas wägar woro krokote, thesas Gropar starcke, och the sielfwe mycket snälle til at giömma sig.

Weniskio-Siäl war nu med en så starck Årm råddande öfwer the Diabolister som ännu woro öfrige uti Staden, at the woro glade, om the allenast finge giömma sig uti sina gropar. Fordom stode thet så til, at the kunde uppenbarligen och om dagen gå omkring och låta sig see; men nu woro the nödtwungne at giömma sig, och om the skulle gå ut, måste thet se om natten. Tilföre hade Jurdånarne uti **Weniskio-Siäl** et gåncka förroget Ömgänge med them; men nu höllo the them för sina dödsfiender. En sådan förträffel

Andring

Ändring hade Herr Uſſickts ſitt uti Staden äſtade kommit.

Wid thenne tid hade Diabolus aldeles ſamtat ihop ſitt ſtora Krigshår, hwarmed han tänckte aldeles at föröda och förſtöra Menſkio Siäl, och hade ſatt ther öfwer ſådane Höfwidsmänn och Fält-Öfwerſtar, ſom aldrum åſt kommo öfwerens med hans grymma begärelſer. Han ſelf war högſte Befälhafwanden, och Otroo war General öfwer Armeen; the öfrige förnämſte Befälhafwande ſkola ſedan warda upnämde, ni wile wi allenast förut tala om the mindre, thea ſkiölder och fanor. Ibland theſe war

Höfwidswannen Kaſande, hwilken hade öfwer befålet öfwer the twiſlande om Uckeröſen. Han förde en röd fana, ſom Gändricken fördräfware anförtrod war, och then ſtora Draken war hans ſkiöld och Wapen.

Efter honom kom Höfwidswannen Urſinnig, ſom hade inunder ſig the twiſlande om Kalleſen, hans Gändrick war Herr Mörcker, och han bar then gula fanan, och uti hans ſkiöld ſtode tre brinnande Ormar.

Uppå honom fölgde Höfwidswannen Göttdömmelſe, thenne hade at befalla öfwer the Göt twiſlande om Täden, han förde en röd fana, ſom bars af en then ther kallades intet hopp om Löfſtet, hans ſkiöldemärke war en Mörck Grop. (G)

Efter honom kom Höfwidswannen Omärkelig, ſom hade at befalla öfwer the twiſlande i Trons

i Trona, han förde jernwål en Röd fana, och Fåndricken kallades then Upslukande. Uti hans Skildsäg man et öppet Gaap.

Sedan kom Höfwidsmannen Swafwel; under hans Befäl stodo the förhårdade Twiflande, (h) han hade också en röd fana, som blef buren af Herr Brinnande, och hans Skildsmärcke war, en blå illa luckrande Eldslåga.

Efter honom kom Höfwidsmannen Tormen, hwilken hade öfwer-befålet öfwer the twiflande om Upståndelsen, hans fana war af en blefsfärg, och Herr Snagande war hans Fåndrick. Han förde en swart Orm uti sit wapen. (i)

Theruppå kom Höfwidsmannen (k) Ingen Roo hwilken hade befålet öfwer the twiflande om Saligheten, han förde en röd fana, och hans Fåndrick war Herr Utan Roo. Uti hans wapen stod en halfdödd Menniskia.

Sedermera war ännu en Höfwidsmann Graf benåmd, som hade under sig the twiflande om Herrligheten, och han hade en Guhl och Bleef fana som bars af Fåndricken Fördärf. Uti hans Skild stod en dödd Skalle med dödas Been.

Intellig fölgde Höfwidsmannen För-twiflande, som hade at befalla öfwer them the ther twiflade om Menniskiones Lycksalighet. Fåndricken kallades Modfältt, som sammalades

(h) Ps. 116. Uppenb. B. 14.

(i) Marc. 9: 44, 46, 48.

(k) Uppenb. B. 4: 11. och 6: 8.

hade en röd fana, och uti sit Wapen et hett järn
och et hårdt hierta.

These wore Diabolus Höfwidymän
Standarer, Fanor, och Sköldemärcken. D
öfwer these hade Diabolus förordnat til öfwer
befälhafwande Beelzebub, Lucifer, Apollon
och sådane flere; Herr Otroo war General, och
Diabolus war Konung.

Äf the frivillige tillsattes också någre, alt
the kunde wara sticketige til, öfwer hundrade,
flere. Och således wardt Otroones Armee
komligen utrustat.

Mönstringen anstältes wid Zelweters
tars högar, ther ifrån upbröt hela Armeen, och
tog sin wäg ända til Staden Menniskio. S
Nu hade Staden, som wi allaredan förnum
genom *Elschaddai* tillåtelse af Herr Upsic
Din blifwit underrättad om theras Ankom
förthenstul hade the utatt dubbel wackert uti
portar, och hade fördubblat alla sina anstäl
theras Slungor stältes jemwät uppå beqwem
ställen, hwar ifrån the aldrabäst kunde k
stora stenar, til at thermed gibra sina sien der
Diabolisterne i Staden kunde ei heller

foga them så stor skada, som the wäl ha de ärn
i Menniskio. Sial hade numera wäsknat
then dwala hwaruti han förr hade legat. M
thet arma folket blef mycket försträckt (n),
fienden första gången kom i theras ögnasickte,
synnerligen när the fingo höra Drummeterne

(n) 1. Petr. 5: 8:

liud, hwilket sannerligen och war rått faseligit at
höra. Mennistiorne som woro wakne och thet
hörde, begynte at skålswa och båswa, wål på sin
mil therom kring. Theras sanor woro också
ganska faselige, och kunde intet annorledes än med
bestörtning påsees.

Når Diabolus ankom för Staden, fattas
de han först Posten för Öronporten, och gjorde
ther på straxt et grymt anfall, efter alt anseende i
then mening och tanckan, at hans Wänner
in uti Staden sammaledes skulle wara färdige at
begynna något. Men Höfwidzmännerne hade
gjordt goda anstalter ther emot; Förthensful, och
som then hielp, hwilken han af them förmodade
uteblef, han också förmärckte at hans Armees myc-
ket kom at lida af Slungo-Stenarne, eftersom
Höfwidzmännerne uti Staden, oackrad then swags
het som the ännu kände af then uthärdade farfoten,
höllo sig mycket tappert, ty blef Diabolus nödwun-
gen, at gå tillbaka ifrån Menistio-Siäl, och at för-
skansa sig tillika med ste Mannskap uti fältet så länge
ifrån Staden, at stenarne icke kunde hinna til honom.

Sedan han sig nu således hade förskansat,
upkastade han fyra högar emot Staden, af hwil-
ka then första kallades Diabolus, efter hans egit
Namn, til at therigenom åstadkomma i Staden
en så mycket större förfräckelse. Therup-
på begynte han at inlåta sig med Sta-
den, och hade thet upsåt at så omgås med Men-
nistio-Siäl som et Lejon med sit roof, at thetne
Staden af skräck och ängest skulle sig honom un-
dergif.

dergifwa. Men Höfwidymännerne och Rikets folket gjorde, som sagt är, et så manligt motstånd och uträttade så mycket med sina stenar, at de med största misnöje och wedervillia måste dragas sig tillbaka, så at **Menniskio-Siäl** åter begynnade at repa mod.

Uppå thenne högen nu, som på Norra sidan om Staden upkastad och efter Diabolus egen Namn kallad war, satte Tyrannen sit eget Stämpe dar som mycket fäseligit war at påskåda; ty han hade genom en fördieslad konst wirket therom en Eldslåga lika som et Wapen, hwilken war et ganska försträckeligit utseende, och uti thenna Eldslågan syntes **Menniskio-Siäls** belåte benämning.

Sedan Diabolus therom föranstaltat hade, befalle han sina Drumslagare at alla nätter gå ut in til Stadzwallarne, och at slå på Drummarna lika som wille man sig med Inwånarne uti nöjes samtalslåta, och thetta skulle therföre ske om korta tid, efter som Slingorne gjorde them omkommen all för stor skada.

Ly Tyrannen sade, at han numerat hade sin finnad at tala med then skålfwande och bäfande de Staden, om the wille gifwa sig honom i tro och therföre wille han alla nätter låta röra Drummarna, på thet at the omsider theraf måtte bli uttröttade, och om the i begynnelsen skulle finna sig i geristråfwoge, at the dock omsider thertil måtte tringas.

Thenne Drumslagaren nu gjorde

honom befallt war, och under thet at han slog upp på sin trumma (o), skall någon hafwa varit som ledt, at thet varit i Staden hel mörckte af ånge, och at liuset intet mera skinit öfwer dem för mörkret skull.

Man hafwer aldrig på jorden hört något liud som varit mera försträckeligt, för utan när *Elshaddai* talade. Men ack! huru skälde och bådade icke *Menniskio-Siäl*; ty the tyckte intet annat än at *Diabolus* aldeles skulle uppsuka them.

När *Drumslagaren* hade wändt igen at slå, talade han således til *Menniskio-Siäl*: Min Herre och Mästare hafwer befallt mig, at låta eder weta, thet han wil låta eder åtnjuta Landes goda, så framt I straxt utan gensagn erkännen honom för edar *Öfwer-Herre*, men om I åren tröge och motsträfvice, så hafwer han beslutit at angripa eder med all mackt. Men så snart thetta *Sanningebudet* hade begynt at röra sin *Drumma*, lop folcket hopetals ifrån *Menniskio-Siäl* til *Höfwidsmännerne*, som woro i Slottet, så at ingen war tilstådes som wille swara honom. Förthenskul företog han thenna nästen ingen ting widare, utan gick åter tillbaka til sin Herre uti *Lågret*. Eftersom nu *Diabolus* förmärkte, at han härig om ingen ting kunde uträtta emot *Menniskio-Siäl*, ty fickade han följande *Natt* åter sin *Drumslagare* til *Staden*, men utan *Drumma*, til at låta them weta thet han

wore benågen at inslåta sig med them uti Acco
 Och alt gick omsider theruppå ut, at Sta
 upfodrades, at gifwa sig under Diabo
 lydno. Men ther war ingen som hörde the
 ter; ty thet war ännu hos them i friskt min
 hrowd the utstådt thesfore, at the hörde efter be
 första tahl.

Häruppå skickade han annu tredie gång
 et Sanningebud, nemligen then förkräckt
 Hofwidzmannen Graf, hwilken sedan han
 Kommen til Stadens Menniskio: Siåls
 rar, således begynte at tala.

O J Inwånare af thenne uproriske
 den Menniskio: Siål! jag upfodrar eder
 Förstens Diabolus Mann, och begärer på
 wagnar, at J utan motstånd öpen edra
 portar, och insläppen then stora Herren.
 om J framhård n uti edart Upror, och wi
 Staden med Wåld, så wele wi uppsluta
 som Grafwen. Förthenskul låter mig så
 antingen J welen efterkomma min åstund
 eller ei;

Orsaken til thetta mit påstående är thet
 at min Herre utan all twiswel och gensägelse
 edar rättmätige Förste och Förman, som
 honom sielswe för thetta erkänt, och thet
 tagit hafwen. Och then Skadan som min
 lidit, när Emanuel så föractteligen bemötte
 nom, är icke så stor, at han thesfore skulle
 förlorat all sin rätt, eller numera icke wara
 gad, at igensöka thet som honom tillkommer.

öfwerwäger tå wid eder sielwe, O **Mennis**
Skio = Siäl! om I welen upföra eder fredeligen,
 eller ei? Så framt I strart ären lydige, skal wår
 wånskap blifwa förnyad, men om I ännu widare
 ären motstråfwuge, och framhården uti edart
 uproriska wåsende, så hafwen I intet annat at
 förwånta än Eld och Swård.

Når then Kräftlöse Staden **Mennis**
Skio hade förnummit hans begiåran, blefwo the
 högeligen bestörte, men the gåfwo Höfwidzmann
 nen alskintet swar, och förthenkul gief han tilba
 ka som han kommen war. Men sedan the nå
 gorlunda fins emellan och med sine Höfwidzmann
 hade öfwerlagt saken, gingo the å nyo til Herr
 Secreteraren, at fråga honom om Råd Cytthen
 ne Herren war theas Öfwer-Lärare som
 förbemålt är, I och begiårte af honom at
 han uti följande tre ting wille wara them be
 wågen.

1.) At han wille med nådiga Ögon se up
 på them, och icke så aldeles öfwergiftwa them;
 Så ock, at han wille höra theas klagan, hwar
 medelst the wille föreställa honom sit ymkeliga
 tillstånd. Men han swarade them, at han ån
 nu wore siuk, och at han förthenkul icke
 kunde giöra som han til förene giordt hade.

2.) Thet Andra hwarom the anhöllo hos honom
 war, at honom måtte tackias underråt ta them
 om sin mening och tancka i thene wictrige saken, an
 gående Diabolus antomst utan för Staden med
 mera än 20000 Sörtwislande, för hwilka the sig
 mycket

mycket fructade. Men han swarade them, att de skulle gå til *Elshaddai* och hans Lag, och göra ter thes Innehåld.

3.) Begärte the, at hans Höghet wille be-
pa them upfatta en böneskrift til *Elshaddai*
hans Son *Emanuel*, samt thesamma til
med them underskrifwa, til et tecken at han med the
therutinnan wore af enahanda mening. En
hafwe, sade the, affärdat ätskillige Sanningar,
men icke sådt något Fridz swar; men skulle
hand, med stå under böneskriften, och
de *Menniskio* s Siäl wißerligen en stor
mån theraf hafwandes. Men alt swar som
hårt. I gaf, war allenast thetta, at the hade
törnat och bedröfwat theas *Emanuel*, och
the förthenfull nu skulle råda sig sielfwa.

Thetta Herr *Secreterarens* swar så-
tungt uppå theas hiertan som en *Qwarman*
ja the blefwo theröfwer så bestörte, at the
aldeles rådlöse. Och likwål torde the icke
efter *Diabolus* eller hans Höfwidzmanns be-
ran. Här stod nu *Staden*, mitt emellan
Eldor. Theas fiender stodo i beredskap at
upsluka them, och theas wänner wille icke
pa them.

Så upstod Herr *Majoren*, hwilkens
war Förstånd, och begynte at undersöka
Secreterarens ord, så länge, at han om-
fandt tröst uti the ord som syntes wara så
och utlade them således: Först och främst
han, följer otwifwelactigt af *Min Herres*

at wi för våre synder skulle ännu måste lida, men
 thet ordet ännu will så mycket säga, at wi dock
 omfider läre blifwa frälste ifrån våra fiender, och
 Emanuel, när wi förut hafwe utstådt nå-
 got förtryck, dock en gång lærer komma of til hielp.
 Nu borde man sätta så mycket större tro och lit
 uppå thet som Herr Secretareren sade, som
 han war mera än en Prophet, och att hwad han
 sade, i alla tider hade varit idel sanning, för-
 denkul hade Stadzens Inwånare frihet och
 tillstånd at sielfwe widare eftersinna these ord,
 och them til sin fördel at uttyda.

The togo således sitt afled ifrån honom,
 och gingo åter til Höfwidzännerna, hwilken
 the kungiorde hwad Herr Ofwer-Secretareren
 sagt hade. These woro af samma mening som
 Herr Majoren, och thesöre begynte the at in-
 stala them et mod, at the skulle giöra sig färdige
 och med tapperhet angripa Fiendens läger, samt
 alla Diabolister och Förwiflande, som Tyrann
 nen hade fördr med sig, til at fördärfwa then fat-
 tiga Staden Menniskio Siäl.

Theruppå begaf sig hwad och en til sit rum,
 Höfwidzännerna til sina underhafwande, och
 Herr Majoren til sit, sammaledes gjorde och
 Herr Underläraren och Herr Willian. Höf-
 widzännerna hade en stor begärelse at uträtta
 något til thetas Förstes tjenst, ty the hade myc-
 ket godt och brukbart gewår. Följande dagen
 theruppå kommo the tillsammans til at rådslä,
 hwad man skulle giöra, och faststälte, at man skulle
 swara

swara Diabolus med Eliungorne, som the
 så gjorde; så snart Solen upgick; ty Diabolus
 hade wågat sig at komma litet närmare til them.
 Men han fructade sig för Eliunge-stenarne, som
 för bitande Gethingar. Och som ingen ting
 war mera förfräckelig för Staden Wennis-
 skio Siäl, än at höra liudet af Diabolus Drum-
 mor, så war och sammaledes ingen ting förlä-
 gare och förfräckeligare för Diabolus (p) än när
 Eliungorne woro wäl rättade, och gjorde en
 god wärckan, så at Diabolus bles nödtwungen
 at flytta ännu bättre bort ifrån Staden. Därför
 uppå lät Herr Majoren gifwa Tecken med Flö-
 fan, och befalte at man genom Underläraren
 skulle låta betacka Herr Öfwer-Secreteraren
 hans ord hade styreckt Höfwidzmännerne, och
 Udste uti Wennis-skio Siäl emot Diabolus
 mact.

När Diabolus förmärckte at hans Höf-
 widzmann och Krigzhieltar, the store Herrar och
 Fält-Öfwerstar woro förfärade, och bestörre-
 wer Wennis-skio Siäls gollene Eliungor, så
 tade han et annat slut, nemligen at han wö-
 bemöda sig, at få them med sagra ord och smä-
 rande uti sina swaror.

Förthen skul kom han en liten tid the-
 efter åter til Staden, intet med sin Trumm
 eller med Höfwidzmannen Graf, utan, sedan han
 förut hade öfwer strödt sina läppar med socker,
 syntes han wara helt wänlig och fridsam, och

som skulle han icke ärna at giöra någon ting med wåld, eller at willia håmnas öfwer then drått som honom wore tilfogad. Hans endaste öfseende war nu, som han sade, at befrämja Stadsens bästa, tiltagande, Nyttä och Wälfärd. Sedan han nu förut hade begiärt af Stadz soleter at the wille höra honom, talade han således til them:

O min hiertans Önskan, min berömmelige Weniskio Siäl! Huru många nätter hafwer icke jag wakat, och huru många mödosama fiät hafwer icke jag gådt, til at få se, om thet wore mögeligit, at kunna giöra eder något godt; Thet är långt ifrån mina täncker, at jag skulle willia föra krig med eder, allenast J sielfwe willen icke wara motsträfwige och hata friden. J weten at J fordom hafwen mig tilhört, betäncker therhos, at J aldrig hafwen haft någon brist uppå alt werldyligit Nöje, som Edar Herre kunde g siwa eller uptäncka, så länge J ärkänden mig för edar Herre, och jag ansåg eder som mina Unbesafare; täncker doch efter, at J, så länge jag war rådande öfwer eder, aldrig hadn sådane ängslige och bedröfwade stunder, som J sederthera under edart upror emot mig haft hafwen. J låren ei heller aldrig niuta någon ro, innan J först med mig åter blifwit förente, som J till förene warit, låter mig allenast så mycket förmäns eder, at J åter antagen mig til edar Herre, så skal jag gifwa eder igen edra gamla friheter, ja, jag skal föröka them med ätfilliga Nya Förmåner; så

at I skolen hafwa frihet at besittia, niuta, och
 edart egit bruka och nyttia, alt hwad ifrån mig
 gonen til afftonen hugneligit och nöjsamt
 kan. Jag will icke heller så länge Solen och
 nen lyser, aldrig tilträcka någon af eder then
 täncksamhet hwarmed I mig hafwen förtörne
 Icke heller skal någon af mine förtrogne
 ner, som nu söka edar skada, och uti Nemis
 Siäl i gropar, jerdkulor och andra gömmor
 len ligga fördolde, någonsin mera tilfoga
 någon skada. Ja, the skola wara edra tienn
 och uti alt hwad I af them begiären, skola
 med hela sin Egendom tiena och upwackta
 Jag behöfwer icke widlöftigt tala om them
 kätten them sielswe, och hafwen nu en liten
 understundom warit glade uti theas Gilt
 hwarföre skulle wi så framhårda, uti sådan
 skap eller Fiendskap emot hwarannam?
 of förthenksfull å nyo begynna war gamla
 skap och förtrolighet.

Jag tager mig i dag then frihet at tala
 eder med en sådan frimodighet; Gidrer en
 likning med edar wänn; Kiärleken som jag
 wer för eder, drifwer mig at gindra hwad jag
 och mit goda hiertelag för eder, mine käre
 ner, nödgår mig thertil.

Gidrer eder förthenksfull intet widare
 swår, ångest, eller råddhoga. Seer eder
 ty nu wil jag antingen hafwa Fred eller
 med eder. Förkiter eder intet på edra Höf
 måns mact och styrkia, eller at Edar Em

torde komma eder til hjelp och undsättning, ty en sådan förstärkning lårer skaffa eder ganska ringa Glädje.

Jag är utdragen emot eder med en behierat och Manhaftig Krighår, och alla Ufgrundens Förstar äro thes Befälhafware. Thes utom äro mine Höfwidzmän snällare än Ormen, starkare än Lejonet, och långta mera efter Roof, än Bargarne om Rätterne. Hwad är Og af Basan. Hwad är Goliat af Gad? Ja, hwad äro hundrade sådane emot en af the ringaste mine Höfwidzmän? huru skulle tå Menniskio-Själ kunna inbilla sig, at willia undslippa min Mact?

Sedan nu Diabolus således hade lycktat sit smickrade bedrägeliga tal, swarade Herr Majoren således theruppå:

O Diabolus! Mörkrets Förste och Mästarare af allt Bedrägeri, edart Lögnactiga smickrande tal hafwer upfyllt våra Öron, wi hafwe allför wål förstådt edart begär, och nog druce fit affördärswellens kalck, skulle wi så ätlyda edra ord, och bryta *Elschaddai* Lag, samt efter edart begär sörena oss med eder, så skulle wår Förste therigenom finna sig föranlåten, at ewinnerligen förstöta och utkasta oss. Och sedan wi af honom blifwit utstötte, skulle tå thet Runnet som han för eder tilredt hafwer wål wåra för oss et roligt ställe? Thesutom finnes ju alkingen sanning uti edar Mun; Hafwen ju aldeles öfwer gifwit all sanning. Wi äre hårdre nögde at dö

af edra händer, än at låta intaga vårt sinne af edert lögnacktiga och smickrande bedrägeri.

När Tyranen blef warse at han icke utdröade mycket med sina fagra ord, föll han åter uppå sin förra Helvetes grymhet, och fattade andra gången thet slut, at med sin af idel förtröstande sammansatte krigshår, utan drögmål angripa Staden.

Förthen skul han å nyo röra trummanne, at hans folck skulle hålla sig färdige at storma Staden. I medertid war thetta spelet oss sak at Meniskio Siäl begynte at skåfwa och bäfwa. Om sidan nalkades Diabolus med sin krigshår tåmmeligen til Staden, och gjorde en sådan Indelning ibland sit folck. Höfwidzmannerne Grymm och Torment lade han utan för Kiändzloporten, och lät them lågra sig thesammastådes, samt hålla sig färdige at angripa Staden, han gjorde också anstalt, at ther nöden så skulle påfodra, Höfwidzmannen Tjuggen Koo skulle komma them til hielp. Vid Jesporten lade han Höfwidzmannen Swafwo och Höfwidzmannen Graf, och befalte them at wäl hafwa ackt på the ställen hwarest the stod posterade uppå thenne sidan. Men för Ogowporten lade han thet grymma Ansicktet Höfwidzmannen Förtwiflan, eller Utan förhoppning och ther uprättade han jämwäl sit förfräckeliga Grandar. Höfwidzmannen Omärtelig skulle upwackta Diabolus, derjemte war honom också updragit at behålla hos sig i förwar alt hwad man

tid efter annan fienden torde ifrån taga, tillika med the fångar som man kunde få.

Uf Munporten plågade Stadens Inwånare sig betiåna til at giöra något ıffall, för thenskul höllo the thesammasstädes en starck wack, ty igenom then Porten sticade också Dorgarne sina Bönesfrister til Emanuel. Här ifrån kastade också Höfwidzmännerne med sine Stungor Stenar uppå fienden, efter som then Porten war något högre än the öfrige, så at the theiffrån kunde giöra then sienteliga Armeen then största skadan. Förthenskul war Diabolus aldrånäst bemödad, at kunna uträtta något emot thenne Porten.

Under then tiden nu at Diabolus gjorde så stora tilrustningar til at utan ifrån angripa Staden, woro Höfwidzmännerne inne uti Staden icke mindre slitige at giöra goda anstalter och försattningar theremot. The tillagade sina Stungor, upfatte sina Fanor, proberade sina Basuner, och gjorde alt hwad the mycke wara nödigast och nyttigast, til at kunna giöra fienden ofröck, och tillika skaffa Staden Wenniskio Siäl någon förmån. The gjorde också anstalt at friggfolcket uppå thet första teckn som gäfwes med Trummetorne, skulle hålla sig i beredskap at begynna Striden. Herr Willian uppätog sig också at hafwa et waksamt öga uppå the Nebeller som kunde wara inne uti Staden, på thet at han måtte få them fram i dagzhuset, eller också så adetes giöra af med them, i theas gropar, Jorde-kulor och gidinneställen uti Wenniskio Siäls

Siäls Stadsmurar, hwaruti the höllo sig för
 dolde. Och om man skal såja rätta sanningen
 så wiste Herr William, sedan han h' de gjorde
 boot för sina synder och selachtigheter, et så tap-
 pert och behertadt mod, at näppeligen fändes
 hans like uti hela Memiskio-Siäl; Ty han tog
 fast uppå twenne hans drängs söner, som kallat
 des, then ena Altid glad, och then andre Sielfs
 wäldig, theras Faders Namn war Tilläwelig
 Uöise, hwilka omskönt Fadern blifwit kastat
 uti Fångelse, likwäl hade blifwit qwar uti Herr
 Williams Hus. These begge tog han och sp-
 kade them med egen hand uppå korsen. Dese
 ten hwarföre han uphängde them, war them
 Så snart Fadern hade blifwit öfwerlefweren
 uti Fänga-Mästarens Trögens Händer, strax
 begynte these två hans Söner at aldeles efter
 följa Faderns fotspor, och skämtade med theras
 Herres dötrar, ja man hade mistäncket om
 them, at the kanste torde wara alt för noga be-
 kante med them, och therom hade Herr Wil-
 liam färdt underrättelse. Men efter som theras
 Herres sinne icke war, at taga lifwet af någon
 ohördan, wille han icke heller så hastigt falla them
 på lifwet, utan han utsatte Wackter, som skul-
 le hafwa acft uppå, om thet som war honom
 berättat, i sanningen sig så förhölle. Och twenne
 hans drängar, Ransaka noga, och Ingen ting
 fördöllia benämde, sunno them mera än
 efter tre resor uti en mofet oanslå dig gärning
 hwarföre the straxt gingo at upräcka thesamma

Herr Willia. Hvilken, när han således hade fått fullkommeliga skäl och bewis, at han icke mera behöfde twifla om sanningen, tog these tvenne unga Diabolister, och förde them utom Staden fram för Ögon Porten, hwarest han uprättade et mycket högt kors, så at thet så wäl kunde synas uti hela Diabolus Armee, som ock uti sielswa Staden, och theruppå uphängde han these unga boswar, then grymma Höfwidzmannen Förtrwiflande, och hela hans Förråderiske hoop til största Förtruet.

Thenne then tappre Herr Willians berömmeliga och Christeliga giärning, war Höfwidzmannen Förtrwiflande alldeles icke behagelig, och hela Diabolus Lager blef therigenom modfält, ja råkade therigenom uti en stor Rådhdoga, hwilken tillika komm öfwer alla the arga boswarne som ännu af them woro öfrige uti Menniskio Siäl. Men Emanuels Höfwidzmänners Hierta, Mod och Krafft wärte och tiltog therigenom. Ty så snart the som utanföre woro, fingo se hwad Herr Willian giordt hade, förmärckte the at Menniskio Siäl war fullsinnad at förswara sig i thet yttersta emot Diabolus, och at the i Staden warande Diabolister icke torde så mycket uträtta, som Diabolus sig föreställt hade. Thet som nu omtalt är, war icke thet endaste prot af then tappre Herr Willians trohet för Stadens rätta Herre och Förste, utan af thet som här föllier, lärer man widare kunna se, huru wäl han sig upförde haffver.

Dygdig sparsam, hade när han sattes uti fängelse, låtit sina Barn blifwa hos Herr Sinne, och the bodde uti hans Hus, theras namn war, Mycket knapp, och Bår hit. Thesene gifte sig med Herr Sinnes Dotter, som kallades Hålla fast thet onda. När these twenne märckte hwad Herr Willian hade giordt, med sin fångne tjänares esterlembnade söner, som blifwit boendes uti hans Hus, wille the gifwa sig uppå flykten. Men så snart Herr Sinne förstod theras upsåt, låt han sätta them i godt förwar uti sit eget Hus til Morgonen, ty thettskeddde om natten; Och som the påminde sig, at efter Meniskio Siåls Lag alle Diabolister borde dö, och the therhos woro öfwerigade, at the woro Diabolister, både på Fäderne och på kanske Möderne med, så lått Herr Sinne beslågga them med kedior, band och bojor, och låt pa them til samma plaz, hwarest Herr Willian hade låtit uphånga the andra två.

När Stadzens Inwånare åter singo se, hwad Herr Sinne widare giordt hade, repade the å nyo mod, och gjorde hwad the kunde, til at tagga fast uppå flere sådane Diabolister, hwarige nom Staden aldeles förroades. Men the sågo alle wid then tiden stilla, och gömde sig, at man icke kunde få igen någon af them.

Diabolus hwilken som förmålt är, tillwa med sin krigghår hade blifwit något bestört och modfållt, när han såg at Herr Willian uphångde the twenne unge Diabolister uppå korset,

förbytte nu sin råddhoga och frucktan uti et grymt
 Väseri, och wille straxt utan skons- eller drögs-
 mål angripa **Menniskio-Siäl**. Höfwidzmän-
 nerna och Borgarne uti Staden, hade fattat bå-
 de bättre Mod och Hopp, ty som the hade then
 förtröstan at the ännu på slylycktone torde war-
 da frälste, alltså frucktade the sig så mycket mind-
 re, sammaledes blef också theras Under-Lärare
 mera frimodig och gjorde en hel Predikan therom;
 hans text war af 1. Mosis boks 49. Cap. 10. w.
Gad wäpnat skal föra håren, och åter igen
föran. Hwaras han förestälte, at omskönt thet
 varit i begynnelsen ganska slätt beställt med
Menniskio-Siäl, thes Inwånare dock omfi-
 der skulle blifwa Segerwinnare.

Diabolus besalte nu åter å nyo at man
 skulle röra trummorne emot Staden. Så snart
 Höfwidzmännerne uti Staden fingo höra thet
 samma, lätte the blåsa med Trummetorne, som
 woro gjorde af fint Silfwer, ty the hade inga
 Trummor. Theruppå upbröt Diabolus Läger
 och lågade emot Staden, til at intaga thensam-
 ma; Inmedlertid lätto Höfwidzmännerne utan
 återwåndan med sina Slungor ifrån Mun-
 narnas Porten Easta Sten uppå them, men uti Dia-
 bolus Läger hördes icke annat än försträckeligit
 ropande, hädande och försmädande, hwaremoe
 uti Staden allas Munnar wero upfylde med
 beskedeligit tal, Böner och Psalmer. Fienden kom
 emot them med et försträckeligit sålt-skrj, och
 under et faseligit buller af theras trummor: Men

Menneiskio Siäls Inwånare swarade thet med sina Slungor och Drumetornes ljud. Och således warade thetta Gält = Slage några dagar å råd, doch likwål war understundom någon liten roo och hwila, så Borgarne kunde wedergwäckia sig och Höfwidzmännerne hader derinn at tillreda sig til et nytt anfall.

Emanuels Höfwidzmann hade wapn af förtäpning, och krigsfolcket hade utfökt och wäl probat gewår; Diabolus soldater woro klädde i idel harnisk, hwilka så gjorde woro, at the kunde sig för skotten af Emanuels Gewår. I Staden blefwo somlige illa skadde, och antog mycket sargade. Thet wårsta af allt i hopt woro at ingen Läkare fandis uti Menneiskio Siäl. Emanuel war tä för tiden ännu frånwarande. Dock likwål kunde the sargade med bladen af the wist Tråd fria sig från döden, (a) om skönt the sår woro fulle med förrötnelse, och luckradt grufweliga illa. Af them som i Staden woro hade eftersökande blifwit sargade. Herr Gernust fick et skätt i hustrudet, then förträfflige Herr Majoren blef skuten uti sit ena öga, then fromma Underläraren, hade blifwit träffat i bröstet brede wid hjertat. Men dock war intet thet af alle these Sären dödeligit (b) Månge af the mindre betiände woro icke allenast illa sargade utan ock så aldeles ihjäl skutne.

Uti Diabolus Läger hade alt för många

(a) Uppenb. b. 22:2. Ps. 38,

(b) Förhoppning; tankar

hada af **Menniskio** Siäls Stott, Neml. Höf-
widzmannen Kasande, och Höfwidzmännen
Grymm och Fördommelse blefwo nödgade at
draga sig tillbaka ifrån Staden, och ingräftwa
sig något längre bort therifrån. Diabolus
Standar och Baner blef nederriswit, och hans
Fändrick Mycket ondt benämd, blef af en
Slunge-sten så illa sargad at härne-skalen blef
sönderkrofad, til hans Förstes största skamm
och bedröfwelse.

Många af the Förtwistande blefwo också alde-
les nederflagne, ehuru wäl ännu ganska många
blefwo wid lifwet, och flere än som behöfdes
til at göra **Menniskio** Siäl skälfwande och
båfwande. Denne Segren som **Menniskio**
Siäl hade wunnit, förökte mycket Inwänar-
nes och Höfwidzmännernes Mod; Men Dia-
bolus Läger blef therigenom öfwerträckt lika som
med en mörk Sky, ehuruwäl theas grymhet
mycket therigenom tiltog. Dagen theruppå
hwilade **Menniskio** Siäl, och befaltes at klocko-
ne skulle ringas, och Trummetorne skulle blåsas,
under hwilken tid Höfwidzmännen gingo rundt
omkring Staden och gjorde et stort Fröjdesrop,
Herr William war också ické sáfång, utan
gjorde inne uti Staden mycket märkwärdige
ting emot Diabolisterne som ännu woro qwar
blefne uti Staden; Ty han fandt en af them
Herr Något benämd, eller hwilken trodde
sig wara något, och doch war en arg böfwer,
om hwilken redan här frammanföre förmåldt är,
then

ihensamme som förde the tre Männ them Diabolisterne hade borttagit utur Boanerges Compagnie, til Diabolus, och som bewekte them at tjänst under Tyrannen til at strida emot Elshaddai Läger. Herr Willian våkade jemwäl upp annan mycket berömd Diabolist, Snällforändrad, som war then ypperste ibland Landströfar uti Menniskio-Giäl, hwilka lupo och bröto tidningar utur Staden til Lägret, och utur Lägret til fienderne, som ännu uti Staden sig uppenbar. These två skickade Herr Willia til Fångaren Trogen, med befallning, at belägga them med Band och Bojor, ty hans upsat war at förelidna dem, så snart han worde finnandes at thet allrbäst kunde ske, til at therigenom ästadkomma Stadens Gagn och bästa, och til at göra sig en modfåldt.

Sammaledes wiste sig också Herr Mose mycket flitig, omskönt han för sin undfängenhet sur skul, icke kunde vara så uppå alla ställen, som han wäl tilförene warit waner, och förmanne sig. Insödde uti Menniskio-Giäl, at wäl taga sig till vara, och wid förekommande tilfälle wisa sig förklar. Läraren Herr Samwete gjorde också yttersta förmågo sit bästa, så mycket som han gonsin gjöra kunde, til at hålla folcket wid tro mod.

En tid här efter, kommo Höfwidsmänn och andre tappre Männ uti Staden med hundra nan öfwerens, at gjöra et Utfall uppå Diabol Läger, och thetta skulle ske om natte tid, ehuru

Memisio Siäl therutinnan begick et stort fel, at natten thet utwaldes, efter som thensamma al tid war fienden nyttigast, och Staden skadelig, dock wille the thetta oackrad härutinnan göra et försök. The hade et godt mod, och then Segern som the sidst wunnit hade, war ännu hos them uti sinne äminnelse.

När then bestämde Natten war kommen, lotrade Höfwidsmännerne fins emellan, eho af them härwid skulle gå främst. Lotten föll uppå Höfwidsmännerne **Troon**, **Förfarenhet**, och **God förhopning**, at the skulle anföra Manskapet. Höfwidsmännen **Troon** hade af Försten sielwid hans närwarelse uti Staden, til thenne beställningen blifwit utnämnd. Och således gjorde the et utfall uppå then fiendteliga Armeen, som hade förskänkat sig utan för Staden, och the word så lyckelige, at the straxt kommo mitt uti thet fiendteliga Lägrät. Nu gjorde Diabolus och hans följe som wäl äro wane at waka om Nätterne, straxt i Arm, och word genast så färdige och i beredskap at emottaga them, lika som hade the förut wetat, at the wille komma. Förthenskul ansöllo the hwarannan med stor ifwer, och sag thet på begge sidor ganska farligt ut. Helmetes Drummor hördes utan återwändö, och Förstens Drummetors lustiga liud upsyllte Lufften, således iog Striden en begynnelse. Höfwidsmännen Omättelig wäntade med största längtan huru thet skulle aflöpa, och lurade allaredan uppå rof.

Emanuel's Höfswidsmän höllo sig ganska
 tappert, och sannerlig bättre än man kunde
 moda, the sargade många, och brackte
 Diabolus Krigshår snart uppå flykten. Men
 under then tiden at the tappre Höfswidsmän
Troo, God förhoppning, och Sörfarenhet
 woro i wärcket begrepne at sörfölga then på flyk-
 ten warande fienden, och at nederhugga honom.
 Kom Höfswidsmannen Troon oförwarandets
 slinta, så at han föll neder uppå jorden, hwilket
 gjorde honom så stor skada, at han icke kunde
 igen, innan Höfswidsmannen Sörfarenhet kom
 at hielpa honom, solcket kom och så therigenom
 i ordning, och han sielf war af sit fall så förlä-
 wärct och sweda, at han icke kunde stå emot, men
 måste ropa öfwerlyndt, hwarigenom stödde,
 the andre twenne Höfswidsmän icke mera så
 pert stridde som the förr giordt hade; ty the
 som the hade hört, jemte fallet som the sedt hade,
 war orsak, at the trodde Höfswidsmannen Troo
 vara dödeligen sargad, hwilket gjorde
 mycket modfällt, at the aldeles icke hade
 lust at säcka. Uppå allt thetta nu gaf Diabolus
 mycket noga ackning; ty omfönt the
 Kommit med honom på the yttersta, så märckte
 dock strart, at the som sörföljde honom, woro
 de i ordning, the förr trodde han at Höfswidsmän-
 nerne antingen måste vara sargade eller döde.
 begynnelsen stadnade han litet, sedan uplyste
 sit hufwud, och kallades til Pringens Krig
 med en sådan Örymhet, som på intet annat

le än uti Helwetet finnes; och thet lyckades så wäl för honom, at han straxt råkade uppå Höfwidsmännerne Troon, Jörfarenhet, och Goda förhoppning, hwilka han med så grymma hugg och slag anföll och them så illa sargade, at emedan the woro aldeles modsäldte, och uti Ordning samt illa bleferade, the nåppeligen med lifwet kunde hinna til Fästningen igen, omfönt the hade thet bästa Manstapet utur Staden med sig i föllie.

Når Förstens Läger såg, huru slätt thet hade aslupit med these Höfwidsmänn, trodde the samtel. wara måst öfwerens Kommande med thes ras Wisshet och Jörsichtighet, at draga sig tillbaka så godt som the kunde; förthenskul skyndade the sig åter tillbaka til Utfals-porten igen, och således tog thetta Fältslaget en ände. Men Diabolus war så slitig och oförtruten uti sit natt-arbetande, at han aldeles inbillade sig, thet han inom någre få dagar helt lätt och med största beqwänlighet, skulle kunna blifwa en Segerwinnare öfwer Staden **Menniskio-Siäl**. Til at så mycket bättre winna thetta sit Lindemål, tågade han then på följande dagen med stor förmåtenhet, ända längs then ena sidan af Staden, och begärte at the straxt skulle insläppa honom, och sig hans wälde underkasta. Diabolisterne som woro inne uti Staden, begynte jemwål åter at någorlunda repa mod, som man widare warder förnimmandes.

Men then Manhafftige Majoren swarade Diabolus sålundg: Om han wille winna
 3 något

något, at thet borde ſke med Wäld; ty länge theras Prins Emanuel wore uti wet, ånſönt han nu icke mera wore när warande, och ſtode ſå på theras ſida ſom the thet wäl önkade, wille the aldrig fatta thet ſlut, at öfwergifwa Menſkio. Sål til någon annan.

Sedan begynte ockſå Herr Willian at tala och ſade; Diabolus Mörka Helwetes Måſtare och Siende af allt thet ſom godt är! Wi thenne Stad fattige Inwånare, haſwe mera än allt för mycket efter rättelſe om edar Lag och Regering, ſamt uti Edert ändemål uti allt thet ſom J nu begynt haſwe, än at wi någonſin ſulle fatta thet upſåt at ge wa of uti edra händer. Förthenſkul, omſönt wi tillförene ſå länge wi woro utan någon förſareri, haſwe tillåtit at J Of borttagit, lika ſom man fångar eller borttager en fogel med ena Snaren ſå äre wi dock nu, ſedan wi kommit iſfrån mörket til Ljuſet, fri wordne af Satans wäld och brackte til Gudi. Och omſönt wi igenom edra illſtiga greep och ſtämplingar, inwärtres lidit ſå förluſt, och wi thet igenom äre råfåde uti ſtora barmhärtigheter, ſå mele wi likwäl aldrig nedertåg i våra Wagn, och öfwergifwa of uti en ſådan Satans händer ſom J ären; Nei håldre mele wi uppå ſtället döden dö.

Thetta Herr Willians och Herr Wagners förtreffeliga tal war orſak, at Diabolus of wägenhet mycket förminſkades, ehuru wäl han grymma Arghet thet igenom ſå mycket mera

tändes; Borgarna och Höfwidzmännerne styrk-
tes jemwäl therigenom, ja thet war lika som et
plåster uppå Höfwidzmannen Troons sär; Ty
thet är helt wist, at thetta talet kom i rättan
tid, och gjorde stor nytta, så mycket mera som thet
skedde straxt efter, sedan Höfwidzmännerne blifs-
wit slagne uppå flykten, och woro hemkomne med
sit Krigzfolck, då ock fienden fattade nytt mod för
then lyckan skull som han haft hade, och fördri-
stade sig at komma närmare til staden, til at upso-
dra thensamma.

Herr Willian betedde sig ock så ganska man-
haftigt uti Staden, ty under then tiden at Höf-
widzmännerne och Krigzfolcket woro i fält, war
han bewäpnad i Staden, och hwarest han kunde
räfa någon Diabolist, then måste straxt kiänna
hans tunga hand och skarpa swärd. Han farga-
de många af Diabolisterne, nemligen Spesfull,
Ofwermodig, Ifundig och Murrande, måne
ge andre blefwo af hans hugg förlamade, och the
som aldeles bordrefwes kunne wi ännu icke näm-
na. Orsaken som brackte Herr Willian ther-
hån, at han så gjorde, war ihenne, at the sfrige
Höfwidzmännerne woro utdragne at hålla en
slactning med fienden; Ty så förmente
Diabolisterne wara tid för sig at repa mod,
och at giöra et upror uti Staden: Förthens-
skull församlade the sig med en hast, och
gäfw sig til thet onda hörnet uti Menni-
stio. Sål lika som nu intet annat än idel blåst och
ordader stode at förwänta.

Thetta tillfälle tog Herr William i ack-
giöra et anfall uppå them, hwarwid han wiſſe
ſå tappert mod, och utdelte ſå ſtarcka ſlångor,
Diabolifterne måſte draga ſig tillbaka til ſina ſi-
ningar igen, och thenne Herren gick tå ſammald
tit hwarifrån han war kommen.

Thesse Herr Williams berömmwårde be-
ter hämnade någorlunda thet, ſom Diabol
hade giordt emot the andra Höfvidymånnor,
och han lärde therigenom at en eller annan
gerwinning icke kunde underkufwa Menneſ-
ſial (c): Förthenſkul ſvingade Tyrannen
Öfvermod ſina Wingar, lika ſom wille han
med gifwa til Lånna, hwad han ſkulle giöra
Diabolifterne inne uti Staden hade wunnit
fördel öfwer ſantelige Jwånarne, ſom han
wer Höfvidymånnor.

Diabolus drögde icke länge therefter, in-
han åter faſtſtälte, at ännu en gång giöra et
fall uppå Staden; ty eſter ſom han en gång
de haft en god framgång, ty förmodade han at
wål torde ſå ſke flere gånger. Förthenſkul be-
te han ſine under hafwande, at the ſkulle hålla ſig
red; til en wiſſ tima om Natten, at å nyo
på Staden, och beſynnerligen beſalte han, at
ſkulle draga hela macten tillſammans
Rånſloporten, och giöra et förſök, om man
therſammaſtådes ſkulle kunna intrånga ſig
Staden. Ordet eller Löfen ſom han tå
ſine beſålhafwande och Krigsmån, war

(c) Ingen ting kan mera trycka Satan än Troen.

wetets *Lid*, säjandes: om så sker at wi thet in-
 bryten, som jag önskar måtte ske med en del eller
 med hela vår Mact, så låter them som slipa in
 ju icke bortglömma Lösen, och låter ingen ting
 annat höras utur edar Mun uti Staden, än
 Helvetes *Lid*, Helvetes *Lid*. Drumslogarne
 måste utan återvändan slå uppå sina Drummor,
 och Sahorne och Standarerne blåstes af och an
 af wädret; Krigsfolcket undfiel jemwål befall-
 ning, at wisa en så stor Tapperhet som them nå-
 gonfin mögeligit wore, och at tilsee thet alting
 måtte ske med frimodighet.

Når Matten war kommen och alt war sär-
 digt och tilredz at sulsölja hwad Tyrannen sig
 företagit hade, så gjorde the et oförmodeligt an-
 fall uppå Rånslporten, och efter något motstånd,
 öppnade the porten wida på gaswel; ty thesamma
 stades war minsta besättningen, och thesfore ko-
 stade thet ganska ringa möda at blifwa måstare
 af thesamma. Når Diabolus war så wida
 kommen, befalte han sina Höfwidzmann *Tor-*
ment och Ingen *Ro* at fatta postu uppå thenna
 porten, och gjorde et försök, om han icke skulle kun-
 na tränga sig ännu widare in uti Staden; Men
 Prinsens Höfwidzmann kommo honom til mötes,
 och gjorde alt hwad som möjeligit war til at före-
 hindra honom; Dock som tre af the bästa Höf-
 widzmann för sine undfångne sär skull icke rooro
 i stånd at göra Staden någon tjänst, som the el-
 lies önskade, the öfrige Höfwidzmännerna som
 förföljde Diabolus jemwål fullt up hade at göra
 V s med

med the Förtwiflande, ty blefwo the med hela ma-
ten fringrante, så at the icke kunde förhållas
fienden at slippa in uti Staden. Förtwif-
föfogade Förstens Höfwidymänn sig med Göt-
ket uppå Slottet, hwilket war Stadens För-
ning, och thetta gjorde the, dels til sin egen, dels
oek til Stadens säkerhet, men aldrumäst til at
förswara Emanuels högsta Rätt uti Mem-
fio-Siäl; ty Slottet hörde honom til.

Sedan Höfwidymännerne således hade to-
git sin undansköckt uti Slottet, och fienden uti
förefandt ganska ringa motstånd, så förstörte
hela Stadens Ruo, emedan the, efter Tyrannens
befallning, allstadiigt gingo af och an uppå gån-
ne, och utan återwändan ropade: Helwetes Eld,
Helwetes Eld, så at en rund tid ingen ting an-
nat hörtes, än thetta fasetliga låtet, tillika med
Diabolus Trummors förskräckeliga ljud.

Nu war himmelen öfwer, Memfio-
Siäl helt swart blefwen (d), och thetas söder
syntes nu wara hardt när. Diabolus lade
Soldater uti Inwånarnes hus, ja Underlä-
rens hus war upfylldt med Utländska För-
flande, så många som någonsin theruti
rymmas, samma beskaffenhet hade thet och
Herr Majorens och Herr Willians hus; the-
ther war icke en endaste hydda, icke et hus
tet som thet oek wara kunde, hwilket icke
öfwerste fullt af sådant förbannadt följ-
utstörte folcket uti Staden utur thetas hus.

(d) Affallets bedröfwelige fruchter.

ifrån theras bord, och satte sig sielwe thermid.
 Ack! then arma Menniskio-Siäl! Du kände
 thenne Staden först hwad Synden för fructer
 af sig södde, och hwad för et förgifft legat för-
 borgadt uti Herr Kiozlige Koos fagra ord.
 The förorsakade en ganska stor förödelse ehwart
 the foro fram; Ja the tände eld uppå Staden
 på et stillige Ställen. Många småbarn blefwo
 aldeles i stycken försmåttrade (e), ja Barnen i
 Moderlihwet som ännu ofödde woro blefwo dräp-
 ne. Och thet kunde icke annorledes gå, ty hwad
 förbarmande, medömkan eller samwete kunde
 man wänta af sådane fremmande Förtrwiflan-
 de. Många Qwinspersoner så wäl unga som
 gamla, blefwo wäldtagne och förskämde, ja han-
 terade som ofskälige Creatur, så at många beswin-
 made, och omsider aldeles dödde. Sådane be-
 skaffenhet war nu uppå alla gator och gränder
 uti Menniskio-Siäl.

Thenne Staden war nu lika som en Grop
 och diuper afgrund, hwaruti idel Drakar bodde, en
 ofbild af Helwetet och lika som et Hörmörkat
 Rum. Han war nästan aldeles en Odesplaz,
 hwarest ingenting annat fantz än Törne och Di-
 stel med annat ogräs, samt stinkande orenlighet.
 These Diabolistiske Förtrwiflande framforo
 alt stadigt med sargande och dödande. Uppå
 många söaderkrossades Hiärne-Stålen, ja uppå
 theseste om icke uppå alle. Herr Samwete
 war ganska illa sargad, och hans sår woro fulla
 med

(e) Goda tankar.

med frätande Materie, och slijmatten hade utinnan tagit öfverhanden, hwaraf han en sådan Wårck, at han hwarcken hade omgen eller Matten någon Rös, utan låg alldeles dödadt honom, om icke *Elschaddai* handstyrde alt, hade förhindrat thetsamma. Majoren blef grusweliga handterad, så at han när hade förlorat bägge sina ögon, och så Herr *William* icke hade gifwit sig in uti *Staden* (f) hade the, som theas upfat war, honom aldrastücken sönderhuggit; ty efter hans hieratwarande tilstånd, höllo the honom för en aldra bittrafte *Diabolus* och hans fölges. Och sannerliga hade han ock rätt mantigen fördt sig uti al ting, hwarom wi här nedan mera warde förnimmandes.

Du war thet omsider så wida Kommit thet war ganska swårt at få se någon Gudsartig Menniska uti *Staden*. Uff! hwad war thetta för et grusweligit tilstånd hwaruti *Menniska*-Siäl nu war råkad.

Hela *Staden* war upfyld med idel uttiffe Förwiflande, röda och swarta Rökarnu hopetals igenom *Staden*, och upspalte med et faseligit Gny, såfångt wäijende (g).

(f) Satan hafwer et besynnerligt hat emot the gode *William*.

(g) Lå är Siälen full med säfängel. och försäntankar om Gud.

acktigt tahl, och försmädelige Utlåtelse om *El-
schaddai* och hans Son. Alla Diabolister som
öfweralt lågo på lurr uti sina grepar i wallar-
ne, hwarest the sig gömte hade, kommo nu för en
dag igen, och låtto uppenbarliga se sig, ja the gin-
go hopetals i kring med the Förtröstande, som
woro uti Staden, och woro mycket dristigare at
wisa sig uppå Gatorne och inne i husen, än nå-
gon af the frommaste Inwånare uti then goda
Staden *Menniskio-Siäl*.

Men Diabolus Krigsmänn woro aldeles
intet wäl förnöjde med *Menniskio-Siäl*, ty
the blefwo icke så wäl håldne som *Emanuel*s
Höfwidzmann och hans Folck. Borgarne wiste
them öfwer alt et ganska misnögd Ansichte, the
fingo icke hwad the behöfde, om the icke togo thet
med Wäld. The gömde undan för them alt
hwad the kunde öfwerkomma, och hwad the icke
kunde gömma, thet togo the ifrån them, emot the-
ras *Willia*. Thet arma folcket war nu under
theras lydno, men likwäl kunde the icke wisa them
någon *Wännlighet*, utan the gjorde them emot
alt hwad the någonsin kunde.

Höfwidzmännerne fastade jernwål utan
återwåndan med sina slungor utur Slottet en
myckenhet af Streen uppå them, til at reta fiend-
en, och gödra them så mycket bittrare. Thet år
fullan wist at Diabolus fördristade sig ganska of-
sa, at upbryta Slogportarne, men Herr *Gudz*
fructran som war Portwactare, war en Man
af et ganska besynnerligt Förstånd, Mod och
Tape.

Tapperhet, förthenſkul war thet ſäfangt at
 ſa, at man ſkulle kunna finna någon ſträng
 wid thenne ſaken, ochtradt man therupp
 mycket picchugad, ſå länge thenne Portwä
 ren ännu war wid Liſwret. Förthenſkul
 Diabolus af alla ſina förſök ſom han här
 gjorde, alkingen nytta. **Uet!** huru wäl hade
 warit, om thenne Mannen hade aldeles haft
 ſtyrelſen uti **Menniſkio - Siäl**.

Sådant tillſtånd war nu uti **Menniſkio**
Siäl, och thet påſtod uti halftredie Åhr.
 Kriget hade nu ſit rätta ſäte uti **Menniſkio - Siäl**.
 Inwånarne hade bliſwit nödd
 at gidsinna ſig uti Jord-kulor och gropar;
Menniſkio - Siäls härlighet lög nu aldeles
 ſtoffet; Inwånarne hade alkingen Noo
 Frid, ingen Sol wille mera upgå öfwer
 Om fienden hade legat thenne tiden utan
 Staden och hade inſtängt thensamma, ſå
 icke mera behöfs, til at aldeles uthungra the
 Men nu woro the ſielfwe inne uti Staden,
 hade ſin hemwiſt uti ſielfwa Staden, och
 war theras Läger, theras Löpare-grafwar
 Glankar emot Slottet, ja Staden war
 emot Staden, och måſte tiåna til en fäſt
 för fienden til at förſwara theras lif. **Rag**
 ger, the bråkade Staden lika ſom en fäſt
 til ſin ſäkerhet, til thes at the hade al ting be
 tagit och borttröſwat, och at hela Slottet war
 derriswit (h) **Allt** thetta war mycket förſkrä

(h) Hiertat.

git, och likwäl war Stadens tillstånd numera så beskaffadt

Sedan the nu hade så länge varit uti et så bedröfwat och beklageligt tillstånd, och hela thesse tiden öfwer inga böneskrifter them the til sin Prins afficklade, något hade funnat uträdda, så kommo omsider Stadzens förnämste och äldste tillsammans, och klagade för hwar annan sit usla och ålända tillstånd, samt then swära domen som them öfwergådt hade, och kommo så öfwerens, at upfatta en annan böneskrift, och skicka thesamma til Emanuel, at the therigenom måtte finna någon lisa. Men Herr Gudsfruchtan stod up, och sade sig wetta, at Försten aldrig hade antagit eller worde antagandes någon Böneskrift uti dylike mål, man måtte också sända thesamma med hwilken man någonsin wille, så framt icke Herr Öfwer Secreterarens (i) hand stode med therunder. Och thetta, lade han thetill, är orsaken, hwaröföre I hela thessa tiden ingen ting hos honom uträttat. The swarade thetill, at the wille upföka någon som skulle författa för them en sådan böneskrift, och at the sedan wille tilse, om the kunde förmå Herr Öfwer Secreteraren at thesamma med underskrifwa. Men Herr Gudsfruchtan sade theremot sig weta helt wist, at Herr Öfwer Secreteraren icke skulle sättia sin hand under någon Böneskrift, så framt han icke sielf hade författat och upfatt thesamma; Och thesutom, sade han,

(i) The hel. Unde.

Fänner Prinzen så noga hans hand och
 under alla the Stylar som äro uti Werk
 at han icke med något föregifwande eller
 något annat skeen kan blifwa bedragen; J
 thenskul är min mening at J bören gå til
 Ofwer Secreteraren, som tåwar uti Slot
 hos Höfwidzmännen och Krigsfolcket, och
 hålla om hans bistånd och hielp.

The tackade Herr Gudzfructan gån
 mycket för hans goda Råd, gjorde som han
 de befallt them, och gingo til Herr Secreter
 ren: När the kommo til honom, gäfw the
 nom Orsaken som förde them til honom til
 na, nemligen, efter som *Menniskio-Siäl*
 hade råkat uti et så beklageligt tillstånd,
 hans Höghet dock wille tackas hafwa the
 heten för them, och upsätta en *Böneskrift*
Elschaddai som theas Konung, och genom honom
 til hans Foder.

Herr Ofwer Secreteraren frågade: h
 welen J at jag skal upsätta för en *Bö
 skrift* för eder? Men the swarade: Wår
 re wet aldrabåst siels *Menniskio-Siäls*
 och beskaffenhet, och huru wi äre affalne
 hafwe wändt of ifrån wår Förste; J wett
 hwem som är utdragen at strida med of,
 huru nu friget aldeles fått sit *Sät* uti
niskio-Siäl. Herren wet thes förutan, h
 wåre Männ, Hustrur och Barn hafwa ut
 för et grymt och fäseligt Ode, huru the of
 onden blifwit handterade, och huru the ing
 ter

terade frig; folcket med mindre blygsel gädt up-
 på gatorne uti Menniskio: Siäl, än sielfwe
 Jurdånarne; förhensful är vår hierteliga bön
 och begiäran, at Herren, efter then Guddomeliga
 och heriliga Wisheten som bor uti honom, wille
 upsätta för Oss, hans fattiga tienare, en Bönestrift
 til vår Prins Emanuel. Mycket wäl sade Se-
 creterären, Jag wil upsätta en Bönestrift
 för eder, och will thensamma också med
 min Hand understrifwa. Men när skole wi,
 frågade the, afhämta thensamma? J måsten
 sielfwe, swarade Herren, wara therwid til-
 stådes, när jag författar thensamma, Ja,
 J måsten sielfwe upsätta edar klagan; Jag
 will fuller låna min Hand ther til, men
 Bleck och Papper måsten J sielfwe thertil
 framgifwa, ty huru skullen J elliest tunna
 säga at thet wore edar Bönestrift. För
 mig behöfwer jag icke at inleswerera någon
 Bönestrift; ty jag hafwer iniet syndat. Jag
 sticker, sade han widare, ingen Bönestrift
 uti mit Namn til Pringen, och genom ho-
 nom til hans Sader, om icke folcket, som
 thet aldri måst widkommer, lägger sina
 hiertan til orden som ther uti skrifwes, ty thet
 måste wara med, så framt någon Bönestrift
 skal wara dugelig.

Til thenne Herrens Mening samtyckte the
 samtelligen af allo hierta, och straxt blef en Böne-
 schrift för them upsatt. Men så war frågan, hwem
 som skulle öfwerleswerera thensamma? Herr

Secreterären sade, at thet borde ske genom
 widymannen Troon; ty han war en man
 war mycket wältalig. Förthen skul ställa
 efter honom och förestälte honom saken.
 Swarade han, jag tager detta ärendet
 glädie och frögd uppå mig, och omständigt jag
 en krympling och förlamad, så wil jag anta
 rätta thesamma för eder med så mycken
 som mig någonsin möjeligit är. Bönestäm-
 Innehåld war som följder:

Nådige Herre och höga Förste
 nuel, Allsmåttige och Långmodige Kon-
 Af edra Leppar flyter idel Nåd, och hos
 är barmhertighet och syndernes förlåtelse,
 skönt wi äre affallne ifrån Eder. Wi, som
 mera äre wärdige, at blifwa kallade edar
 nistis Siäl, eller at emottaga edar Bäl-
 fe, Wi bedie eder, och edar Fader igenom
 at I willen borttaga alla våra öfwertrif-
 och synder. Wi tilstå at I för theras full-
 den förkasta oss, Men ack! för edart egit
 skul, giörer thet dock icke, utan Herre låm-
 ömkeliga tillstånd fast mera beweka eder,
 sa oss edar hierteliga kärlek. Wi äre på
 sidor kringwärfde; Herre wårt egit affal-
 oss; Diabolisterne uti Wår Stad förför
 oss, och den böttlösas afgrundens Angels
 här ångslar oss. Edar Nåde kan giöra oss
 och salige. Ty wi wete icke hwart hwi
 ga wågen ån til eder allena.

Thes utom nådigste Förste, äro

Höfwidzmann förswagade, the hafwa fått modet, the äro siuke, och helt nyligen äro någre förmedelst Tyrannens starka motstånd slagne utur felzter. Ja these wære Höfwidzmann, uppå hwila kas tapperhet wi för thetta ganska mycket satt wære förtrostan, äro af fienden illa sargade, wære fiender lefwa imedlertid och äro starcke, berömma sig sielfwa, och hote at willia uidela of, som man Byte uidelar. The hafwa kommit ofwer of med många tusende förtwiflande, sådane med hwilka wi icke mera wete någon utwäg, the äro alle grymme och obarmhertige, och sätta sig emot of och Eder.

Wi hafwe förlorat all wår Wisdom, ty I ären ifrån of wiken, wi wete om ingen annan ting at säija, än om wåra synder och wår blygsel ofwer wåra synder. Hafwer medömkän med of o Herre! mislkunder Eder ofwer Wår ålända Stad Menniskio: Siäl, och stälser of ifrån wåra fienders händer. Amen.

Thenne Bönestriften underskref Herr Serreterären, som förr omtalt är med sin egen hand, och then mycket behiertade Höfwidzmannen Troon ofwerleswererade thesamma. Han gick themed ut igenom Munporten, ty thenne porten war then endaste som ännu icke för them war igenstånd, och therigenom kunde the komma til Emanuel. Rycket om thetta Sanningebudets affärdande bles kunnigt, och kom, man wot icke huru, för Diabolus Dron; ty at han therom fått kundskap, thet kan slutas thet

af, at Tyrannen hotade Staden med följande Ord: (k) **J** Rebelliske och hårdnackade **J** wånare uti **M**enniskio **S**iäl! **J**ag skal wå giora en ånde uppå then wanan som **J**ha wen, til at öfwerlefwerera **B**öneskrifter, och skal wål så laga, at theruppå skal blifwa en **A**nde. **J**a han wiste jernwål, hwem som hade öfwerlefwererat **S**kriften, som både gior honom rasande och full med råddhoga.

Förthenfull befalte han at **T**rummar åter skulle röras, efter som thet war et ljud uti **M**enniskio **S**iäl icke kunde tåla; **N**är så **J**ag war, och **D**iabolisterne woro sammankomne, sade **D**iabolus: **O** **J** läcke och brafwe **D**iabolister, eder warder härmed fungiordt, at här Staden är et **F**örråderi å fårde, ty ånsfönt thet samma är uti wår mækt, och står under **J**ag lydno, så hafwa dock **J**rwånarne warit så mårne och förhårdade, och fördrifst sig at gå ta til **E**manuel's hof och anhålla om hielp. **E**der ta warder eder härmed fungiordt, på thet måtten öfwerwåga, huru man skal förhålla emot thenne **U**proriske **S**taden. Förthen befaller jag eder mine förtrogne **D**iabolister, **J** alt mer och mer skolen ångsta och qwållia thet bortföra thetas hustrur, wåldtaga thetas **F**ruur, dråpa thetas barn, förkrofa hustruwer uti thetas **A**ldsta, och upbränna thetas **S**tad med **E**ld. **J**a, **J** bören icke underlåta at tilfoga thet så mycket ondt, som eder någonsin gidrligt är. **E**n sådan befalling gaf han them, men

thensamma blef efterleswad, tog Diabolus sig ännu något annat före, ty härtils hade han giordt ganska litet annat än rafa och låta illa, gick närmaste Vägen til Slos Portarne, och begärte wid lifzstraff, at man skulle öppna them, och insläppa honom tillika med the männ som med honom woro. Men Herr Gudzfructkan swarade theruppå, efter som honom porten war anförtrodd, at Porten hwarcken för honom eller hans föllie skulle öppnas, och at Menskiio: Siäl, fullan förr hade något lidit, men nu åter hade fått ny styrkia och krafft, samt wore aldeles tilredz at möta honom som ske borde.

Så swarade Diabolus: så leswererer så ut til mig the männ som hafwa öfwerbrackt Böneskriften, och sårdeles Höfwiemannen Troon, som thensamma til Edar Prins fördt hafwer, leswererer mig thenne Erålen i mina händer, så will jag öfwergiftwa Staden.

Så steg en Diabolist ganska Glätt benämnd, fram och sade: Min Herre tilbiuder eder rätt mycket, och nästan mera än I förtiänen, thet är ju bättre för eder, at en Mann blifwer förlorad, än at hela Staden omkommer. Men Gudzfructkan gaf häruppå til swars: huru länge skulle thet wäl påstå, om Meniskiio: Siäl öfwerleswererade sin Troo uti Diabolus händer, at icke thet Staden siels skulle stadna uti then fäseliga afgrunden? thet är rätt så godt at hela Staden warder förlorad, än at Troon skal

Kulle förloras; Ty när then ena är bortom
 måste then andra följa efter. Här til hade Diab-
 listen gansta Slätt ingen ting at swara.
 Majoren sade: O I grymme Tyrän,
 skolen I wetta, at wi icke welen höra edra
 ty wi hafwe fattat thet rasta uprät, at så länge
 ännu en enda Höfwidzman, en enda Man,
 enda Skinga, och en enda Steen är qwar
 Slottet, wi skole gidra eder motstånd:
 til swarade Diabolus: hafwen I ännu någon
 förhoppning? Wänten I ännu efter hielp
 förlofning? I hafwen fuller sticket til
 muel, men edart ogudachtiga wäsende hafwen
 så fringhwärst eder, at edre ofsydige leppar
 böner intet lära hanna at komma för hon-
 Zäncken I at blifwa Segerwinnare, och bli-
 wa en lyckig framgång uti thetta edart för-
 gande? Edar mening lärer bedraga eder,
 edart förhafswande lærer icke lyckas; Ty
 allenast jag utan och Emanuel är emot eder
 Ja han är thensamma som hafwer sticket
 emot eder, at jag skal underkufwa eder,
 är så mera för hopp ofrigit för eder? på
 sätt förmennen I at kunna slippa undan?

Herr Majoren swarade. Wi hafwe
 dat, thet kunne wi icke nela, men theraf
 Gicke hafwa någon hielp hos wår Emanuel
 Ty han hafwer sagt: Then til mig komme
 honom kastar jag icke ut. Sammaledes
 wer han ock sagt til oss: All synd och förfä-
 delse blifwer Mennekiomen förläten.

then skul böre wi icke mistrosta eller förtwifla,
utan wi wele hafwa tålmod, och en god för-
hopning, wäntandes uppå wår förlofning.

Emedlertid war Höfwidzmannen Troon
åter ifrån Emanuels Hof i Slottet tillbaka kom-
men, och hade bref med sig. Så snart Herr
Majoren therom blef underrättad, drog han
sig undan för then ryttande Tyrannens vidare
tåhl, och lät honom tala så mycket han wille
med Stadsmurarne och Slockportarne. Majo-
ren gick strax til Höfwidzmannens Troons hus,
frågandes huru thet hade gådt med honom?
Sant hwad han hade nytt med sig ifrån Hofwet,
och medan han så frågade, woro hans ögon
fulle med tårar. Höfwidzmannen Troon swara-
de: Warer wid godt mod, min Herre, thet
lärer i sinom tid altsammans gå wäl. När
han thetta sagt hade, tog han fram brestwet, och
lade thet fram för sig, hwilket Herr Majoren
och the öfrige Höfwidzmänn höllo för et godt
tecken, at han hade goda tidender med sig. Om
seder när nådenes tid war kommen, skickade han
efter alla Höfwidzmänn, och Stadzens Äldste,
som här och thår uti Slottet sig uppehöll, eller
woro på wack, och förkunnade them at Höf-
widzmannen Troon wore ifrån Hofwet tillbaka
kommen, och at han hade några saker almån-
neligen at fungidra, men therhos och an-
dra som i tyshet skulle omtalas. Härup-
på kommo the alle til honom, och bådo ho-
nom wara wälkommen, frågandes tillika huru
the

thet gädt med hans resa? samt hwad ther wore för nytt wid Hofwet? hwartil han på sammanfatt swarade, som han tillförene gjorde emot Herr Majoren, säjandes: at alt skulle gå wäl, dan öpnade han sin Brestwe-packa, hwarutur han tog åtskillige bref, af hwilka the första warden Herr Majoren, och af följande Innehåld:

At Prinzen wore ganska wäl förnöjd med Herr Majorens förhållande uti hans Umber samt hans trohet uti alla the wicktiga ärenden som honom på Stadens och folckes wägnar. **Menniskio Siäl** blifwit anbefalte. Tillika gaf Prinzen honom ock tillkänna, thet wälbehag som han hade öfwer hans betygade tapperhet, och hans trogne utförande emot Diabolus. Ut i det låfwade han honom innan kort en god lönsfrianslo och löhn.

Thet andra brestwet war til Herr William hwilket war af thetta Innehåld: At Prinzen Emanuel med stort nöje och wälbehag hade förnummit, med hwad behiertadt mod och tapperhet han hade tjänat sin Herre uti thes fränwarande så at thes Namn therföre hos Diabolisterne wore förhateligt. At Prinzen mycket nådigt uttog, hans för Staden **Menniskio Siäl** bewista Trohet och flit, samt at han hast en sånlig uppsigt uppå the Diabolisterne, som **Menniskio Siäls** gropar legat på lurr. Wadare gaf han therutinnan til Kiänna, thet han förnummit, huru som Herr William med sin egen hand näpft och straffat en af the argaste Rebelles

til fiendens största sträck, och til et godt Exempel för Staden **Menniskio-Siäl**, följandes han innan fort wäl therföre blifwa belönt.

Thet tredie breswret luddo til Herr Underläraren och innehölt följande: At Prinzen med mycken gunst och nåde hade uptagit then nijt och trohet, hwarmed han förestädt thet honom anförtrodde Ambetet, och så medelst efter Stadens lag hade warnat, förmanat och straffat **Menniskio-Siäl**. Sammaledes betygade han sit wälbehag theröfwer, at han hade försmådt **Menniskio-Siäl**, wid thes ogudachtiga upförande til boot och bättring uti affa, samt at han therutinnan, tagit Höfwidzmannen Boanerges til hielp, och skulle han innan fort therföre få en rikelig belöning.

Thet fierde breswret til Herr Gudzfructan förmålte, at Herren med ynnest hade förmärkt det han varit then förste ibland alla uti **Menniskio-Siäl** som hade uplåct och kungjort, hwad **Ridzlig Roo** sig företagit hade, hwilens illfistighet och bedrägeri varit orsak, at then wålsignade Staden **Menniskio-Siäl** hade uti sin Gudzfructan aftagit och sig förminskat. Thes utom lärwade och förlätrade Herren honom också, at han wille i hugkomma hans tårar och flagan öfwer **Menniskio-Siäl**, och icke förglömma at han sielf fasttagit thenne **Ridzlige Roo**, wid hans egit bord, mitt ibland hans gäster, och så han war i sin största glädie, samt sökte at fulbor-

Da sin ondsko emot Staden Menniskio-Siäl
 Widare hade också Emanuel uti breswet o
 rört, med hwad nöje han förnummit, at the
 ne mannen icke blifwit modfält, utan fastst
 dande, samt oackrad alla Tyrannens hotell
 och wåldsamhet, hållit wäl wackt wid S
 portarne, och therhos öfwertalt Jnrwän
 uti Staden, at upsätta en Böneskrist med
 ne ordformer, at thesamma kunnat blif
 emottagen, samt utwärka för them et
 fullt med frid. För hwilket alt han inom
 skulle blifwa wäl belönt.

Sedan kom Höfwidzmannen fram
 ännu et bref, som war skrifwit til hela Staden
 Menniskio-Siäl igemen, hwarutur the för
 mo, at thesas så ofta å nyo skrefne Böneskrist
 icke woro förglömde hos thesas Herre, och
 the hådan efter och innan fort skulle så röna
 tan thesas. Pringen anförde också therut
 huru som thet wore honom ganska behaglig
 at thesas Hjertan och Sinnen nu omsider
 blifwa faststånande uppå hans wågar, om
 Diabolus hade åter angripit them, samt
 hwarcken hans smickrande uppå then ena,
 hans hotande uppå then andra sidan, hade
 nat beweka them at gifwa sig under hans
 de. Wid slutet af breswet war ännu tillagt
 Försten lemnade Staden Menniskio-Siäl
 Herr Secreterarens händer, samt under
 widzmannen Troons styrelse, med söjande
 maning: Seer wäl til, at J ännu widare

den hans råd och förande, så skolen I i rättan tid thesöre åtniuta edra belöning.

Så snart nu thenne tappre Höfvidzmannen Troon, hade öfverleswererat sina bref til thetas ägare, gick han til Herr Secreteraren uti hans hus, och hölt et långt Samtal med honom. Ty these begge woro särdeles gode och store wänner, som sannerligen bättre woro underrättade om Meniskio-Siäls tilstånd, än alle the som bodde uti Staden; så älskade och Herr Secreteraren thenne Höfvidzmannen Troon rätt hierteligen; Ja, han skickade honom ofta mången god rätt ifrån sin Taffel. Han wiste sig också emot honom alltid ganska wänlig, under then tiden at the öfrige lika som med mörka Skyar uti Meniskio-Siäl woro öfverhöljde. När these begge nu hade språkat en stund med hwarannan, lade Höfvidzmannen sig til hvilu uti sin kammare, men kort thereafter skickade Herr Secreteraren åter efter honom. När han war tijt kommen, och the hwarannan med wänlige hälsningar bemött hade, sade Höfvidzmannen til honom: hwad hafwer min Herre sinom tänare at befälla, hwad uppå Herr Secreteraren förde honom licet afsides, och sedan han wist honom några tecken af en besynnerlig gunst och ynnest, sade han til honom: Jag hafwer giordt eder til Ståthållare öfwer alt hwad som ligger och lyder under Meniskio-Siäl, så at ifrån thenne dagen alle Inwånare uti Meniskio-Siäl skola lyda edra befallningar, och I skolen wara thetas ansödrare.

theslikes ſkolen 3, i förmågo af edart Umbete för
kriget för Edar Förſte, och Staden Mem
ſkio Siäl emot Diabolus och hans mact, och
the andre Höfwidzmän ſkola ſtå under edar Lydn

Nu begynte omſider Stadens Inwånare
at finna och begripa, i hwad anſeende them
Höfwidzmannen måſte ſtå wid Hofwet och
Herr Secreteraren; ty ingen af them ſom bli
wit affickade til Emanuel, kunde ſå ſkyndsamt
och med ſå god förättning komma the
ſom han, och thetta war orſak, at the, ſedan the
förut beklagat ſit oförſtånd, det the uti ſin ång
icke mera wördat honom, ſickade Herr Un
derläraren til Herr Secreteraren, och bad
honom, at alt hwad the hade eller ägde må
hådanefter ſtällas under Höfwidzmannen
Troons ſtyrelſe, omſorg, förwar, och bed
wande.

Underläraren gick med en ſådan thetta
Böneſkrift årtad, och fick thet ſwaret af the
Herren, at Höfwidzmannen Troon ſkulle bli
then ypperſta beſålhafwanden öfwer Rom
gens friggår emot thes fiender, och ſåledes jem
wål tillika förja för Memſkio Siäls wålfär
Sedan han hade ſådt thetta ſwaret, bugade the
ſig neder til jorden, tackade Herr Secreteraren
och gick tilbaka til at förkunna Inwånarne the
ne gode tidningen. Dock likwål alt uti ſtör
hemlighet, efier ſom fienden ännu war ſå ſtark
uti Staden

Når nu Diabolus ſåg, at Herr Major
gick

gjorde honom så tappert motstånd, och han förmärkte Herr Gudzfructans behierrade sinne och Mod, bles han alldeles rasande, och sammanställade et frigt råd, til at hämnas uppå Menniskio: Siäl; hwarwid alle afgrundens Förstar sammankommo, men först och främst then gamle Ocroon, tillika med alla Höfwidz-männ af hans friggår, så the höllo råd till sammans, hwad the skulle begynna? Slutet af thetta Rådet war thetta: huru och på hwad sätt the skulle blifwa måstare af Slottet, emedan the intet kunde wara Stadens Herre, så länge fienden thesamma ännu inne hade. Then ena hwar af en sådan, then andra af en annan mening: Men esier som the intet kunde blifwa enige uti saken, tyupstod Præsidenten Appolion och begynte således at tala: Mine bröder, Jag hafwer twenne ting att föreställa eder, thet första är thetta: Låter of åter gå utur Staden på Feltet igen; Ty at blifwa i Staden qwar, lærer aldrig taga lag, så länge Slottet ännu är uti wåre fienders händer, och thet är omöjeligit at intaga thesamma, så länge så många tappre Höfwidmänn äro thet uti, och then diärfwa och oförwågne Farlen Gudzfructan har omsorg at bewara portarne. Men så snart wi hafwe gifwit of ut på fria fältet, låra the blifwa glade ofwer en så liten befrielse, och så torde the kanske blifwa mindre ackisame och aldeles owulige, och thetta lærer kanske giöra them större skada, än wi sielswe
 fun

kunna givra them. Men om thetta icke lyckas, så torde så hända at vårt utdragen utur Staden, gifwer Högwidzmännen anledning, at följa oss efter, och I wetten stes huru the farit när the fäcktat med oss uti fältet. Thesutom böre wi, allenast wi först de få them ut uppå fria Fältet, lägga några Manskap i försät bak om staden, hwilke, så the gingo ut, kunde gå in igen, och taga i besittning.

Men Beelzebub stod up, och sade hvar Thet är omöjeligit, at Wi skulle kunna gå them alla utur Staden, I kunnen wäl råa försäkrade at the låta låta några qwar uti til at hålla wact, aliså lærer the försgäwes, at företaga sig thetta, om wi kunde vara försäkrade, at the alle på en skulle gifwa sig ut, och följa efter oss. Han förthenfull, at alt thet som skulle ske måste annat sätt wärkställas. Men thet bästa som theras hufwuden kunde hitta uppå, war samma, som Appollion först förmålt hwar nemligen at man skulle söka at gifwa Borgrenom anledning til at försynnda sig. Ty, the, hwarken vårt blifwande uti Staden, vårt kämpande, och fäcktande, eller om oss och slog theras Manskap i hiål, lærer gifra til Mästare af Staden Menniskis. Siäl; ty så länge en endaste Mann är uti Staden, som kan röra allenast et finger, Emanuel hålla med them, och om han är

them så wette Wi ju wäl, hwad wi hafwe fören
 tid och dag at förwänta. Hwad mig widkom-
 mer, sade Beelzebub, så är min mening, at
 ingen annan Wäg är, til at söra them uthi
 trældom, än at hitta på medel och utwägar til
 at förföra och störta them i nya synder: Wi
 hade giordt rätt så wäl, och kanske mycket bät-
 re, om wij hade lemnat alla Wära förtwif-
 lande hemma. Eller wi hade med en gång
 kunnat giöra oss mästare af Slottet. Ty
 the förtwiflande äro et sådant folk, som fullan
 tala med goda skäl, men när the stå långt ifrån,
 och icke kunna komma så nära som the borde, så
 kunna the ingen ting uträtta. Sannerligen om
 wi allenast kunne hålla them inne i Slottet,
 och så laga, at the thet besätta, så läwer thet
 wara war dag. Förthenskul wele wi draga
 oss tillbaka på fria fältet, intet uti then för-
 wäntan at theas Höfwidzmän skulle följa
 oss tit efter, utan förr än wi thet giöre, så låter
 oss rädså med hwar annan, och öfwerlägga
 med våra förtrogne Diabolister, som äro uti
 theas gropar uti Menniskio-Siäl, och ännu
 alle winlägga sig, huru the måtte kunna ige-
 nom förräderij bringa Staden i våra händer.
 Ty säkert måste these thet giöra, elliest blifwer
 thet wäl altid ogiordt. På thetta Beelzebubs
 tal såg sig hela Rådet nödtwungit, at samtys-
 ka til hans Mening: nemligen at det endaste
 medlet wore, hwarigenom man kunde blifwa
 mästare af Slottet, om man sökte at förföra
 Skå

Staden til at synda. Nu war tijd att ni
na medlen, hwarigenom sadant ske skulle;
så stod Lucifer up och sade: Thet Rådet
Beelzebub gifwit hafwer, är mycket för-
tigt; Medlen hwarigenom thesamma kan
ställas, äro efter min mening these: Låter
draga wår mækt ifrån Staden, och intet
så mycket skråma thesamma hwarfen
upfodrande, eller Trummornes liud, eller
orolige saker! Låter of allenast gå något
ut på Fältet, och ställa of, lika som
wi ingen ækt på them; ty jag seer wål, at
hågan är orsak til theras waksamhet,
the tänka mera på theras Wapn. Jag
ännu en annan frigglist uti mit hufwud:
ten at Menniskio-Siäl är en Stad, i
ken hålles Marknader, en Stad som
stort Nöje af köphandeln. Hwad synes
der, om någre af wåre Diabolister
ställa sig lika som woro the Bønder, som
långt ifrån, och gingo til Staden Menniskio-
Siäl på Marknaden, at sälla några af
Waror, och hwad wore thet mera, för
pris the sålde them, om the ochså skulle
them för halfwa penningarne? Men the
til Marknad; måste vara förståndige och
gne Männ. Jag will skänka thesamma en
som sig thet påtaga will. Jag kommer här
i hug twenne som torde efter min mening
ra arge och fluga nog. The beta Blook
winna penningar, men Därackrig at

något, och Herr Winner hundrade, och förlorar et Grefskap, af these irånne Männ med så lange Namn, är then ene intet sämre än then andre: Och hwad synes eder, om wi gåfwe them Söta Werlden, och Därwarande goda til hielp? these äro Män som äro beskedelige, snälle, och öfwer thetta alt äro the också wåre förtrogne wänner och medhjelpare (1); låter them tillika med många flere göra theas bästa, och låter them allenast blifwa rife, thet lærer wara et Medel, at så fasta på them. Kommen I intet i håg, huru och på hwad sätt wi hafwe blifwit Mästare af Laodicea? och huru många andre äro icke fastnade uthi thenna snaran? när the nu hafwa blifwit måtte, och wi intet främa eller förroa them mera, så lära the snart förglömma theas Månde, och thet kunde wäl hända, at the blifwo therigenom insöfde, så at the intet mera toge theas Stadz och Slog Wackt til wara.

Ja, skulle icke wi på thetta sättet igenom öfwerflöd kunna så intaga Menniskio-Siäl, at the blifwo nödgade, at göra et packhus af theas Slott, i ställe at thet här tills varit et Wackt hus, som varit besästat, och besatt med frigz folk emot oss. Förthenfull täncker jag, allenast wi få wåra Waror in uti Staden, at så Staden redan måst är wår egen; Ja, om wi så wile anställa saken, at Staden blifwer hel full med waror, så lærer thet wara swårt nog för

A a

Höf

(1) Apoc. 3. 17

Höfwidzmännerne, at finna tilhåld på
 ställe, eller at kunna gömma sig, om wi
 hastigast en gång skulle öfverfalla them.
 ten I intet liknelsen, huru Riddomen förer i
 farelse (m) och sedan när hiertat blifwer be-
 gat med swalg och dryckenkap och med the
 lefwernes omsorg, huru thet onda rå kom-
 så hastigt uppå enom; The utom min Herre,
 de han, så weten I och så wäl, at thet intet
 godt för et Folk, at blifwa upfyld med
 Waror, så framt the icke hafwa någre af
 Diabolister som Diånare uti theras
 hwilka sedan i småningom alt til sig draga.
 hwar är wäl en Memiskio-Siåls-boö,
 intet är upfyldt med werlden, och som icke
 wer en dräng eller uppafare, som anten är
 horka l, eller bortskämd eller wällust-
 eller full med arglistighet, eller dryger
 högfärdig eller något sadant. These kunna
 antingen låta upfyga Stottet, eller sätta thet
 sadant stånd, at Emanuel intet kan hålla
 gon besättning thet uti. Ja, såsom mig
 tes, kunna these förr utföra saken, än et Läga
 tiugu tusende Man. Thetta är min Memiskio
 som jag thet eder och så tilförende til Kiånna
 wit, nemligen at wi wid så beskaffat tiffat
 måste skynda of hädan, utan at widare föra
 ga något emot Stottet. Kommer och låter
 så giöra, wi wile se, om icke the sielfwe
 igenom låra bortskämma sig.

Denne Meningen blef högeligen prisad,
 och höls för et Helwetes mästarstycke, at man
 med Werldenes öfverhöd så wille intaga och
 trycka **Menniskio-Siäl**, at hon med sådant
 gods skulle fördärwa sit hieria. Men ser, huru
 sakerne hwäijde sig underliga. Samma tid
 när Diabolus Råd; församling gick ifrån
 hwarannan, bekom Högwidzmannen Troon
 et bref af Emanuel, af thetta innehallet, at
 han wille möta honom efter tre dagar på slåta
 fältet fram för **Menniskio-Siäl**; Han will mö-
 ta mig på Fältet, sade Högwidzmannen, hwad
 menar min Herre med thetta, jag wet intet
 hwad han behagar säja ther med. Förthenful
 tog han breswet, och gick dermed til Herr Se-
 creteraren til at fråga honom om sin Mening
 här öfwer, ty thenne Herren war en Pro-
 phet uti alla Konungens saker och hwilken
 altid mycket såg på **Menniskio-Siäls** bästa
 och tröst; han öfwerleswerade honom breswet,
 och bad honom, at så wetta hans mening;
 hwad mig widkommer, sade Högwidzmannen
 Troon, så förstår jag ther intet. Herr Sec-
 creteraren tog breswet, och läste ther igenom,
 och efter et litet stilla ligande, sade han: Dia-
 bolisterna hafwa på thenna dag hållit et stort
 Råd emot **Menniskio-Siäl**, och hafwa hand-
 lat om Stadens yttersta fördärf: thetas Råd;
 lag hafwer gadt ut therpå, at the willia fö-
 ra **Menniskio-Siäl** en sådan wäg, hwilken om
 the

the efterfölga ihensamma, wisertligen lærer
 them uti fördärfwet: Til thenna Andan,
 ra the sig färdige at upbryta utur Staden,
 thet upsåt, at åter begifwa sig uti fria fältet,
 blifwa liggandes thersammastädens, til at se
 theras förehafwande lærer taga lag eller
 Men ser til, at J ären färdige til tredie dag
 ty ta lära Herrens hieltar och så wara tilfärdige
 faller ta på Diabolisterne; ty Pringen lærer
 samma tid och så wara på fältet, så snart
 len warder upgångandes, eller något bitter
 och thet med en stor mactt, och så lærer han
 ta främst i speken, och J bak efter honom, så at
 fiendtelige Armeen lærer wara mitt emellan,
 blifwa alldeles slagen och förströdd.

Så snart Höfwidzmannen Troon
 hördt thetta, skyndade han sig utan drögmått
 the andra Höfwidzmänn, och förtälde för the
 at han åter hade fädt et bref af Emanuel,
 hwad thet uti warit mörkt för mig, sade han
 wer Herr Secreteraren förklarar. Sedan
 sade han för them, hwad the hade at
 til at efterkomma theras Herres mening,
 öfwer gladdde sig alle Höfwidzmänn, och
 widzmannen Troon befalle, at man skulle
 werst up på det Kongl. Slottes tinnor
 med Drummeter, och så at Diabolus thet
 Kunde, gifra then aldrastuffigaste Music
 harmonie som the någonsin kunde. Thetta
 de Drumpetarne; the gingo öfwerst upp på
 tet, och begynte thet at blåsa, hwar öfwer

bolus blef mycket bestört, säijandes: hwad måtte thetta betyda? The hafwa hwarcken Häst eller Wagn, hwarcken sadel eller tyg, ei heller någon Maat; hwad kommer åt thesa rasande Meniskior, at the ännu äro så glade och lustige? Frårt swarade en ibland them, thet sker af glädie, at thesas Prins Emanuel warder kommandes til at frälssa them, ty han står sielf främst för sin Frijghår, och thenne thesas förlofning är heel när.

Folcket uti Meniskio = Siäl sielf blefwo mycket rörde, af thetta Basunernes Musicaliske liud, och sade sins emellan: thetta kan intet betyda of någon skada eller ondt. Diabolisterne sade til hwarannan: Hwad kunne wi nu bäst gödra? Swaret war, at thet wore bäst at öfvergifwa Staden; En annan sade, at man borde thet gödra, och tillika wärkställa thet sidst fattade slutet, och så skulle man vara bäst i stånd at möta fienden, om en armée utan före of öfwerfalla wille. Andra dagen utdrogo the utur Meniskio = Siäl, och satte sig på Feltet; Men the lågrade sig på et werldzligt och tillika grymmt sätt, uti Ogonportens åsyn. Orsaken hwarföre the intet wille blifwa uti Staden, war, utom then som the uti thesas handlingar här och ther omtalt hade, thenne: at the ännu intet hade intagit Fästningarne och Skantzarne, och at the uti öppna Fältet, på nödsfall bättre kunde taga flykten och sätta sig i säkerhet. Otviswelactigt war thet, at Staden wis-

serliga och förr hade varit theas graf, än
ort at försvara sig utur, om Försten hade kom
mit, och satt sig uti Staden. The Skyndade
och så utur Staden på fältet, på thet Slungan
intet måtte kunna råka them, emedan the hade givit
them stor skada, så länge the varit uti Staden.

När tiden war kommen, at Höfvidzmann
nerne skulle gåöra et Anfall på Diabolisterne,
lagade the sig med stor flit ther til; ty Höfvidz
mannen Troon, hade sagt them om natten
the skulle råka Prinzen om morgonen uti Fältet.
Thetta gjorde them så mycket större Lust,
pichugade, at gå löst uppå fienden; Ty the ord
Flåren i morgon se Prinzen på Fältet, som
ro lika som olja hwilket blifwer slagit uti
brinnande låga. The hade en lång tid
rit bortå ifrån honom, och alltså word the nu
mycket mera alswarsame och pichugade
Werket. När nu stunden war kommen
Höfvidzmannen Troon med allt krigsfolk
ån dagen begynte at groo, ut igenom Utsä
Porten; och så snart allt war i ordning,
Höfvidzmannen Troon sig främst för hopen,
gaf Lösen, at the andre Höfvidzmann, sam
ledes gjorde the til sine under befäts haf
och krigsfolket; Lösen war: Prinzen Eman
swård, och Höfvidzmannen Troons Lik
Ty thetta är Menniskio. Siåls boernes m
liga ordform, Gudzord och Troon. Therr
giorde Höfvidzmännen et anfall, begynte

Fringsgränna them på alla sidor, och at ängsla Diabolisternes Läger.

Höfwidzmannen Sörfarenhet lämnades i Staden, emedan han för sine Sår skul, som Diabolus hade giordt honom uti sidska Slaget ännu icke war för sig kommen; Men när han förmärkte, at alle Höfwidzmänn woro så söflosatte, begiärte han kryckor, och gick på them så godt och fort som han kunde, til at komma med uti Striden.

Sy han sade: Skal jag allena blifwa här ligandes, medan mine Bröder äro uti Slaktingen, och Försten Emanuel sielf will wisa sig sinom tjänarenom på Fältet. När Fienden såg thenne Mannen komma med sina kryckor, blefwo the ännu mera bestörte, säjandes: hwad för en anda regerar thenne Meniskio. Siäls Inwånaren, at han will fäcka emot oss på kryckor? Emedlertid hade Höfwidzmännerne giordt et Anfall, och brukat theas Wapn på et förträffeligit sätt, the ropade alt stadigt, när the slogo på fienden: Prinzen Emanuels Swärd, och Höfwidzmannen Troons Sköld. När nu Diabolus blef warse, at Höfwidz-Männerne waro utkomne, och hade så tappert och wäl fringsrändt hans folk, såg han wäl förut, at han för thenne gången intet annat än Slångar, och theas hwase Swärders ägg hade at förwänta, förthenksfull föll han på Prinzens här, med en dödelig mackt. Och så begyntes fält-slagningen. I bland them som först anföllo Diabolus

woro Höfwidzmannen Troon, och Herr William, then ena satte på honom på then ena, och then andra på then andra ſidan; Herr Williams hugg och ſlag, woro lika ſom kommo the af Gåtte, ty thenne Mannen hade en ſtark arm, och han angrep the förtwiſlande om Utkorelsen; theſe woro Prinsens Lif guarde, och han hjälpte them en god tid uti ſtadigt ſåcktande, och ſåttade gruſweliga ibland them. Höfwidzmannen Troon gick på then andra ſidan med ſtort medlyft på ſamma ſkara, och brackte them ſåledes i ſtor ordning; Höfwidzmannen goda Förhörning hade angripit the förtwiſlande om Kallelsen, hwilka woro ſtarke männ; Men Höfwidzmannen war mycket modig, och och hertig, och Höfwidzmannen Förfarehet ſickade honom något Biſtånd, och ſåledes blefwo the förtwiſlande om Kallelsen på flykten drefne. The öfrige af krigzhären woro mycket hitige i hwarannan och thetta på alla ſidor, men Diabolifterne ſåcktade med ſtor hårdnackhet. Then uppå befalte Herr Secreteraren at man med Eliungorne utur ſlottet ſkulle spela ibland them, och hans Folck kunde med Stenen kaſta på dem här. Men något theſter, ſedan the ſå Förſtens Höfwidzmanns Uſyn woro drifne i flykten, drogo the ſig åter tillſammans, och föllö med ſtor driſtighet Förſtens Folck, hwar i genom theſe blefwo litet modfållte, men litet wäl, när the påminte ſig, at the ſnart ſkulle ſe theras Förſtes Ruſſekte, ſåttade the åter med mod, och blef the ſafet grymt ſåcktande.

Här begynte nu Högwidzmannerne at ropa för glädie, och sade: Prinzen Emanuels swärd, och Högwidzmannen Troons sköld. Thet war Orsak, at Diabolus drog sig tillbaka, i then Mening, at the måste hafwa bekommit mera Folck til hielp. Men Emanuel syntes ännu intet. Så stod och hela Slacktingen ännu mycket twiswelactig, och man drog sig å bägge sidor litet tillbaka. I thetta Stillståndet, upmuntrade Högwidzmannen Troon sitt Folck förträffeligen, och intalade them et mod at hålla stånd. Sammaledes gjorde också Diabolus, så mycket som han kunde. Men Högwidzmannen Troon höll et förträffeligit tal til sit Krigsfolck, sålunda: Mine Wänner och Krigsmän, ja mine käre Bröder uti thetta förehaftandet. Jag sägnar mig mycket, at få se eder på thenne dag för vår Pringes Ögon i fältet, såsom en tapper Armé, och som trogne Wernnistio-Siäls älskare: I hafwen härtils ännu beredt eder emot Diabolus mact, som trogne och tappre Männ, så at, ehuru mycket the och pråhla och skryta, the dock intet kunna berömma sig af någon segerwinning. Fatter nu efter edar Wana, et mod, och wisser eder ännu vidare som tappre Männ, såsom i här tils giordt hafwen. Ty inom några få ögnableck efter thetta anfallet, ålären I få skåda Edar Prins, som sielf lærer synas i fältet. Thetta anfallet måste Wi ännu giöra på Diabolus, och så lærer Emanuel komma. Högwidzmannen hade intet så snart sagt thesse orden til sitt Krigsfolck, så kom en,
 Herr

Herr Zaſtig benåmd, med Poſten iſfrån Prinzen, och berättade för Höfwidzmannen, nu Prinzen wore ankommen. Straxt när han undſick theſe tidningen, lät han the andra Höfwerſtar theſamma wetta, och theſe berättade thet för theſas Krigsfolck, och ſtridsamme Män, hwilket gjorde, at Höfwidzmännerne och the underhaſwande, lika ſom wacknade iſfrån döds ſömn, upſtode och gingo löſt på fiendens ropandes ſom tilſörene: Prinzen Emanuel ſwärd, och Höfwidzmannen Troons ſwärd.

Diabolifterne bleſwo likaledes upmuntrade, och gjorde ſå ſtort motſtånd ſom the kunde. I theſa ſidſta Striden, förſorade Diabolifterne mycket af theſas Mod, och många af the Förrändande föllo döde neder på Jorden. Sedan nu näſtan en hel timma hade varit uti en mycken hiſig och heſtig ſtrid och träffning. Uplöſte Höfwidzmannen Troon ſina Ögon, och Emanuel komma, ſom ankom med ſyngande Fanor, och under Trummeters liud, och the ſas fötter ſom fölgde honom, röerte näppeligen wid Jorden, med en ſådan haſt ſkyndade the til at komma til Höfwidzmännerne, ſom woro uti fullt fäcktande; då wände Höfwidzmannen Troon med ſine med ſig haſwande ſig om, drog ſig til ſtaden, lemnandes hela fältet åt Diabolus, och ſå kom Emanuel tågandes, at fienden alſå kom mitt emellan them. (n)

(n) När fienden är emellan Chriſtum och Troon, måſte han bliſwa förſörd.

gjorde Höfwidzmannen Troon med sina under-
håfwande å nyo et anfäll, men efter en liten tid,
kommo Emanuel och Höfwidzmannen Troon
tillsammans, och slogo med stor heftighet uppå
the förfräckte, alt som the råfado på them.

Så snart nu Höfwidzmännerne sågo at För-
sten war ankommen, och på andra sidan hade an-
gripit fienden, samt at Höfwidzmannen Troon
och hans Höghet hade them mitt emellan sig, straxt
ropade the för glädie at Jorden remnade, såjandes:
Pringen Emanuels swärd, och Höfwidz-
mannen Troons sköld. När nu Diabolus
med sitt Folck, såg sig af Pringen och hans häär,
så kringränd och innesluten, sökte han med Af-
grundsens Förstar at bryta igenom, och gaf
sig på flykten, lemnandes sit Folck tillbaka,
hwilket gaf sig Emanuel och hans ädle Höfwidz-
mann Troon uti händer. Alle these sölo neder
på theas Ansikten, och blefwo af Pringen och
thet Kongl. Lager alle i hiäl slagne. Icke en
Sörrewiflande fick behålla lifwet, the lägo öf-
wer alt kringströdde på Fältet, som Träck på
Marcken.

Sedan Fältslactningen war förbi, kom
alt uti förra ordning igen, och Höfwidzmänner-
ne tillika med Staden Menniskio: Siäls Ald-
ste kommo samtet. til Emanuel, at hålsa på ho-
nom, och bedia honom wara wälkommen, och
thetta gjorde the med tusende lyckönsfningar, the
före at han åter war kommen til Menniskio:
Siäl

Siäl igen. (o) Han myſte wänligen på minnet
 åt them, och ſade; Frijd wari med eder.
 När thetta ſkedt war, ſickade the ſig alle
 åter gå tillbaka til Menniſkio: Siäl igen, Siäl
 ſten och hela hans Mact, ſom han nylig med
 bractt hade. Straxt blefwo alle Portarne upplät-
 ne, til at emottaga honom, ſå glade wore the
 wer hans wälsignade återkomſt, och hans
 tåg ledde på följande ſätt.

Stadz-Portarne woro alle upplätne, ſammalede
 Slockportarne, och the Äldſte hade ſtält ſig
 Stadz-Portarne, til at emottaga honom,
 han worde inkommandes. Så ſnart han num-
 fades til Portarne, ſade the: görer portarne
 wida, och dörrarne i werldene höga,
 ärones Konung må draga therin; and-
 ſade: Swilken är thensamma Arones Ko-
 nung? och the ſwarade ſig ſielfwe: Ther
 Herren ſtarck och mächtig, Herren mä-
 tig i ſtrijd. Görer portarne wida, och
 dörrarna i werldene höga, at ärone
 Konung må draga ther in.

The utur Menniſkio-Siäl gjorde
 Anſtalt, at hans Majestat hela wägen
 Stadspportarne, ända til Slättet, med
 ſulle bemötas, af them ſom aldrabåſt uti
 förſtoda ſig på Giunge-Konſten. Och
 Emanuel drog in i Staden, ſulle the
 och the andre Stadſens Inwånare, at: til des
 worde kommandes til Slockportarne,

hvar annan med Sång och Trompete-Liud, såjandes: Man ser GUD, huru tu går, huru tu min GUD och Konung i helgedomen går. The sängare gå fram före: thenäst the spelmänn ibland pigor som slå på trummor.

Höfwidzmännen upvacktade och så Prinzen hvar efter sin ordning, medan han hölt sitt intåg igenom Menniskio-Siäls portar. Höfwidzmannen Troon gick främst, på honom följde Höfwidzmannen Godförhoppning, efter honom kom Höfwidzmannen Kiärlet med andra af sitt följe. Sidst kom Höfwidzmannen Tålamod, med the öfrige Höfwidzmännen, någre på högre, någre på vänstra handen; Och således följde the Emanuel ända til Menniskio-Siäl; emedertid swängdes fanorne, trummetorne hörtes, och ibland Krigsfolket war et stort glädieroy. Prinzen sielf for i Staden klädd med sine wagn, som alle woro af slagit Guld. Pelarne på hans wagn woro af Sölfwer, tåket af Guld, sätet purpur-färga, bottnen mitt uti war mycket ljufligt giord, för Stadens Menniskio-Siäls Jungfrur och Dötrar skul.

När Prinzen hölt sit intåg uti staden, sandt han gatorne alla öfwer täckte med Lillior och Blommor, och med Triumph-bågar mycket konstigt utzirade, (P) samt med grenar af gröna Träd, som stodo rundt ikring staden, öfvertäckte. Hwar och

(P) Goda och glädie: fulle tankar.

och en hade giordt för sitt huus något fårdeles, och wackert, alt, til at så mycket hederligare emottaga honom, när han worde tagandes igenom gatorne. Och the sielswe bemötte Emanuel, med dan han drog förbi, med Glädie-Roy, sågades: Wålsignad ware then som kommer sin Fadens Elschaddai Namn.

Wid Slöskportarne stodo Stadsens Wårdnemi. Herr Majoren, Herr Willian, Herr Läraren, Herr Ehrliänglo, Herr Smitte tillika med andra af thenne Oriens Wdel at emottaga Emanuel. The bugade sig för honom nedert Jordene, och kyste stofften af hans fötter, tackade, läfswade och berömde hans Höghet, at han intet wille låta sina Domar gå öfwer them för deras synder skul, utan mycket mera betedde the nåde uti sitt ålände, samt med förbarmande rådde sig til them, och at han theas Menniskes Siäl ewinnerliga bebo wille. Således drog han ånda fram til Slottet, ty thet war thet Kongl. Pallaset, och orten hwarest hans åra bodt. Slottet war redan igenom Herr Secreteterarens närwaru samt Höfwidzmannen Troons slutt hans Höghet tillredt, och aliså hölt han sin inrådg.

Sedan kom Folket så wål the ringare the förnämste af Staden Menniskes Siäl Emanuel uti slottet, och thet blef et stort gråtande och flagande; Ty nu kommo the hug theas ogudachtiga wåsende, hwarigenom han hade blifwit föränlåtten at öfwer gifwa Staden. Och när the sågo honom, bugade the

sin resor neder på Jorden, och greto med stor
 Hierte-Angslan.

Sedan stego the närmare, och bådo Prin-
 ken om förlåtelse, bediandes at han wille aldeles
 komma tillbaka igen, som i the förra tider, och
 befästa sin Kiärlek emot **Menniskio-Siäl**?

Här til sade then stora Försten: Gråter
 icke; (q) utan åter thet fers, och dricker
 thet söta, och sender them och delar, som
 intet för sig tilredt hafwa. Förty then-
 ne dagen är helig wår om Herre, therför
 re bekymren eders icke; ty frögd i **HER-**
 ranom är edor starkhet. Jag är til
Menniskio-Siäl åter kommen med förbar-
 mande, och mit Namn skal therigenom blif-
 wa uphögt, och förherrligat. Och så tog han
 these Inwånare, kyste them, och tryckte them
 til sitt hierta.

Öfwer thetta gaf han åt the Äldste uti
Menniskio-Siäl, och åt hwar och en Befäl-
 hafware uti Staden, gyllene Kedior, och en
 Ring; och skickade til thes hustrur, Dre Kin-
 gar, Klenodier, Armband och andra Ding, och
 til Adelens Barn uti **Menniskio-Siäl** ut-
 delte han många kosteliga Saker.

Sedan nu Försten hade giordt alle these
 ting för then berömda Staden **Menniskio-Siäl**,
 sade han först til Stadsens Inwånare; twär
 edra Kläder, och tager edert smycke på
 eder (r) och kommer sedan i mit Slott uti
 Mens

(q) Nehem. 8: 10. (r) Zach. 13: 1. Apoc. 7: 14, 15.

Menniskio-Siäl. Allså gingo the, til Das och Ierusalem's Öpna brunnar, ther the ras Kläder, och gjorde them hwita, och go sedan til Pringen uti slottet igen, ständande ther för honom.

Nu war et Klingande, spelande och Sångropande igenom hela Staden Menniskio-Siäl, efter som Försten åter wille unna them sin närre- reise, och sina Ögons Ljus. Klockerne ringade och solen sken mycket liusligt öfwer them, en gan tid.

Menniskio-Siäls Inwånare sökte nu med mera flit alle öfwerblefne Diabolisters dö- därff och Undergång, hwilka ännu uppehölls uti Staden Menniskio-Siäls Gropar och Hö- Ty ännu wore någre af them aldeles helbredd som hade sluppit undan för the ras händer.

Men the hade nu mera fry och råddhädor. Herr Willian ån til förende, ty hans hierta nu mera benågit at uppsöka utspaña, och fö- ga them in til döden; Han war them dag- natt på hålarne, och gjorde them stor ångest, man hådan efter warder seendes,

Sedan sakerne wore så wida i ordning be- te, hade Pringen Emanuel omsorg, och gaf be- ning, at the uti Staden ofördröjeligen skulle ut- ja några til at gå på Slättmarken, och nederg- wa the döda som ther lågo, neml. the som ig- Emanuel's Swård och Höfswidmannen Tre- stöfd wore slagne. På thet then elacka stann- af dese list, intet måtte inficera lusten,

altså giöra Staden någon skada. En stor orsack
 til thesse besalkningen war ochså, at the, neml. så
 många som uti *Menniskio-Siäl* woro, skulle al-
 deles förgiömma, thesas fienders Namn, wäsen-
 de, och alt hwad the warit.

Förthenful utgaf Herr Majoren, then
 wijse och trogne *Menniskio-Siäls* Wänn, en
 besalkning, at wijse personer skulle till thetta nö-
 dige Wärfket brukas. Och Herr Gudzfruckran,
 tillika med en Herr Upprickrighet benäant, blef-
 wo förordnade til Uppsyningsmän, öfwer them
 hwilka arbetade på såltet, och skulle begrafwa
 the ihjälslagne. Någre blefwo befalte at giöra
 grafwarne, andre at begrafwa the döda, och
 åter andre, at gå i kring på såltet och granta
 sorne af *Menniskio-Siäl*, til at se om någon
 hufwe-skalle, eller knoka, eller ben, eller elliest
 något af en förtwiflande skulle blifwa funnit; och
 om sådant fanns, befaltes, at the sökande skulle
 uprätta et märcke ther wid, på thet the som woro
 förordnade til at begrafwa them, måtte så-
 dant finna, och för ögonen bortgiömma, så at
 the Diabolistiske förtwiflandes Namn, måtte
 blifwa förstört under himmelen, och på thet bars-
 nen, som ännu skulle södas uti *Menniskio-Siäl*,
 om thet wore möjligt, intet måtte wetta, hwad
 som en hufwudz-skalle, knoka eller ben af en för-
 twiflande wore: Dödgräfwarne, och andre som
 thet til woro förordnade, gjorde hwad the blifwit
 befalte, och begrofwio the förtwiflande, och alt
 hwad the sunno af them, och rensade landet.

Du mera förträdde Herr Gudz fructkan sitt be-
bete igen, och förträttade thet som tilförens

Altå begrofw the uppå fältet, på Ma-
den af Menniskio-Siäl, the Förwiflan
om Utkorelsen, om Kallelsen, om Nåd-
om Framhårdande, om Upståndelsen, om
ligheten, och om Herrligheten, hwilka
widymänn woro, Rasande, Grymm,
bömmelle, Omättelig, Swafwel, Om-
Jngen Roo, Graf, Förwiflan, och then
le Otroon war under Diabolus theas Gene-
The woro ochså the siu huftruden öfwer the
Armee, neml. Beelzebub, Lucifer, Le-
Appollion, Belial och så vidare. Men
zen och Höfwidymännerne tillika med then
le Otroon theas General hade tagit flykten
alifå bleswo theas Männ igenom Em-
mact, och Menniskio-Siäls Inwånare
ihjälslagne, hwilka til en ousägelig Stå-
Menniskio-Siäls hugnad och glädie, som
år, bleswo begrafne. The som them neder
wo, begrofw ochså tillika theas Wapen,
woro then grymma dödens Wårktys,
bestodo af Pilar, Gafflar, Stridham-
Eldbränder och sådant mer. The begrofw
så all theas Redskap, som Fanor, Baner,
Diabolisternes Standart, och alt hwad the
finna som i någor måtto luctade efter en
bolistisk förwiflande.

Når nu Tyrannen komm åter til
wetz portars högar, tillika med sin

Wänn Ocroon, gingo the straxt neder, och sedan the hade beklagat sin olycka och stora förlust för Staden Menniskio-Siäl, blefwo the änteligen af theas etacka sinne retade, at hämna sig; förtheniskul sammanställade the straxt Rådet, till at widare öfwerlägga, hwad som wore at företagas emot Staden Menniskio-Siäl; Ey theas Helwetes buuk och uppsukande swalg kunde intet hafwa någon roo; hwar dag synies them wara femtijo år, och the wille af ingen ting höra, förr än the hade upfyllt sig med Menniskio-Siäls lif och siäl, fißt och ben, och andre läckerbetta. Blefwo the allsån ense, at andra gången angripa Staden Menniskio-Siäl, och thet med en blandad Armée som skulle en del bestå af förtwiflande, och den andra delen, af blodtröstige. Men wi wele särskilt tala om hwardera.

The förtwiflande äro sådane, som hafwa namnet af theas Natur så och af then Herren eller thet Konunga-Riket, hwarest the äro födda. Theas Natur är, at twifla om all Emmanuels sanning, och theas land kallas, the twiflandes Land. Hwifket Land ligger Norråt emellan Mörkrens Land, och then så kallade Dödzens Skuggas dahl. Ey änskiönt om Mörkrens och dödzens Skuggas Land, ibland talas, lika som woro thet enahanda land, så äro thet dock i sanning twenne ässkilde Landor, och ligga intet långt ifrån hwarannan, och the Twiflandes Land ligger mitt emellan. The-

ta är nu the Förtwiflandes land, hwilka kommo med Diabolus til at förderfwa Staden Menniskio-Siäl, och hwilke äro insödde uti thetta Landet.

The Blodtorstige äro et folck som hafa wa Namnet af ihrras Naturs ondsko och then grymheten som är uti them, at urföra föra theras ondskan emot Staden Menniskio-Siäl? Theras Land ligger under Zuna bestjärnan, och af thenne Stierna warda the ochsä, hwad theras förstånd widkommer, regerade. Theras Land heter Sky thet gods, mycket långt ifrån the twiflandes Land belägit. Dock likwäl, stöta the bägge tillsammans wid Helweteks portars högar.

Thetta Folcket står alltid med the förtwiflande i förbund, ty the twifla bägge, om Folket uti staden Menniskio-Siäl tros och förtrostan, och således woro the bägge mycket stickelige, at giöra theras Prins någon tjänst.

Uthur these två Landskap nu upbådade Diabolus, förrän han lätte röra Drumman, fem och tiugu tusend ungt Manskap. Ther ibland woro tijo tusende förtwiflande, och femton tusende blodtorstige, hwilke blefwo åtskillige Höfwidzmänn undergifsne. Och then gamla Ötroon blef åter förordnad at wara General öfwer sådan Armee. Hwad som the förtwiflande widkommer, hade the fem Höfwidzmänn, af the sju, som woro Höfwidzmänn, wid then förra Diabolus Armee, och the öfrige blefwo del

dels gjorde til Lieutenanter dels til Fändrickar wid Armeen.

Men Diabolus fant intet rådeligit at the Förtroiflande skulle wara the förnämste på thes Expeditionen; Ty han hade profwat thesas styrcka, men funnit them för låtte. Alltså woro the allenast ther et hielpa, och til at föröka myckenheten, när thet skulle komma til at angripa fienden. Men sit måsta förtroende satte han til the Blodstorfstige, ty these woro grymme Gåster, och han wiste at the redan tilförene hade giordt många skåmskycken. These nu stodo och så, under thesas Befälhafware, och thesas Höfwidzmann woro Cain, Nimrod, Ismael, Elau, Saul, Absolon, Judas, och Höfwidzmannen Påfwen.

Höfwidzman Cain (s) war bestålt öfwer twenne Skaror, neml. öfwer the hikige och grymme Blodstorfstige. Hans Fändrick bar then röda Fanan, och hans Wapen war en Mordklubba.

Höfwidzmannen Nimrod war öfwer twenne Skaror, neml. the tyranniske och smygande Blodstorfstige, hans Fändrick bar en röd Fana, och hans Wapen war en stor Blodhund.

Höfwidzmannen Ismael (t) war också öfwer twenne Skaror, neml. öfwer the hådste och försmådande Blodstorfstige, hans Fändrick förde en Röd fana, och i hans Wapen stod en som försmådde Abrahams Son Isaac.

Bb 3

Höf

Höfwidzmannen Esau (u) war öfwer
tweenne Skaror, neml. the Blodtorſtige ſom
murrade ther öfwer, at en annan ſkulle bliſwa
wälsignad, och öfwer the Blodtorſtige, ſom ſöke
te at utföra theſas egne Hånd öfwer andra; hans
Fändrick bar också en Röd fana, och i hans
Wapen ſtod en ſom heml. ſtod på lurr til at
giöra af med Jacob.

Höfwidzmannen Saul (x) war Höfwidz
mann öfwer tweenne ſkaror, nemlig the bittere
utan ordsak, och the utien fördieſlad Grym
het ſtadde Blodtorſtige. Hans Fändrick bar
en Röd fana, och hans Wapen woro 3. blodige
Spiut, kaſtade efter then oſkyldige David.

Höfwidzmannen Absolon (y) war Höf
widzmann öfwer tweenne Skaror, neml. öfwer
the Blodtorſtige, ſom för werldslig ära ſkul
ſöka at giöra af med en Fader eller en Wänn.
Och öfwer the Blodtorſtige, ſom gifwa enom
ſmickrande ord til theſ the honom med ſwärdet
igenom ſtungit. Hans Fändrick bar en Röd
fana, och hans Wapen war en Son ſom för
fölgde ſin Fader.

Höfwidzmannen Judas war förordnad öf
wer twänne ſkaror, neml. öfwer the Blodtorſti
ge, ſom wille ſälja någons Liif för Pennins
gar, och ſom förådde theſas Wänn med en
Kyſ. Hans Fändrick bar en Röd fana, och
uti

(u) Gen. 27: 42. (x) I. Sam. 18: 10. och 19: 10. och
20: 21, (y) 2. Sam. 15: 16, 17.

uti hans Wapen stodo tretijo Silf-Pemningar,
och et reep.

Höfwidzmannen Påfwen (z) war öfwer
hela Skaren förordnat. Ty alle these kom-
ma at begripas under honom. Hans Fändrick
bar en Röd fana, och uti hans Wapen stod en
Käp, en eldslåga, och en from Menniskia
uti thensamma.

Orsakerne nu hwarföre Diabolus antom
så hastigt med en annan mact, sedan han blifwit
utur sältet slagen, woro, at han hade et mycket stort
förtroende til then blodtorstige Krigshären, ty
han förlitade sig mera på these, än han förr
hade giordt på hela hans Armee utaf förtro-
sande; Anskönt these och så ofta hade giordt ho-
nom stor tjänst, til at befästa honom uti sitt Ko-
nungarike. Men these Blodtorstige hade han
ofta proberat, och theras swärd kom sällan med
ogjordt arbete tillbaka. Thertil wiste han, at
alle these skulle hänga sig lika som blodhundar fast
på them, som the fingo i sina flor, som thet och
så hade warit Fader, Moder, Broder, Sv-
ster, Prins och Regent, ja alla Förstars För-
ste sielf. Ja, thet som aldrumast förökte theras
mod, war at the redan en gång tilförende hade
trängt ut Emanuel utur Jord-tretsens Konunga-
rike, och thesföre tänckte han at thet skulle wara
så mycket lättare til at utdrifwa honom utur Sta-
den Menniskio-Siäl.

Således anfördes nu thenne Armeen af

Bb 4

25000.

(z) Apoc. 13: 8. Dan. 11: 38. Esa. 29: 13.

25000. Mann starck, af theas General then
 fora. Herren Herr Otroo emot Staden Mennis-
 skio: Siäl. Nu war Herr Upsicht, Zufwund
 Offiseraren sielf utgängen på Kundskap, och
 brackte Menniskio: Siäl tidning om theas
 Ankemst; Förthenskul tillsöto the theas Portar,
 och gjorde god Anstalt at försvara sig emot the se
 nye Diabolister, som kommo emot Mennis-
 skio: Siäl.

Med thenne Armeen nu belägrade Dia-
 bolus Staden Menniskio: Siäl, the för-
 twisflande woro inquarterade wid Kiängs-
 porten, och the Blodtorstige satte sig för Ögon-
 och Öron: Porten.

Sedan nu thenne Armeen således hade
 lågrat sig, skickade Otroon i Diaboli Mann,
 i sitt eget alla Blodtorstigas, och andras Mann
 som woro med honom, en upfödran til Staden
 Menniskio: Siäl, hwilken war eldröd som et
 glöddande Järn, at the skulle öfvergifwa sig, eller
 han hotade, om the afvis'e honom, at han straxt
 wille med eld upbränna Menniskio: Siäl. De
 hwad the Blodtorstige wid kom, så woro the in-
 tet så särdeles pichugade, at twinga Mennis-
 skio: Siäl til at öfvergifwa sig, utan the skulle
 hårdre se, om the kunde afdeles utöda Mennis-
 skio: Siäl utur the leswandes land; The skickade
 mål til them at the skulle öfvergifwa sig, men om
 the thet giordt hade, hade theas torst effter Mennis-
 skio: Blod, dock therigenom intet blifwit släckt; The

The måste hafwa blod, (a) **Menniskio-Siäl** blod, elliest måste the döb, thesfore hafwa the och så et sådant Namn. Förthenstul hade han förspart these Blodtorstige ända til thenne tiden, på thet han, när alt hans öfrige Wärettyg hade warit frucktlöst, måtte kunna utspela them som hans sista och säkerste kort emot **Menniskio-Siäl**.

När nu the uti Staden undfingo thenna heta och eldröda upfodran, förorsakade thet them en tåmmel. Alteration, och theras tanckar lupo mycket emot hwarannan. Men the fattade alle, på mindre än en half timmas tid, thet slutet, at the wille thenna upfodran Prinzen föredraga, hwilket the och så gjorde och skrefwo nedansföre. **Herre, Fräls Menniskio-Siäl, ifrå the Blodgiruge. (b)**

Han tog thet emot, säg ther uppå, öfwerlade thet, och hade och så actt på then korta Ansökningen, som Folcket utur **Menniskio-Siäl** hade skrifwit nedansföre. Theruppå kallade han then å la Höfwidzmannen **Troon** til sig, befalte honom at gå och taga Höfwidzmannen **Talamod** med sig, samt at wäl hafwa omsorg på then sidan af **Menniskio-Siäl**, som af the blodtorstige belägrades; Alltså gingo the, och gjorde som them befalt war, Höfwidzmannen **Troon** gick åstad, och tog Höfwidzmannen **Talamod** med sig, och these se bägge höllo wactt på then sidan, af **Menniskio-Siäl** som af the **Blodtorstige** höls belägrad.

Sedan befalte han at Höfwidzmännen

B b 5

Gods

(a) Esa. 53:7. Jer. 22:17. (b) Ps. 59:3.

Godsförhoppning, Kjärlek, och Herr Wil-
 lia, then andra stadsens sida wäl fulle förwar-
 och Jag, sade Försten, wil upfatta mit Baneer på
 Glos-Ballarne, medan J wäl hällen wakt
 emot the Förtriflande; när thetta war skedd, be-
 fälte han widare, at then tappre Höfwidzmannen
 Sörfarenhet skulle föra sitt Folck på torget, och
 thet dag för dag öfwa uti Wapnen, uti all Folt-
 tes Åsyn. Denne belägringen, war mycket
 långsam, och Fienden gjorde många grymma An-
 fall, särdeles the hwilke kallades Blodtorstige, af
 hwilka the esomofftast mycket illa blefwo bemötte.
 Dock likwäl funno the wid Ögon och Öron-
 porten, hwarest Höfwidzmannen försäta sig
 sielf hölt wakt, nog at gibra. Denne Höf-
 widzmannen war ännu ung, men mycket behier-
 tad, och han war en Borgare uti Menne-
 Siäl som Sörfarenhet och war, och Ema-
 nuel gjorde honom til Höfwidzman öfwer 1000
 Menne- Siäls Inwånare, wid sin återkomst,
 til hela församlingens förmån. Denne Höf-
 widzmannen, efter som han war en oförfärad
 Mann, som hade et oförfräckt mod, och war
 willig, at wäga sig för Stadens bästa, will
 ibland gibra et Utsal på them, och gibre et stort
 allarm ibland them, samt inlåta sig med them uti
 et heftigt Scharmverande: Thetta lyckades och
 så många gånger för honom, dock likwäl aff-
 thet intet alltid så, at han icke ibland hade skolat få
 någon skada therwid. Ty han fick af them af-
 lige Märken uti ansigtet, och på andra hans
 Kropps delar.

Sedan nu någon tid war förbi gången med bepröfwande af Menniskio, Siäls troo, förhoppning, och klärlek. Sammantallade **L**manuel på en wis dag sina Höfwidzmann och Krigsfolck, och delte them uti twenne hopar; När ihetta war skedt, befalte han them på en wis beständ tid bittida om morgonen at göra et utfall på fienden; säijandes: Eäter then ena delen af eder falla på the Förtrwiflande, och then andra på the Blodtrwiflige, och **J**, som skolen gå emot the Förtrwiflande, **J** skolen ihjållå alla, som Inågonsin kunnen öfwerkomma: men ther emot skolen **J**, som dragen emot the Blodtrwiflige, intet döda them, utan taga them lefwandes til fånga.

Allså gingo Höfwidzmännerne på beständ de Dagen, bittida om morgonen ut, som them befallt war; Höfwidzmännerne God förhoppning, Upricktig och Sörfarenhet, gingo ut emot the Förtrwiflande; Och Höfwidzmännerne Troon, Tålmod, och Sörsaka sig sielf, tillika med the andra som hade gifwit sig til them, gingo ut emot the Blodtrwiflige.

The som nu gingo emot the Förtrwiflande höllo sig wål slutne, til at slås med them. Men efter som the Förtrwiflande påminte sig then gamla tiden, huru thet förra gången hade gädt, drogo the sig tillbaka, och wille intet afwackta thet yttersta, utan togo flykten för Prinzens Folck. Allså förföljde the them, och nedlade många på flykten, men kunde intet taga

fast

faſt på them alla. Af them ſom kommo undan gingo någre hem åt, och the andre drogo här och thår i kring uti ſmå hopar ſom reſande. Emedertid förſwade the ibland thet Barbariſke Folcket mangahanda Diabolitiſke ſtreck, emedan thetta Folcket intet tog gewäret emot them, utan tälte, at the gjorde them til Trålar. Sedesmera wille the fuller ſkofwetals låta ſee ſig för Staden Menniſtio: Siäl, men the uppehöll ſig ther intet länge. Dy ſå snart Höſwidzmannerne Troon, God Förhoppning och Förſärenhet, lätte ſe ſig, gåſwo the ſig ſtraxt på ſtaden. The ſom drogo ut emot the Blodtorſtige gjorde ſom them beſalt war; The ſlogo ingen ihjäl, utan ſökte allenast at kringrånna them.

Men efter theſe ſågo at Emanuel intet war med i fältet, trodde the, at han också intet ſkulle wara uti Menniſtio: Siäl, ther före, när the ſågo Höſwidzmannernes förhållande, trodde the efter theſas dåractige och oricktige fantaſier, at the gjorde thetta allenast til at ſe hwad the wille göra, alſå föractade the them mera, än at the fructade ſig för them. Höſwidzmannerne gjorde ſammaledes om theſas wärck, och kringrånnde them, hwarmed the bleſwo ſå mycket för färdige, ſom the hwilka hade ſlagit the Förtwiſlande, kommo them til help. Så at ändteligen efter en kort ſtrijd, ſå gerna the Blodtorſtige ochſå hade wiſtit undan för them, theſas Höſwidzmann bleſwo til fånga tagne, och brackte til Förſten; Dy anſönt the äro hårde

hårde och grymme, hwarest the hafwa öfwerhanden, så äro dock alle Blodtorstige mycket sege, när the se sina wedertijka.

När the woro komne för Prinsen, och hade blifwit examinerade, fant han at the woro hemma uti tre åtskillige Grefwestapen, eller Förstendömen, ånsönt alla utur et Land. Then ena Arten kom utur the Blindas Förstendöme, och thesse hade giordt alt som sedt war, Öwretteligen. Then andre Arten war utur Förstendömet Blind isfwer, och thesse giorde alt af Widspelsse. Then sidsta Arten war utur Staden Ondska, uti Grefwe skapet Afwund.

The som kommo utur the Bindas Förstendöme (c), när the sägo, hwarest the woro och emot hwem the hade stridit stodo skälfdede och ropade för honom; Likwål så många som begärte Nåd af honom, wid thesas läppar rödde han med en Gyllen Spjira. The som woro utur Grefwestapet, Blind isfwer giorde intet som thesas fölgslagare, utan wille med alt wäld hafwa rätt uti thet som the hade giordt, efter som Menniskio Siäl wore en Stad, hwilkens Laag, och Sedwanor, woro åtskilde isfrån alle som födde thår om Fring. Af thenne Arten woro mycket så, som kunde bringas ther til, at the erkände sin Olycka, men the som thet giorde, och bådo om Nåd, fingo niuta thensamma. Men the som

kom

(c) I. Tim. 3: 14, 15. Matth. 5: 4. Luc. 6: 2. Joh. 16: 12. Act. 9: 56. Apoc. 9: 20, 21. Joh. 8: 40, 41, 43. 199.

kommo utur Landskapet Alfwund och then thet
uti liggande Staden Ondka, greto intet, talad
och så inter thår emot, försvarade sig och intet
utan the stodo thet för them, och beto på sina
tungor för ångest och raserij, at the intet hade
funnat så sin willia fram emot **Menniskio**
Siäl. Thenne Genare Arten nu, tillika
med them af then andra Arten, som inter
utan skrymterii begiärte thetas synders för-
låtelse, them förbannade han alla til then sta-
ra Dome = Dagen, som Konungen en gång
warder hållandes, at så swara för thet hwad
the hade giordt emot **Menniskio** = **Siäl** och
theras Konung; Welandes han så sielf födm
them för hela Landets och Jorde = Kretsens Ko-
nung at stå til swars.

Allså blef hwar och en i sönder förpliktad
at komma när han blefve ropad, och swara för
Konungen för thet hwad han giordt hade.

Thetta år som wij sunnit nödigt at berättat
om then andra Arméen som Diabolus utskickat,
til at göra sig Måstare öfwer **Menniskio**
Siäl.

Men thet woro fyra af them, som kommo
utur the Twislandes Land, hwilka, sedan the ha-
de ljetet wandrat igenom thesse Land, och för-
märckte at the woro undankomne, blefwo så
dierfve, emedan the wiste, at thet ännu hade blif-
wit några Diabolister qwar uti **Menniskio**
Siäl, at the sielfwe och så wågade sig in uti Ste-
den; Uti hwad för et huus kunde thesse nu
bått

bättre inquartera sig, än hos en gammal Diabolist, hwilkens Namn war Twisla om thet onda, en bitter fiende af Menniskio-Siäl, och en som mycket befrämjat Diabolisternes Regering. Til thetta huset begäfwö the sig, sedan the tilförende hade undfätt säker efterrättelse, hwarest thet war at finnas. Han bad them wara wälkomne, beklagade thetas Olycka, och wedergweckte them med thet bästa som han hade uti huset.

Sedan the nu hade blifwit litet bekante med hwarannan, hwar til intet södrades mycken tid, frågade thenne Twislande om thet onda, om the woro alle utur en Stad? Ty han wisste wäl, at the alle wore utur et Kungarijke; Ney swarade the, intet heller utur et Förstendöme; Ty jag sade then ena, jag är en Twislande om Utkorelsen, then andra jag är en Twislande om Kallelsen, och jag sade then tredie, är en Twislande om Saligheeten, och then fierde, jag är en Twislande om Nådene; wäl sade then gamle, I mätten wara utur hwad Land I willen, så troor jag at I ären wackert Folck, I ären efter mit sinne, och mig mycket wälkomne. The tackade honom, och woro glade, at the hade råkat på et så godt hårbärge uti Menniskio-Siäl. Twislande om thet onda frågade them: huru starkt thetas sällskap wäl hade varit, när the ankommo til at belägra Staden Menniskio-Siäl: The sade at thet intet hade varit flere än tyo tusende För-
twis-

twiflande, then öfriga deelen af Armeen hade
 bestådt af 1000. Blodrörstige. Thesse grån-
 sa med wårt Land, men ack! thet stackars Sol-
 let, the ån som wi höre, en efter then andra
 omkomne igenom Emanuels mactt. Stora
 sende, sade Gabben, jag försäkrar eder at thet
 är et fullkomligt låger, men huru kom thet, at
 efter I woro så många, I ändock hafwen gifwit
 eder på flykten, och intet fördristat eder at strida
 emot edre fiender? Wår General, sade the
 war then första som begynte at rita ut; hwem
 war ta thenne Generalen, frågade han vidare?
 The svarade, han hade förr varit Major ut
 Menniskio. Siäl, men jag beder eder at I in-
 tet willen kalla honom för seg, ty thet skulle wor-
 ra en swår fråga at svara uppå, om någon ifrån
 Öster til Väster, hafwer giort wår Prens
 Diabolus mera tjänst, ån thenne Herren, Herr
 Ötroo, men hade the fadt fast på honom, hade
 the wissertliga uphängt honom. Jag wille, sade
 thenne gamle Mannen, at thesse tijo tusende
 förtwiflande, woro inne uti staden, och jag hade
 de at befalla öfwer them; Jag wille en gång se
 til, hwad jag kunde giöra; O sade the, om wi
 en gång kunde få se en sådan lycka, huru wäl
 skulle thet wara, men ack, hwar är fullbordan af
 våra Önskingar? Thetta sade the öfwerlud-
 så at Twiflande om thet onda sade; Seer
 wäl til at I intet talen förhårdt, I måsten håll
 la Eder stilla och i roo, så lange I ären här, eller
 blifwen I säkert uphängoe; huru så, frågade the
 han

han swarade: Pringen, Herr Secreteraren, the-
ras Höfwidzmann, och Krigz Solck, äro nu för
tiden alle närwarande uti Staden; Ja, Staden
är så full af them, at han intet kan blifwa fulla-
re. Och öfwer thetta alt, är här en som heter
Willia, en grym fiende af oss alla, och then-
na har Försten giordt til Portwactare, och be-
fallt honom, at han med all möjelig flit skal up-
lösa allabanda slags Diabolister, och giöra af med
them; skulle han allenast blifwa eder warse,
wore thet ute med eder, om också edart lustwud
wore af Guld.

Men hörer hwad som skedde. En af Herr
Willians trogne Krigz knecktar, som hette Flitig,
stod hela tiden under then gamla Twislandes om-
thet onda fönster, lyddes och hörde alt thet-
ta talet, som fördes emellan honom och the För-
twislande, hwilka han hade gömmt under sitt
taaf:

Thenne Krigz kneckten war en Mann, hwil-
kom Her Willian mycket förtrodde, och hwil-
ken han hierteligen älskade, och thetta thet för-
re, at han war en mycket behiertat Mann, som
war oförtrotten at esterspana Diabolisterne,
och toga them til fånga.

När thenne thetta hört hade, hwad gior-
de han då? han går til sin Herre, och förtälljer
för honom alt hwad han hade hört. Så en 3 thet
min tro tienare, sade Herr Willian? Ja, swa-
rade Flitig thet säger jag, och behagar min
Herre gå med mig, så warder han thet så finnan-
des,

des, som jag säjer. Dro the ther, sade Her
 Willian? Jag känner Twislande om the om
 mycket wål, ty han och jag wi wore stora wå
 med hwarannan then tiden at wi wore aff
 ne, men jag wet intet hwarest han boor. Jag
 wet thet wål, sade tånaren, och behagar m
 Herre gå tit, wil jag wisa honom wågen til h
 hus. Jag will thet giöra, min kiäre Sl
 sade Herren, låt of gå och söka honom.
 så gingo the med hwarannan, och tånaren
 ste honom wågen til huset. Tånaren gick
 ut, och så kommo the ånteligen til hans hu
 mur. Hörer min herre, sade Slitrig, känner
 wål ännu then gamla Mannens röst eller
 före. Ja, sade han, jag känner thet wål, m
 jag hafwer på många dagar intet sielf set
 nom. Jag wet wål, at han är mycket sl
 jag önskar at han intet måtte kunna komma
 dan för of. Låter mig sorga thesföre, sade
 naren; Men hwarest skole wi finna porten
 tienaren swarade, jag wil wål finna densamma,
 med thesamma wiste han hwarest porten m
 Här uppå gjorde Herren ingen ting mera,
 öpnade porten, och trängde sig in uti huset, h
 est han fandt them, alla fem såsom hans tien
 re Slitrig honom sagt hade. Han låt ste
 föra bort them, och lefwererade them Fång
 Mästaren Trogen uti händer, med besallning
 lasta dem uti Fångelsel; När thetta således
 ledt, undfick Herr Majoren om Morgon
 när thetta hade tilldragit sig om natten, und

rättelse härom, och sågnade sig mycket öfwer
 thenne tidningen, icke allenast at the förtwif-
 lande woro fasttagne, utan ock, at then gama-
 le twiflande om thet onda, war för hufwud-
 det tagen; ty han hade varit orsak til en stor
 Oro uti Menniskio-Siäl, och en stor plåga
 för Herr Majoren sielf. Han hade också ofta
 bitfwit efterfökt, men man hade aldrig kunnat få
 fatt på honom, allenast thenne gången.

Det närmaste som numera war at göra,
 war at man gjorde anstalt, til at examinera
 these fem gäster. När then thet til bestående
 dagen kommen och Hofrätten försammlad war,
 blefwo the brackte för Rätta; Herr William
 hade fuller macti nog, straxt i begynnelsen, så
 snart han fick them faste, at utan någon möda
 kunna nederstöta them. Men han tänckte, at
 thet wid nu warande tid, mera skulle lända til
 Prinsens Ora, Menniskio-Siäls tröst, och
 fiendens fördommuckande, om han skulle för
 en offentlig Rätt. När nu Domarena hade satt
 sig, och witten hade aflagt eden, blefwo fångarna
 ne frågade om theras löfwerne. Domarena wor-
 to the samme, som hade examinerat Osanning,
 Öbarmhertighet och Ödygd, med the andra.
 Then gamle twiflande om thet onda blef först
 brackt för domstolen; Ty han war then som
 hade uptagit, fördolt och tröstat these förtwif-
 lande, som woro af afkomst utlänningar. Man
 besalte honom gifwa acti uppå hwad han skyldes
 söre, och blef honom tillika sagt, at han hade

rihet at förswara sig, om han trodde kunna något til sit förswar. Häruppå blef hans anklagan upläsen, som så lydde:

J twiflande om thet onda, warden under thetta edare Namn anlagad, at J hafwen inträngt eder uti Staden Mennistio. Siäl, J ären af Natur en Diabolist, och alltså Jäzen Emanuels hatare, och then s. m hafwen råd, at förderfwa Staden; J blifwen och anlagad, at J hafwen betedt Konungens eder all ynnest, och byst them, emot alla the utgifne förbud och förordningar. Ty, J twiflat om thetas ständ; och låras sammant hafwen önskat, at tijo tusende Görtwifflar måtte wara uti Staden; J hafwen upträdit lidit hoss Eder Stadens fiender, samt them et godt mod; hwad säjjen J här til? ren J skyldig eller ei?

Min Herre, swarade han; Jag förstår thenne anklagans mening, efter som jag är thenne mannen, som blifwer nämder. som här blifwer anlagad för thenne domstol heter twiflande om thet onda, men thet intet mit Namn, ty jag heter, Godt efterfrågat. Thet ena Namnet låter nästan som thet andra, men jag hoppas at Herrarne låra wetta för stor åtskillnad är emellan these bägge. jag will ju örmoda, at nåaon uti elaf tid bland the allra wå. ste personer, wål må bli lof at givra en god och tienlig efter frågan, at råka therföre uti lifsfara.

Ther uppå sade Herr Willian, ty han war en af Wittnen: Mine Herrar och Arewyr-
dige Domare, Staden Menniskio Siäls Of-
werhet. I hafwen alle hört med Edra Dron,
at thetne fången som här står för Rätten, hafwer
nekat til sit Namn, och täncker at befria sig thet
igenom ifrån anklagan. Men jag wet hel wist
at han är then mannen som thetta rörer; ty hans
Namn är twiflande om thet onda. Jag haf-
wer känd honom mera än tretio Åhr, ty han
och jag (jag säger thet til min egen skam) wi wor-
re förtrogne wänner, medan Tyrannen Diabo-
lus regerade uti Menniskio Siäl, och jag
betygar, at han af Natur är en Diabolist, en
stor fiende af wår Prins Emanuel, och som
mycket hatar then wålsignade Staden Menni-
skio Siäl. Han hafwer under warande sidsta
Rebellion legat mera än tiugu nätter uti mit
hus, och wi talade i then tiden rätt så om saken,
som han och hans Sörtwiflande nu med hwar-
annan talade. Jag hafwer nu på längan tid in-
tet sedt honom, och jag tror at Emanuels an-
kwaft hafwer varit orsaken, at han bytt om
boiställe, lika som han för anklagan skull gjorde
med sit Namn; Men han är then samme, Mi-
ne Herrar.

Rätten frågade Fången, om han hade nå-
got at säija här emot? Ja, mine Herrar sade
han, ty alt thetta som emot mig säges, är allenast
med et Witnes utsågu bekräftat, och thet wore
intet råtwist uti en så berömd Stad som Men-
niskio

miskio-Sial är, at man på et Wittnes usfog
 skulle straxt taga lifvet af någon.

Så uppstod Herr Slitig och sade: Min
 Herrar, Jag skulle en gång gå på min Wänt
 så hände thet, at jag kom uti then onda gatan
 i Staden, och då hörde jag något i thenne Mann
 nens huus; Jag tänckte hwad hör jag thet
 steg thersöre sacket närmare til huset at höra
 tänkandes wid mig sielf, så som thet och war, at
 thet wäl torde wara en församling af Diab
 lister, och medan jag stod hel när wid Wänt
 märkte jag straxt at främmande u ländske män
 woro thet inne, men jag förstod them inget
 wäl, ty jag hafwer sielf mycket rest. När jag
 nu hörde talas uti så et mistänckt hål, hwad
 thenne Menniskan inne boor, lade jag min
 Öron wid et fönster, och hörde thet som följde
 Thenne gamle Twiflande frågade the andra
 hwad the woro för Folk, hwadan the kommo
 och hwad the gjorde här? och the swarade honom
 på alla these frågor: hwartil han åter swarade
 Han frågade: huru starke the hade warit? Och
 the swarade tjugusende Mann. Han frågade
 them widare, hwarsöre the intet hade giordt mer
 ligare Anfall på Menniskio-Sial? the svarade
 efter som thetas General sielf hade warit
 sagd, och gifwit sig på flykten, i stället
 at han hade skolat strida för sin Förste.
 Häre öfswarade thenne gamle Twiflande, thet
 wer jag sannerligen hört, at alle these
 Fortwiflande nu måtte wara i Staden,

at han hade besälet öfwer them; han befalte them
ock, at the skulle hålla sig stilla, ty, om man
finge fast på them, måste the dö, skulle ock
theras hufvud vara af guld.

Theruppå sade Rätten: **Wälantwiflande**
om the onda, här är ännu et Witne emot eder,
och hans Winesbörd är fullkomligt. Han hafwer
swurit theruppå at I uptagit thesse män uti edart
huus, at I them plågat och mat gifwit, och at I wet-
ten the woro Diabolister och Konungens fiender.
Han hafwer swurit theruppå, at I önskat at alle
thesse tiotusende **Förtwiflande** nu måtte vara uti
Staden. Han swär at I rådt them hålla sig
still, på thet the intet måtte af Konungens tie-
nare blifwa fasttagne, hwilket alt äro skäl och
bewis nog, at I ären en Diabolist, ty hade
I warit Konungens Wänn, så haden I wäl fast-
tagit och anhållit them.

Han swarade: hwad thet första widkom-
mer, så tilstår jag, at the männ som kommit
uti mit hus warit främmande, och thesfore haf-
wer jag uptagit them. Är thet nu en **Wifgiär-
ning**; Mann uti **Wemiskio Siäl**, som gifwer
härberge åt fremmande. At jag hafwer emot-
tagit them, är sant, och hwarfore skulle jag
neka til thet som jag giordt af kärlek. Men
at jag skulle hafwa önskat, thet tiotusende af
them måtte vara uti **Wemiskio Siäl**, thet haf-
wer jag aldrig sagt, hwarken åt Witten eller
til them. Jag må kanske hafwa önskat, at the
måtte vara uti **Wemiskio Siäl**, och blifwa

fasttagne ther, och thet hade ju warit til Stadens bästa, men jag kan thet nu intet mera minnas. Jag besalte them at the wäl skulle se sig före, och thet the intet måtte falla uti Höfwidymännens händer; men thet skedde thesöre, efter som jag intet gierna må see at någon blifwer ihjäl slagen, men intet at jag skulle hafwa önskat, thet mitt Konungens fiender undslippa.

Här til swarade Herr Majoren: At om fönt thet wore en dygd at herbergera främmande dock likwäl wore thet et förwäderj at hysa Konungens fiender, och hwad J widare säjen thet skier allena at utdraga tiden, och förhindra Rättens Execution. Men om också ingen ting mera kunde påbörjas, än allena at J ären en Diabolisk så måsten J äntä efter Lagen döden dö: Men at uptaga, hysa, plåga, och wara Wän och wård af andra Diabolister, ja utlänningar och förtröstande, och sådana som komma långt ifrån uti thet upsatet, at förderfwa och ruinerera Menniskio-skial, thet kan intet tålas.

Jag ser wäl, sade han, huru thenne leken wader aföyandes, jag måste för mit namn och thet kärleken skull, som jag hafwer bewist at andra döden dö.

Här uppå blefwo the utländske förtröstande stälte för Rätten; och then förste som blef kallad, war förtröstande om Utkorellan. Hans anklagan blef upläsen, och efter som han war Utländsk, blef thes innehåld af en för honom uttälkat och förklarad, nemlig.

han blefwe anlagad therföre, at han wore
Prinken Emanuels fiende, och Staden
Menniskio Siäls hatare, och hwilken hade satt
sig emot Stadens goda Lag, och förordningar.

Domarena frågade honom, om han wille
förswara sig? hwarpå han allenast swarade, at
han wore en twiflande om utkörelsen, thet wore
hans Religion uti hwilken han wore upfostrad,
och måste jag, sade han, för min Religion skul
dö, så tror jag, at jag låter dö som en Martyr.

Häruppå blef honom förestådt, huru man
förkastade en stor del af Evangelio, om man
wille twifla om utkörelsen. Thet wore lika som
man wille uphåfwa GUDs Allwettenhet, Mäckt
och Willia, så ock hans fria Disposition öfwer
Creaturerne; therigenom skulle man gifwa, at
Staden Menniskio Siäls Tro skulle lida
men, ja at saligheten fölgde på giärningarne och
intet af Måden; Ehenne Troon gifr GUD til en
Lögnare, och förwoar Inwånarens sinnen,
förthen skul måsten Jester then förnämsta Lagens
innehåld dö.

Sedan blef then twiflande om kallelsen
inkallat, och ståttes för Rätten. Hans Ankla-
gan war af lika innehåld som then förre, allenast
therta ännu, at han blef skyld, som skulle han
neka Menniskio Siäls kallelse.

Domaren frågade honom och så, om han
hade något för sig at frambara.

Han swarade, sig aldrig kunna tro, at
ther wore en så särdeles och krafftig Guds kallelse
ffede

fledt til Menniskio Siäl, utan han hölle thet al-
lenast för en Ordsens Allmänna Röst, och
Fallelsen wärkade therigenom på intet annat sätt,
än at hon förmante them at undwika thet onda,
och eftertractia thet goda, med en tillagt läfwan
om utan thetta så worde i äckt tagandes.

Häruppå talade Domaren således: J ären
en Diabolist, och hafwen til en stor deel nekad
til en af Menniskio Siäls Förstes förnämsta
Ganningar, ty han hafwer ropat, och Staden
hafwer hört en mycket tydelig och krafftig Röst af
sin Emanuel, igenom hwilken the äro lefwandade
gjorde, upväckte, och upfylde med himmlishe Mä-
de, samt sätt then begiärelsen at förena sig med
theras Förste, til at tiäna hoatom, göra hans
willia, och ändtel. efter hans behagat afwänta se-
ligheten. Och efter som J hafwen förkasta
thenna goda Läran, så måsten J döden dö.

Sedan blef then twisflande om Nädens
inkallad, och hans Anklagan uplästes; hwar til
han swarade: At änsfiönt han wore född ut i
förtwiflandes Land, så wore dock hans Fader
såcktt en Phariseer, som lefde hederligen och wärd
ibland sina grannar, och tillysa betygade be-
sta troo och willia therwid blifwa, at Menniskio
Siäl aldrig af Nädene allena kunde blifwa
salig.

Domaren sade, huru så? Pringsens Logg
härutinnan mycket klar (d) och tydelig,
ther säjes 1) på wemossäjeligit sätt: Seke
giärme

(d) Rom. 3. Eph. 2.

gärningar, 2) på et beständigt och fastställt sätt, ofnådene ären 3 trälste: Och edar Gudstjänst, som så mycket förswarar Kiögens och werldenes gärningar, är också Kiögens Wärcf; öfwer thetta beröfwen 3 Gud sin Ara, och gifwen henne är the syndige Menniskior; 3 beröfwen Christo nödwändigheten af thet som han på sig tagit, 3e och hans tilfyllestgjörelse, och fallen these två ting Kiögens Wärcf. 3 försmåden then helige Andes werck, och uphöjen Kiögens willia, samt et Sinne som hafwer gifwit sig underlagen: 3 ären en Diabolisten Diabolists son, och för edra Diabolistiske Grundsaker skul, måsten 3 dö.

När nu rätten war så wida med them kommen, skickades Domarne ut, som alle dömdo them at mista lifwet. Registermästaren stod up, och wände sig til fångarne, så säjandes: 3 fångar ären här för Rätten anlagade, och skyldige fundne, af många höga förbrytelser emot Emanuel wår Förste, och Menniskio-Siäls wäl-färd, sådane förbrytelser, för hwilka 3 måste döden dö, och 3 skolen thesföre aflifwas.

Utså blefwo the dömdo til döden på Forset; Orten hwarest thet skulle ske, war then, på hwilken Diabolus sin sidska Armee emot Menniskio-Siäl sammandrog; Men then gamle twiflande om thet onda, blef uphängd wid et hörn af then onda gatan, rätt mitt öfwer hans egen port.

Sedan Staden Menniskio-Siäl nu så wida

wida hade fräist sig ifrån sina fiender och freds fö-
 störare. Blef befallning utgifwen, at Herr
 Willian tillika med hans tjänare Flitig ännu
 dare skulle framsara, at göra sit bästa, och efterspan-
 na om någre Diabolister uti Staden ännu hade
 blifwit wid lifwet, och at fasttaga them. Utif-
 gas Namn af them woro, Berömgirug, För-
 kasta thet goda, en Sclawist, Förhopp-
 ingen Kiärlek, Mistroende, Rör, och
 Owillig. The blefwo också befallte, at fastta-
 ga barnen, som Twisflande om thet onda hade
 efterlemnade, och at nederriswå hans hus. Hans
 barn som han lemnade, woro Herr Twisflande,
 thet war hans äldste Son, på honom så gode Lef-
 wa efter lagen, Ötroo, Orätte tanckar, och
 Christo; Löstens affkärare, Kiöglig, och
 nad, Lefwerne af Känglo, och egen Kiär-
 lek. Alle these barn hade han aflad med en h-
 stru, Ingen förhoppning benåmd. Han
 utur samma Land med then gamla Ötroo, och
 han war hennes farbror, hafwandes han,
 snart hennes Fader then gamle Mörker blef dö-
 tagit henne til sig och upfostrat henne, hwat
 på han sedan, så snart hon blef mannwuxen,
 wit henne then twisflande om thet onda til
 ta hustru.

Herr Willian tillika med hans Tjänare
 Flitig uträttade med all sit hwad them war
 befallt, tog Berömgirug fast, när han gick
 mer gatan, och uphängde honom, mitt i
 hans Hus, uti Mullwade-gången. The

Berömgning, war then same hwilken wille, at Staden Menniskio-Siäl skulle lefwere a Höfwidzmannen Troon i Diabolus händer, emedan han wäl sag förut, at Staden therigenom skulle mista all sin styrka. I lika måtto fick han en dag fast Herr förkasta thet goda, medan han hade at gådra pa torget, och straffade honom effter Lagen. Uti Staden war en from och fattig Mann, som hette Eftertäncka, en Mann som uti Afvals dagarne iniet war mycket acktat, men hwilken nu hos the förnämste i Staden hade kommit i anseende. I henne Mannen, wille the gierna beförtra, förthenksul gåfwo the honom til församlingens nytta the gods som för kasta thet goda hade haft och efter sig lemnat, hafwandes han för ågt stora rikedomar uti Menniskio-Siäl, hwilke nu, sedan Emanuel war ankommen, blefwo brukade til förstens nytta; och efter hans död ärfde hans Son, Tänker wäl alla these gods; thenne Sonen hade han aflad med sin hustru From Registratorens dotter.

Sedan tog han Låfwans afftäraren fast, som war enmycket bekandt bofwer; Dy han hade warit orsak, at myket af Konungens Penningar blifwit illa enwändt, förthenksul blef han androm til fly och warnagel offentligan framstålt; Och sedan han blifwit öfwerlygad, blef han dömd först at stå för råken, och sedan at blifwa hudslängd, of alla barn och tjänste-drängar uti Menniskio-Siäl, och äntel. at blifwa uphängd. Kan ske någon torde undra sig öfwer thetta swära straffet hwil

hwilket thenne Mannen blef pålagdt, men the som gå ärligen til wårka uti Memiskio-Siäl, äro mycket empfindel. öfwer alt thet onda, som en hwilken Afflärar Läfwan på kort tid kunnat giöra uti Memiskio-Siäl. Och ester mit om döme, skulle man billigt på lika sätt omgås med allom them, som äro af et Mann och ämne med honom.

Han fick också Rådlig sinnad fast, och satte honom uti fångellet, men jag wet intet huru thet tilgångit, at han bröt sig ut, och kom undan; ja then driftige och diårwe boswen blef ännu uti Staden, och lurar om dagen uti Diabolisternes gropar, men om nätterne låter han se sig som et Spökelse uti ärlige Männs hus, för hwilken orsak skul, blef et offentligt proclama fatt på torget, at the som kunde finna på thenne Rådlig sinnad, och lefwere äro honom lefwandes eller dödd, skulle alla dagar stå fritt at komma til Prinsens Taffel, och han skulle få uti sitt förwar alla Memiskio-Siäls skatter. Men änskönt många gjorde sitt bästa, kunde the ändock intet fasttaga eller ihjäl slå honom, omskönt han esom oftast blef utspanad.

Widare tog thenne goda Herren och fast Herr Orätte och förwände tankar om Christo, och satte honom uti fångelse, hwarest han dödde, ehuru wäl thet drögde mycket länge förrän thet wille komma thet til, emedan han dödde af en långwaronda lungsoth.

Egen Rådlig blef också fasttagen, och satt uti

uti håfctelse. Men efter många uti **Menniskio: Siäl** woro uti **Skulskap** med honom, blef hans Dom upskuten. Men äntel. upstod Herr **Sörsaka sig sielf**, säjandes, om sadane skälmer uti **Menniskio: Siäl** skola tålas, och man will see med them igenom fingren, så wil jag nederlägga mit ämbete; och han tog honom bort mitt ibland folcket, och öfwer gaf honom åt sina Krigz Knektar, hwilka sönder krossade hustrudet på honom. Någre murrade wäl ther emot, men efter som **Emanuel** war uti staden, torde ingen säga sina rätta hiertans tankar. Thenne **Höfwidz** mannens **Sörsaka sig sielf** tappre giärning komm för **Prinsens** öron, som straxt sticade efter honom, och gjorde honom til en Herre uti **Menniskio: Siäl**, Herr **William** undfick och så et stort **Läford** af **Emanuel** för ther, som han hade gjorde för **Staden Menniskio: Siäl**.

Härupå becomm Herr **Sörsaka sig sielf** et tappert mod, och sörföljde tillika med Herr **William** Diabolisterne på the yttersta, och togo fast på **Lefwerne** efter **riänslan**, och **Lefwa** efter **Lagen**, hwilka the fastsatte uti slättet, til thes the dödde. Men **Otroon** war mycket illstigt, the kunde intet få fast på honom, änskont the som oftast sökte efter honom. Han och några andre af the wårste Diabolisters Art, blefwo ännu öfrige uti **Menniskio: Siäl**, til then tiden at **Menniskio: Siäl** drog bort utur **Konungariket** **Jorde & Kres**; så mycket uträttade the **Utråål**, at the måste blifwa uti thes **Oropaz**

och hål, och om någon af them syntes på torne eller elliest, så war hela Staden med war efter them, ja barnen sielfwe ropade som hade the varit tiufwar, och steno hem ihjäl. Numera begynte Menniskio Siäl at leswa uti et roligt tilstånd; (d) Theras Prins blef nu och så inom the ras Gränser, the ras Höwidzmann sammaledes, och the ras Krigs Rättar efterkommo the ras skyldighet. Menniskio Siäl acftade på sin Handel, som bestod uti manufaktur med et Land, som låg långt ifrån dem.

När Menniskio Siäl så wida war fril worden ifrån så många fiender, och ifrån the som hade förstört the ras fred, sticade Prins til them, och bestämde en dag, på hwilken wille på torget se hela Folcket församlat, så gifwa them om åtfyllige saker ännu några salningar, hwilke, om the blefwo i acft tagne skulle tiåna til the ras tröst och uppehälle, och til undergång och fördärf för the ras Diaboler som the sielfwe upfödt hade. När then bestämde dagen war kommen, och Borgarne blefwo församlat sig, kom Emanuel neder på Wagn, och alle hans Höwidzmann med honom, hwar och en efter sitt stand; the woro kring honom på högra och wänstra sidan, alt mest tytt, men efter en liten Kiärleks hälsning em hwarannan begynte Prinken således at tala.

J Min Menniskio Siäl, min Siäl

(d) Esa. 27: 17. Philip. 3: 20. Prov. 31.

skellige! Månge och store äro the friheter som jag
 hafwer förundt eder; Jag hafwer afföndrat eder
 ifrån andra, och sielf utvaldt eder, intet för edar
 wårdighet, utan för mit eget Namn skul. Jag
 hafwer också frälst eder, icke allenast ifrån Lagsens
 hotelser, utan också ifrån Diabolus händer, thes
 tähafwer jag giordt, efter jag älskade eder, och jag
 mig uti mit Hierta föresatt hade, at giöra eder
 godt. Jag hafwer också köpt eder mig til ägens
 dom, och tillfyllest giordt för eder och edar Siäl,
 på thet at alt måtte utur Wägen röblas, som tün-
 de wara eder hinderligt til at besittia Paradise-
 Glädie. Intet hafwer jag köpt eder med sorgän-
 geligt Guld eller Sölsilver, utan med mit eget
 Blod, hwilket jag af sin willia utgutti på jordene,
 allenast til at äga eder; Jag hafwer också uisonadt
 eder med min Fader, och till edt hos honom för
 eder en boning i then Konunglige Staden, hwars
 est, o Menniskio, Siäl! äro sådane ting, som intet
 öga sedt, intet Öra hört, et heller äro
 komne i någons Menniskias hierta, och af them
 kunna begripas.

Härnäst komer ihug, o! min Menniskio Siäl,
 hwad jag giordt hafwer, och huru jag hafwer
 frälst eder ifrån edra fienders händer, som hade
 uphått eder emot min Fader, som hade inta-
 git eder, och hwilke skulle ändtel. hafwa störtat
 eder uti thet yttersta fördärfwet. Först kom jag
 til eder igenom mit Evangelium, och wiste eder
 min Herrlighet; Och I weten hwad I woren,
 hwad I giorden, hwad I saden, och huru offra

Jhafwen satt eder emot min Fader och mig. dock öfwer gaf jag eder icke, som J thet seen äro i dag, utan kom til eder; och omfkiönt J alt theta giorden, omfattade jag eder dock med min nåde och ynnest. Ty jag wille intet tillåta at J blifwa förloradt, så som J det med upsåt sökten. Jag kringrände eder å alla sidor, och brackte edart hierta med stor möda där hån, och blefwen willige at emottaga edart goda och lyckfalighet, och när jag hade wunnit en fullkomlig seger öfwer eder, så wände jag alt til edart nytta.

J seen också hwad stor myckenhet af min Faders Krigs-Macht jag hafwer lagt inom edra Murar, med Hofwidzmänn, Befalningsmän, Soldater, och Krigs-Knechtar, som alle Wäpentyg begåfwade med en särdeles dygd och styrkia til at underkufwa edra fiender, och kasta them under edra fötter. J weten min Mening: J äro mine och edre Diänare; Ja, mit upsåt at besättia eder thet med, och allas thetas tjänst är, at försiwara eder o Wenniskio och at styrkia och rena eder, på thet J måtte kunna wara skickelige, at emottaga min Faders närwårelse, wålsignelse och herrlighet, ty J äro thertil skapade.

Öfwer thetta alt seen J ock huru jag hafwer öfwerstykt edra öfwerträdesser, och eder helat; J war sullan mycket förörnad öfwer eder, men jag hafwer wändt min tvæde ifrån eder, efter jag sådigt åskåde eder, och min tvæde hafwer uphördt.

Wenckio-Siäl, til edra fienders fördärf. **E**dar fromhet drog mig också intet tillbaka til eder igen, sedan Jag en gång hade förborgat mit ansichte för edra öfverträdelses skul, och hade wilit ifrån eder. Afwika ifrån mig Kunden **J** sielwe, men jag allena wiste wägen at leda eder til mig igen. Jag hafwer sunnit Medlen til edar omwändelse. Jag gjorde Wallar och Murar omkring eder, när **J** begynten at företaga eder sådana ting, som woro mig obehagelige. Jag gjorde edar förma full med bitterhet, edar Dag til Natt, och edar jämna Wäg, full med Törne och Distel, hwilket alt gjorde them skamslate, som sökte at fördärfa eder. Jag war thensamme, som upwäckte och regerade Herr Gudsfructan i **Wenckio-Siäl**; Jag upwäckte edart Samwete och Förstånd, edar Willia och Böijelser, sedan **J** så grymmeliga woren fallne.

Jag gaf eder hug och lust **O Wenckio-Siäl!** at söka mig, på det **J** måtte finna mig, och igenom thetta finnande, sunnen **J** edar egen lycka och salighet. Jag war thensamma, som andra gången utdref Diabolisterne utur **Wenckio-Siäl**, och thet war jag, som öfverwandt them och utrotade them ifrån mit ansichte.

Nu min **Wenckio-Siäl**, är jag kommen til eder med frid, och edra öfverträdelses emot mig äro lika som wore the intet skedd. Thet skal också intet ske mera med eder, hwad tilförene skedd är, utan jag will göra bättre ting för eder, än besynnelsen; ty efter en kort tids förlopp will jag (men

försträckens intet för thet jag säger) förstöra the-
na berömmelige Staden Menniskio Siäl, och
ra Stenarne, Timbret, och Murarne,
ta med kofsten och Inwånerna sielfwa i mi-
Land, i min Faders Konunga-Rike, och the-
ne Staden thesammastådes åter så härilig up-
bygga, som han aldrig varit uti thet Konunga-
rike, hwarest han nu finnes; och allt thetta,
thet min Fader måtte boe uti honom, hwar
han också för thetta uti Jorde-Kriegerens Konunga-
Rike upbyggt blef; och thet wil jag giöra honom
et Unda, och til en åminnelse, at honom
miskundsamhet wedersfaren; thet skola Men-
skio-Siäls inbyggare alt se, hwad the här in-
sedt hafwa; thet skola the wara like them, under
hwilkas lydno the här städt hafwa. Och thet
ren J hafwa et sådant omgånge med mig, med
Fader, och med edar Herr Secreterare, som
omöj-ligen kunnen åmüta här eller skullen kunna
här åmüta, omskönt J lesden 1000. År
Jorden.

Ther skolen J o Menniskio-Siäl? intet
mera stråmas for Mördare, och intet fructa eder
för Diabolisternes hotelser; thet skola inga
råderier emot eder mera företagas, thet lären
intet höra några onda tidender, eller allarm
Diaboli trummor; thet lären J hwarcken se Dia-
bolistiske Fändrickar, eller Diabolus standart
Ther skola inga Berg eller Skansar emot eder
kastas, och Diabolus skal thet intet upfatta
got Standart mera, til at skråma eder.

lären I intet behöfwa några Höfvidsmänn,
Krigs-Knektar eller Krigs-Folck. Ther lä-
rer ingen Sorg eller bedröfwelse mera möta eder,
och lärer aldrig i ewighet någon Diabolist mera
synas inom edra gränfor, eller giömma sig utt
edra Grafwar, til at försöra eder. Lifwet lärer thet
längre wara, än I thet lären kunna begiära, och
thet lärer ändock alltid wara nytt och behageligt,
och i ewighet intet hinder therwid finnas.

Ther o **Menniskio-Siäl!** warden I många
finnandes, som hafwa warit eder like, och utstäde
samma bedröfwelser, them jagh utwalde, åter-
löst, och ifrån andra, lika som eder afföndrat,
för min Faders häf, och Konungslige Stad.
The lära alle glädia sig öfwer eder, och när I war-
den them seendes, lärer edart hierta frögda sig öf-
wer them.

Ther äro ting, sådane ting, them jag och
edar Fader för eder tilredt hafwer, som afwerld-
sens begynnelse intet hafwa warit, och the hafwa
warit giömde af minom Fader och förseglade
ibland hans Rikedomar, til thet at I worden
kommandes, til at åtniuta them. Jag hafwer
sagt eder, at jag wille bringa eder på et annat stäl-
le, och tijt jag lärer söra eder, ther äro the som äls-
ka eder, och som nu frögda sig öfwer eder, men
tä ännu mera warda the sig frögbandes, när the
sä se eder så hedrade och uphögde. Så lärer
min Fader utspicka them at hämta eder, och
theras sköte lärer wara wagnen hwar på
man skal sätta eder, och I o min **Menniskio-**
Siäl

Själ! skolen fara på Wäders Wingar; the skal
komma och ledsaga samt föra eder tit, hwad
I warden mera seendes, och thet skal wara hwar
nen hwaråt i ästunden.

Och så hafwer jag wist eder, o min Men-
stio: Själ! hwad hådan efter warder feren-
om I kunnin thet förstå och höra. Och nu
jag säna eder, hwad nu för tiden måste wara edra
skyldighet, och hwad I ären pliktige at göra
til thet jag warder eder hämtandes, efter innet
let af thet som uti Sanningenes Skriff thet
berättas.

Jag befallet eder för thet första, at I
dan efter hållen renare och hwitare thet libet
som jag gaf eder, för än jag sidsta gången
ifrån eder. Görer thet, ty thet lærer wara edra
wihshet. Klädningen i sig sielf är af fint lin-
men I måste hålla thensamma reen och hwit. Edra
lärer wara edar Heder, och thet lærer också
ket lända til min Herrlighet. När edre Kläder
hwhite, lærer werlden hålla eder för them som
tilhöra. När edre Kläder äro hwhite, så hafwer
jag lust til edra wägar: ty så låra edra wägar
wer alt wara lika som et brimmande och skinan-
lius, så at the som äro närwarande låra giffa
acktning på eder, ja at the as ägon låra thet öfver
förblindas. Kläder eder förthenful efter min be-
salning, och går med edra fötter efter min lag,
lärer edar dagelighet behaga Konungen, ty han
är edar Herre, förthenful ödmuken eder för
honom.

På thet J nu måtten behålla edra kläder hwhite, som jag eder besallt hafwer, så hafwer jag tilredt en öppen brunn för eder, at J måtten kunna twåtta edra kläder ther uti. Seer förthensfull til, at J offta twåtten eder, och går intet med orene kläder. Ty lika som thetta länder til min wanheder och misnöije, altså lärer thet också wara mycket bedröfweligit för eder (e) Förthensful låter mina kläder, edra kläder, the kläder som jag eder gifwit hafwer, intet orenas och skänmas af löttet. Håller edra kläder hwhite, och låter intet brista någon Olo för edra hufvuden.

Min Meniskio-Siäl, Jag hafwer offta fräst eder ifrån Diabolus anslag, företagande, förbund, och anfall, och för alt thetta begiärer jag ingen ting af eder, allenast J intet wedergjällen godt med ondt, utan bewaren edar fiändet för mig uti edra hiertan, och aldrig förglömmen then stadiga Ynnest jag hafwer wist för Meniskio-Siäl, på thet J måtten gå på then eder förefrefne wägen, i anseende til the Wälgjerningar, som jag eder bewist hafwer. I gamle tider blefwo Offren med reep fastbundne wid the förgylte Altaret. Tänker, O mir: Wälsignade Meniskio-Siäl, på thet som til eder sagt är.

O Min Meniskio-Siäl, jag hafwer lefwat, och hafwer gådt i döden, jag lefwet nu men jag lärer aldrig mera dö för eder; Jag lefwet, på thet J

Intet måttens ds. Therefore efter jag lefwer, ^{for} ten I också lefwa; Jag hafwer utsonat eder med minom Fader, och efter som I ären utsonade med minom Fader, så skolen I lefwa igenom mig. Jag will bedia för eder, jag will strida för eder, jag will ännu tilreda allt godt för eder.

Ingen ting kan görä eder Skada, allenast Synden; Ingen ting kan bringa eder i mera förackel hos mina fiender, än Synden; förthen skäl ackter eder för Synden, o Min Menniskio ^{Själ}.

Wetten I wäl, hwarföre jag i begynnel- sen tälte, och ännu tilståder, at Diaboliske uppehålla sig inom edra Murar; thet skeer til at pröfwa eder kiätel, och til at gifwa eder an- ledning at wara Waksame, och på thet I må- ren älska mina Höfwidzmann, och mit Krigs- Folck, samt wörda min Nåde. Thet skeer också på thet I måttens wetta, i hwad beklagelig- tilstånd I för thetta warit, jag menar i then tiden, när intet någre, utan alle Diabolister, icke inom edra Murar, utan in uti edart Slot och Fästning- gar bodde i Menniskio ^{Själ}!

Skulle jag slå alla them som innan för- äro, så äro så många utan före, som skulle för- äder i tråldom: Ty woro the som innan för äro intet mera til, skulle the som utan före äro, finna eder alla sotswande. Och så skulle the lika som uti et ögnablick upswälga Min Menniskio ^{Själ}. Thet före hafwer jag ännu lemnat them ibland eder, int et til at skada eder, (än skönt the thet begiär, allenast I welen lyda och tiäna them) utan för- edart

edert bästa skull, hwilket the måste befrämja, ifall
 Iwaken och striden emot them. Förhensful så
 witten, hwar til the hådan efter warda eder förles-
 dandes, at mit upsåt intet är, thet I thet ige-
 nom skulle drifwas längre bort ifrån minom Fa-
 der, uthan at I måtten komma närmare til ho-
 nom, på thet I måtten låra strida, och förfär-
 diga behageliga böneskriffter, at I intet sielstwo-
 måtten tyckas wara store. Effterfölger thetta med
 sit, o Menniskio-Siäl!

Wiser mig nu Edar kärlek, o Menniskio-
 Siäl! och låter them som äro inom edra mu-
 rer, intet draga edar kärlek ifrån then, som
 eder återlöst hafwer. Ja låter Diabolisternes när-
 warelse föröka edar kärlek för mig. Jag är en, två
 och flere resor kommen at frälssa eder ifrån the för-
 giftade pilar, som utan twifwel hade dråpit eder.
 Strider också för mig edar Bänn, O Min Men-
 niskio-Siäl! emot Diabolisterne, så wil jag tala
 för eder hos min Fader, och hela hans Hof; Ålster
 mig uti alla edra frästelser, så skal jag oackta
 edra Swagheter och så ålsta eder igen.

O Min Menniskio-Siäl! betäncker hwad
 mine Höfwidzmann, mine friggknektar, och
 betiente för eder giordt hafwa; the hafwa såcktat
 för eder, the hafwa mycket utskädt för edor skull,
 the hafwa mycket tålt af eder, til at befrämja
 edart bästa, om I intet hadn haft them til edar
 hielp, hade Diabolus wiseralgaldeles förstörde
 eder. Förhensful förger för them, o min Men-
 niskio-Siäl! Om I hållen eder wäl, warda the
 också

ockſå ſig wål emot eder beteendes: Dmgås J till
med them, låra the bliſwa ſiuke och ſwage. Guds
rer mina Höſwidsmänn intet ſiuka, ty om the äro
ſiuke, Kunnen J intet befinna eder wål, bliſwa
the krafftlöſe och matte, ſå künnen J intet wara tap
pre och behiertade för edar Konung. J måſten
företaga eder at intet wela leſwa eſter Kiögens
ſter, utan eſter mit ord. Förglömmet ockſå in
tet, o Minniſtio: Siäl! at bliſwa ſtändach
tige i Trona, at när jag är borta ifrån eder, jag
ändock altid warder eder älfkandes, och bära
eder uti mit hierta.

Förthenſkul Kommer altid i hug, at J ären
älfkade af mig, och lika ſom jag til förende haſtwer
befallt eder, at J ſkolen waka, ſtrida, bedia, och
eder til ſtrid; emot mine fiender framſtälla, all
befallar jag eder nu at tro, thet min Kiärlek är
fullkomlig emot eder, o Min Minniſtio: Siäl!
Waker, ſeer jag lågger ingen annan börda på eder,
än then J redan haſtwer; Behåller thet til
thes jag Kommer.

E N D E.

Upsaz

På de hos Boktryckaren Benjamin
Gottlieb Schneider tryckte Böcker, som
ock hos honom finnes til köps.

Den Swenska Psalm-Boken, 12mo. 1 Dal.

Siötheborgiske Dyfka Psalm-Boken, 8vo. 6 Dal.

Doctor Martini Lutheri förswensgade

Passions-Predikningar, 4to. 4 Dal. 16 Or.

Mag. Bunjans En Christens Resa til den Ewiga

Saligheten, Ista Del 8vo. 3 Dal.

Dito andra Deel som innehåller hans Hustrurs

eller Christinnans Resa, 8vo. 2 Dal. 11 Or.

Bunjans Heliga Krig, 8vo. skolandes med det

första jemwål ännu flere Böcker af denne Au-

toren blifwa tryckte. 3 Dal. 16 Or.

Mag. Christen Powelson Herslöffs 13 andeli-

ga Politie-Förordningar, 8vo. 1 Dal.

Doctor Humbles Predikan om Nådewatet,

4to. 16 Or.

Hunnii Anwisning til en rätt Christendom, ungt

och ensaldigt solt til nytto sammandragen,

8vo. 1 Dal. 16 Or.

M. August Herman Franckens Lefwernes

Reglor, 8vo. 24 Or.

Betractelser huru en Menniska skal bättra sit

Lefwerne, 8vo. 16 Or.

Sannfärdig Berättelse om en Swänsk Adelig

Frus saliga Död, 8vo. 15 Or.

En god Trones Kamp och Seger, eller om en

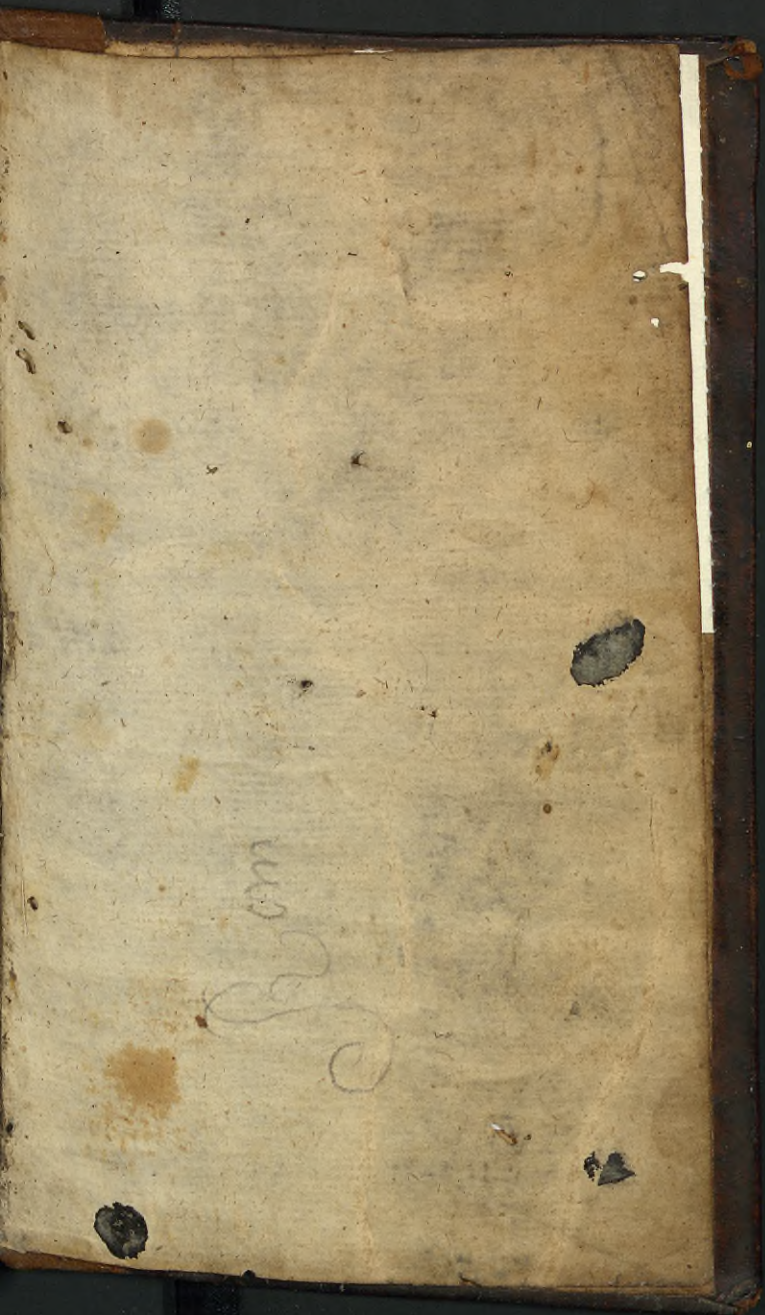
Jungfrus salige Hädanfärd, 8vo. 15 Or.

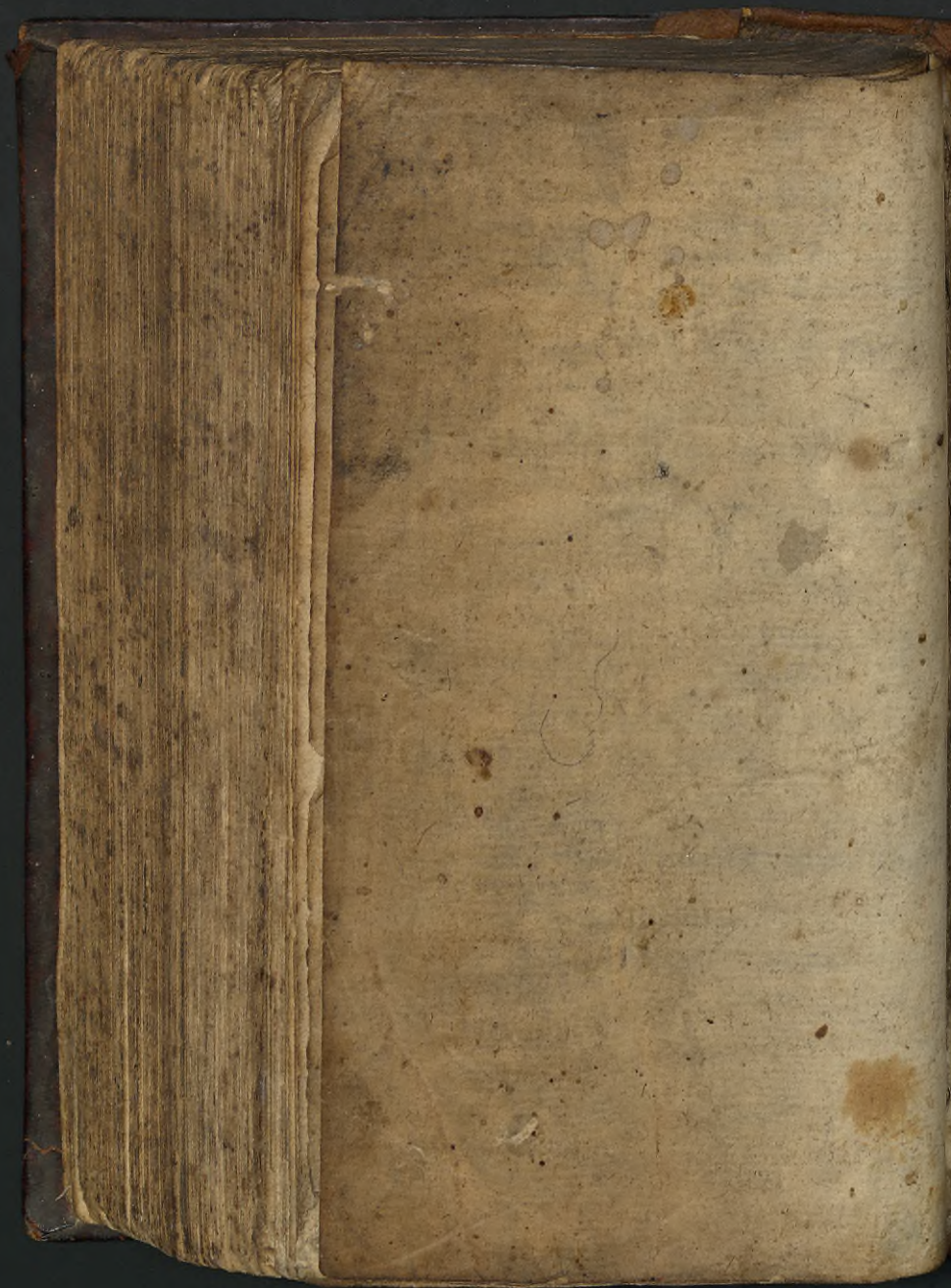
Bibliß

- Biblisk Kortlek, bestående uti 164 uttrodte
Språk. 24 Or.
Sände-Bref til några Christeliga Wänner, om
Christus för oss, och uti oss, 8vo. 18 Or.
Samweteck-Oswertygande emot Förnustets
fast, angående Kort- och Färninge. 8vo.
8vo. 16 Or.
Pauli Tarnovii Tahl om det falska Evangelium
8vo. 24 Or.
En Samling af Botskaps Låtedomar, 8vo. 1 Dal.
Den Swenska Färs-Herdens trogne Wägwis-
are, 12mo. 27 Or.
Korte, men tydliga Geographiske Tabeller,
in Folio. 2 Dal. 16 Or.
Den färdige Trädgårds-Mästaren, 8vo. 2 Dal.
8 Or.
En Hand-Bok til hilpereda uti Penninge-
Wicks- och Mått-Räkning, 4to. 4 Dal.

Under tryckandet äro nu,

- Biblen i 4to. på Post-Papper.
Dito på god Truc-Papper.
Dito i stor Rojel Octav.
Nya Testamentet, i 12mo eller Swensk Psalms-
Boks Format.
Historia Pragmatica Regni Sueciæ. 4to.
A. A. Stiernmans Bibliotheca Suo-Goth-
62 4to.

Allmänna Sektionen

Litt.
Eng.
Övers.Sv.

6000100657

Göteborgs universitetsbibliotek

13.6.51.

